BESTSELLER

LISA KLEYPAS

EDITURA MIRON

IUBEȘTE-MĂ ÎN FIECARE SEARĂ

UN ROMAN SENZAȚIONAL,
O SPLENDIDĂ POVESTE DE DRAGOSTE...

LISA KLEYPAS

IUBEŞTE-MĂ ÎN FIECARE SEARĂ

Tempt Me At Twilight
by Lisa Kleypas

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

IUBEŞTE-MĂ ÎN FIECARE SEARĂ

Editura MIRON

Traducere:
Lucia OSTAFI-ILIESCU

CAPITOLUL UNU

Hotelul Rutledge
Mai 1852

Şansa ei de a încheia o căsătorie decentă era gata să fie spulberată – şi totul din cauza unui sconcs domesticit.

Din păcate, Poppy Hathaway îl urmărise pe Dodger prin jumătate din hotelul *Rutledge*, înainte de a-şi aminti un fapt important: pentru un sconcs, o linie dreaptă includea şase zig-uri şi şapte zag-uri.

– Dodger, îl chemă disperată Poppy, vino înapoi. Am să-ţi dau un biscuit. Oricare din panglicile mele din păr, *orice!* O, sînt gata să-ţi dau şi o eşarfă.....

Imediat după ce-l va prinde pe animalul de companie al surorii ei, Poppy jură că o să alerteze conducerea hotelului. Le va spune că Beatrix găzduia creaturi sălbatice în apartamentul familiei ei, ceea ce era cu totul împotriva regulilor Desigur, asta ar putea să aibă ca urmare mutarea forţată din clădire, a întregului clan Hathway.

Pentru moment, lui Poppy nu-i păsa.

Dodger furase o scrisoare de dragoste, ce-i fusese trimisă de Michael Bayning şi nimic pe lume nu mai conta, în afară de recuperarea ei. Tot ce mai trebuia era ca Dodger să ascundă obiectul blestemat într-un loc

public, unde să fie descoperit. Şi atunci, şansele ei de căsătorie, cu un tînăr respectabil şi minunat, ar fi fost ratate pentru totdeauna.

Dodger alerga pe culoarele luxoase ale hotelului *Rutledge* cu sărituri sinuoase, imposibil să fie ajuns. Scrisoarea era ţinută încleştată între dinţii lui lungi din faţă.

În timp ce fugea după el, Poppy se ruga să nu fie văzută. Indiferent cît de bună era reputaţia hotelului, o tînără respectabilă nu trebuia niciodată să-şi părăsească apartamentul neescortată. Iar, domnişoara Marks, însoţitoarea ei, era încă în pat. Şi Beatrix plecase într-o cavalcadă matinală, împreună cu sora lor Amelia.

– O să plăteşti pentru asta, Dodger!

Neastîmpărata creatură credea că totul pe lume era făcut doar pentru propria ei distracţie. Nu exista coş sau container, care să nu fi fost răsturnat şi cercetat şi nici un ciorap, pieptăn sau batistă nu erau lăsate în pace. Dodger fura obiecte personale, pe care le lăsa grămadă sub scaune şi sofale, aţipea în sertarele cu rufăria curată şi, mai rău decît orice, era aşa de amuzant în obrăznicia lui, încît întreaga familie Hathaway era înclinată să-i treacă cu vederea comportamentul.

De cîte ori obiecta Poppy faţă de poznele neruşinate ale sconcsului, Beatrix se scuza şi promitea că Dodger n-o să mai facă niciodată aşa ceva şi părea cu adevărat surprinsă, cînd Dodger nu le dădea atenţie spuselor ei. Şi pentru că Poppy o iubea pe sora ei mai mică, încerca să suporte traiul alături de insuportabilul ei animal de companie.

De data aceasta, totuşi, Dodger depăşise orice limită.

Sconcsul se opri la un colţ, controlă să se asigure dacă era în continuare urmărit şi în exaltarea lui fericită,

schiţă un mic dans de luptă, o serie de salturi laterale care exprimau plăcere pură. Chiar şi acum, cînd Poppy ar fi dorit să-l ucidă, nu se putu abţine să nu admită că era adorabil.

– Totuşi ai să mori, îi spuse ea apropiindu-se de el, într-un fel cît mai lipsit de ameninţare posibil. Dă-mi scrisoarea, Dodger.

Sconcsul alergă nebuneşte pe lîngă colonadele casei scării, care primea lumină naturală de sus, razele de soare ajungînd pînă la mezanin, cam trei etaje. Poppy se întreba îndîrjită pînă unde va trebui să-l urmărească. Era în stare să străbată o mulţime de teritoriu şi hotelul *Rutledge* era uriaş, ocupînd cinci cvartale din districtul teatrelor.

– Asta, bombăni ea gîfîind, este ceea ce se întîmplă cînd eşti un Hathaway. Accidente.... animale sălbatice.... case incendiate..... blesteme.... scandaluri....

Poppy îşi iubea mult familia, dar tînjea după o viaţă liniştită, normală, care nu părea posibilă pentru un Hathaway. Voia pacea. Previzibilul.

Dodger trecu prin uşa birourilor administratorului de la etajul trei, care aparţineau domnului Brimbley. Administratorul era un bărbat în vîrstă, cu o mustaţă mare, albă, ale cărei vîrfuri erau răsucite în sus. Deoarece familia Hathaway stătuse la *Rutledge* de multe ori în trecut, Poppy ştia că Brimbley raporta superiorilor săi toate amănuntele întîmplărilor din hotel. Dacă administratorul descoperea că ea se afla în urmărire, scrisoarea era confiscată şi relaţia ei cu Michael ar fi fost scoasă la lumină. Iar tatăl lui Michael, lordul Andover, n-ar fi aprobat niciodată căsătoria, dacă exista chiar şi o undă de lipsă de decenţă legată de ea.

Poppy îşi trase răsuflarea şi se lipi de perete, cînd Brimbley ieşi din birouri însoţit de doi angajaţi ai hotelului.

-...du-te imediat la birourile din faţă, Harkins, spunea administratorul. Vreau să cercetezi problema plăţilor de la camera domnului W. Are o grămadă de plîngeri, că sînt incorecte, cînd de fapt sînt exacte. De acum înainte, cred că e mai bine să-i cerem să semneze cîte o chitanţă, de cîte ori se face o plată.

– Da, domnule Brimbley. Cei trei porniră pe culoar, depărtîndu-se de Poppy.

Cu grijă, ea se furişă pînă în pragul birourilor şi se uită dincolo de uşă. Cele două camere alăturate păreau să fie goale.

– Dodger, şopti ea panicată, cînd îl văzu fugind sub un scaun. Dodger, vino aici!

Ceea ce desigur, provocă alte salturi şi figuri de dans surescitat.

Muşcîndu-şi buza inferioară, Poppy trecu dincolo de prag. Principala cameră a birourilor era de o mărime generoasă, mobilată cu un birou masiv acoperit pînă sus de cărţi şi de hîrtii. Un fotoliu tapisat cu piele roşie era împins pînă la birou, în timp ce altul era aşezat lîngă un şemineu gol, cu poliţa de deasupra din marmoră.

Dodger aştepta alături de birou, privind-o pe Poppy cu ochi strălucitori. Mustăţile lui se mişcau deasupra scrisorii dorită cu atîta înfocare. Stătea foarte liniştit, susţinîndu-i privirea, în timp ce Poppy se apleca spre el.

– E în regulă, şuşoti ea întinzînd încet mîna. Ce băiat bun, ce băiat adorabil....aşteaptă să-ţi iau scrisoarea, apoi am să te duc în apartamentul nostru şi am să-ţi dau....La dracu!

Exact înainte de a apuca scrisoarea, Dodger se strecură sub birou, cu ea în gură.

Roşie de furie, Poppy îşi aruncă privirea de jur împrejur, în căutarea a ceva, *orice,* care să-l scoată pe Dodger din locul unde se ascunsese. Observînd pe poliţa şemineului o lumînare într-un sfeşnic de argint, încercă să îl ia. Dar sfeşnicul nu se mişcă. Suportul de argint era fixat de poliţă.

În faţa ochilor uluiţi ai lui Poppy, toată partea din fund a şemineului se roti fără zgomot. Rămase cu gura căscată de magia mecanică a uşii, ce se rotea într-o mişcare lină, automată. Ceea ce părea să fie zid solid, nu era decît o imitaţie.

Bucuros, Dodger ieşi de sub birou şi pătrunse prin deschizătura creată.

– Ei drăcie, rosti Poppy cu răsuflarea tăiată. Dodger, să nu îndrăzneşti!

Dar sconcsul nu-i dădu nici o atenţie. Şi pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, tocmai atunci se auzi vocea domnului Brimbley, care revenea în încăpere.

– desigur domnul Rutledge trebuie informat. Trece asta în raport. Pentru nimic în lume să nu uiţi.

Fără să aibă timp pentru ca să-şi analizeze opţiunile, sau consecinţele, Poppy intră în şemineu şi uşa mascată se închise în urma ei.

Fu înghiţită de întuneric, în timp ce aştepta încercînd să audă ce se întîmpla în birou. Se pare că nu fusese descoperită. Domnul Brimbley îşi continua instrucţiunile, ceva despre nişte rapoarte privind gospodărirea.

Poppy îşi dădu seama că s-ar putea să fie nevoie să aştepte o mulţime de vreme, înainte ca administratorul să plece iar din birou. Sau trebuia să găsească o altă cale de ieşire. Desigur, putea pur şi simplu să se întoarcă prin şemineu şi să-i facă cunoscută domnului Brimbley prezenţa ei. Totuşi, nici nu putea să-şi

imagineze cîte explicaţii avea de dat şi cît de penibile ar fi fost.

Întorcîndu-se, Poppy îşi dădu seama că se găsea într-un coridor lung, cu o sursă de lumină difuză, ce venea de undeva de deasupra capului. Se uită în sus. Pasajul era luminat de o rază de lumină naturală, ce pătrundea printr-o fentă, asemănătoare cu ceea ce foloseau vechii egipteni, pentru a determina poziţia stelelor şi a planetelor.

Putea să-l audă pe sconcs furişîndu-se pe undeva prin apropiere.

– Ei bine, Dodger, bombăni ea, tu ne-ai băgat în asta. De ce nu mă ajuţi să găsesc o uşă?

Amabil, Dodger înaintă de-a lungul pasajului şi dispăru printre umbre. Poppy scoase un oftat greu şi îl urmă. Refuza să intre în panică, învăţase în timpul multiplelor ciocniri cu nenorocirile ale familiei Hathaway că, să-ţi pierzi capul nu ajuta la nimic.

În timp ce Poppy îşi croia drum prin întuneric, cu vîrful degetelor atingea zidul, pentru a-şi menţine direcţia. Mersese doar cîţiva metri, cînd auzi un zgomot hîrşîit. Înţepenind, Poppy aşteptă şi ascultă cu încordare.

Era linişte.

Dar nervii îi vibrară şi inima începu să-i bubuie, cînd în faţă zări strălucirea galbenă a unei lămpi. Care apoi dispăru.

Nu era singură în pasaj.

Se apropiau paşi, mai mult, mai mult, cu o grabă de prădător. Cineva se îndrepta direct spre ea.

Acum, hotărî Poppy, a venit timpul să mă panichez şi răsucindu-se alarmată, se întoarse înapoi, pe drumul pe care venise. A fi urmărită de necunoscuţi prin

coridoare întunecoase, era o experienţă nouă, chiar şi pentru un Hathaway. Îşi blestemă fustele grele, apucîndu-le disperată în pumni, în timp ce încerca să fugă. Dar persoana care o urmărea era mult prea rapidă pentru a o scăpa.

Scoase un ţipăt, cînd o mînă brutală şi expertă o apucă. Era un bărbat – unul mare – care o ţinea în aşa fel, încît spatele ei fu proptit de pieptul lui. Una din mîinile lui îi apăsa puternic capul într-o parte.

– Trebuie să ştii, se auzi o voce joasă şi rece, aproape de urechea ei, că doar cu puţin mai multă apăsare decît atît, pot să-ţi rup gîtul. Spune-mi cum te cheamă şi ce faci aici.

CAPITOLUL DOI

Poppy de-abia putea să gîndească, din cauza sîngelui care-i pulsa în urechi şi a durerii provocate de felul în care era ţinută. În spatele ei, pieptul străinului era foarte tare.

– E o greşeală, reuşi ea să spună. Te rog....

El îi apăsă capul şi mai mult într-o parte, pînă cînd ea simţi o crampă îngrozitoare a nervilor, la limita dintre gît şi umăr.

– Numele.... insistă el calm.

– Poppy Hathaway, gîfîi ea. Regret. N-am vrut să....

– Poppy? Strînsoarea slăbi.

– Da. Oare de ce îi rostise numele, ca şi cum l-ar fi cunoscut? Eşti... trebuie că eşti cineva din personalul hotelului. El ignoră întrebarea. Una din mîinile lui trecu uşor peste braţele ei şi pe partea din faţă, căutînd parcă ceva. Inima ei se zvîrcoli, ca bătaia aripilor unei păsăruici. Nu, gemu ea printre gîfîieli, retrăgîndu-se cît mai departe de atingerea lui.

– De ce te afli aici, înăuntru? Îi întoarse faţa spre el. Nimeni din cunoştinţele lui Poppy nu se purtase cu ea aşa familiar. Erau destul de aproape de raza de lumină de deasupra capului, încît Poppy să poată descoperi nişte trăsături puternice şi uscăţive şi strălucirea unor ochi adînci.

Luptînd să-şi recapete răsuflarea, Poppy se cutremură din cauza durerii ascuţite de la ceafă. Încercă să ajungă acolo cu mîna, pentru a-şi uşura durerea, în timp ce răspundea.

– Încercam....urmăream un sconcs şi şemineul din biroului domnului Brimbley s-a deschis şi el a intrat înăuntru, după care am încercat să găsesc o altă cale de ieşire.

Cu toate că explicaţia era aşa lipsită de sens, străinul o pricepu cu uşurinţă.

– Un sconcs? Unul din animalele de companie ale surorii tale?

– Da, afirmă ea, uluită. Îşi masă ceafa şi se înfioră. Dar de unde ştii.... ne-am mai întîlnit înainte? Nu, te rog nu mă atinge, eu.....vai!

El o răsucise şi îşi puse mîna pe gîtul ei.

– Stai liniştită. Atingerea lui era expertă şi sigură, în timp ce-i masa locul acela delicat. Dacă încerci să fugi de mine, mă vei determina să te prind din nou.

Tremurînd, Poppy îi suportă degetele cercetătoare, care o masau, şi se întrebă dacă nu cumva era la dispoziţia unui nebun. El apăsă şi mai tare, provocîndu-i o senzaţie ce nu era nici de plăcere nici de durere, ci ceva neobişnuit, un amestec din amîndouă. Ea scoase un sunet de durere, zvîrcolindu-se neajutorată. Spre surpriza ei, arsura nervului încordat cedă şi muşchii ei rigizi se relaxară, spre uşurarea ei. Rămase liniştită şi respiră îndelung, cu capul aplecat.

– E mai bine? întrebă el folosind acum ambele mîini, masîndu-i ceafa cu degetele mari, apoi strecurîndu-se pe sub dantela fină ce mărginea corsajul înalt al rochiei. Profund uşurată, Poppy încercă să facă un pas mai departe de el, dar mîinile lui o apucară imediat de

umeri. Ea îşi drese glasul şi încercă să vorbească pe un ton demn.

– Domnule, mi-ar plăcea să mă conduci afară de aici. Familia mea te va răsplăti. Nu se va pune nici o întrebare....

– Sigur că da. Îi dădu drumul încet. Nimeni nu foloseşte niciodată acest pasaj fără aprobarea mea. Bănuiesc că nimeni nu vine aici de bunăvoie.

Comentariul semăna cu o scuză, deşi tonul lui nu era de regret, pînă la urmă.

– Te asigur că nu am avut intenţia să fac nimic altceva, decît să-l recuperez pe animalul acesta mizerabil. Îl simţea pe Dodger agitîndu-se pe lîngă tivul fustei ei.

Străinul se aplecă şi ridică sconcsul. ţinîndu-l pe Dodger de ceafă, i-l întinse lui Poppy.

– Mulţumesc. Trupuşorul suplu al sconcsului deveni moale şi maleabil, sub strînsoarea lui Poppy. Aşa cum se aşteptase, scrisoarea dispăruse. Dodger, hoţ blestemat – unde e? Ce ai făcut cu ea?

– Ce cauţi?

– O scrisoare, rosti tensionată Poppy. Dodger a furat-o şi a adus-o aici.... trebuie să fie pe undeva pe aproape.

– Va fi găsită mai tîrziu.

– Dar e importantă.

– Evident, dacă ai trecut prin atîtea necazuri, pentru a o recupera. Vino cu mine.

În silă, Poppy îşi murmură aprobarea şi îi permise să o prindă de cot.

– Unde mergem? Nici un răspuns. Aş prefera ca nimeni să nu ştie de asta, se aventură Poppy

– Sigur că ai prefera.

– Aş putea să contez pe discreţia ta, domnule? Trebuie să evit scandalul, cu orice preţ.

– Tinerele, care doresc să evite scandalul, probabil ar trebui să stea în apartamentele lor de hotel, sublinie el fără să o ajute.

– Eram perfect mulţumită să stau în camera mea, protestă Poppy. Dar din cauza lui Dodger a trebuit să ies. Trebuia să-mi recuperez scrisoarea. Şi sînt sigură că familia mea te va recompensa pentru deranj, dar ai....

– Linişte.

El îşi găsi drumul prin culoarul zăcînd în întuneric fără nici o dificultate, strînsoarea cotului lui Poppy era blîndă dar fermă. Nu merseră spre biroului domnului Brimbley, ci în direcţie opusă, o distanţă ce părea nesfîrşită.

Pînă la urmă, străinul se opri şi se întoarse spre un loc din perete şi împinse o uşă deschizînd-o.

– Intră.

Ezitînd, Poppy îl precedă intrînd într-o cameră bine luminată, un fel de salonaş cu un rînd de ferestre cu vedere spre stradă. O masă grea de stejar ocupa o parte a camerei şi rafturi cu cărţi se aliniau pe aproape fiecare centimetru de perete. În aer exista o combinaţie de mirosuri plăcute şi ciudat de familiare.... Ceară de lumînări, pergament, cerneală şi praf de pe cărţi.... Mirosea ca în vechiul studio al tatălui ei.

Poppy se întoarse spre străin, care intrase în cameră şi închisese uşa mascată.

Era dificil să-ţi dai seama ce vîrstă avea – părea să fie abia trecut de treizeci de ani, dar exista un aer puternic lumesc în el, ca şi cum văzuse destule în viaţă, pentru a înceta să mai fie surprins de ceva. Avea păr

des, bine tuns, negru ca miezul nopţii şi un ten deschis la culoare, în care sprîncenele lui negre ieşeau în evidenţă într-un contrast izbitor. Şi era la fel de frumos ca Lucifer, cu sprîncene puternice, nasul drept şi liniar şi gura deprimată. Unghiul maxilarului era ascuţit, dar tenace, ancorînd trăsăturile grave ale unui bărbat care probabil că lua totul – inclusiv pe el însuşi – puţin prea în serios.

Poppy se simţi roşind, în timp ce se uita în ochii lui remarcabili.... De un verde rece şi intens, cu pupila înconjurată de negru şi umbriţi de gene negre dese. Privirea lui părea că o absoarbe, consumîndu-i toate detaliile. Ea observă umbre uşoare în jurul ochilor lui, care însă nu reuşeau să-i umbrească frumuseţea feţei.

Un gentleman ar fi rostit ceva plăcut, ceva încurajator, dar străinul rămase tăcut.

De ce o privea aşa? Cine era el şi ce autoritate exercita în acest loc?

Trebuia să spună ceva, orice, pentru a slăbi tensiunea.

– Mirosul cărţilor şi al cerii de lumînare, remarcă ea prosteşte, îmi aminteşte de studioul tatălui meu.

Omul făcu un pas spre ea şi Poppy se retrase, din reflex. Amîndoi rămaseră tăcuţi. Părea că aerul dintre ei era plin de întrebări, de parcă ar fi fost scrise cu cerneală invizibilă.

– Tatăl tău a murit cu cîtva timp în urmă, aşa cred. Vocea i se potrivea cu restul fiinţei lui, rafinată, întunecată, inflexibilă. Avea un accent interesant, nu britanic în întregime, vocalele precise şi deschise, R-urile grele. Tulburată, Poppy aprobă cu un semn din cap. Şi mama ta, curînd după aceea, adăugă el.

– Cum....de unde ştii?

– E treaba mea să ştiu cît mai multe despre oaspeţii hotelului.

Dodger se zvîrcoli în strînsoarea ei. Poppy se aplecă să-l pună jos. Sconcsul sări pe un scaun uriaş de lîngă un mic cămin şi se cuibări adînc în tapiţeria de catifea.

Poppy reuşi să se uite din nou la străin. Era îmbrăcat în haine frumoase, de culoare închisă, croite cu o lejeritate sofisticată. Confecţii frumoase, dar purta doar o cravată simplă neagră, fără ac de cravată şi fără butoni de aur la cămaşă şi nici un alt ornament, care ar fi indicat că e un gentleman. Numai un lanţ de ceas pe partea din faţă a vestei cenuşii.

– Pari american, rosti ea.

– Buffalo, New York, răspunse el. Dar trăiesc aici de cîtăva vreme.

– Eşti angajatul domnului Rutledge? întrebă ea prudentă. Răspunsul fu un simplu semn din cap. Eşti unul din managerii lui, presupun?

Figura lui era de nepătruns.

– Cam aşa ceva.

Ea încercă să se apropie de uşă.

– Atunci am să te las cu treburile tale, domnule...

– Vei avea nevoie să te conducă un însoţitor corespunzător.

Poppy reflectă. Ar trebui să-l roage să trimită după însoţitoarea ei? Nu... Domnişoara Marks probabil că încă dormea. Avusese o noapte grea. Domnişoara Marks era uneori predispusă la coşmaruri, care a doua zi o lăsau slăbită şi epuizată. Nu se întîmpla prea des, dar cînd se întîmpla, Poppy şi Beatrix încercau să o lase să se odihnească, cît mai mult posibil.

Străinul o contemplă o clipă.

– Să trimit după o cameristă, să te însoţească? Iniţial Poppy înclină să fie de acord. Dar nu voia să aştepte aici, împreună cu el, chiar şi numai cîteva minute. Pînă la urmă, nu avea încredere în el. Cînd el îi văzu ezitarea, gura i se strîmbă sardonic. Dacă intenţionam să te agresez, sublinie el, aş fi făcut-o pînă acum.

La această grosolănie, roşaţa ei se accentuă.

– Aşa spui tu. Dar după cîte îmi dau seama, ai putea să fii un agresor foarte *lent*.

Pentru o clipă, el se uită în altă parte şi, cînd îşi întoarse din nou privirea spre ea, ochii îi străluceau amuzaţi.

– Eşti în siguranţă, domnişoară Hathaway. Vocea îi era plină de un rîs reţinut. Cu adevărat. Lasă-mă să trimit după o fată.

Strălucirea umorului îi schimbă figura, răspîndind o asemenea căldură şi farmec, încît Poppy fu aproape uluită. Îşi simţi inima începînd să bată mai tare şi nişte senzaţii agreabile în trup.

Pe cînd îl privea ducîndu-se spre cordonul clopoţelului, Poppy îşi aminti de problema scrisorii pierdute.

– Domnule, cît timp aştept, ai fi aşa amabil să te uiţi după scrisoarea ce a fost pierdută în pasaj? Trebuie să o primesc înapoi.

– De ce? întrebă el întorcîndu-se spre ea.

– Motive personale, rosti scurt Poppy.

– E de la un bărbat?

Făcu tot ce putu să îi adreseze felul acela de privire nimicitoare, pe care văzuse că o arunca domnişoara Marks bărbaţilor care o supărau.

– Asta nu te priveşte.

– Tot ce se petrece în acest hotel mă priveşte. Făcu o pauză, studiind-o. E de la un bărbat, altfel ai fi negat.

Încruntîndu-se, Poppy îi întoarse spatele. Se duse să privească mai de aproape unul din nenumăratele rafturi, pline cu obiecte deosebite.

Descoperi un samovar aurit şi cu email, un cuţit mare într-o teacă bătută în perle, colecţii de sculpturi primitive în piatră şi olărie, o tetieră egipteană, monede exotice, cutii făcute din tot felul de materiale imaginabile, şi unele ce arătau ca o sabie de fier cu lama ruginită şi o bucată de sticlă veneţiană pentru citit.

– Ce fel de cameră e asta? nu se putu abţine Poppy.

– Camera curiozităţilor a domnului Rutledgte. Majoritatea acestor obiecte sînt colecţionate de el, iar altele sînt cadouri de la vizitatori străini. Uită-te mai bine, dacă vrei.

Poppy era intrigată, gîndindu-se la numărul mare de străini, oaspeţi ai hotelului, inclusiv case regale europene, nobilime şi membri ai corpului diplomatic. Fără îndoială că domnului Rutledge i-au fost oferite cadouri neobişnuite.

Rătăcind printre rafturi, Poppy se opri să examineze o figurină de argint cu nestemate, reprezentînd un cal, cu copitele întinse pentru galop.

– Ce drăguţ!

– Un cadou de la prinţul de coroană Yizhu al Chinei, rosti omul din spatele ei. Un cal celest.

Fascinată, Poppy îşi plimbă vîrful degetelor pe spatele figurinei.

– Acum prinţul a fost încoronat drept împăratul Xianfeng, rosti ea. Un nume ca o ironie, pentru un conducător, nu-i aşa?

Venind lîngă ea, străinul o privi cu vioiciune.

– De ce spui asta?

– Pentru că înseamnă „prosperitate universală". Şi în

mod cert nu se potrivește, avînd în vedere rebeliunile interne, cu care se confruntă.

– Eu aș spune că, la ora actuală, provocările Europei sînt un pericol mai mare pentru el.

– Da, rosti Poppy cu tristețe, împingînd figurina înapoi la locul ei. Unii se întreabă cît de mult poate dura suveranitatea chineză, în fața unui astfel de atac violent.

Companionul ei stătea destul de aproape, încît să-i poată detecta mireasma de lenjerie bine călcată și de săpun de bărbierit. Se uita la ea intens.

– Știu foarte puține femei, care să fie în stare să discute despre politica Orientului Îndepărtat.

Ea simți sîngele ridicîndu-i-se în obraji.

– Familia mea poartă deseori la cină conversații neobișnuite. Cel puțin, sînt neobișnuite, pentru că surorile mele și cu mine luăm întotdeauna parte. Însoțitoarea mea spune că este în perfectă ordine să se facă asta acasă, dar m-a sfătuit să nu par prea învățată, cînd sînt în societate. Asta alungă pretendenții.

– Atunci trebuie să fii foarte atentă, rosti el zîmbind blînd. Ar fi un păcat ca un asemenea comentariu inteligent să apară în public, într-un moment nepotrivit.

Poppy răsuflă ușurată auzind o bătaie discretă în ușă. Fata sosise mai devreme decît se așteptase ea. Străinul se duse să răspundă. Deschizînd puțin ușa, îi șopti ceva cameristei, care făcu o scurtă reverență și dispăru.

– Unde s-a dus? întrebă Poppy simțindu-se în impas. Se presupune că trebuia să mă însoțească pînă la apartamentul meu.

– Am trimis-o să pregătească o tavă cu ceai.

Pentru moment, Poppy rămase fără grai.

– Domnule, nu pot să iau ceaiul cu tine.

– N-o să dureze mult. O să-l trimită sus, cu unul din lifturile pentru mîncare.

– Asta nu contează. Deoarece, chiar dacă aş avea timp, nu pot! Sînt sigură că eşti perfect conştient ce nepotrivit ar fi.

– Aproape tot atît de nepotrivit ca furişarea prin hotel fără escortă, fu el de acord mieros şi ea se încruntă.

– Nu m-am furişat, urmăream un sconcs. Auzindu-se făcînd o declaraţie aşa ridicolă, simţi că roşeaţa i se accentuează. Încercă un ton mai demn. Situaţia nu e provocată de mine. Şi mă voi afla într-un foarte.... serios.... necaz.... dacă nu mă întorc repede în camera mea. Dacă aşteptăm mai mult, ai putea să te trezeşti implicat într-un scandal, cu care sînt sigură că domnul Rutledge n-ar fi de acord.

– Adevărat.

– Atunci, te rog cheam-o pe cameristă înapoi.

– Prea tîrziu. Va trebui să aşteptăm, pînă cînd se va întoarce cu ceaiul.

Poppy scoase un oftat.

– E o dimineaţă îngrozitoare! Uitîndu-se la sconcs, văzu resturi de puf şi grămezi de păr de cal aruncate peste tot şi păli. Dodger, nu!

– Ce e? întrebă omul urmînd-o pe Poppy, care alerga spre sconcsul foarte ocupat.

– Îţi mănîncă scaunul, rosti ea nefericită, apucîndu-l pe animal. Sau mai curînd, scaunul domnului Rutledge. Încearcă să-şi facă un cuib. Îmi pare rău. Se uită la gaura din tapiseria de catifea groasă şi luxoasă. Îţi promit că familia mea va plăti daunele.

– E în regulă, rosti omul. În bugetul hotelului există o alocaţie lunară pentru reparaţii.

Lăsîndu-se pe vine – o treabă nu prea uşoară cînd eşti îmbrăcată în dantele şi jupoane apretate – Poppy apucă resturile de puf şi încercă să le îndese înapoi în gaură.

– Dacă e nevoie, voi da o declaraţie scrisă, pentru a explica imediat ce s-a întîmplat.

– Dar ce se va întîmpla cu reputaţia ta? întrebă blînd străinul, aplecîndu-se pentru a o ridica în picioare.

– Reputaţia mea nu e nimic, în comparaţie cu mijloacele de trai ale unui bărbat. Ai putea fi concediat pentru asta. Fără îndoială că ai o familie de întreţinut – o soţie şi copii – şi în timp ce eu aş putea să supravieţuiesc dizgraţiei, s-ar putea ca tu să nu mai fii în stare să-ţi iei un nou serviciu.

– Asta e foarte amabil din partea ta, rosti el luîndu-l pe sconcs din mîinile ei şi punîndu-l înapoi pe scaun. Dar nu am familie. Şi nici nu pot fi concediat.

– Dodger, rosti îngrijorată, în timp ce bucăţi de puf începură din nou să zboare în toate direcţiile. În mod clar, sconcsul se distra de minune.

– Scaunul e deja distrus. Lasă-l să se ocupe de el.

Poppy era uimită de îngăduinţa străinului, care era de acord ca o piesă scumpă din mobilierul hotelului să fie pusă la dispoziţia unui sconcs.

– Tu, rosti ea convinsă, nu semeni cu ceilalţi manageri de aici.

– Nici tu nu semeni cu alte tinere.

Asta îi smulse ei un zîmbet crispat.

– Mi s-a mai spus.

Cerul devenise plumburiu. O burniţă deasă cădea pe

dalele şi pavajul străzii, potolind praful stîrnit de vehicolele în trecere.

Avînd grijă să nu fie văzută de pe stradă, Poppy se duse la o fereastră laterală şi se uită la pietoni. Unii îşi deschiseseră umbrelele şi continuau să meargă.

Vînzătorii ambulanţi umpleau artera principală, făcînd reclamă produselor lor cu strigăte nerăbdătoare. Vindeau tot ce-ţi puteai imagina: funii de ceapă şi proteze, ceşti de ceai, flori, chibrituri şi colivii cu ciocîrlii şi privighetori. Acestea din urmă provocau frecvente probleme familiei Hathaway, deoarece Beatrix era hotărîtă să salveze orice creatură vie, pe care o vedea închisă. Nenumărate păsări fuseseră cumpărate de cumnatul lor domnul Rohan, împotriva voinţei lui, şi eliberate la moşia lor de la ţară. Rohan jura că pînă acum cumpărase jumătate din populaţia înaripată din Hampshire.

Revenind de la fereastră, Poppy văzu că străinul îşi sprijinea umărul de unul din rafturile cu cărţi şi îşi încrucişase braţele pe piept. Se uita la ea, ca şi cum s-ar fi întrebat ce ar putea să facă cu ea. În ciuda poziţiei lui relaxate, Poppy avu senzaţia enervantă că, dacă ar fi încercat să o ia la fugă, ar fi prins-o într-o clipă.

– De ce nu eşti logodită cu nimeni? întrebă el uimitor de direct. Ai ieşit în societate cam de doi, trei ani?

– Trei, rosti Poppy simţindu-se în defensivă.

– Familia ta are mijloace materiale – deci ar putea să aibă ceva zestre de dat. Fratele tău e viconte – alt avantaj. De ce nu te-ai măritat?

– Întotdeauna pui astfel de întrebări personale, oamenilor pe care de abia i-ai cunoscut? întrebă Poppy amuzată.

– Nu întotdeauna. Dar pe tine te găsesc.... interesantă.

Reflectă la întrebarea pe care i-o pusese şi ridică din umei.

– Nu l-am dorit pe nici unul din domnii pe care i-am întîlnit în ultimii trei ani. Nici unul dintre ei nu era atrăgător.

– Ce fel de bărbat te atrage?

– Cineva cu care aş putea să împart o viaţă liniştită, obişnuită.

– Multe tinere visează la emoţii şi la romantism.

Ea zîmbi confuză.

– Presupun că apreciez în mod deosebit ceva mai pămîntesc.

– Nu ţi-ai dat seama că Londra nu e un loc potrivit, unde să cauţi o viaţă liniştită, obişnuită.

– Ba da. Dar nu sînt în situaţia de a căuta în locuri mai potrivite. Ar fi trebuit să se oprească aici. Nu era nevoie să dea mai multe explicaţii. Dar una din plăcerile lui Poppy era să facă conversaţie şi, ca şi Dodger în faţa unui sertar plin cu lenjerie, nu putea să reziste să nu-şi facă cheful. Problema a început cînd fratele meu, lordul Ramsay, a moştenit titlul.

Sprîncenele străinului se ridicară.

– Ce problemă?

– O, da, rosti Poppy serioasă. Vezi tu, nici unul din familia Hathaway nu era pregătit pentru aşa ceva. Eram veri depărtaţi ai fostului lord Ramsay. Titlul a ajuns la Leo, din cauza unei serii de morţi premature. Familia Hathaway habar n-avea de etichetă – nu ştiam nimic despre felul de a trăi al claselor superioare. Eram fericiţi în Primrose Place.

Făcu o pauză, pentru a-şi pune în ordine amintirile pline de dor ale copilăriei, conacul vesel cu acoperişul de stuf, grădina înflorită, unde tatăl ei îşi îngrijea

preţioşii lui trandafiri, perechea de iepuri belgieni cu urechile pleoştite, care trăiau într-o cuşcă de lîngă poarta din spate, teancurile de cărţi din fiecare colţişor. Acum, conacul abandonat era ruinat şi plantaţiile din grădină veştejite.

– Şi nu există posibilitate de întoarcere, sau există oare, mai mult afirmă, decît întrebă. Se aplecă să se uite la un obiect de pe un raft inferior. Ce e asta? O! Un astrolab. Luă în mînă un disc de alamă complicat, care conţinea plăci gravate şi cu marginea crestată şi gradată, sub forma unui arc.

– Ştii ce e un astrolab? întrebă străinul urmărind-o.

– Sigur că da. O unealtă folosită de astronomi şi navigatori. Şi de astrologi. Poppy inspectă mica hartă stelară, gravată pe unul din discuri. Acesta e persan. Apreciez că e vechi, cam de cinci sute de ani.

– Cinci sute doisprezece, rosti el rar.

Poppy nu-şi putu reţine un zîmbet satisfăcut.

– Tatăl meu era un erudit în privinţa evului mediu. Avea o colecţie din astea. El m-a învăţat cum să fac unul din lemn, aţă şi o pîrghie. Roti cu grijă discul. Care e data ta de naştere?

Străinul ezită înainte de a răspunde, ca şi cum îi displăcea că trebuie să dea o informaţie despre el însuşi.

– Întîi noiembrie.

– Atunci te-ai născut sub zodia Scorpionului, rosti ea răsucind astrolabul în mîini.

– Crezi în astrologie? întrebă el cu un ton ironic.

– De ce n-aş crede?

– N-are bază ştiinţifică.

– Tatăl meu m-a încurajat întotdeauna să am mintea deschisă faţă de astfel de probleme. Îşi trecu vîrful

degetelor peste harta stelară şi-şi ridică ochii la el cu un zîmbet viclean. Scorpionii sînt destul de cruzi, să ştii. De aceea Artemis i-a poruncit unuia dintre ei să-l ucidă pe duşmanul ei Orion. Şi ca răsplată, l-a aruncat pe cer.

– Eu nu sînt crud. Mai curînd, fac orice e nevoie pentru a-mi atinge scopul.

– Şi asta nu e cruzime? întrebă Poppy rîzînd.

– Omenirea implică cruzime.

– Şi tu nu eşti crud?

– Numai cînd e necesar.

Amuzamentul lui Poppy dispăru.

– Cruzimea nu e niciodată necesară.

– N-ai prea văzut multe pe lume, dacă poţi spune asta.

Hotărîtă să nu mai continue acest subiect, Poppy se ridică în vîrful picioarelor pentru a vedea ce cuprinde alt raft. Conţinea o colecţie ciudată de obiecte, ce arătau ca nişte jucării din tablă cositorită.

– Astea ce sînt?

– Automate.

– Pentru ce sînt?

El întinse mîna şi luă unul din obiectele de metal colorat şi i-l dădu.

Ţinînd maşinăria de baza sa circulară, Poppy o examină cu grijă. Exista un grup de mici cai de curse, fiecare poziţionat pe propriul lui culoar. Văzînd capătul unei corzi într-o parte a bazei, Poppy trase uşor. Aceasta declanşă o serie de mecanisme interioare, inclusiv un volant, care făcu micuţii cai să alerge pe culoare, ca la curse.

Poppy rîse de plăcere.

– Ce inteligent! Aş vrea ca sora mea Beatrix să poată vedea asta. De unde provin?

– Domnul Rutledge le fabrică în timpul lui liber, pentru a se relaxa.

– Pot să văd şi altul? Poppy era încîntată de obiecte, care nu erau jucării, ci mai degrabă obiecte inginereşti miniaturale. Exista amiralul Nelson pe o mică navă legănată de valuri, o maimuţă căţărîndu-se într-un bananier, o pisică jucîndu-se cu un şoarece şi un dresor care pocnea din bici, în timp ce leul dădea necontenit din cap.

Părînd că intresul lui Poppy îi face plăcere, străinul îi arătă o pictură de pe perete, un tablou cu cîteva perechi care valsau la un bal. În faţa ochilor ei larg deschişi, pictura prinse viaţă, domnii conducîndu-şi partenerele pe parchet, cu blîndeţe.

– Sfinte Doamne, rosti Poppy minunîndu-se. Cum a fost realizat?

– Cu un mecanism de ceas. El luă tabloul de pe perete şi îi arătă partea din spate. Iată-l, ataşat la un volant, prin această curea de transmisie. Şi acele pun în funcţie aceste pîrghii de sîrmă.... aici..... care activează alte pîrghii.

– Remarcabil! În entuziasmul ei, Poppy uită să se mai păzească, sau să fie prudentă. Evident, domnul Rutledge e maestru în mecanică. Aceasta îmi aminteşte o biografie pe care am citit-o recent, despre Roger Bacon, un călugăr franciscan din Evul Mediu. Tatăl meu era un mare admirator al lucrărilor lui. Călugărul Bacon a făcut o mulţime de experienţe mecanice, care desigur i-a determinat pe unii oameni să-l acuze de vrăjitorie. Se spune că odată a construit un cap de bronz mecanic, care.... Poppy se opri brusc, realizînd că sporovăise prea mult. Acum, vezi? Asta fac eu la baluri şi serate. E unul din motivele pentru care nu sînt căutată.

El începu să zîmbească.

– Am crezut că, în astfel de ocazii, conversaţia e încurajată.

– Nu genul meu de conversaţie.

Amîndoi se întoarseră auzind o bătaie în uşă. Sosise camerista.

– Trebuie să plec, rosti Poppy neliniştită. Însoţitoarea mea va fi foarte nefericită, dacă se trezeşte şi descoperă că lipsesc.

Străinul cu părul negru o contemplă îndelung.

– Încă nu am terminat cu tine, rosti el cu o nepăsare uluitoare. Ca şi cum nimeni nu îi refuza nimic. Ca şi cum plănuia să o ţină cît voia el.

Poppy inspiră profund.

– Cu toate acestea, plec, rosti ea calmă şi se îndreptă spre uşă.

Ajunse la uşă în acelaşi timp cu ea, şi-şi propti o mînă pe tăblia ei.

În ea se declanşă alarma şi se întoarse cu faţa spre el. Un fior iute şi puternic îi străbătu gîtul, încheieturile şi partea din spate a genunchilor. Omul stătea mult prea aproape, cu trupul lui lung şi tare aproape atingînd-o. Ea se lipi de perete.

– Înainte de a pleca, rosti el încet, am să-ţi dau nişte sfaturi. O tînără nu e în siguranţă, dacă hoinăreşte singură prin hotel. Să nu mai repeţi un astfel de risc nebun.

Poppy înţepeni.

– E un hotel cu bună reputaţie, rosti ea. Nu există nimic, de care să-mi fie frică.

– Ba da, murmură el. Chiar acuma eşti pîndită.

Şi înainte ca ea să poată gîndi, sau să se mişte, sau să respire, el îşi înclină capul şi îi prinse gura cu gura lui.

Uluită, Poppy rămase nemişcată sub sărutul blînd dar arzător, atît de subtil în ceea ce cerea, încît nici nu fu conştientă de momentul în care buzele ei se desfăcură. Mîinile lui îi cuprinseră maxilarul, îl mîngîiară şi îi ridicară faţa.

Un braţ o înconjură, aducîndu-i trupul lipit total de al lui, pe care ea îl simţi tare şi teribil de provocator. Cu fiecare inspiraţie inhala o mireasmă ispititoare, un miros de ambră şi mosc, de rufe scrobite şi piele de bărbat. Ar fi trebuit să se smulgă din braţele lui.... dar gura lui era aşa de tandră, insinuantă şi erotică, transmiţînd mesaje de pericol şi promisiuni. Buzele îi alunecară pe gît căutîndu-i pulsul, croindu-şi drum în jos, stîrnind senzaţii mătăsoase, pînă cînd înfiorîndu-se, se depărtă de el.

– Nu, rosti slab.

Străinul îi apucă cu grijă bărbia, forţînd-o să se uite la el. Amîndoi rămaseră nemişcaţi. În timp ce Poppy îi întîlni privirea cercetătoare, văzu în ea o urmă de animozitate nedumerită, ca şi cum tocmai făcuse o descoperire neaşteptată.

Grijuliu, o lăsă să plece de lîngă el şi deschise uşa.

– Adu-o înăuntru, i se adresă fetei care aştepta pe prag, în mîini cu o tavă mare de argint pentru ceai.

Camerista se supuse imediat, prea stilată pentru a manifesta curiozitate faţă de prezenţa în cameră a lui Poppy.

Omul se duse să-l ia pe Dodger, care adormise pe scaun. Întorcîndu-se cu sconcsul somnoros, i-l întinse lui Poppy. Ea îl luă murmurînd neinteligibil şi legănîndu-l la piept. Ochii sconcsului rămaseră închişi, cu pleoapele ascunse complet de masca neagră de pe faţă. Ea simţi bătaia micuţei inimi sub degetele ei şi

puful de blană alb şi mătăsos de sub părul protector de deasupra.

– Mai aveţi nevoie de ceva, domnule? întrebă camerista.

– Da. Vreau să o însoţeşti pe această doamnă pînă la apartamentul ei. Şi vino înapoi să-mi spui dacă a ajuns în siguranţă.

– Da, domnule Rutledge.

Domnul Rutledge?

Poppy îşi simţi inima oprindu-i-se. Se uită înapoi la străin, la strălucirea diavolească a ochilor verzi. Părea că gusta cu plăcere surpriza ei nedisimulată.

Harry Rutledge.... Misteriosul şi solitarul proprietar al hotelului! Care nu era deloc, aşa cum şi-l imaginase ea.

Zăpăcită şi mortificată, Poppy se întoarse cu spatele. Trecu pragul şi auzi uşa închizîndu-se în urma ei, declicul clanţei răsunînd uşor. Ce cruzime, să se amuze pe socoteala ei! Se consolă la gîndul că n-o să-l mai revadă niciodată.

Şi continuă să meargă pe hol, alături de cameristă.... fără să-şi dea seama că întreaga ei viaţă tocmai îşi schimbase cursul.

CAPITOLUL TREI

Harry se duse să privească focul din cămin.

– Poppy Hathaway, şopti el ca pe o incantaţie magică.

O văzuse de două ori de la distanţă, o dată cînd cobora din trăsură în faţa hotelului, şi la un bal desfăşurat la *Rutledge.* Harry nu participase la eveniment, dar privise cîteva minute dintr-o poziţie avantajoasă, de la balconul etajului superior. În ciuda frumuseţii ei deosebite şi a părului de culoarea lemnului de mahon, nu s-a mai gîndit la ea.

Dar întîlnind-o personal, a fost o revelaţie.

Harry fu gata să se aşeze pe un scaun, cînd observă catifeaua sfîşiată şi bucăţile din umplutura tapiţeriei lăsate de sconcs.

Un zîmbet ezitant îi curbă buzele, în timp ce se ducea să-şi ia alt scaun.

Poppy. Ce firească fusese, sporovăind fără grijă despre astrolaburi şi călugări franciscani, în timp ce scotocea printre comorile lui. Aruncase cuvintele în jerbe strălucitoare, parcă lansa confetii. Radiase un fel de veselie inteligentă, care ar fi putut fi plictisitoare, dar în loc de asta, îi făcuse o neaşteptată plăcere. Exista ceva la ea, ceva..... ceva pe care francezii îl numesc

esprit, o vioiciune a minţii şi a spiritului. Şi faţa aceea.... inocentă, atoateştiutoare şi deschisă.

O dorea.

De obicei lui Jay Harry Rutledge i se oferea ceva, înainte de a-i trece lui prin minte să-şi dorească. În această viaţă atît de ocupată, dar bine structurată, mîncarea sosea înainte de a-i fi foame, cravatele erau înlocuite înainte de a da semn de uzură, rapoartele îi erau puse pe birou înainte ca el să le ceară. Iar femei erau peste tot şi întotdeauna disponibile, şi toate, pînă la ultima îi spuneau ceea ce-şi închipuiau că voia el să audă.

Harry era conştient că e timpul să se însoare. Cel puţin, cele mai multe dintre cunoştinţele lui îl asigurau că a sosit timpul, deşi suspecta că făceau asta, pentru că ei toţi îşi puseseră deja acest laţ de gît şi voiau ca şi el să-i urmeze. Se gîndise la asta fără entuziasm. Însă Poppy Hathaway era prea captivantă, pentru a-i rezista.

Scotocind în mîneca stîngă a hainei, Harry scoase scrisoarea pe care o căutase ea. Îi era adresată ei, din partea onorabilului Michael Bayning. Se gîndi la ceea ce ştia el despre tînăr. Bayning îşi făcuse studiile la Winchester, unde natura lui studioasă l-a slujit conştiincios. Spre deosebire de alţi tineri de la universitate, Bayning nu făcuse nici o datorie şi nu au existat nici scandaluri legate de el. Mai multe femei fuseseră atrase de felul cum arăta, dar mai mult de titlul şi averea pe care le va moşteni cîndva.

Încruntîndu-se, Harry începu să citească.

Mult iubita mea,

În timp ce mă gîndeam la discuţia noastră, am sărutat locul de pe încheietura mîinii mele, unde au

căzut lacrimile tale. De ce nu crezi că şi eu şterg lacrimi asemănătoare, în fiecare zi şi în fiecare noapte, din cauză că sîntem despărţiţi? M-ai făcut să-mi fie imposibil să mă gîndesc la altcineva, sau la altceva, decît la tine. Sînt nebun de adoraţie pentru tine, să n-ai nici o îndoială.

Dacă vei avea răbdare doar încă puţin, în curînd voi găsi ocazia să-l abordez pe tata. Odată ce va înţelege pe deplin şi cu desăvîrşire că te ador, sînt sigur că îşi va da consimţămîntul pentru unirea noastră. Avem o legătură strînsă, tata şi cu mine, şi mi-a spus că doreşte să mă vadă la fel de fericit în căsătorie, cum a fost el cu mama, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Ce mult te-ar fi plăcut, Poppy... natura ta sensibilă şi fericită, dragostea ta pentru familie şi casă. Dacă ar fi putut să fie aici, l-ar fi convins pe tatăl meu că nu va exista niciodată o soţie mai bună pentru mine, în afară de tine.

Aşteaptă-mă, Poppy, aşa cum te aştept şi eu.

Sînt, ca întotdeauna şi pentru totdeauna, supus vrajei tale.

M

Îi scăpă o respiraţie tăcută şi zeflemitoare. Privea focul, cu faţa calmă şi mintea plină de planuri. Un buştean se sfărîmă, o parte din el căzînd pe grătar cu un pocnet, aruncînd o căldură nouă şi scîntei albe. Bayning voia ca Poppy să aştepte? Imposibil, cînd fiecare celulă din trupul lui Harry era plină de o dorinţă arzătoare.

Împăturind biletul cu grija unui bărbat care mînuieşte hîrtii de valoare, Harry îl strecură în buzunarul hainei.

Odată ce Poppy fu în siguranţă, în apartamentul familiei, îl puse pe Dodger în locul lui obişnuit de odihnă, un coş pe care sora ei Beatrix îl căptuşise cu stofă moale. Sconcsul continua să doarmă, moale ca o cîrpă.

Ridicîndu-se, Poppy se sprijini de perete şi închise ochii. Din plămîni îi răzbătu un oftat puternic.

De ce a făcut el, ceea ce a făcut?

Şi, mai important, de ce i-a permis ea s-o facă?

Nu era felul în care un bărbat trebuia să sărute o fată inocentă. Poppy era mortificată, că permisese să intre într-o asemenea situaţie şi chiar mai mult, că se comportase într-un fel, pe care la altcineva l-ar fi judecat cu asprime. Şi încă se mai simţea foarte sigură de sentimentele ei pentru Michael.

Atunci, de ce i-a răspuns lui Harry Rutledge în acest fel?

Poppy ar fi vrut să poată întreba pe cineva, dar instinctele o avertizau că era o problemă ce era mai bine să fie uitată.

Alungîndu-şi îngrijorarea de pe figură, Poppy bătu la uşa însoţitoarei ei.

– Domnişoară Marks?

– Sînt trează, se auzi o voce slabă.

Poppy intră în micul dormitor şi o găsi pe domnişoara Marks la lavoar, în cămaşă de noapte.

Domnişoara Marks arăta groaznic, cu tenul cenuşiu, cu ochii albaştri şi liniştiţi umbriţi de cearcăne vinete. Părul ei castaniu deschis, de obicei împletit şi strîns la spate într-un coc ireproşabil, era lăsat liber şi atîrna pe spate. După ce îşi vărsă pe limbă nişte prafuri medicinale dintr-o hîrtie, luă o gură de apă.

– O, draga mea, rosti blînd Poppy. Ce pot să fac pentru tine?

Domnişoara Marks scutură din cap şi apoi se înfioră.

– Nimic, Poppy. Mulţumesc, eşti foarte amabilă că întrebi.

– Alte coşmaruri? Poppy o privi îngrijorată îndreptîndu-se spre comodă şi scotocind după ciorapi, jartiere şi lenjerie.

– Da. N-ar fi trebuit să dorm aşa mult. Iartă-mă.

– Nu există nimic de iertat. Aş vrea doar ca visele tale să fie mai plăcute.

– Sînt, în cea mai mare parte a timpului. Domnişoara Marks zîmbi uşor. Cele mai frumoase vise ale mele sînt despre mine, înapoi la Ramsay House, cu socul în floare şi cu păsărelele acelea mîncătoare de nuci cuibărite printre tufişuri. Totul încărcat de pace şi siguranţă. Cît de mult îmi lipsesc!

Şi lui Poppy îi lipsea Ramsay House. Londra, cu toate plăcerile şi distracţiile ei sofisticate, nu putea concura cu Hampshire. Şi îi era dor să o vadă pe sora ei mai mare, Win, al cărui soţ, Merripen, administra moşia Ramsay.

– Sezonul e pe sfîrşite, rosti Poppy, o să ne întoarcem curînd acolo.

– Dacă mai trăiesc pînă atunci, murmură domnişoara Marks.

Poppy zîmbi cu simpatie.

– De ce nu te bagi din nou în pat? Am să-ţi aduc ceva răcoros să-ţi pui pe frunte.

– Nu, nu vreau să cedez. Am să mă îmbrac şi am să beau un ceai tare.

– Asta credeam că ai să spui, comentă Poppy confuză.

Domnişoara Marks era dominată de clasicul temperament britanic, avînd profunde suspiciuni faţă de orice lucru sentimental, sau carnal. Era tînără, puţin mai mare ca Poppy, dar de un calm nefiresc, ce îi permitea să facă faţă oricărui dezastru, divin sau omenesc, fără să clipească. Singurele ocazii cînd a văzut-o răvăşită, a fost cînd se afla în compania lui Leo, fratele lui Poppy, al cărui spirit sarcastic pare că o enerva de moarte pe domnişoara Marks.

Cu doi ani în urmă, domnişoara Marks fusese angajată ca guvernantă, nu pentru a completa învăţămîntul academic al fetelor, ci pentru a le învăţa nesfîrşita varietate a regulilor impuse tinerelor doamne, care doresc să-şi încerce norocul în înalta societate. Acum poziţia ei era aceea a unei însoţitoare plătită şi doamnă de companie.

La început Poppy şi Beatrix fuseseră îngrozite de obligaţia de a învăţa atît de multe reguli de societate.

– Vom transforma asta într-un joc, a declarat domnişoara Marks şi a scris o serie de versuri, ce trebuiau memorate de fete.

De exemplu:

Dacă o doamnă cum vrei tu să fii,
Se comportă cum trebuie,
Cînd te vei aşeza la cină să mănînci,
Nu te referi la carnea de vită, ca la o „carne".
Nu gesticula niciodată cu lingura
Şi nu-ţi folosi furculiţa ca pe un harpon.
Te rog, nu te juca acum cu mîncarea,
Şi încearcă să-ţi menţii vocea scăzută.

Cînd se referea la plimbări în public:

Nu merge pe stradă alergînd,
Şi dacă trebuie să te întîlneşti cu un străin.

Nu i te adresa direct lui sau ei,
Ci doamnei tale de companie.
Cînd treci prin noroi, te rog,
Nu-ţi ridica fustele, să ţi se vadă piciorul.
În loc de asta ridică-le uşor într-o parte,
Ţinîndu-ţi gleznele ascunse.

Pentru Beatrix, existau şi alte pasaje speciale:

Cînd răspunzi la o invitaţie, îmbracă mănuşi şi pălărie,
Şi niciodată să nu iei cu tine o veveriţă sau un şoarece,
Şi nici o altă creatură cu patru picioare,
Care nu e de interior.

Abordarea aceasta neconvenţională funcţionase, oferindu-le lui Poppy şi lui Beatrix suficientă încredere, pentru a participa la Sezon, fără să se facă de ruşine. Familia a lăudat-o pe domnişoara Marks pentru inteligenţa ei. Toţi, în afară de Leo, care i s-a adresat sardonic spunînd că Elizabeth Barrett Browning nu avea de ce să se teamă. Iar domnişoara Marks i-a răspuns că se îndoia că Leo are suficiente aptitudini intelectuale, pentru a-şi da cu părerea despre calităţile unei poezii.

Poppy nu avea idee de ce fratele ei şi domnişoara Marks erau aşa de înverşunaţi unul împotriva celuilalt.

– Cred că, în mod secret, se plac, rosti blajină Beatrix.

Poppy fu aşa de uimită de idee, că a rîs.

– Se luptă unul cu altul de cîte ori se află în aceeaşi cameră, ceea ce mulţumesc cerului nu se întîmplă prea des. De ce sugerezi astfel de lucruri?

– Ei bine, dacă ai în vedere ritualurile de împerechere ale unor animale – sconcşii, de exemplu –

aceasta poate fi o treabă destul de dură şi de grea.

– Bea, te rog nu vorbi despre ritualuri de împerechere, rosti Poppy încercînd să-şi înăbuşe un zîmbet. Sora ei de nouăsprezece ani dădea dovadă de o nepăsare neîntreruptă şi veselă faţă de decenţă. Sînt sigură că e ceva vulgar, şi.... de unde ştii tu de ritualurile de împerechere?

– Mai ales din cărţile de medicină veterinară. Dar şi din vizionările ocazionale. Animalele nu sînt grozav de discrete, nu-i aşa?

– Presupun că nu. Dar, ţine astfel de gînduri pentru tine, Bea. Dacă domnişoara Marks te aude, va scrie o nouă poezie, pe care va trebui să o memorăm.

Bea se uită la ea o clipă, cu ochii ei albaştri inocenţi.

– Tinerele doamne nu se uită niciodată..... la felul în care se înmulţesc creaturile....

– ....ori însoţitoarea lor îşi va ieşi din fire, termină Poppy, în locul ei.

Beatrix zîmbi.

– Ei bine, eu nu văd de ce n-ar fi atraşi unul de altul. Leo e viconte şi destul de arătos, iar domnişoara Marks e inteligentă şi drăguţă.

– Nu l-am auzit niciodată pe Leo să aspire la însurătoarea cu o femeie inteligentă, afirmă Poppy. Dar sînt de acord – domnişoara Marks e foarte drăguţă. Mai ales în ultima vreme. De obicei era aşa de îngrozitor de slabă şi albă, încît nu credeam prea multe despre felul cum arată. Acum s-a mai împlinit un pic.

– Cel puţin şase kilograme, confirmă Beatrix. Şi pare mult mai fericită. Cînd am întîlnit-o pentru prima oară, am crezut că trecuse printr-o experienţă îngrozitoare.

– Şi eu am crezut la fel. Mă întreb dacă vom afla vreodată ce a fost?

Poppy nu era sigură de răspuns. Dar în dimineaţa aceasta, cînd se uită la faţa epuizată a domnişoarei Marks, îi trecu prin cap că era posibil ca repetatele ei coşmaruri să aibă legătură cu misteriorul ei trecut.

Ducîndu-se la garderobă, Poppy se uită la şirurile de rochii ordonate şi bine călcate, în culori calde, şi la gulerele şi manşetele albe şi îngrijite.

– Ce rochie să-ţi scot? întrebă ea blînd.

– Oricare. Nu contează.

Poppy alese una din ştofă de lînă bleumarin şi o întinse pe patul şifonat. Plină de tact, se uită în lături, în timp ce însoţitoarea ei îşi scotea cămaşa de noapte şi îmbrăca o cămaşă de zi, pantalonaşi şi ciorapi.

Ultimul lucru pe care-l voia Poppy era să o deranjeze pe domnişoara Marks, cînd o durea capul. Totuşi, evenimentele dimineţii trebuiau dezvăluite. Dacă vreo urmă a accidentului ei, în care era implicat Harry Rutledge, ieşea la suprafaţă, era mult mai bine ca însoţitoarea ei să fie pregătită.

– Domnişoară Marks, rosti ea cu grijă. Nu vreau să-ţi provoc o şi mai mare durere de cap. Dar am ceva să-ţi spun.... Vocea i se pierdu, cînd domnişoara Marks îi aruncă o privire scurtă şi îndurerată.

– Ce e, Poppy?

Totuşi, nu e momentul potrivit, hotărî Poppy. De fapt.... oare chiar avea obligaţia să spună totul, oricînd? După toate probabilităţile, nu-l va mai vedea niciodată pe Harry Rugledge. În mod cert, el nu participa la aceleaşi evenimente sociale ca familia Hathaway. Şi de

ce şi-ar bate capul să-şi facă necazuri pentru o fată, care era aşa de mult sub nivelul lui? Nu avea nimic de a face cu lumea ei şi nici ea cu a lui.

– La cina de aseară, am scăpat ceva pe corsajul rochiei mele roz din muselină, improviză Poppy. Şi acum, are pe ea o pată de grăsime.

– O, dragă, făcu domnişoara Marks o pauză, în timp ce-şi încheia partea din faţă a corsetului. O să fac o soluţie din praf de corn de cerb şi apă, şi o să tamponăm pata. Sperăm că o va scoate.

– Cred că e o idee excelentă.

Şi, simţindu-se doar uşor vinovată, Poppy luă cămaşa de noapte dezbrăcată de domnişoara Marks şi o împături.

CAPITOLUL PATRU

Jake Valentine se născuse ca *filius nullious,* termenul latin pentru „fiul nimănui". Mama lui, Edith, fusese servitoare la un avocat bun la toate din Oxford, care i-a fost lui tată. Reuşind să scape de mamă şi de fiu dintr-o singură mişcare, avocatul l-a plătit pe un fermier necioplit, ca să se însoare cu Edith. La vîrsta de zece ani, fiind sătul de bădărănia şi bătăile fermierului, Jake părăsi pentru totdeauna casa şi se îndreptă spre Londra.

A muncit la forja unui fierar timp de zece ani, căpătînd astfel o statură şi o putere semnificative, ca şi o reputaţie de muncitor bun şi corect. Lui Jake nu i s-a întîmplat niciodată să-şi dorească mai mult. Avea un serviciu, burta îi era plină, iar lumea din Londra nu prezenta nici un interes pentru el.

Totuşi, într-o zi, un bărbat cu părul negru a intrat în atelierul fierarului şi a cerut să vorbească cu Jake. Intimidat de îmbrăcămintea frumoasă şi purtarea sofisticată a gentlemanului, Jake dădu nişte răspunsuri mormăite la multitudinea de întrebări ce i le-a pus, privind viaţa lui personală şi experienţa de muncă. Apoi bărbatul îl uimi, oferindu-se să-l angajeze ca valetul lui personal, cu o retribuţie mult mai mare decît primea.

Suspicios, Jake l-a întrebat de ce ar angaja cineva un novice, lipsit total de educaţie şi cu un aspect cam grosolan.

– Ai fi putut să-ţi alegi valeţii cei mai buni din Londra, subliniase Jake. De ce pe cineva ca mine?

– Pentru că valeţii aceia sînt nişte flecari notorii şi îi cunosc pe servitorii familiilor sus puse din toată Anglia şi de pe continent. Tu ai reputaţia că-ţi ţii gura, lucru pe care eu îl apreciez mult mai mult decît experienţa. De asemenea, arăţi destul de dur, ca să poţi să te descurci bine într-o confruntare.

Ochii lui Jake se îngustară.

– De ce ar avea nevoie un valet să se lupte?

Omul zîmbise.

– Vei îndeplini unele sarcini pentru mine. Unele din ele vor fi uşoare, altele mai puţin. Da sau nu?

Şi aşa a ajuns Jake să lucreze pentru Jay Harry Rutledge, întîi ca valet, apoi ca asistent.

Jake nu cunoscuse niciodată pe nimeni care să semene cu Rutledge – excentric, bun patron, manipulator, pretinzînd mult. Rutledge avea o mai perspicace înţelegere a naturii umane, decît oricine altcineva întîlnit de Jake. În cîteva minute după ce cunoştea pe cineva, îl cîntărea cu o acurateţe perfectă. Ştia cum să-i determine pe oameni să facă ce voia el şi aproape întotdeauna îşi urma calea.

Lui Jake i se părea că, creierul lui Rutledge nu dormea niciodată, nici chiar în timpul actului necesar al somnului. Era în permanenţă activ. Jake îl văzuse lucrînd la o problemă pe care o avea în cap, şi în acelaşi timp scriind o scrisoare şi susţinînd o conversaţie perfect coerentă. Apetitul lui pentru informaţii era vorace şi poseda un dar deosebit de a-şi aminti. Odată

ce Rutledge vedea, citea, sau auzea ceva, aceasta rămînea în creierul lui pentru totdeauna. Oamenii nu puteau niciodată să-l mintă şi, dacă erau suficient de proşti să încerce, el le spulbera iluziile.

Rutledge făcea şi unele gesturi de amabilitate şi consideraţie şi arareori îşi pierdea firea. Dar Jake n-a fost niciodată sigur cît, şi dacă, îi păsa lui Rutledge de ceilalţi oameni. În sufletul lui, era rece ca un gheţar. Şi cu toate nenumăratele lucruri pe care Jake le cunoştea despre Harry Rutledge, rămăseseră totuşi esenţialmente străini.

Dar nu conta. Jake şi-ar fi dat viaţa pentru el. Hotelierul îşi asigurase loialitatea tuturor servitorilor lui, care trebuiau să muncească din greu, dar primeau un tratament cinştit şi salarii generoase. În schimb, ei îi păzeau cu gelozie intimitatea. Rutledge se cunoştea cu foarte mulţi oameni, dar aceste prietenii erau arareori discutate. Şi era foarte selectiv faţă de cei pe care îi admitea în cercul lui intim.

Era asediat de femei, desigur..... energia lui dementă găsea adesea o supapă în braţele uneia sau alteia dintre frumuseţi. Dar la prima dovadă că o femeie simţea cea mai mică urmă de afecţiune, Jake era trimis la ea acasă cu o scrisoare ce întrerupea orice comunicare viitoare. Cu alte cuvinte, lui Jake i se cerea să suporte toate lacrimile, furia şi alte emoţii răvăşite, pe care Rutledge nu putea să le tolereze. Şi Jake ar fi trebuit să simtă milă pentru acele femei, dar alături de fiecare scrisoare, Rutledge adăuga întotdeauna o bijuterie monstruos de scumpă, care servea la potolirea oricăror sentimente rănite.

Existau anumite domenii în viaţa lui Rutledge, unde femeile nu fuseseră niciodată admise. Nu le permitea

să stea în apartamentele lui particulare şi nici nu lăsase pe nici una dintre ele să intre în camera curiozităţilor. Acolo Rutledge se ocupa de cele mai dificile probleme ale sale. Şi în nenumăratele nopţi, cînd nu putea să doarmă, se aşeza la masa lui cu proiecte, pentru a se ocupa de automate, lucrînd cu fragmente de ceasuri, bucăţi de hîrtie şi sîrme, pînă cînd îşi liniştea creierul superactiv.

Aşa că, atunci cînd camerista i-a spus discret lui Jake, că o tînără fusese cu Rutledge în camera curiozităţilor, el ştiu că a intervenit ceva semnificativ.

Jake îşi termină micul dejun din bucătăria hotelului, mîncînd grăbit dintr-o farfurie o omletă din ouă, amestecate cu bucăţi crocante de bacon prăjit. În mod obişnuit îşi făcea o plăcere din a savura mîncarea. Acum însă, nu putea să întîrzie la întîlnirea cu Rutledge din dimineaţa aceasta.

– Nu te mai grăbi aşa, rosti Andre Broussard, bucătarul şef de la *Rutledge*, care fusese ademenit de la ambasadorul francez, cu doi ani înainte. Broussard era singurul angajat al hotelului, care dormea mai puţin decît Rutledge, dacă era posibil aşa ceva. Era ştiut că tînărul bucătar se trezeşte la ora trei dimineaţa, pentru a începe pregătirile necesare activităţii zilei respective, ducîndu-se la pieţele deschise dimineaţa, pentru a alege personal cele mai bune produse. Era blond şi slab, dar poseda disciplina şi voinţa unui comandant de armată. Încetînd să mai bată sosul cu telul, Broussard îl privi amuzat pe Jake.

– Ar trebui să încerci să şi mesteci, Valentine, adăugă el.

– Nu am timp de mestecat, răspunse Jake punînd deoparte şervetul. Trebuie să primesc lista matinală de

la domnul Rutledge, în... Făcu pauză pentru a-şi consulta ceasul de buzunar. ....în două minute şi jumătate.

– O, da, lista matinală. Şeful bucătar îl imită pe şeful lor: Valentine, vreau să organizezi marţi o serată în cinstea ambasadorului portughez, cu un joc de artificii la sfîrşit. După aceea, fugi la oficiul de patente, cu schiţele ultimei mele invenţii. Şi, la întoarcere, opreşte-te pe Regent Street şi cumpără şase batiste franţuzeşti din batist, evident fără broderii şi, Dumnezeu să mă ajute, fără dantele....

– Destul, Broussard, rosti Jake încercînd să nu zîmbească.

Bucătarul-şef îşi întoarse atenţia spre sos.

– Apropo, Valentine.... cînd o să afli cine e fata, întoarce-te şi spune-mi şi mie. Şi în schimb, am să te las să iei din tava cu pateuri cîte doreşti, înainte de a o trimite în sufragerie.

Jake îi aruncă o privire rapidă, strîngînd din ochii căprui.

– Care fată?

– Ştii foarte bine care fată. Cea cu care a fost văzut domnul Rutledge, în dimineaţa aceasta.

Jake se încruntă.

– Cine ţi-a spus?

– Cel puţin trei persoane, în ultima jumătate de oră. Toată lumea vorbeşte.

– Angajaţilor lui Rutledge le este interzis să flecărească, rosti Jake sever.

Broussard îşi dădu ochii peste cap.

– Celor din afară, da. Dar domnul Rutledge nu a menţionat niciodată că n-am putea bîrfi între noi.

– Nu înţeleg de ce prezenţa unei fete în camera curiozităţilor poate fi aşa de interesantă.

– Hmmmm..... ar putea să fie, deoarece Rutledge nu a permis nimănui, niciodată, să intre acolo. Sau poate, din cauză că toţi cei care lucrează aici se roagă ca Rutledge să-şi găsească în curînd o soţie, pentru a-l distrage de la nesfîrşitul lui amestec în toate?

Jake clătină din cap cu tristeţe.

– Mă îndoiesc că se va însura vreodată. Hotelul e dragostea lui.

Bucătarul-şef îi aruncă o privire îngăduitoare.

– Asta e ceea ce ştii tu. Domnul Rutledge se va însura, odată ce găseşte femeia potrivită. Aşa cum spun concetăţenii mei: „E greu să-ţi alegi soţia şi pepenele". Se uită cum Jake îşi încheia haina şi îşi strîngea cravata. Adu-mi informaţia asta, *mon ami.*

– Ştii destul de bine că nu voi dezvălui niciodată vreun amănunt privind problemele personale ale domnului Rutledge.

Broussard oftă.

– Loial pînă la capăt. Oare dacă Rutledge îţi cere să omori pe cineva, o vei face?

Deşi întrebarea fusese pusă cu un ton uşor, ochii cenuşii ai şefului-bucătar erau în alertă. Pentru că nimeni, nici chiar Jake, nu era complet convins că Harry Rutledge nu era capabil de aşa ceva, sau cît de departe ar merge obedienţa lui Jake.

– Nu mi-a cerut asta, răspunse Jake şi făcu o pauză pentru a adăuga, cu o undă de umor: încă.

În timp ce Jake se grăbea spre apartamentul privat, cu nenumărate camere de la etajul trei, pe scara de serviciu, trecu pe lîngă o mulţime de salariaţi. Această scară şi intrările din spatele hotelului, erau folosite de servitori şi furnizori, care îşi îndeplineau sarcinile zilnice. Cîţiva încercară să-l oprească, cu întrebări sau

alte preocupări, dar el clătină din cap şi grăbi pasul. Jake avea grijă să nu întîrzie niciodată la întîlnirile matinale cu Rutledge. Aceste consultări erau de obicei scurte, nu mai lungi de un sfert de oră, dar Rutledge pretindea punctualitate.

Jake făcu o pauză în faţa uşii de intrare în apartament, disimulată într-un mic vestibul privat, împodobit cu marmoră şi opere de artă nepreţuite. Un coridor interior sigur ducea la o scară discretă şi la o uşă laterală a hotelului, aşa că Rutledge nu trebuia să folosească niciodată principalul hol pentru venirile şi plecările lui. Rutledge, căruia îi plăcea să cunoască drumurile tuturor, nu permitea nimănui să facă acelaşi lucru cu el. Lua cea mai mare parte a meselor în particular şi venea şi pleca după cum îi plăcea, uneori fără nici o indicaţie privind momentul întoarcerii.

Jake bătu la uşă şi aşteptă, pînă cînd auzi înăbuşit invitaţia de a intra.

Astfel că intră în apartament, o serie de patru camere comandate, care puteau fi extinse şi transformate într-un apartament cît de mare doreai, cam cît cincisprezece camere.

– Bună dimineaţa, domnule Rutledge, rosti Jake intrînd în studio.

Hotelierul stătea la un birou masiv de mahon, asortat cu un dulap plin de desene şi obiecte de tot felul. Ca de obicei, biroul era acoperit de hîrţoage, hîrtii, cărţi, corepondenţă, invitaţii, o cutie de timbre şi o tavă cu ustensile de scris. Rutledge împăturea o scrisoare, aplicînd un sigiliu exact pe mijlocul unei picături de ceară fierbinte.

– Bună dimineaţa, Valentine. Cum s-a desfăşurat întîlnirea personalului?

Jake îi înmînă teancul zilnic de rapoarte ale directorilor.

– Totul a mers bine, în cea mai mare parte. Au fost cîteva probleme cu grupul de diplomaţi din Nagaraja.

– Da?

Micul regat Nagaraja, de la hotarul cu Burma şi Siam, tocmai devenise aliatul Angliei. După ce s-a oferit să-i ajute pe nagarajeni să-i dea afară pe siamezii cotropitori, Marea Britanie a făcut din ţărişoară unul din protectoratele sale. Ceea ce semăna cu a fi prins sub laba unui leu şi informat că eşti în perfectă siguranţă. Deoarece britanicii de obicei luptau împotriva Burmei şi anexau provincii în dreapta şi în stînga, nagarajenii sperau cu disperare să se poată guverna singuri. În acest scop, regatul a trimis în Anglia, într-o misiune diplomatică, un trio de mesageri de înalt nivel, ce au adus daruri scumpe, ca tribut Reginei Victoria.

– Managerul de la recepţie, rosti Jake, a trebuit să le schimbe camerele de trei ori, de cînd au sosit, ieri după-amiază.

Sprîncenele lui Rutledge se ridicară.

– A existat vreo problemă cu camerele?

– Nu cu camerele.... Cu *numerele* camerelor, care – conform superstiţiilor nagarajene – nu le purtau noroc. În final i-am cazat în apartamentul 218. Totuşi, nu mult după aceea, managerul de la etajul doi a detectat miros de fum provenit din apartament. Se pare că procedau la o ceremonie de sosire-pe-pămînt-străin, care implica aprinderea unui mic foc, pe un platou de bronz. Din păcate, focul le-a scăpat de sub control şi a fost pîrlit covorul.

Un zîmbet curbă buzele lui Rutledge.

– După cîte îmi amintesc, nagarajenii au ceremonii

pentru orice. Vezi să se găsească un loc corespunzător pentru ei, pentru a putea iniţia cîte focuri sacre doresc, fără a da foc hotelului.

– Da, domnule.

Rutledge răsfoi printre rapoartele managerilor.

– Care e procentul de ocupare actual? întrebă fără să ridice privirea.

– Nouăzeci şi cinci la sută.

– Excelent. Rutledge continuă să parcurgă rapoartele.

În liniştea ce urmă, Jake îşi lăsă privirea să hoinărească pe birou. Văzu o scrisoare adresată domnişoarei Poppy Hathaway, din partea onorabilului Michael Bayning.

Se întrebă de ce se afla în posesia lui Rutledge. Poppy Hathaway... una din surorile dintr-o familie care se caza la *Rutledge* în timpul Sezonului londonez. Ca şi alte familii de nobili, care nu posedau o reşedinţă în oraş, erau obligaţi ori să închirieze o casă mobilată, ori să stea într-un hotel particular. De trei ani, cei din familia Hathaway erau clienţi loiali ai hotelului *Rutledge.* Era posibil ca Poppy să fi fost fata cu care a fost văzut Rutledge în dimineaţa aceasta?

– Valentine, rosti hotelierul cu nonşalanţă, unul din scaunele din camera curiozităţilor are nevoie să fie retapiţat. În dimineaţa aceasta, a avut loc un mic accident.

De obicei, Jake ştia că nu e bine să pună întrebări, dar nu putu rezista.

– Ce fel de accident, domnule?

– E vorba de un sconcs. Cred că a încercat să-şi facă cuib în tapiţerie.

Un sconcs?

Era clar că era implicată familia Hathaway.

– Animalul este încă în libertate? mai întrebă Jake.

– Nu, a fost recuperat.

– De către una din surorile Hathaway, ghici Jake.

O scînteie de avertisment apăru în ochii verzi şi reci.

– Da, de fapt aşa e. Punînd rapoartele deoparte, Rutledge se lăsă pe spătarul scaunului. Poziţia tihnită era dezminţită de ciocănitul repetat al degetelor lui, în timp ce-şi odihnea mîna pe birou. Am cîteva comisioane pentru tine, Valentine. În primul rînd, du-te la reşedinţa lordului Andover din Upper Brook Street. Aranjează o întîlnire particulară între mine şi Andover, în următoarele două zile, de preferinţă aici. Dă-i de înţeles în mod clar că nimeni nu trebuie să ştie de aceasta şi bagă-i în cap că e o problemă de mare importanţă.

– Da, domnule. Jake nu credea că ar fi fost vreo greutate să facă aceste aranjamente. De cîte ori Harry Rutledge dorea să se întîlnească cu cineva, acesta era imediat de acord. Lordul Andover este tatăl domnului Michael Bayning, nu-i aşa?

– Aşa e. *Ce dracu' se întîmplă?* Înainte ca Jake să-şi poată răspunde, Rutledge continuă lista: după aceea, du asta.... îi dădu lui Jake un mic sul de hîrtii, legat cu un şnur de piele....lui....Sir Gerald de la Ministerul de război. Te rog să-l dai lui personal, pune-l numai în mîna lui. După aceea, du-te la *Watherston & Fiul* şi cumpără un colier şi o brăţară, în contul meu. Ceva frumos, Valentine. Şi livrează-le la reşedinţa doamnei Rawlings.

– Cu complimentele dumneavoastră? întrebă Jake plin de speranţă.

– Nu, cu biletul acesta. Rutledge îi înmînă scrisoarea sigilată. Scap de ea.

Figura lui Jake se lungi. Doamne! Încă o scenă.

– Sir, mai bine m-aş duce să hoinăresc în estul Londrei şi să primesc pumni din partea hoţilor de stradă.

Rutledge zîmbi.

– Asta se va întîmpla probabil săptămîna asta, mai tîrziu.

Jake îi aruncă şefului său o privire ce spunea totul şi ieşi.

Poppy era cu desăvîrşire conştientă că, în ce priveşte mariajul, deţinea argumente pro şi argumente contra.

În favoarea ei: familia era bogată, ceea ce însemna că va avea o dotă frumuşică.

În defavoarea ei: familia Hathaway nu era distinsă, nu poseda sînge albastru, în ciuda titlului lui Leo.

În favoarea ei: era atractivă.

În defavoarea ei: era guralivă şi încăpăţînată, adesea amîndouă odată şi, cînd era nervoasă, ambele neajunsuri se înrăutăţeau.

În favoarea ei: aristocraţia nu mai putea să-şi permită să fie la fel de distantă, cum fusese odată. În timp ce puterea nobilimii scădea încet, o clasă de industriaşi şi negustori se ridica repede. Aşa încît căsătoriile între oamenii din popor şi cu bani şi nobilimea sărăcită aveau loc cu o frecvenţă crescîndă. Din ce în ce mai des, nobilimea trebuia să-şi lase nasul în jos, la figurat, şi să se amestece cu cei de origine inferioară.

În defavoarea ei: tatăl lui Michael Bayning, vicontele, era un bărbat cu pretenţii înalte, în special în ceea ce-l privea pe fiul lui.

– În mod cert, vicontele va trebui să se gîndească să aibă în vedere partida, îi spusese domnişoara Marks.

S-ar putea să aibă o îmbrăcăminte impecabilă, dar din toate celelalte puncte de vedere, familia a scăpătat. Fiul lui va trebui să se însoare cu o fată dintr-o familie cu mijloace materiale. S-ar putea foarte bine, să fie o Hathaway.

– Sper să ai dreptate, răspunse Poppy cu pasiune.

Poppy nu avea nici o îndoială că putea fi fericită ca soţia lui Michael Bayning. Era inteligent, afectuos, gata să rîdă.... Născut şi crescut ca un domn. Îl iubea, nu arzînd de pasiune, ci cu o flacără molcomă, constantă. Îi iubea temperamentul, şi avea încredere că va renunţa la orice urmă de aroganţă. Şi îi plăcea cum arăta, cu toate că, nu era de demnitatea unei doamne să admită astfel de lucruri. Dar avea un păr castaniu des, ochi căprui calzi şi era înalt şi bine făcut.

După ce Poppy l-a întîlnit pe Michael, totul a părut ceva aproape prea uşor....în foarte scurt timp s-a îndrăgostit de el.

– Sper că nu mă tratezi cu superficialitate, îi spusese Michael într-o seară, în timp ce rătăceau prin galeria de artă a unui palat londonez, participînd la o serată. Asta e, sper că nu am confundat ceea ce putea fi politeţe din partea ta, cu ceva cu altă semnificaţie. Se oprise alături de ea, în faţa unui peisaj mare, pictat în ulei. Adevărul e, domnişoară Hathaway....Poppy.....că fiecare minut pe care-l petrec în compania ta, îmi face o atare plăcere, încît abia suport să mă despart de tine.

Ea ridică ochii la el, întrebătoare.

– E oare posibil? şopti ea.

– Ca eu să te iubesc? şopti la rîndul lui Michael şi un zîmbet mînzesc îi atinse buzele. Poppy Hathaway, e imposibil să nu te iubesc.

Ea respiră nesigură, cu întreaga fiinţă năpădită de bucurie.

– Domnişoara Marks nu mi-a spus niciodată ce se presupune că trebuie să facă o doamnă în această situaţie.

Michael zîmbi şi se aplecă şi mai aproape, ca şi cum îi împărtăşea un secret foarte confidenţial.

– Se presupune că trebuie să-mi oferi o încurajare discretă.

– Şi eu te iubesc.

– Asta nu e ceva discret. Ochii lui căprui străluciră. Dar e foarte plăcut să aud.

Curtea pe care i-o făcea, era destul de precaută. Tatăl lui, vicontele Andover, era foarte protector cu fiul său. Un om bun, spusese Michael, dar aspru. Şi Michael a cerut cam mult timp, pentru a discuta cu vicontele şi a-l convinge de corectitudinea alegerii lui. Poppy a fost perfect de acord să-i dea lui Michael cît timp avea nevoie.

Restul familiei Hathaway totuşi, nu erau chiar aşa înţelegători. Pentru ei, Poppy era o comoară şi merita să fie curtată deschis şi cu mîndrie.

– Să mă duc să discut cu Andover? sugeră într-o seară Cam Rohan, în timp ce familia se relaxa în salonaşul apartamentului lor de la hotel, după cină. Tînjea să stea lîngă Amelia, care ţinea în braţe copilul lor de şase luni. Cînd acesta va creşte, numele lui de *gagio* – *gagio* fiind cuvîntul pe care ţiganii îl folosesc pentru străin – va fi Rohan Cole, dar în familie era numit cu numele lui ţigănesc, Rye.

Poppy şi domnişoara Marks ocupau celelalte locuri de pe scaune, în timp ce Beatrix se lungise în faţa şemineului pe podea, jucîndu-se alene cu ariciul Medusa. Dodger stătea îmbufnat în coşul lui de alături, pentru că învăţase din experienţe grele că nu era

înţelept să se amestece cu Medusa şi ţepii ei.

Încruntîndu-se contemplativ, Poppy ridică ochii de pe lucrul de mînă.

– Nu cred că ar ajuta la ceva, îi răspunse cu regret cumnatului ei. Ştiu cît de convingător eşti.... dar şi Michael ştie cum să-şi manipuleze tatăl.

Cam se gîndi că problema era deci rezolvată. Cu părul lui negru, puţin cam prea lung, cu tenul de culoarea mierii închise la culoare şi un diamant sclipind într-o ureche, Rohan arăta mai mult ca un prinţ păgîn, decît ca un om de afaceri, care făcuse avere din investiţii manufacturiere. De cînd se căsătorise cu Amelia, Rohan fusese capul *de facto* al familiei Hathaway. Nici o fiinţă vie n-ar fi putut să conducă acest grup nesupus, aşa de măiestrit cum a făcut-o el. Îi numea tribul lui.

– Surioară, i se adresă lui Poppy relaxat, cu toată privirea lui intensă, aşa cum spune ţiganul: „copacul lipsit de lumina soarelui nu va face fructe". Eu nu văd nici un motiv, pentru care Bayning ar trebui să-i ceară permisiunea să-ţi facă curte şi să nu meargă deschis pe drumul obişnuit de un *gagio.*

– Cam, rosti cu grijă Poppy, ştiu că ţiganul are ....ei bine .... o abordare mai directă a curtării.... La aceasta, Amelia rîse. Cam o ignoră intenţionat. Domnişoara Marks părea perplexă. În mod clar, nu avea idee că tradiţia ţigănească de a face curte, implica adesea chiar furtul femeii din patul ei. .....dar ştii tot aşa de bine ca oricare dintre noi, continuă Poppy, că pentru nobilimea engleză e un proces mult mai laborios.

– De fapt, rosti Amelia sec, din cîte am văzut eu, nobilimea engleză negociază căsătoriile ţinînd cont de sensibilităţile romantice ale unei tranzacţii bancare.

Poppy se încruntă la sora ei mai mare.

– Amelia, de partea cui eşti?

– Pentru mine, nu există nici o altă parte, decît a ta. Ochii albaştri ai Ameliei erau plini de interes. Şi de aceea nu-mi pasă de genul acesta de curte secretă ....sosirea separată la evenimente, nu vine niciodată să te ia pe tine şi pe domnişoara Marks la o plimbare cu trăsura....totul miroase a ruşine. Jenă. Ca şi cum tu ai fi un secret vinovat.

– Vrei să spui că te îndoieşti de intenţiile domnului Bayning?

– Nu, deloc. Dar nu-mi plac metodele lui.

Poppy oftă scurt.

– Eu sînt o alegere neconvenţională, pentru un fiu de nobil. Deci domnul Bayning trebuie să procedeze cu atenţie.

– Eşti cea mai convenţională persoană din toată familia, protestă Amelia.

Poppy îi aruncă o privire întunecată.

– Să fii cel mai convenţional Hathaway e cu greu ceva cu care să te lauzi.

Arătînd plictisită, Amelia îşi aruncă privirea la însoţitoarea ei.

– Domnişoară Marks, sora mea pare să creadă că familia ei e aşa de neobişnuită, aşa de complet ieşită din comun, încît domnul Bayning trebuie să treacă prin toate aceste eforturi – să se furişeze încoace şi încolo – în loc să meargă direct la viconte într-o manieră deschisă şi să-i spună: „Tată, intenţionez să mă însor cu Poppy Hathaway şi mi-aş dori binecuvîntarea ta." Ai putea să-mi spui *de ce* e nevoie de atîta prudenţă exesivă din partea domnului Bayning?

De data aceasta, domnişoara Marks păru că şi-a pierdut glasul.

– Nu o băga şi pe ea în treaba asta, interveni Poppy. Iată faptele, Amelia: tu şi Win v-aţi căsătorit la ţigani, Leo e un libertin recunoscut, Beatrix are mai multe animale de companie decît Grădina Zoologică Regală şi eu sînt stîngace în societate şi nu pot să susţin o conversaţie adecvată, pentru a-mi salva viaţa. E aşa de greu de înţeles de ce trebuie domnul Bayning să aducă la cunoştinţă această informaţie tatălui său cu blîndeţe?

Amelia arăta ca şi cum ar fi vrut să protesteze, dar în loc de asta, bombăni:

– Conversaţiile adecvate sînt foarte mărginite, după părerea mea.

– Şi după a mea, rosti Poppy ursuză. Asta e problema.

Beatrix ridică ochii de pe arici, care se ghemuise într-o minge în mîinile ei.

– Domnul Bayning face conversaţie interesantă?

– N-ar fi fost nevoie să întrebi, rosti Amelia, dacă ar fi avut curajul să vină să ne facă o vizită.

– Sugerez, rosti domnişoara Marks repede, înainte ca Poppy să poată răspunde, ca în numele familiei, să-l invităm pe domnul Bayning să ne însoţească la expoziţia floralã de poimîine, de la Chelsea. Asta ne va permite să petrecem după-amiaza cu domnul Bayning – şi poate vom primi şi nişte asigurări în legătură cu intenţiile sale.

– Cred că e o idee minunată, exclamă Poppy. Să participe împreună la o expoziţie de flori era mult mai inofensiv şi discret, decît să-l cheme pe Michael la ei la hotelul *Rutledge*. Sînt sigură că vorbind cu domnul Bayning îţi vei învinge grijile, Amelia.

– Sper, replică sora ei, părînd neconvinsă. O uşoară încruntare apăru între sprîncenele subţiri ale surorii ei. Îşi îndreptă atenţia spre domnişoara Marks: în calitate de doamnă de companie a lui Poppy, ai văzut mai multe în legătură cu acest pretendent tainic decît mine. Care e părerea ta despre el?

– Din ceea ce am observat, rosti cu grijă însoţitoarea, domnul Bayning este bine intenţionat şi onorabil. Are o reputaţie excelentă, fără poveşti cu femei seduse, cheltuieli peste mijloacele sale, sau certuri în locuri publice. Pe scurt, e complet opus lordului Ramsay.

– Asta vorbeşte frumos despre el, rosti grav Cam. Ochii lui de alune aurii sclipiră, cînd se uită la soţia lui. O undă de comunicare tăcută trecu între ei, înainte ca el să murmure blînd: de ce nu-i trimiţi o invitaţie, *monişa?*

Un zîmbet sardonic acoperi repede buzele moi ale Ameliei.

– Tu ai participa de bunăvoie la o expoziţie de flori?

– Îmi plac florile, rosti inocent Cam.

– Da, risipite pe pajişti şi prin mlaştini. Dar nu-ţi place să le vezi organizate, plantate în straturi şi ghivece graţioase.

– Le pot tolera şi aşa, pentru o după-amiază, o asigură Cam. Leneş, se juca cu o buclă de păr ce îi atîrna ei pe gît. Presupun că merită efortul, pentru a cîştiga un cumnat ca Bayning. Zîmbi cînd adăugă: avem nevoie de cel puţin un bărbat respectabil în familia noastră, nu-i aşa?

CAPITOLUL CINCI

A doua zi, lui Michael Bayning îi fu trimisă o invitaţie şi spre bucuria lui Poppy fu imediat acceptată.

– Acum e doar o problemă de timp, îi spuse ea lui Beatrix, de abia putînd să se oprească să nu ţopăie de surescitare, cum făcea Dodger. Am să fiu doamna Michael Bayning şi îl iubesc, iubesc pe toată lumea şi orice..... Îl iubesc chiar şi pe bătrînul sconcs puturos, Bea!

Aproape de prînz, Poppy şi Beatrix se îmbrăcau pentru plimbare. Era o zi senină, caldă şi grădinile hotelului, străbătute de cărări pavate, erau o simfonie floral㠄

– De abia aştept să ies, rosti Poppy stînd la fereastră şi privind grădinile vaste. Aproape că îmi amintesc de Hampshire. Florile sînt aşa frumoase!

– Mie nu-mi anintesc deloc de Hampshire, zise Beatrix. Sînt prea ordonate. Dar îmi place să mă plimb prin grădina de trandafiri de la *Rutledge*. Aerul e aşa de dulce şi înmiresmat. Ştii, am vorbit cu grădinarul şef acum cîteva dimineţi, cînd Cam, Amelia şi cu mine am ieşit la plimbare, şi mi-a spus reţeta lui secretă, pentru a face ca trandafirii să fie aşa mari şi sănătoşi.

– Care e?

– Supă de peşte, oţet şi puţin zahăr. Le amestecă şi le pune la rădăcina trandarfirilor, exact înainte de a înflori. Le place.

Poppy îşi încreţi nasul.

– Ce amestec oribil!

– Grădinarul şef spune că bătrînul domn Rutledge este în mod deosebit îndrăgostit de trandafiri şi lumea i-a adus unele varietăţi exotice, pe care le vezi în grădină. Trandafirii– lavandă sînt din China, de exemplu, şi varietatea Roşul Fecioarei vine din Franţa şi

– *Bătrînul* domn Rutledge?

– Ei bine, de fapt nu a spus că domnul Rutledge e bătrîn. Doar că eu nu pot să mă opresc să mă gîndesc la el altfel.

– De ce?

– Ei bine, este aşa îngrozitor de misterios şi nimeni nu-l vede niciodată. Îmi aminteşte de poveştile bătrînului Rege George cel Nebun, încuiat în apartamentele lui din Castelul Windsor. Beatrix zîmbi. Probabil că pe domnul Rutledge îl ţin în pod.

– Bea, şopti de urgenţă Poppy, plină de nevoia copleşitoare de a se încrede în ea. Există ceva pe care mor să ţi-l spun, dar trebuie să rămînă secret.

Ochii surorii ei se luminară de curiozitate.

– Ce anume?

– În primul rînd, promite-mi că n-ai să spui nimănui.

– Promit că promit.

– Jură, sau ceva asemănător.

– Jur pe St.Francisc, sfîntul patron al tuturor animalelor. Văzînd ezitarea lui Poppy, Beatrix adăugă cu entuziasm: dacă o bandă de piraţi mă răpesc, mă duc în corabia lor şi mă ameninţă că mă fac să merg pe

o scîndură deasupra unor rechini fioroşi şi flămînzi, dacă nu le spun secretul tău, tot n-am să-l spun. Dacă voi fi legată de un răufăcător şi aruncată înaintea unei herghelii de cai în goană, toţi potcoviţi cu fier şi singurul mod de a evita să fiu călcată în picioare ar fi să-i spun ticălosului secretul tău, eu...

– În regulă, m-ai convins, rosti Poppy cu un zîmbet. Trăgîndu-şi sora într-un colţ, rosti încet: l-am întîlnit pe domnul Rutledge.

Ochii albaşri ai lui Beatrix se deschiseră mari.

– L-ai întîlnit? Cînd?

– Ieri dimineaţă. Şi Poppy îi relată întreaga întîmplare, descriind coridorul, camera curiozităţilor şi pe domnul Rutledge însuşi. Singurul lucru pe care l-a lăsat pe dinafară a fost sărutul, care în ce o privea, nici nu se întîmplase.

– Îmi pare aşa de teribil de rău de ce a făcut Dodger, rosti cu seriozitate Beatrix. Mă scuz în numele lui.

– E în regulă, Bea. Doar că.... aş vrea să nu-mi fi pierdut scrisoarea. Dar, atît timp cît nimeni nu o găseşte, presupun că nu va fi nici o problemă.

– Atunci domnul Rutledge nu e un nebun decrepit? întrebă Beatrix părînd dezamăgită.

– Ceruri, nu!

– Cum arată?

– Destul de frumos, de fapt. Este foarte înalt şi....

– La fel de înalt ca Merripen?

Kev Merripen venise să locuiască la familia Hathaway, după ce şatra lui a fost atacată de englezi, care voiau să-i alunge pe ţigani afară din ţinut. Băiatul fusese părăsit aproape mort, dar familia Hathaway l-a luat şi de atunci a rămas la ei. Recent s-a căsătorit cu a doua soră mai mare, Winnifred. Merripen preluase

sarcina uriaşă de a administra averea Ramsay, în absenţa lui Leo. Tinerii căsătoriţi erau amîndoi încîntaţi să rămînă în Hampshire în timpul Sezonului, bucurîndu-se de frumuseţea şi relativa singurătate a Casei Ramsay.

– Nimeni nu e aşa de înalt ca Merripen, rosti Poppy. Dar domnul Rutledge este totuşi destul de înalt şi are părul negru şi ochi verzi pătrunzători..... Stomacul ei făcu un mic şi neaşteptat salt, în timp ce-şi amintea.

– Ţi-a plăcut de el?

Poppy ezită.

– Domnul Rutledge este....tulburător. E încîntător, dar cineva ar putea avea impresia că e capabil de aproape orice. Seamănă cu îngerul crud din poemul lui William Blake.

– Aş vrea să fi putut să-l văd, rosti cu melancolie Beatrix. Şi aş vrea şi mai mult să pot vizita camera curiozităţilor. Te invidiez, Poppy. E aşa de mult de cînd nu mi s-a mai întîmplat ceva interesant.

Poppy rîse uşor.

– Ce, cînd tocmai am petrecut aproape tot Sezonul londonez?

Beatrix îşi dădu ochii peste cap.

– Sezonul londonez e tot atît de interesant ca o cursă de melci. În ianuarie. Cu melci morţi.

– Fetelor, sînt gata, se auzi chemarea veselă a domnişoarei Marks, care tocmai intra în cameră. Să nu uitaţi să vă luaţi umbrelele – doar nu vreţi să vă ardă soarele.

Cele trei părăsiră apartamentul şi porniră cu paşi demni de-a lungul holului. Înainte de a coti după colţ, pentru a ajunge la scara cea mare, deveniră conştiente de ceva ce deranja, în hotelul acela decent

Voci masculine atîrnau în aer, unele agitate, cel puţin una dintre ele furioasă şi apoi sunetul unor accente străine, o bubuitură grea şi un zgomot metalic ciudat.

Cotind după colţ, cele trei femei se opriră brusc, la vederea unei jumătăţi de duzină de bărbaţi adunată lîngă liftul pentru mîncare. Un ţipăt străbătu aerul.

– O femeie? întrebă Poppy pălind. Un copil?

– Staţi aici, rosti tensionată domnişoara Marks. Mă însărcinez să aflu...

Cele trei femei se înfiorară, din cauza unei serii de ţipete, sunetele fiind pline de panică.

– E un copil, rosti Poppy păşind înainte, în ciuda ordinului domnişoarei Marks de a sta liniştite. Trebuie să facem ceva să-l ajutăm.

Bearix alergase deja, înaintea ei.

– Nu e un copil, rosti ea peste umăr. E o maimuţă!

CAPITOLUL ŞASE

Erau puţine activităţi, care să-l bucure pe Harry la fel de mult ca scrima, mai mult şi pentru că devenise o artă demodată. Spadele nu mai erau necesare, nici ca arme de luptă, nici ca accesorii de modă şi practicanţii scrimei erau acum în special ofiţerii din armată şi o mînă de amatori entuziaşti. Dar lui Harry îi plăcea eleganţa acestui sport, precizia şi faptul că necesita disciplină, fizică şi mintală. Un scrimeur trebuia să plănuiască cu anticipaţie unele mişcări, ceea ce pentru Harry era ceva natural.

Cu un an în urmă, se înscrisese la un club de scrimă format din aproximativ o sută de membri, inclusiv nobili, bancheri, actori, politicieni şi soldaţi de la diverse arme. De trei ori pe săptămînă, Harry şi cîţiva prieteni apropiaţi se întîlneau la club, făcînd antrenamente, atît cu florete cît şi cu spade, sub ochiul vigilent al unui maestru scrimeur. Deşi clubul avea vestiar şi baie cu duşuri, adesea acolo se aştepta la coadă, aşa că Harry pleca de la antrenamente direct acasă.

Exerciţiile din dimineaţa aceasta fuseseră deosebit de viguroase, deoarece maestrul scrimeur îi învăţase tehnici de luptă cu doi adversari simultan. Deşi fuseseră înviorătoare, fuseseră şi provocatoare, şi i-au lăsat pe toţi plini de vînătăi şi obosiţi. Harry primise cîteva lovituri

dure în piept şi în biceps şi era ud de transpiraţie.

Cînd se întoarse la hotel, era încă îmbrăcat în costumul de scrimă, deşi îşi scosese platoşa protectoare din piele. De abia aştepta să facă un duş, dar curînd deveni evident că duşul trebuia să mai aştepte.

Unul din directorii lui, un tînăr cu ochelari, cu numele William Cullip, îl întîmpină pe cînd intra prin uşa din spate. Faţa îi era schimonosită de nelinişte.

– Domnule Rutledge, rosti scuzîndu-se, domnul Valentine mi-a spus să vă aduc la cunoştinţă, imediat după ce vă întoarceţi, că avem o.....ei bine, o dificultate..... Harry se uită la el în tăcere, aşteptînd cu o răbdare greu impusă. Nimeni nu putea să-l grăbească pe Cullip, altfel informaţia nu s-ar mai fi ivit niciodată. E vorba de diplomaţii nagarajeni, continuă managerul.

– Alt foc?

– Nu, domnule. E vorba de unul din articolele aduse ca tribut, pe care nagarajenii plănuiseră să-l ofere mîine reginei. A dispărut.

Harry se încruntă, gîndindu-se la colecţia de pietre preţioase, lucrări de artă şi materiale textile aduse de nagarajeni.

– Dar obiectele acestea sînt adunate într-o cameră din pivniţă, încuiată. Cum a putut să dispară ceva?

Cullip respiră necontrolat.

– Ei bine, domnule, aparent, se pare că a plecat singur.

Sprîncenele lui Harry se ridicată.

– Ce dracu' se întîmplă, Cullip?

– Printre articolele pentru regină aduse de nagarajani se află şi o pereche de animale rare.....macaci albaştri....care se găsesc doar în pădurile de tek ale

nagarajenilor. Trebuia să fie găzduiţi la grădina zoologică din Regent Park. Evident, fiecare macac era ţinut în propria lui cuşcă, dar într-un fel oarecare unul dintre ei a învăţat să deschidă şi.....

– La dracu' cu tot ce spui tu! Neîncrederea se transformă rapid în furie. Totuşi într-un fel Harry reuşi să-şi menţină vocea scăzută. Aş putea să te întreb de ce nimeni nu s-a obosit să mă informeze, că în hotelul meu găzduiesc o pereche de maimuţe?

– Se pare că a existat o confuzie în această privinţă, domnule. Vedeţi, domnul Orgill de la recepţie e sigur că a inclus informaţia în raportul său, dar domnul Valentine spune că nu a citit nimic despre aşa ceva, apoi şi-a pierdut firea şi a speriat o cameristă şi doi băieţi de serviciu, iar acum toată lumea caută, asigurîndu-se în acelaşi timp că nu alertează oaspeţii....

– Cullip, scrîşni din dinţi Harry, în efortul de a rămîne calm. De cît timp lipseşte macacul?

– Estimăm că de cel puţin patruzeci şi cinci de minute.

– Unde e Valentine?

– După cum am auzit recent, a urcat la etajul trei. Una dintre cameriste a descoperit că lîngă liftul pentru mîncare sînt nişte excremente.

– Excremente de maimuţă lîngă liftul pentru alimente, repetă Harry nevenindu-i să-şi creadă urechilor. *Cristoase!* De tot ce avea nevoie era ca unul dintre oaspeţii lui mai în vîrstă să fie lovit de apoplexie descoperind un animal sălbatic apărînd de nicăieri, sau să fie agresată o femeie, sau un copil, sau alte scenarii cumplite.

Afurisita creatură era imposibil de găsit. Hotelul era un virtual labirint, ciuruit de holuri, uşi mascate şi

coridoare. Ar fi fost nevoie de zile întregi, timp în care în *Rutledge* s-ar fi creat haos. Ar fi pierdut afacerea. Şi mai rău decît orice, ar fi ajuns calul de bătaie al glumelor, timp de ani întregi. Şi în timp ce umoriştii se vor ocupa de el....

– Pe Dumnezeul meu, vor cădea capete, rostì Harry cu un calm mortal, care îl făcu pe Cullip să se cutremure. Du-te în apartamentul meu, Cullip şi ia Dreysul din dulapul de mahon, aflat în biroul meu particular.

Tînărul manager rămase perplex.

– Dreysul, domnule?

– Puşca de vînătoare cu două ţevi. E singura din dulap prevăzută cu capsă detonantă.

– Capsă detonantă....

– Una cafenie, rosti blînd Harry. Cu un pivot mare ieşit în afară într-o parte.

– Da, domnule.

– Şi pentru numele lui Dumnezeu, nu ţinti cu ea spre nimeni. E încărcată.

Continuînd să strîngă în mînă floreta, Harry o luă la goană în sus, pe scările din spate. Sărea cîte două trepte deodată, depăşind în viteză două cameriste uluite, care cărau coşuri cu lenjerie.

Ajungînd la etajul trei, se îndreptă spre liftul pentru mîncare, unde îl găsi pe Valentine, pe toţi cei trei diplomaţi nagarajeni şi pe Brimbley, băiatul de serviciu de pe etaj. O cuşcă din lemn şi metal aştepta deoparte. Oamenii se adunaseră în jurul uşiţei deschise a liftului şi priveau înăuntru.

– Valentine, rosti scurt Harry, îndreptîndu-se spre omul care era mîna lui dreaptă, l-ai găsit?

Jake Valentine îi aruncă o privire chinuită.

– S-a căţărat pe troliul liftului. Acum stă pe vîrful cutiei glisante. De fiecare dată cînd încercăm să-l coborîm, se atîrnă de cablu şi se bălăbăne deasupra noastră.

– E suficient de aproape, ca să-l pot ajunge?

Privirea lui Valentine se îndreptă spre floreta ţinută în mînă de şeful lui. Ochii negri i se măriră, cînd înţelese că Harry intenţiona mai curînd să doboare creatura, decît să o lase să hoinărească liberă prin hotel.

– Nu va fi uşor, rosti Valentine. Nu vei reuşi decît să-l sperii.

– Ai încercat să-l ademeneşti cu ceva de mîncare?

– Nu vrea nici o gură de nimic. Am urcat în puţul liftului cu un măr şi a încercat să mă muşte de mînă. Valentine aruncă o privire distrată spre liftul pentru alimente, unde alţi oameni fluierau şi scoteau tot felul de sunete, în încercarea de a atrage încăpăţînata maimuţă.

Unul din nagarajeni, un bărbat slab, de vîrstă mijlocie, cu un costum deschis la culoare şi cu o pînză cu un imprimeu bogat aruncată peste ambii umeri, făcu un pas înainte. Expresia lui era îndurerată.

– Sînteţi domnul Rutledge? Bine, da, mulţumesc că aţi venit să ne ajutaţi la capturarea acestui foarte important dar pentru Majestatea Sa. Un macac foarte rar. Foarte special. Nu trebuie rănit.

– Numele tău? întrebă Harry cu bruscheţe.

– Niran, îl informă diplomatul.

– Domnule Niran, înţeleg îngrijorarea ta pentru animal, dar eu sînt răspunzător de protecţia oaspeţilor mei.

Nagarajanul îl privi urît.

– Dacă faci vreun rău cadoului nostru pentru Regină, mi-e teamă că nu va fi bine pentru tine.

Îndreptînd o privire grea către diplomat, Harry rosti cu un ton egal:

– Dacă în cinci minute nu găseşti un mod de a scoate animalul din liftul meu pentru mîncare şi de a-l pune în cuşca lui, Niran, am să fac din el kebab.

Această declaraţie produse o stare de pură indignare şi nagarajenii se grăbiră spre uşiţa liftului. Maimuţa scoase un ţipăt surescitat, urmat de o serie de mîrîieli.

– N-am idee ce e acela kebab, rosti Valentine, dar nu cred că maimuţei o să-i placă.

Înainte ca Harry să poată răspunde, Valentine prinse o mişcare în spatele lui şi gemu.

– Oaspeţi, murmură asistentul.

– La dracu', rosti Harry în surdină şi se întoarse, pentru a face faţă oaspeţilor care se apropiau, întrebîndu-se ce le va spune.

Un trio feminin se grăbea spre el, două dintre ele urmărind o fată cu părul întunecat. Un uşor şoc îl străbătu pe Harry, cînd le recunoscu pe Catherine Marks şi pe Poppy Hathaway. Ghici că a treia era Beatrix, care părea hotărîtă să dea peste el, în graba ei de a ajunge la liftul pentru mîncare.

Harry se mişcă puţin, pentru a-i bloca drumul.

– Bună dimineaţa, domnişoară. Mi-e teamă că nu poţi să te duci acolo. Nici n-ar trebui să doreşti aşa ceva.

Ea se opri imediat, privindu-l cu ochii de un albastru la fel de intens ca al surorii ei. Catherine Marks se uita cu un calm imperturbabil, în timp ce Poppy trase aer în piept, cu obrajii îmbujoraţi.

– Nu o cunoşti pe sora mea, domnule, rosti Poppy.

Dacă există prin preajmă vreo creatură sălbatică, în mod sigur ea va dori să o vadă.

– Ce te face să crezi că există o creatură sălbatică în hotelul meu? întrebă Harry, ca şi cum ideea era de neconceput.

Macacul alese chiar acel moment, pentru a scoate un strigăt entuziast.

Susţinîndu-i privirea, Poppy zîmbi. În ciuda plictiselii stîrnită de situaţie şi a lipsei posibilităţii de a o controla, Harry nu putu să se abţină să nu-i zîmbească la rîndul lui. Era chiar mai minunată decît şi-o amintea, cu ochii ei limpezi, de un albastru întunecat. Erau multe femei frumoase în Londra, dar nici una din ele nu poseda combinaţia de inteligenţă şi de farmec subtil, ce o caracteriza pe ea. Chiar în acel moment, ar fi vrut să o ducă undeva şi să o aibă toată, numai pentru el.

Controlîndu-şi expresia, Harry îşi aminti că se presupune că nu se cunosc unul pe altul. Se înclină deci cu o politeţe impecabilă.

– Harry Rutledge, la dispoziţia voastră.

– Eu sînt Beatrix Hathaway, rosti cea mai tînără, iar ele sînt sora mea Poppy şi însoţitoarea noastră domnişoara Marks. Există o maimuţă în liftul pentru mîncare, nu-i aşa? Părea remarcabil de relaxată, ca şi cum să descopere animale exotice în reşedinţa cuiva i se întîmpla tot timpul.

– Da, dar....

– În felul acesta n-o să o prindeţi niciodată, îl întrerupse Beatrix.

Harry, care nu fusese niciodată întrerupt de nimeni, descoperi că-şi stăpîneşte un nou zîmbet.

– Te asigur că ţinem situaţia sub control, domnişoară.....

– Aveţi nevoie de ajutor, afirmă Beatrix. Am să formulez mai clar. Nu faceţi nimic, care să o supere pe maimuţă. Şi nu încerca să o alungi cu spada aceea – s-ar putea ca întîmplător să o răneşti. Şi fără alt rămas bun, o luă la goană înapoi, în direcţia din care venise.

– N-are să fie deloc întîmplător, bombăni Harry.

Domnişoara Marks se uita cu gura căscată, de la Harry la protejata ei care se retrăgea.

– Beatrix, nu alerga aşa prin hotel. Opreşte-te imediat!

– Cred că are un plan, remarcă Poppy. Mai bine te-ai duce după ea, domnişoară Marks.

Însoţitoarea îi aruncă o privire rugătoare.

– Vino cu mine.

Dar Poppy nu se mişcă, rosti doar cu inocenţă:

– Am să aştept aici, domnişoară Marks.

– Dar nu se cuvine.... Însoţitoarea se uită, de la silueta lui Beatrix care dispărea rapid, la cea nemişcată a lui Poppy. Hotărînd dintr-o străfulgerare că Beatrix reprezenta o problemă mai serioasă, se întoarse cu o înjurătură – ce numai de doamnă nu era – şi alergă după misiunea ei.

Harry se trezi rămas cu Poppy, care – ca şi sora ei – părea remarcabil de nederanjată de poznele macacului. Stăteau faţă în faţă, el ţinînd floreta, ea umbrela de soare.

Privirea lui Poppy se plimbă pe costumul lui de scrimă. Şi în loc să stea tăcută şi sfioasă, sau să dea dovadă de o nervozitate normală pentru o tînără fără însoţitoare care să o protejeze.... ea se lansă în conversaţie.

– Tatăl meu numea scrima „şah fizic", rosti ea. Admira foarte mult acest sport.

– Eu sînt încă un novice, afirmă Harry.

– Conform tatălui meu, trucul principal este să ţii floreta ca şi cum ai avea în mînă o pasăre – destul de strîns pentru a o împiedica să scape, dar nu aşa de strîns încît să o striveşti.

– Ţi-a dat lecţii?

– O, da, tata şi-a încurajat toate fiicele să încerce. Era convins că, nici un alt sport nu s-ar potrivi mai bine unei femei.

– Desigur. Femeile sînt agile şi rapide.

Poppy zîmbi cu mîhnire.

– Se pare că nu destul, pentru a se feri de tine.

Comentariul sincer reuşi, cu umorul lui ambiguu, să-i destindă pe amîndoi.

Într-un fel, stăteau destul de aproape unul de altul, deşi Harry nu era sigur cine a făcut pasul de apropiere. O înconjura o mireasmă delicioasă, pielea dulce, parfum şi săpun. Amintindu-şi cît de catifelată era gura ei, dorea atît de mult să o sărute, încît tot ce putu să facă fu să nu întindă mîna după ea. Îşi dădu seama uluit că i se tăiase respiraţia.

– Domnule! Vocea lui Valentine îl smulse din reverie. Macacul se caţără pe cablu, în sus.

– Nu are unde să se ducă, rosti Harry tăios. Încearcă să ridici liftul şi să-l prinzi între cutia glisantă şi tavan, ca într-o cursă.

– O să-l răneşti! exclamă nagarajanul.

– Nu pot decît să sper asta, rosti Harry agravînd situaţia. Nu voia să fie plictisit de problema capturării unui macac rebel. Voia să fie singur cu Poppy Hathaway.

Apăru William Cullip, ducînd cu mare grijă puşca.

– Iat-o, domnule Valentine !

– Mulţumesc. Harry întinse mîna după ea, dar în secunda aceea Poppy se dădu înapoi speriată, izbindu-se cu umerii de pieptul lui. Harry o prinse de braţe şi simţi fiorul de panică ce o străbătea. O întoarse cu grijă cu faţa spre el. Figura îi era palidă, privirea rătăcită. Ce s-a întîmplat? întrebă el blînd, ţinînd-o lipită de el. Puşca de vînătoare? Ţi-e frică de arme? Ea dădu din cap, făcînd efort să-şi recapete respiraţia. Harry fu şocat de forţa propriei lui reacţii faţă de ea, de valul uriaş de dorinţă de a o proteja. Ea tremura şi se răsuci, cu o mînă apăsată pe pieptul lui. E în regulă, murmură el. Nu-şi putea aminti ultima oară, cînd cineva îşi extrăsese liniştea din fiinţa lui. Poate că nimeni n-o făcuse, niciodată. Ar fi vrut să o lipească strîns de el şi să o calmeze. Parcă ar fi dorit dintotdeauna asta, a aşteptat-o, chiar fără să ştie. Cu acelaşi ton liniştit, Harry murmură:

– Cullip, n-o să fie nevoie de puşcă. Du-o înapoi, în dulap.

– Da, domnule Rutledge.

Poppy stătea la adăpostul braţului său, cu capul plecat. Urechea expusă părea aşa de gingaşă! Mireasma parfumului ei îl ameţea. Voia să exploreze fiecare părticică din ea şi să o ţină în braţe, pînă se relaxa.

– Totul e în regulă, murmură el din nou, mîngîindu-i spatele cu palma. S-a dus. Regret că te-am speriat.

– Nu, îmi pare rău, eu..... Poppy se trase înapoi, cu faţa albă ce începuse să prindă culoare. De obicei nu sînt sperioasă, a fost doar surpriza. Acum multă vreme.... Se opri, se foi şi murmură: n-am să mai flecăresc.

Harry n-ar fi vrut să se oprească. Găsea totul despre ea nesfîrşit de interesant, deşi nu putea să explice de ce. Pur şi simplu aşa era.

– Povesteşte-mi, rosti el cu voce scăzută.

Poppy făcu un gest neajutorat şi îi aruncă o privire confuză, parcă voia să-i comunice că a fost avertizat.

– Cînd eram copil, una dintre fiinţele pe care le preferam pe lume era unchiul meu Howard, fratele tatei. Nu avea nici soţie nici copii, aşa că toată atenţia lui o revărsa asupra noastră. O urmă de zîmbet îi atinse buzele. Unchiul Howard era foarte răbdător cu mine. Pălăvrăgeala mea îi distrăgea pe toţi ceilalţi, dar el m-a ascultat întotdeauna, ca şi cum avea tot timpul din lume. Într-o dimineaţă a venit în vizită la noi, pe cînd tata era plecat la vînătoare împreună cu nişte săteni. Cînd se întorceau cu o pereche de păsări, unchiul Howard şi cu mine ne-am dus pînă la capătul domeniului, pentru a-i întîmpina. Dar puşca cuiva s-a descărcat accidental.... Nu sînt sigură dacă a fost scăpată din mîini, sau dacă omul o purta incorect.... Îmi amintesc sunetul acela, o bubuitură ca de tunet, care a făcut să apară cîteva răni adînci pe braţul meu şi alta pe umăr. M-am întors să-i spun unchiului Howard, dar el tocmai aluneca foarte încet la pămînt. El a fost rănit mortal, iar eu am fost lovită de cîteva alice rătăcite. Poppy ezită, cu ochii sclipind. Era acoperit de sînge. M-am dus la el, mi-am strecurat braţele sub capul lui şi l-am întrebat ce trebuie să fac. Şi el mi-a şoptit că întotdeauna trebuie să rămîn o fată bună, pentru ca să putem să ne întîlnim din nou, cîndva, în rai. Îşi drese glasul şi oftă scurt. Iartă-mă. Vorbesc prea mult. N-ar fi trebuit.....

– Nu, rosti Harry copleşit de o emoţie puternică şi neobişnuită, cu încheieturile albite. Aş putea să te ascult toată ziua.

Ea clipi surprinsă, scoasă din starea ei de melancolie. Un zîmbet timid i se furişă pe buze.

– În afară de unchiul Howard, eşti singurul bărbat care mi-a spus asta vreodată.

Fură întrerupţi de exclamaţiile oamenilor adunaţi în jurul liftului, în timp ce macacul se căţăra din ce în ce mai sus pe cablu.

– Iad însîngerat! mormăi Harry.

– Te rog mai aşteaptă o clipă, i se adresă Poppy serioasă. Sora mea e foarte pricepută cu animelele. O să scoată maimuţa afară, fără să o rănească.

– Are experienţă cu primatele? întrebă Harry sardonic.

Poppy reflectă.

– Doar am parcurs întregul Sezon londonez. Nu contează?

Harry chicoti, autentic amuzat, ceea ce nu i se întîmpla prea des, aşa că atît Valentine cît şi Brimbley îi aruncară priviri uimite.

Beatrix venea în grabă spre ei, strîngînd ceva în braţe. Nu-i dădu nici o atenţie domnişoarei Marks, care o urma dojenind-o.

– Am sosit, rosti Beatrix veselă.

– Cu borcanul nostru cu dulceaţă? întrebă Poppy.

– I-am oferit deja de mîncare, domnişoară, interveni Valentine. Nu vrea să ia nimic.

– Asta va lua. Beatrix se îndreptă încrezătoare spre uşiţa deschisă a liftului pentru alimente. Să-i trimitem borcanul sus, la ea.

– Ai botezat dulceaţa? întrebă Valentine plin de speranţă.

Toţi cei trei trimişi nagarajeni exclamară îngrijoraţi, pentru că nu voiau ca macacul să fie drogat sau otrăvit.

– Nu, nu, nu, rosti Beatrix. Dacă aş face aşa ceva, ar putea să cadă în puţul liftului şi animalul acesta preţios nu trebuie rănit.

Străinii cedară în faţa asigurării dată de ea.

– Cum aş putea să te ajut, Bea? întrebă Poppy apropiindu-se de ea.

Sora ei mai mică îi dădu un şnur gros de mătase.

– Leagă asta de gîtul borcanului, te rog. Nodurile tale sînt întotdeauna mai bune ca ale mele.

– Un nod simplu? sugeră Poppy luînd şnurul.

– Da, perfect.

Jake Valentine se uită cu îndoială la cele două tinere aşa concentrate, apoi la Harry.

– Domnule Rutledge....

Harry îi făcu semn să rămînă liniştit şi să le permită surorilor Hathaway să acţioneze. Indiferent dacă încercarea lor va avea vreun efect sau nu, se bucura prea mult de tot, pentru a le opri.

– Ai putea să faci un fel de laţ la capătul celălalt, pentru a fi ţinut în mînă? întrebă Beatrix.

Poppy se încruntă.

– Un nod jos şi unul sus, poate? Nu sînt sigură că îmi amintesc cum.

– Permite-mi, se oferi voluntar Harry făcînd un pas înainte.

Poppy îi dădu lui capătul corzii, cu ochii strălucind.Harry adună capătul şnurului într-o minge elaborată, mai întîi înfăşurînd-o de cîteva ori pe degete, apoi trecînd capătul liber înainte şi înapoi prin ochi. Mai

mult pentru prezentare, el întări totul cu o fundă făcută cu îndemînare.

– Frumos lucrat, rosti Poppy. Ce nod e ăsta?

– În mod ironic, răspunse Harry, e cunoscut sub numele de „pumnul maimuţei".

Poppy zîmbi.

– Adevărat? Nu, glumeşti!

– Nu glumesc niciodată în legătură cu nodurile. Un nod bun este un obiect de ornament. Harry îi dădu capătul şnurului lui Beatrix şi o privi cum pune borcanul pe vîrful cutiei liftului pentru mîncare. După care îşi dădu seama care era planul ei. Inteligent! mormăi el.

– S-ar putea să nu funcţioneze, rosti Beatrix. Depinde, dacă nu cumva maimuţa e mai inteligentă decît noi.

– Mi-e frică să răspund, replică Harry sec. Pătrunzînd în puţul liftului pentru mîncare, trase încet de coardă, ridicînd borcanul în sus spre macac, în timp ce Beatrix ţinea de celălalt capăt al corzii.

Totul se petrecea în tăcere. Întregul grup îşi ţinea respiraţia aşteptînd.

Trosc.

Maimuţa coborîse pe capacul cutiei. Cîteva ţipete şi mîrîieli nedumerite se auziră din puţul liftului. Un zăngănit, linişte şi apoi o smucitură puternică a corzii. După care strigăte ofensate umplură aerul şi izbituri puternice zguduiră liftul pentru mîncare.

– Am prins-o, exclamă Beatrix.

Harry luă şnurul din mîna ei, în timp ce Valentine cobora cutia cu ajutorul troliului..

– Stai te rog mai departe, domnişoară Hathaway.

– Lasă-mă pe mine, îl urgentă Beatrix. Se poate ca macacul să sară la tine. În mine, animalele au încredere.

– Niciodată, nu pot să risc ca unul din oaspeţii mei să fie rănit.

Poppy şi domnişoara Marks o traseră pe Beatrix de lîngă gura liftului. Toţi respirară uşuraţi, cînd apăru macacul albastru-negru, cu ochii lui uriaşi şi strălucitori deasupra botului fără păr şi cu capul acoperit în mod comic cu un smoc de blană. Ca aspect, maimuţa era îndesată şi solidă, dar fără o coadă puternică cu care să izbească. Faţa ei expresivă era contorsionată de furie, iar dinţii albi străluceau în timp ce ţipa.

Una din labele din faţă părea înţepenită în borcanul cu dulceaţă. Macacul trăgea frenetic să o scoată, dar fără succes. Motivul captivităţii era propriul ei pumn încleştat – refuzînd să dea drumul dulceţii, nu putea să-şi scoată laba din borcan.

– Nu-i aşa că e frumos! se entuziasmă Beatrix.

– Poate pentru o femelă de macac, rosti cu îndoială Poppy.

Harry ţinea coarda ataşată de borcan cu o mînă, şi floreta cu cealaltă. Macacul era mai mare decît se aşteptase, capabil să creeze daune considerabile. Şi în mod evident tocmai se gîndea cine va ataca primul.

– Vino, vino bătrîne, murmură Harry încercînd să tragă maimuţa spre cuşca deschisă.

Beatrix scormoni în buzunar, scoase cîteva dulciuri şi se duse să le pună în cuşcă.

– Ia uite, băiat lacom ce eşti, rosti ea către macac. Trataţia ta e înăuntru. Du-te şi nu mai face atîta gălăgie.

Miraculos, maimuţa se supuse, trăgînd după ea borcanul. După ce îi aruncă o privire răutăcioasă lui Harry, intră în cuşcă şi cu laba liberă adună dulciurile împrăştiate.

– Dă-mi mie borcanul, rosti răbdătoare Beatrix, trăgînd de cordon şi scoţîndu-l afară din cuşcă. Îi mai dădu apoi maimuţei un pumn de dulciuri şi închise uşiţa. Nagarajenii se grăbiră să o încuie.

– Vreau să fie ferecată cu trei lanţuri, i se adresă Harry lui Valentine, şi la fel şi cuşca celeilalte maimuţe. Apoi vreau să fie trimise direct în Regents Park.

– Da, domnule.

Poppy se duse la sora ei, îmbrăţişînd-o cu o manifestare deschisă de afecţiune.

– Bine lucrat, Bea, exclamă ea. De unde ştiai că maimuţa n-o să părăsească dulceaţa ?

– Pentru că e bine cunoscut faptul că maimuţele sînt aproape tot atît de lacome ca şi oamenii, rosti Beatrice şi Poppy rîse.

– Fetelor, interveni domnişoara Marks cu voce scăzută, încercînd să le grăbească să plece de acolo. E pur şi simplu scandalos. Trebuie să plecăm.

– Da, sigur că da, rosti Poppy. Scuză-mă, domnişoară Marks. Ne vom continua plimbarea.

Totuşi, încercarea însoţitoarei de a le grăbi pe surori să plece fu zădărnicită de nagarajenii, care se înghesuiră în jurul lui Beatrix.

– Ne-ai făcut un serviciu enorm, i se adresă şeful diplomaţilor, Niran. Cu adevărat enorm. Ai toată recunoştinţa ţării noastre şi a regelui nostru şi vei fi recomandată Majestăţii Sale Regina Victoria, pentru ajutorul tău curajos.

– Nu, mulţumesc, interveni domnişoara Marks fermă. Domnişoara Hathaway nu doreşte să fie recomandată. Veţi dăuna reputaţiei ei expunînd-o public. Dacă într-adevăr sînteţi recunoscători pentru amabilitatea ei, vă rog să o răsplătiţi prin tăcere.

Aceasta produse mai multe discuţii şi clătinări viguroase din cap.

Beatrix oftă şi privi cum macacul era dus de acolo în cuşca lui.

– Aş vrea să am şi eu maimuţa mea proprie, rosti ea cu dor.

Domnişoara Marks îi aruncă lui Poppy o privire plină de suferinţă.

– Cineva ar trebui să dorească mai mult să-şi găsească un soţ.

Înăbuşindu-şi un zîmbet, Poppy încercă să se arate plină de simpatie.

– Să fie curăţat liftul pentru mîncare, le porunci Harry lui Valentine şi lui Brimbley. Fiecare centimentru pătrat.

Oamenii plecară să-i îndeplinească ordinul, cel mai în vîrstă folosind troliile pentru a trimite liftul jos, în timp ce Valentine plecă cu paşi mari, rapizi şi stăpîniţi.

Harry le privi pe cele trei femei, oprindu-se o clipă mai mult pe figura domnişoarei Marks.

– Mulţumesc pentru ajutorul vostru, doamnelor.

– Pentru nimic, rosti Poppy cu ochi jucăuşi. Şi dacă vor mai fi şi alte probleme cu maimuţe recalcitrante, nu ezita să trimiţi după noi.

Sîngele lui Harry îşi acceleră pulsaţia, cînd imagini înflăcărate îi invadară mintea.... Ea, lipită de el, sub el. Această gură zîmbitoare, doar a lui, şoaptele ei strecurîndu-i-se în ureche. Pielea ei, fină şi de culoarea fildeşului, în întuneric. Piele încălzită de piele, senzaţiile resimţite cînd o atingea.

Valorează tot, reflectă el, chiar şi abandonarea ultimilor rămăşiţe ale sufletului meu.

– O zi bună! se auzi spunînd cu voce răguşită, dar politicoasă. Şi făcu efortul să plece de acolo.

Pentru moment.

CAPITOLUL ŞAPTE

– Acum înţeleg ce ai vrut să spui mai înainte, i se adresă Beatrix lui Poppy, cînd domnişoara Marks plecă cu o treabă secretă. Poppy stătea în pat, în timp ce Beatrix îi făcuse baie lui Dodger şi acum îl usca cu un prosop, în faţa căminului. Ce încercai să spui despre domnul Rutledge, continuă ea. Nu e de mirare că-l găseşti tulburător. Făcu o pauză, pentru a-i zîmbi fericitului sconcs cuibărit în prosopul cald. Dodger, îţi place să fii curat, nu-i aşa? Miroşi aşa frumos, după o baie bună.

– Întotdeauna spui asta şi de fapt întotdeauna miroase la fel, se ridică Poppy într-un cot şi îi privi, cu părul revărsat pe umeri. Se simţea prea neliniştită penru a aţipi. Deci şi tu îl găseşti tulburător pe domnul Rutledge?

– Nu, dar înţeleg de ce îl găseşti tu. Se uită la tine ca unul din prădătorii aceia care stau la pîndă. Genul care stă pitulat şi aşteaptă, înainte de a ataca.

– Ce dramatic, rosti Poppy cu un surîs reţinut. Nu e prădător, Bea. E doar un bărbat.

Beatrix nu răspunse, concentrată doar pe mîngîierea blănii lui Dodger. În timp ce se apleca peste el, acesta se ridică şi o sărută pe nas, plin de afecţiune.

– Poppy, murmură ea, nu contează cît încearcă domnişoara Marks să mă civilizeze – şi cît încerc eu să o ascult – am propriul meu fel de a privi lumea. Pentru mine, oamenii nu se deosebesc prea mult de animale. Toţi sîntem creaturile lui Dumnezeu, nu-i aşa? Cînd întîlnesc pe cineva, ştiu imediat ce animal ar fi putut să fie. Cînd l-am întîlnit prima oară pe Cam, de exemplu, am ştiut că e vulpe.

– Presupun că el seamănă destul de bine cu o vulpe, rosti Poppy amuzată. Dar Merripen ce e? Urs?

– Nu. E cal, fără discuţie. Şi Amelia e găină.

– Eu aş fi zis că e bufniţă.

– Da, dar nu-ţi aminteşti cînd una din găinile noastre din Hampshire alerga după o vacă... Asta e Amelia.

Poppy zîmbi.

– Ai dreptate.

– Iar Win e lebădă.

– Eu sînt tot o pasăre? O ciocîrlie? Un prihor?

– Nu, tu eşti iepure.

– Un *iepure?* Poppy se strîmbă. Nu-mi place. De ce sînt iepure?

– O, iepurii sînt animale frumoase şi blînde, cărora le place să fie mîngîiate. Sînt foarte sociabili, dar sînt mai fericiţi în cuplu.

– Dar sînt timizi, protestă Poppy.

– Nu întotdeauna. Sînt suficient de curajoşi, pentru a fi companionii multor altor creaturi. Chiar şi ai pisicilor şi cîinilor.

– Ei bine, rosti Poppy resemnată, presupun că e mai bine decît să fiu arici.

– Domnişoara Marks e arici, rosti Beatrix sigură pe ea, ceea ce o făcu pe Poppy să zîmbească.

– Iar tu eşti scones, nu-i aşa, Bea?

– Da. Dar am fost distrasă de la o anumită problemă.

– Scuză-mă, continuă.

– Intenţionam să spun că domnul Rutledge e pisică. Un vînător solitar. Cu un gust clar pentru iepuri.

Poppy clipi consternată.

– Crezi că e interesat de.... O, dar Bea, eu nu sînt deloc.... Şi nu cred că am să-l mai revăd vreodată.

– Sper să ai dreptate.

Aşezată pe o parte, Poppy se uita la sora ei în lumina pîlpîindă a căminului, în timp ce un fior de nelinişte îi pătrunse pînă în măduva oaselor.

Nu din cauză că îi era frică de Harry Rutledge.

Catherine Marks ştia că Harry urmăreşte ceva. Întotdeauna urmărea ceva. În mod cert nu intenţiona să se intereseze de bunăstarea ei – nu dădea nici un ban pe ea. El considera o mulţime de lume, inclusiv pe ea, o pierdere de timp.

Indiferent ce mecanism misterios făcea să pompeze sîngele prin venele lui Harry Rutledge, acesta nu era inima.

În anii de cînd se cunoşteau, Catherine n-a cerut nimic de la el. Odată ce Harry îi făcea cuiva o favoare, persoana era îngropată sub lespedea invizibilă, pe care o căra în creierul lui infernal de inteligent, şi era doar o problemă de timp pînă cînd îşi cerea răsplata. Oamenilor le era teamă de el dintr-un motiv foarte clar. Harry avea atît prieteni puternici, cît şi duşmani puternici şi, fără îndoială, toţi erau conştienţi în ce categorie se încadrau.

Valetul, asistentul, sau cine era el – o introdusese în apartamentul ca un palat al lui Harry. Catherine îi

mulţumi cu un murmur glacial. Acum şedea în camera de primire, cu mîinile odihnindu-se în poală. Camera de primire era menită să intimideze vizitatorii, decorată cu materiale lucioase, cu marmoră rece şi nepreţuite opere de artă renascentiste.

Harry intră în cameră, cu o siguranţă care-ţi tăia răsuflarea. Ca de obicei era îmbrăcat elegant şi dichisit cu mare atenţie.

Oprindu-se în faţa ei, o măsură cu ochii lui verzi insolenţi.

– Cat, arăţi bine.

– Du-te dracului, rosti ea calmă.

Privirea lui căzu pe încheieturile albe ale degetelor ei şi un zîmbet leneş îi traversă figura.

– În ce mă priveşte, presupun că eu personal sînt dracu'. Făcu un semn spre capătul celălalt al banchetei pe care stătea ea. Pot?

Catherine acceptă scurt din cap şi aşteptă pînă se aşeză şi el.

– De ce ai trimis după mine? întrebă ea cu o voce fragilă.

– În dimineaţa asta a avut loc o scenă amuzantă, nu-i aşa? Era o plăcere să priveşti familia Hathaway a ta. În mod cert, nu fac parte dintre doamnele de societate, pe care le deserveai tu.

Încet Catherine îşi ridică privirea spre el, încercînd să nu se înfioare, în timp ce se uita la verdele acela profund şi viu al ochilor lui. Harry excela în a-şi ascunde gîndurile.... Dar în dimineaţa aceasta se uitase la Poppy cu o foame, pe care de obicei era prea disciplinat pentru a şi-o dezvălui. Iar Poppy nu avea idee cum să se apere de un bărbat ca Harry.

Catherine se strădui să-şi menţină vocea egală.

– N-am să discut cu tine despre familia Hathaway. Şi îţi atrag atenţia, să stai departe de ei.

– Tu îmi atragi atenţia? repetă Harry blînd, cu ochii luminaţi de un fals amuzament.

– N-am să te las să-i faci rău nimănui din familia mea.

– Familia ta? Una din sprîncenele lui negre se ridică. Nu ai nici o familie.

– Vreau să spun familia pentru care lucrez, rosti Catherine cu o demnitate de gheaţă. Mă refer la sarcinile mele. În special la Poppy. Am văzut felul în care te-ai uitat la ea în dimineaţa aceasta. Dacă vei încerca să-i faci vreun rău, în orice fel....

– N-am intenţia să fac rău nimănui.

– Dar în ciuda intenţiilor tale, se poate întîmpla, nu-i aşa? Catherine simţi un junghi de satisfacţie, cînd îi văzu ochii îngustîndu-se. Poppy e mult prea bună pentru tine, continuă ea, şi nu e la îndemîna ta.

– E greu ca ceva să nu fie la îndemîna mea, Cat, rosti el fără aroganţă. Se întîmpla să fie adevărat. Ceea ce o făcu pe Catherine să fie şi mai îngrozită.

– Poppy e practic logodită, replică ea tăios. E îndrăgostită de cineva.

– Michael Bayning.

Inima ei începu să bubuie alarmată.

– De unde ştii?

Harry ignoră întrebarea.

– Crezi realmente că vicontele Andover, un om cu standarde arhicunoscute, va permite fiului său să se însoare cu o Hathaway?

– Cred. Îşi iubeşte fiul, aşa că va alege să treacă peste faptul că Poppy provine dintr-o familie neconvenţională. N-ar putea să găsească o mamă mai bună pentru viitorii lui moştenitori.

– E nobil. Sîngele albastru înseamnă totul pentru el. Şi cu toate că sîngele lui Poppy a dat un rezultat evident fermecător, e totuşi departe de a fi pur.

– Fratele ei e nobil, se repezi Catherine.

– Numai întîmplător. Familia Hathaway este o rămurică din cea mai îndepărtată creangă a arborelui genealogic al familiei. Ramsey a putut să moştenească titlul, dar în termenii nobleţei, nu e mai nobil decît tine, sau decît mine. Şi Andover ştie asta.

– Ce snob eşti, observă Catherine cu un ton cît de calm putu.

– Nu, deloc. Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de sîngele comun al familiei Hathaway. De fapt, pentru asta îmi place şi mai mult de ei toţi. Toate fiicele alea anemice ale nobililor – nici una dintre ele nu ajunge nici la degetul cel mic al celor două fete pe care le-am văzut în dimineaţa asta. Zîmbetul lui deveni o adevărată imagine orbitoare. Ce pereche! Să prinzi o maimuţă sălbatică cu un borcan de dulceaţă şi un şiret!

– Lasă-le în pace, rosti Catherine. Te joci cu oamenii, ca pisica cu şoarecele. Distrează-te cu altcineva, Harry. Dumnezeu ştie că nu duci lipsă de femei, care ar face orice pentru a-ţi plăcea.

– Chiar asta e ceea ce le face atît de plictisitoare, rosti el grav. Nu, nu pleca încă – e ceva ce vreau să te întreb. Poppy ţi-a spus ceva despre mine?

Indusă în eroare, Catherine clătină din cap.

– Doar că a fost interesant să poată, în sfîrşit, să dea

o faţă misteriosului hotelier. Îl pirvi concentrată. Ce ar fi putut să-mi spună altceva?

Harry adoptă o expresie inocentă.

– Nimic. Mai curînd mă întrebam dacă i-am făcut vreo impresie.

– Sînt sigură că lui Poppy nici nu i-a păsat de tine. Afecţiunea ei e îndreptată spre domnul Bayning, care spre deosebire de tine e un bărbat bun şi onorabil.

– Mă răneşti. Din fericire, în materie de dragoste, cele mai multe femei pot fi convinse să aleagă mai curînd un bărbat rău, decît unul bun.

– Dacă ai înţeles vreodată ceva despre dragoste, rosti acidă Catherine, ai fi ştiut că Poppy nu va alege niciodată pe *nimeni,* în afară de omul căruia i-a dat deja inima ei.

– El poate avea inima ei, veni răspunsul nepăsător al lui Harry. Atîta timp cît eu am restul.

În timp ce Catherine bolborosea, din cauza furiei şi a ofensei, Harry se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Dă-mi voie să te conduc. Fără îndoială că ai să te duci înapoi şi ai să dai alarma. Pentru tot binele din lume, poate că va funcţiona.

Era mult de cînd Catherine nu se mai confruntase cu o îngrijorare atît de insuportabilă. Harry...Poppy...oare realmente a pus ochii pe ea, sau pur şi simplu a hotărît să o tortureze pe Catherine, cu această glumă crudă?

Nu, nu jucase teatru. Sigur că Harry o voia pe Poppy, a cărei căldură, spontaneitate şi amabilitate erau cu desăvîrşire necunoscute în lumea lui sofisticată. Voia o pauză în propriile lui nevoi inepuizabile, şi dacă acest lucru se întîmpla cu Poppy, ar fi secătuit-o de toată bucuria şi farmecul inocent care îl atrăseseră la început.

Catherine nu ştia ce să facă. Nu putea să dea în vileag propria ei legătură cu Harry Rutledge şi el ştia asta.

Singurul răspuns era să se asigure că Poppy e logodită cu Michael Bayning, logodită *public,* cît mai curînd posibil. Mîine Bayning se va întîlni cu familia şi îi va însoţi la expoziţia florală. Ulterior Catherine va găsi un mod de a grăbi procesul de curtare. Îi va spune lui Cam şi Ameliei că trebuie să insiste ca problema să fie rezolvată urgent.

Şi dacă dintr-un motiv sau altul nu va mai avea loc logodna – nici să nu ne gîndim la aşa ceva – Catherine va sugera să o însoţească pe Poppy într-o călătorie în străinătate. Poate Franţa sau Italia. Ar fi tolerat chiar şi compania enervantului lord Ramsay, dacă ar fi vrut să meargă cu ele. Orice, pentru a o ţine pe Poppy în siguranţă, departe de Harry Rutledge.

– Trezeşte-te, trîntorule. Amelia intră în dormitor îmbrăcată cu un halat împodobit cu cascade de dantele fine, cu părul negru adunat într-o coadă groasă şi netedă pe un umăr. Tocmai venise de la alăptarea bebeluşului. După ce îl lăsase în grija doicii, acum se implica în trezirea soţului ei.

Preferinţa naturală a lui Cam era să stea treaz toată noaptea, dar dimineaţa să se şcoale tîrziu. Obiceiul acesta era în directă contradicţie cu filozofia Ameliei: devreme-în-pat-devreme-în-picioare.

Ducîndu-se la una din ferestre, dădu la o parte perdelele, pentru a lăsa să pătrundă lumina matinală şi fu răsplătită cu un geamăt de protest provenind dinspre pat.

– Bună dimineaţa, rosti ea veselă. În curînd va veni camerista, ca să mă ajute să mă îmbrac. Ar fi mai bine să pui ceva pe tine.

Se îndreptă iute spre măsuţa de toaletă, răscolind printr-un sertar cu ciorapi brodaţi. Cu coada ochiului îl zări pe Cam întinzîndu-se, cu trupul lui mlădios şi puternic, cu pielea strălucind, ca mierea din trifoi roşu.

– Vino aici, rosti Cam cu vocea îngroşată de somn, ridicînd cuverturile.

Un hohot i se agită în gît.

– Categoric nu. Sînt prea multe de făcut. Toată lumea e ocupată, în afară de tine.

– Intenţionez să fiu şi eu ocupat. Imediat după ce ai să vii aici. *Monişa,* nu mă face să alerg după tine, aşa devreme.

Amelia îi aruncă o privire severă, în timp ce se supunea.

– Nu e devreme. De fapt, dacă nu te speli şi nu te îmbraci repede, o să întîrziem la expoziţia de flori.

– Cum ai putea să întîrzii cînd e vorba de flori? Cam dădu din cap şi zîmbi, aşa cum făcea întotdeauna, cînd ea spunea ceva, pe care el îl considera un nonsens de *gagio.* Privirea lui era fierbinte şi somnoroasă. Vino mai aproape.

– Mai tîrziu. Scoase un icnet de rîs neajutorat, cînd el întinse mîna şi o prinse de încheietură cu o dexteritate uimitoare. Cam, nu.

– O bună soţie nu-şi refuză niciodată soţul, o ironiză el.

– Camerista.... rosti ea fără suflare, în timp ce era trasă sub cuverturi şi strînsă lîngă pielea aceea caldă şi aurie.

– Poate să aştepte. El îi descheie halatul, mîna lui alunecînd peste dantele şi cu vîrful degetelor explorînd curbele sensibile ale sînilor.

Chicotitul Ameliei se stinse. Ştia atît de multe despre ea – mult prea multe – şi nu ezita niciodată să profite, fără îndurare. Închise ochii, cînd îi puse la rîndul ei mîna pe ceafă. Buclele curate şi mătăsoase ale părului lui îi alunecară printre degete ca un lichid.

Cam îi sărută gîtul gingaş, în timp ce unul din genunchii lui se vîrî între ai ei.

– Ori acum, murmură el, ori în spatele tufelor de rodondendron de la expoziţia florală. Alegerea îţi aparţine.

Ea se zvîrcoli puţin, fără să protesteze, ci doar excitată, în timp ce el îi imobiliza braţele în mînecile strîmte ale halatului.

– Cam, reuşi ea să spună, pe cînd capul lui se apleca peste sînii ei dezveliţi. O să întîrziem aşa de mult....

El îşi murmură dorinţa, vorbind pe ţigăneşte, aşa cum făcea de cîte ori comportamentul lui devenea necivilizat. Silabele exotice căzură fierbinţi pe pielea ei sensibilă. Şi pentru următoarele cîteva minute o posedă, o consumă, cu o lipsă de inhibiţie, care ar fi putut să pară barbară, dacă n-ar fi fost aşa tandru.

– Cam, rosti ea după aceea, înconjurîndu-i gîtul cu braţele, intenţionezi să-i spui ceva domnului Bayning astăzi?

– Despre pansele şi primule?

– Despre intenţiile lui faţă de sora mea.

Cam îi zîmbi, jucîndu-se cu o şuviţă scăpată din coada ei.

– Ai obiecta dacă aş face-o?

– Nu, chiar vreau să o faci. O cută se ivi între sprîncenele ei. Poppy e neclintită în dorinţa ei ca nimeni să nu-l critice pe domnul Bayning, pentru că a avut

nevoie de aşa mult timp ca să vorbească cu tatăl lui despre ei.

Blînd, Cam îşi folosi degetul mare, pentru a netezi mica încruntare.

– Deşi a aşteptat destul de mult. ţiganul spune despre un om ca Bayning: „l-ar plăcea să mănînce peştele, dar fără să intre în apă".

Amelia răspunse cu un chicotit lipsit de umor.

– E foarte frustrant să ştii că merge în vîrful picioarelor, într-o problemă ca aceasta. Vreau ca Bayning să se ducă pur şi simplu la tatăl lui şi să rezolve totul.

Cam, care ştia cîte ceva despre aristocraţie, din perioada cînd fusese managerul unui club exclusivist de jocuri, rosti sec:

– Un tînăr care e pe cale să moştenească aşa de multe ca Bayning, trebuie să calce cu prudenţă.

– Nu-mi pasă. I-a dat surorii mele speranţe foarte mari. Dacă totul ajunge să eşueze, va fi devastată. Şi a înlăturat şi posibilitatea de a fi curtată de alţi bărbaţi, ratînd un întreg Sezon....

– Şşşşt, Cam se rostogoli pe o parte, luînd-o cu el. Sînt de acord cu tine, *monişa*.... Această curtare secretă trebuie să se termine. Mă voi asigura ca Bayning să înţeleagă că e timpul să acţioneze. Şi am să vorbesc şi cu vicontele, dacă asta ar ajuta.

– Mulţumesc. Amelia îşi lipi obrazul de una din curbele tari ale pieptului lui, căutînd reconfortare. Voi fi aşa de fericită, cînd se va rezolva. În ultima vreme n-am fost în stare să scap de senzaţia că treburile astea dintre Poppy şi domnul Bayning nu se vor termina prea bine. Sper să fi greşit. Vreau aşa de mult ca Poppy să fie fericită şi.... Ce vom face, dacă îi distruge inima?

– Vom avea gijă de ea, murmură el legănînd-o. Şi o vom iubi. Pentru asta există familia.

CAPITOLUL OPT

Poppy era înnebunită de nervi şi exaltare. În curînd va veni Michael să însoţească familia la expoziţia de flori. După toate subrefugiile, acesta era primul pas spre confirmarea deschisă a faptului că-i făcea curte.

Se îmbrăcase cu o grijă deosebită, într-o rochie galbenă, garnisită cu şnur negru de catifea. Rîndurile de fuste erau reţinute din loc în loc cu funde de catifea neagră. Beatrix avea un ansamblu asemănător, doar că al ei era albastru, garnisit cu ciocolatiu.

– Drăguţ, se pronunţă domnişoara Marks zîmbind, cînd amîndouă intrară în camera de primire din apartamentul familiei. Veţi fi cele mai elegante domnişoare de la expoziţia floralã. Întinse mîna spre buclele montante ale lui Poppy şi se strădui să le fixeze puţin mai sigur. Şi prevăd că domnul Bayning nu va putea să-şi ia ochii de la tine, adăugă ea.

– A cam întîrziat, rosti tensionată Poppy. Nu e genul lui. Sper că nu a întîmpinat nici o dificultate.

– Va sosi în curînd, sînt sigură.

Cam şi Amelia intrară în cameră, cea din urmă arătînd strălucitoare în roz, cu mijlocul ei subţire încins cu o centură din piele de culoarea bronzului, care se potrivea cu ghetele de plimbare.

– Ce zi adorabilă pentru a ieşi, rosti Amelia, cu ochii albaştri strălucind. Cu toate că mă îndoiesc că tu, Poppy, vei observa florile.

Punîndu-şi o mînă pe piept, Poppy lăsă să-i scape un oftat şovăielnic.

– Totul este aşa distrugător de nervi.

– Ştiu, draga mea. Amelia se duse şi o îmbrăţişă. Asta mă face indescriptibil de recunoscătoare, că n-a trebuit niciodată să trec prin Sezonul londonez. N-aş fi avut răbdarea ta. Ar trebui realmente, să se pună o taxă pe toţi celibatarii Londrei, pînă se însoară. Asta ar grăbi întregul proces de curtare.

– Nu văd de ce trebuie oamenii să se căsătorească, rosti Beatrix. N-a fost nimeni acolo, care să-i căsătorească pe Adam şi Eva! Au trăit împreună în mod natural. De ce ar trebui ca noi să ne batem capul cu nunţile, dacă ei n-au făcut-o?

Poppy scoase un rîs nervos.

– Cînd domnul Bayning va fi aici, rosti ea, să nu aducem în discuţie nici un subiect mai ciudat, Bea. Mi-e teamă că nu e obişnuit cu felul nostru de... ei bine, felul nostru...

– De discuţii colorate, sugeră domnişoara Marks.

Amelia zîmbi.

– Nu-ţi fie teamă, Poppy. Vom fi aşa de cumpătaţi şi corecţi, încît ne vom plictisi de moarte..

– Mulţumesc, rosti Poppy cu pasiune.

– Va trebui să mă plictisesc şi eu? o întrebă Beatrix pe domnişoara Marks, care dădu din cap cu emfază.

Cu un oftat, Beatrix se duse la o masă din colţ şi începu să-şi golească buzunarele.

Stomacul lui Poppy se strînse, cînd auzi o bătaie în uşă.

– Iată-l, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

– Răspund eu, zise domnişoara Marks. Îi aruncă lui Poppy un zîmbet rapid. Respiră, iubito!

Poppy dădu din cap şi încercă să se calmeze. Îi văzu pe Amelia şi pe Cam schimbînd o privire şi nu fu în stare să o interpreteze. Înţelegerea dintre cei doi era atît de desăvîrşită, încît părea că-şi pot citi reciproc gîndurile.

Fu tentată să zîmbească, în timp ce-şi amintea comentariul lui Beatrix, că iepurii erau mai fericiţi perechi. Beatrix avea dreptate. Poppy voia foarte mult să fie iubită, să facă parte dintr-un cuplu. Şi aşteptase aşa mult şi tot nemăritată era, pe cînd prietenele de vîrsta ei se căsătoriseră deja şi aveau doi sau trei copii. Se pare că exista o soartă comună în familia Hathaway, să-şi găsească iubirea mai tîrziu, decît mai devreme.

Gîndurile lui Poppy fură întrerupte, cînd Michael intră în cameră şi făcu o plecăciune. Urma de fericire de pe figura lui Poppy fu temperată la vederea expresiei lui, mai cruntă decît îşi imaginase ea că e posibil. Tenul îi era palid, ochii roşii, ca şi cum nu dormise deloc. La urma urmei, arăta chiar bolnav.

– Domnule Bayning, rosti ea blînd, cu inima zbătîndu-se ca un mic animal ce lupta să se elibereze dintr-o plasă. Te simţi bine? Care e problema?

Ochii căprui ai lui Michael, de obicei atît de calzi, erau goi, în timp ce-şi aruncă privirea spre familia ei.

– Iartă-mă, rosti el răguşit. Nici măcar nu ştiu ce să spun. Respiraţia părea să i se oprească în gît. Mă aflu într-o asemenea..... dificultate.... încît mi-e imposi-

bil..... Privirea i se opri asupra lui Poppy. Domnişoară Hathaway, trebuie să vorbesc cu tine. Nu ştiu dacă s-ar putea să fim o clipă singuri...

O tăcere grea urmă acestei cereri. Cam se uită la tînăr cu o expresie insondabilă, în timp ce Amelia clătină uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să nege ceea ce urma.

– Mi-e teamă că asta n-ar fi potrivit, domnule Bayning, murmură d-şoara Marks. Trebuie să avem în vedere reputaţia domnişoarei Hathaway.

– Desigur. Îşi trecu mîna peste frunte şi Poppy îşi dădu seama că degetele îi tremură.

Ceva era realmente foarte grav.

Un calm de gheaţă se aşternu peste ea. Vorbi cu o voce mirată, care nici măcar nu semăna cu vocea ei.

– Amelia, poate că ai putea să rămîi cu noi în cameră?

– Da, desigur.

Restul familiei, inclusiv domnişoara Marks, părăsi încăperea.

Poppy simţi şiroaie de transpiraţie rece curgîndu-i pe sub cămaşă şi pete de umezeală îi apărură la subraţ. Luă loc pe canapea şi îl privi pe Michael cu ochi măriţi.

– Poţi să stai jos, i se adresă ea.

El ezită şi se uită la Amelia, care se dusese să stea lîngă fereastră.

– Te rog, ia loc, domnule Bayning, rosti Amelia, privind strada. Eu încerc să mă prefac că nu sînt aici. Îmi pare rău că nu ţi se poate oferi mai multă intimitate, dar mi-e teamă că domnişoara Marks are dreptate. Reputaţia lui Poppy trebuie protejată.

Deşi nu exista nici o urmă de reproş în tonul ei, Michael tresări vizibil. Ocupînd locul de lîngă Poppy, el

îi luă mîinile şi-şi apleca fruntea peste ele. Degetele lui erau mai reci decît ale ei.

– Azi-noapte am avut o altercaţie nefericită cu tatăl meu, rosti el cu voce înăbuşită. Se pare că i-au ajuns la ureche nişte zvonuri despre interesul meu faţă de tine. Despre intenţiile mele. A fost...grav jignit.

– Trebuie că a fost cumplit, rosti Poppy ştiind că Michael arareori s-a certat cu tatăl lui, dacă nu cumva niciodată. Avea un mare respect pentru viconte, respect amestecat cu teamă şi se străduia să-i facă întotdeauna pe plac.

– Mai rău decît cumplit. Michael respiră nesigur. Am să-ţi spun amănuntele. Rezultatul acestei dispute lungi şi foarte urîte a fost că vicontele mi-a dat un ultimatum. Dacă mă însor cu tine, voi fi dezmoştenit. Nu mă va mai recunoaşte ca fiul lui şi deci mă va dezmoşteni.

În cameră nu se mai auzi nici un sunet, cu excepţia respiraţiei rapide a Ameliei.

Durerea îi năpădi pieptul lui Poppy, smulgîndu-i aerul din plămîni.

– Ce motiv a invocat? reuşi ea să întrebe.

– Doar că tu nu reprezinţi modelul unei soţii Bayning.

– Dacă vrei să-i dai timp să-şi răcorească furia.... să încerci să-i schimbi gîndurile.... pot să aştept, Michael. Am să aştept pentru totdeauna.

Michael scutură din cap.

– Nu pot să te încurajez să aştepţi. Refuzul tatălui meu a fost categoric. Ar putea să dureze ani de zile ca să-şi schimbe gîndurile, sau poate niciodată. Şi între timp, tu meriţi oportunitatea de a-ţi găsi fericirea.

Poppy îl privi fără să ezite.

– Doar cu tine pot fi fericită.

Michael înălţă capul, cu ochii întunecaţi strălucind.

– Regret, Poppy. Regret că ţi-am dat motive să speri, cînd era ceva imposibil. Singura mea scuză este că am crezut că-mi cunosc tatăl, cînd de fapt nu-l cunoşteam. Am crezut întotdeauna că pot să-l conving să o accepte pe femeia pe care o iubesc, că judecata mea va fi suficientă. Şi eu... Vocea i se frînse. Înghiţi sonor. Te iubesc. Eu.... pe toţi dracii din iad, n-am să-l iert niciodată pentru asta. Dîndu-i drumul la mîini, căută în buzunarul jiletcii şi scoase un pachet de scrisori, legat cu un şiret. Toate scrisorile pe care i le scrisese ea. Onoarea mă sileşte să ţi le înapoiez.

– Eu nu ţi le voi da înapoi pe ale tale, rosti Poppy luînd scrisorile cu o mînă tremurîndă. Vreau să le reţin.

– E dreptul tău, desigur.

– Michael, zise Poppy cu inima zdrobită, te iubesc.

– Eu.... nu pot să-ţi dau nici o speranţă.

Rămaseră amîndoi liniştiţi şi tremurînd, uitîndu-se disperaţi unul la altul.

Vocea Ameliei străpunse liniştea sufocantă. Suna binecuvîntat de raţională.

– Obiecţiile vicontelui n-ar trebui să te oprească, domnule Bayning. Nu poate să te înlăture de la moştenirea titlului şi a proprietăţilor, ar putea?

– Nu, dar....

– Du-o pe sora mea la Gretna Green. Vă vom asigura transportul. Dota surorii mele e suficient de mare, pentru a vă asigura un venit frumos pentru amîndoi. Dacă ai nevoie de mai mult, soţul meu o va mări. Amelia coborî asupra lui o privire liniştită, provocatoare. Dacă o vrei pe sora mea, domnule Bayning, căsătoreşte-te cu ea. Familia Hathaway vă va ajuta, indiferent ce furtună s-ar isca.

Poppy n-o iubise niciodată pe sora ei mai mult decît în acel moment. Se uită la Amelia cu un zîmbet şovăitor, toată numai ochi.

Totuşi, zîmbetul dispăru, cînd Michael răspunse plictisit.

– Titlul şi proprietăţile îmi vor reveni la moartea tatălui meu, dar pînă atunci voi fi lăsat să mă descurc prin propriile mele mijloace, care nu există. Şi nu pot trăi din mila familiei soţiei mele.

– Nu e milă, cînd e vorba de familie, contracară Amelia.

– Nu înţelegeţi cum merg treburile în familia Bayning, rosti Michael. E o problemă de onoare. Sînt singurul fiu. De cînd m-am născut, am fost crescut cu un scop – să-mi asum responsabilităţile rangului şi titlului meu. Este tot ce am cunoscut vreodată. Nu pot trăi ca un proscris, în afara sferei tatălui meu. Nu pot trăi în scandal şi ostracizare. Capul îi atîrna. Dumnezeule mare, sînt frînt de atîta argumentare. Creierul meu s-a învîrtit în cercuri toată noaptea.

Poppy văzu nerăbdarea de pe figura surorii ei şi ştiu că Amelia e pregătită să lupte cu el, pentru fiecare argument, de dragul ei. Dar ea susţinu privirea Ameliei şi clătină din cap, transmiţîndu-i un mesaj tăcut: *n-are nici un rost*. Michael îşi hotărîse deja destinul. Nu-l va înfrunta niciodată pe tatăl lui. Contrazicîndu-l, nu ar face decît să se simtă şi mai mizerabil decît era.

Amelia închise gura şi se întoarse să se uite din nou pe fereastră.

– Regret, rosti Michael după o lungă tăcere, încă mai strîngînd mîinile lui Poppy. N-am intenţionat niciodată să te dezamăgesc. Tot ce ţi-am spus despre sentimentele mele – fiecare cuvînt – a fost adevărat. Singurul

meu regret este că ţi-am risipit timpul. Timp valoros pentru o fată în situaţia ta.

Deşi nu spusese asta cu dispreţ, Poppy clipi.

O fată în situaţia ei!

Douăzeci şi trei de ani. Nemăritată. Încă pe linie moartă, după trei Sezoane.

Cu grijă îşi scoase mîinile din ale lui Michael.

– Nici o clipă n-a fost risipită, reuşi ea să spună. Sînt în cea mai bună situaţie, pentru că te-am cunoscut, domnule Bayning. Te rog să nu ai niciun regret. Eu nu am.

– Poppy, rosti el cu o voce îndurerată, care aproape o distruse

O teroriza faptul că era gata să izbucnească în lacrimi.

– Te rog, pleacă.

– Dacă aş putea să te fac să înţelegi....

– Înţeleg. Cu adevărat. Şi voi fi perfect.... Se opri brusc şi înghiţi cu greu. Te rog pleacă. *Te rog!*

Era conştientă că Amelia înaintă şoptindu-i ceva lui Michael şi împingîndu-l eficient afară din apartament, înainte ca Poppy să-şi piardă firea. Draga de Amelia, care n-a ezitat să-şi ia această sarcină, împotriva unui bărbat mult mai mare decît ea.

O găină fugărind o vacă, se gîndi Poppy şi scoase un chicotit înlăcrimat, cînd lacrimi fierbinţi începură să-i alunece pe obraji.

După ce a închis cu fermitate uşa, Amelia s-a aşezat lîngă Poppy şi întinse mîna, pentru a o apuca de umeri. Se uită în ochii plini de lacrimi ai lui Poppy.

– Eşti aşa o doamnă, Poppy, rosti ea cu voce plină de emoţie. Şi mult mai amabilă decît merita el. Sînt aşa mîndră de tine. Mă întreb dacă înţelege ce a pierdut.

– Situaţia asta nu e din vina lui.

Amelia scoase o batistă din mînecă şi i-o dădu.

– E discutabil. Dar nu vreau să-l critic, deoarece n-ar ajuta la nimic. Totuşi, trebuie să spun.... cuvintele „nu pot" au apărut mult prea uşor pe buzele lui.

– E un fiu ascultător, rosti Poppy ştergîndu-şi lacrimile, apoi renunţînd şi continuînd să-şi tamponeze cu batista lacrimile ce se revărsau.

– Da, ei bine.... de acum înainte, te sfătuiesc să-ţi cauţi un bărbat cu propriile lui mijloace de subzistenţă.

Poppy clătină din cap, cu faţa încă îngropată în batistă.

– Pentru mine nu există nici un alt bărbat.

Simţi braţele surorii ei cuprinzînd-o.

– Există. Există, îţi promit. Te aşteaptă. Te va găsi. Şi cîndva, Michael Bayning nu va fi nimic altceva, decît o amintire îndepărtată.

Poppy începu să plîngă şi mai tare, înăbuşindu-şi suspinele, care făceau să o doară coastele.

– Doamne, reuşi ea să gîfîie. Ce tare doare, Amelia. Şi se simte ca şi cum nu va înceta niciodată.

Cu grijă, Amelia îi aşeză capul pe umărul ei şi îi sărută obrazul umed.

– Ştiu, rosi ea. Am trecut şi eu odată prin asta. Îmi amintesc cum era. Vei plînge, apoi vei fi furioasă, după care vei fi disperată, apoi din nou furioasă. Dar ştiu un remediu pentru inimile rănite.

– Care e? întrebă Poppy scoţînd un suspin tremurător.

– Timpul....rugăciunile.... şi mai mult decît orice, o familie care te iubeşte. Tu vei fi întotdeauna iubită, Poppy.

Reuşi un zîmbet vag.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat surori, zise ea şi continuă să plîngă pe umărul Ameliei.

În aceeaşi noapte, mult mai tîrziu, se auzi o bătaie hotărîtă în uşa apartamentului privat al lui Harry Rutledge. Jake Valentine încetă să mai aşeze hainele şi pantofii negri lustruiţi, necesare a doua zi dimineaţa. Se îndreptă spre uşă să răspundă şi se trezi faţă în faţă cu o femeie care-i părea vag cunoscută. Era mică şi subţire, cu păr castaniu deschis, ochi albaştri-cenuşii şi o pereche de ochelari rotunzi pe nas. O studie o clipă, încercînd să o recunoască.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Vreau să-l văd pe domnul Rutledge.

– Mi-e teamă că nu e acasă.

Gura ei se strîmbă auzind binecunoscuta frază folosită de servitori, cînd stăpînul nu voia să fie deranjat. Îi vorbi cu un dispreţ arzător.

– Vrei să spui că „nu e acasă", în sensul că nu vrea să mă vadă, sau că „nu e acasă", deoarece e într-adevăr plecat?

– Indiferent în ce sens, rosti Jake implacabil, n-ai să-l vezi în noaptea asta. Însă adevărul e că realmente nu e aici. Ai vreun mesaj pe care să i-l transmit?

– Da. Spune-i că sper să putrezească în iad, pentru ceea ce i-a făcut lui Poppy Hathaway. Şi mai spune-i că dacă se mai apropie de ea, îl ucid.

Jake răspunse lipsit total de grijă, deoarece ameninţarea lui Harry cu moartea era o treabă mai mult sau mai puţin obişnuită.

– Iar tu cine eşti?

– Transmite-i doar mesajul, rosti ea scurt. Va şti de la cine e.

La două zile, după ce Michael Bayning fusese în vizită la hotel, Leo Hathaway, lordul Ramsay, sosi la rîndul lui. Ca toţi ceilalţi bărbaţi-de-oraş, în timpul Sezonului Leo închiria o mică locuinţă în Mayfair, iar la sfîrşitul lui iunie se retrăgea pe moşia lui de la ţară. Deşi Leo putea cu uşurinţă să aleagă să stea cu familia, la hotelul *Rutledge*, el prefera intimitatea.

Nimeni nu putea să nege ce bărbat frumos era Leo, înalt şi cu umeri laţi, cu părul şaten închis şi ochi pătrunzători. Spre deosebire de surorile lui, ochii lui erau albaştri deschis, ca de gheaţă şi tiviţi cu negru. Frecventat. Plictisit de lume. Se comporta ca un crai şi îşi făcuse din asta o meserie, părînd că nu-i pasă niciodată de nimeni şi de nimic. Totuşi, existau momente cînd masca îi cădea suficient de mult, pentru a da la iveală un bărbat cu sentimente extraordinare şi în acele rare momente lui Catherine îi era cel mai teamă de el.

Cînd se aflau la Londra, Leo era de obicei prea ocupat pentru a-şi petrece timpul cu familia, lucru pentru care Catherine îi era recunoscătoare. Din momentul în care s-au întîlnit, fusese conştientă cît de mult îi displăcea şi de asemenea cît de neplăcută îi era ea lui, fier şi cremene ciocnindu-se, pentru a da naştere la scîntei de ură. Erau într-o veşnică competiţie, cine dintre ei putea să spună lucrurile cele mai dureroase despre celălalt, fiecare testînd şi încercînd să găsească punctele cele mai vulnerabile ale celuilalt. Se pare că nu puteau să-şi stăpînească nevoia constantă de a se răni unul pe altul.

Catherine răspunse la uşa apartamentului familiei şi un junghi o străpunse, cînd se trezi faţă în faţă cu silueta aceea elansată şi bine conturată. Era îmbrăcat

modern, cu un veston închis la culoare cu revere late, pantaloni largi fără dungă şi o jiletcă cu o croială îndrăzneaţă şi cu nasturi de argint.

El o măsură cu ochi reci şi un zîmbet arogant în colţul gurii.

– Bună ziua, Marks.

Faţa Catherinei era de piară, iar vocea încărcată de dispreţ.

– Lord Ramsay. Sînt surprinsă că ai putut să te extragi suficient de mult de la distracţiile tale, pentru a-ţi vizita sora.

Leo îi aruncă o privire uimită, în bătaie de joc.

– Ce am făcut să merit dojana asta? Ştii, Marks, dacă ai fi învăţat să-ţi stăpîneşti limba, şansele tale de a atrage un bărbat ar fi crescut exponenţial.

Ochii ei se îngustară.

– De ce aş vrea să atrag un bărbat? Am putut deja să văd la ce sînt buni bărbaţii.

– Dacă nu pentru altceva, rosti Leo, măcar ca să te ajutăm să creezi mai multe femei. Făcu o pauză. Ce mai face sora mea?

– Are inima frîntă.

Gura lui Leo se strîmbă.

– Lasă-mă să intru, Marks, vreau să o văd.

Catherine făcu în silă un pas lateral.

Leo intră în camera de primire şi o găsi pe Poppy stînd singură cu o carte. Îi aruncă o privire apreciativă. Sora lui, în mod normal cu nişte ochi luminoşi, era palidă şi îndurerată. Părea îngrozitor de epuizată, pentru moment îmbătrînită de supărare.

Furia puse stăpînire pe el. Erau puţine persoanele care contau pentru el în lume, iar Poppy era una dintre ele.

Era nejust ca oamenii, care doreau cel mai mult şi cu înfocare dragostea, căutînd-o cu atîta ardoare, să o găsească aşa de evazivă. Şi se pare că nu exista nici un motiv întemeiat, pentru care Poppy, cea mai drăguţă fată din Londra, să nu fie încă măritată. Şi Leo parcurse în minte lista cunoştinţelor lui, reflectînd dacă vreunul din ei ar fi potrivit pentru sora lui şi se pare că nici unul nu era potrivit, nici pe departe. Dacă vreunul avea un temperament corespunzător, era idiot sau senil. Şi apoi existau afemeiaţii, risipitorii şi desfrînaţii. Dumnezeu să-l ajute, nobilimea era o colecţie de specimene masculine deplorabile. Şi se includea şi pe el însuşi în această estimare.

– Bună, surioară, rosti blînd Leo apropiindu-se de ea. Unde sînt ceilalţi?

Poppy reuşi un zîmbet şters.

– Cam a ieşit cu probleme de afaceri, iar Amelia şi cu Beatrix sînt în parc, împingînd căruciorul lui Rye. Se mută, pentru a-i face şi lui loc pe canapea. Ce mai faci, Leo?

– Lasă asta. Ce spui de tine?

– N-am fost niciodată mai bine, rosti ea curajoasă.

– Da, pot să văd şi eu. Leo se aşeză şi întinse mîna, trăgînd-o pe Poppy mai aproape de el. O ţinu aşa şi o mîngîie pe spate, pînă cînd o auzi fornăind. Ticălosul ăla, rosti el liniştit. Să nu-l omor?

– Nu, rosti ea cu o voce tensionată. N-a fost vina lui. A vrut sincer să se însoare cu mine. Intenţiile lui erau frumoase.

El o sărută pe creştet.

– Să nu ai niciodată încredere în bărbaţii cu intenţii frumoase. Întotdeuna te vor dezamăgi.

Refuzînd să zîmbească la remarca lui sarcastică, Poppy se retrase pentru a-l putea privi.

– Vreau să merg acasă, Leo, rosti ea rugătoare.

– Sigur că ai să mergi, dragă. Dar încă nu poţi.

Ea clipi.

– De ce nu?

– Da, de ce nu? întrebă Catherine Marks acră, aşezată pe un scaun din apropiere.

Leo făcu o pauză pentru a arunca o privire supărată în direcţia însoţitoarei, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre Poppy.

– Vorba zboară, rosti el fără menajamente. Aseară am fost la o petrecere dată de soţia ambasadorului spaniol – unul din acele locuri unde mergi, doar pentru a putea să spui că ai fost – şi n-am putut să număr, de cîte ori am fost întrebat de tine şi de Bayning. Toată lumea părea să-şi închipuie că ai fost îndrăgostită de Bayning şi că el te-a respins, din cauză că tatăl lui consideră că nu eşti suficient de bună pentru el.

– Acesta e adevărul.

– Poppy, asta e societatea londoneză, unde adevărul poate să te bage în necazuri. Dacă-i spui cuiva un adevăr, va trebui să mai spui unul şi încă unul, pentru acoperire.

Aceasta îi smulse un zîmbet autentic.

– Încerci să-mi dai un sfat, Leo?

– Da, şi cu toate că întotdeauna ţi-am spus să-mi ignori sfaturile, de data aceasta ai face mai bine să le urmezi. Ultimul eveniment semnificativ al Sezonului e balul dat de lordul şi lady Norbury săptămîna viitoare....

– Ne-am scris deja scuzele, îl informă Catherine. Poppy nu doreşte să participe.

Leo se uită la ea tăios.

– Le-au fost transmise?

– Nu, dar....

– Atunci distrugeţi-le. E un ordin. Leo văzu trăsăturile ei înguste înţepenind şi simţi o plăcere perversă la vederea lor.

– Dar Leo, protestă Poppy. Nu vreau să merg la nici un bal. Lumea s-ar putea să se uite, să vadă dacă....

– În mod cert se vor uita, rosti Leo. Ca un stol de vulturi. Tocmai de aceea trebuie să participi. Dacă nu mergi, vei fi sfîşiată de bîrfe şi se va rîde de tine fără milă, cînd va începe următorul Sezon.

– Nu-mi pasă, afirmă Poppy. N-am să mai particip niciodată, la nici un Sezon.

– S-ar putea să-ţi schimbi gîndul. Şi vreau ca tu să faci alegerea. De aceea o să mergi la bal, Poppy. Vei îmbrăca cea mai frumoasă rochie, îţi vei pune panglici albastre în păr şi le vei arăta tuturor, că nu dai nici o para chioară pe Michael Bayning. Ò să dansezi, o să rîzi şi o să ţii capul sus.

– Leo, gemu Poppy. Nu ştiu dacă am să pot.

– Sigur că ai să poţi. Mîndria ta pretinde asta.

– Nu am nici un motiv să fiu mîndră.

– Nici eu dealtfel, rosti Leo. Dar asta nu mă opreşte, nu-i aşa? Îşi aruncă privirea de la expresia ezitantă a lui Poppy la cea indescifrabilă a Catherinei. Spune-i că am al dracului de multă dreptate, i se adresă el. Trebuie să meargă, nu-i aşa?

Catherine ezită neplăcut. Deşi o enerva faptul că trebuia să admită, totuşi Leo avea într-adevăr dreptate. Apariţia încrezătoare şi zîmbitoare a lui Poppy la bal ar ajuta mult la potolirea limbilor ascuţite ale saloanelor londoneze. Dar instinctele o sfătuiau, că Poppy ar trebui dusă în siguranţa de la Hampshire, cît mai repede

posibil. Atîta timp cît rămînea în oraş, se află la îndemîna lui Harry Rutledge.

Pe de altă parte..... Harry n-ar participa niciodată la astfel de evenimente, unde mame disperate, cu fiice necerute în căsătorie, concurau umblînd în patru labe pentru a-l prinde în cursă pe ultimul burlac disponibil. Harry nu s-ar coborî niciodată să meargă la balul Norbury, mai ales că apariţia lui acolo s-ar transforma într-un veritabil circ.

– Te rog, controlează-ţi limbajul, rosti Catherine. Da, ai dreptate. Totuşi, va fi greu pentru Poppy. Şi dacă îşi va pierde calmul la bal – dacă îşi va da drumul la lacrimi – asta va oferi bîrfelor şi mai multă muniţie.

– N-am să-mi pierd calmul, rosti Poppy părînd secătuită. Mă simt ca şi cum aş fi plîns pentru o viaţă întregă.

– Ce fată bună! rosti blînd Leo. Se uită la expresia tulburată a Catherinei şi zîmbi. Se pare că, în sfîrşit, sîntem şi noi de acord într-o privinţă, Marks. Dar nu-ţi fie teamă – sînt sigur că nu se va mai repeta, niciodată.

CAPITOLUL NOUĂ

Balul Norbury avea loc în Belgravia, un district calm şi liniştit din inima Londrei. Cineva copleşit de freamătul şi bubuitul traficului şi al activităţii de pe Knightsbridge, sau de pe Sloane Street, traversa Belgrave Square şi se trezea într-o oază, cu un decor liniştitor. Era un loc cu case mari şi albe, cu ambasade de marmoră, cu vile impunătoare, cu lachei înalţi şi pudraţi, cu majordomi solizi şi trăsuri ce plimbau tinere apatice şi căţeluşii lor obezi.

Cartierele din jurul Londrei trezeau puţin interes celor suficient de norocoşi să locuiască în Belgravia. Conversaţiile se purtau în special în legătură cu problemele locale – cine a mai cumpărat o casă, sau ce stradă din apropiere avea nevoie de reparaţii, sau ce evenimente au avut loc la o reşedinţă din vecinătate.

Spre groaza lui Poppy, Cam şi Amelia au fost de acord cu felul cum apreciase Leo situaţia. Era provocată să dea un spectacol de mîndrie şi indiferenţă, dacă dorea să stăvilească valul de bîrfe legate de respingerea lui Michael Bayning.

– *Gagio* au o memorie lungă cînd e vorba de astfel de probleme, rostise Cam sardonic. Dumnezeu ştie de ce dau o atare importanţă unor astfel de lucruri neînsemnate!

– E numai o seară, îi explicase Amelia lui Poppy. Crezi că ai putea să-ţi faci apariţia, draga mea?

– Da, fu de acord Poppy plictisită. Dacă eşti şi tu acolo, am să mă descurc.

Totuşi, pe cînd urca treptele din faţă ale vilei, Poppy fu cuprinsă de regrete şi teamă. Paharul de vin băut pentru a-şi face curaj, se simţea ca un acid în stomacul ei, iar corsetul îi fusese strîns prea tare.

Purta o rochie albă, cu straturi de satin drapat şi voal subţire bleu. Mijlocul îi era încins cu o centură de satin, corsajul era adînc decoltat şi tivit tot cu o spumă delicată de albastru. După ce i-a aranjat părul într-un coc montant de bucle, Amelia l-a împodobit cu o panglică tot albastră.

Aşa cum a promis, Leo venise să ducă familia la bal. Acum îi dădu braţul lui Poppy şi o conduse în sus pe scări, în timp ce familia îi urma *en masse.* Intrară în casa supraîncălzită, plină de flori, muzică şi larma sutelor de conversaţii simultane. Uşile fuseseră scoase din balamale, pentru a permite circulaţia oaspeţilor din sala de bal în sufragerie şi în camerele de joc.

Familia Hathaway îşi aşteptă rîndul în holul de primire, pentru a fi anunţaţi.

– Ia uite ce demni şi politicoşi sînt toţi, rosti Leo observînd mulţimea. Eu n-am să pot sta prea mult.

– Ai promis că vei sta pînă după primul dans, îi aminti Poppy.

Fratele ei oftă.

– Am să stau, pentru tine. Dar urăsc aceste reuniuni.

– Ca şi mine, îi surprinse domnişoara Marks rostind înverşunată, în timp ce superviza adunarea, ca şi cum ar fi fost un teritoriu inamic.

– Doamne! Încă ceva cu care sîntem amîndoi de

acord. Leo îi aruncă însoţitoarei o privire pe jumătate ironică, pe jumătate neliniştită. Trebuie să încetăm să mai facem asta, Marks. Stomacul meu începe să se răsucească.

– *Te rog* nu rosti acest cuvînt, se repezi ea.

– Stomac? De ce?

– E lipsit de delicateţe să te referi la anatomia ta. Aruncă siluetei lui înalte o privire dispreţuitoare. Şi te asigur că, pe nimeni nu interesează.

– Crezi că nu? Trebuie să-ţi fac cunoscut, Marks, că nenumărate femei mi-au remarcat.....

– Ramsay! îl întrerupse Cam aruncîndu-i o privire de avertisment.

După ce au reuşit să treacă de holul de la intrare, familia s-a împrăştiat, pentru a face cîteva ture. Leo şi Cam s-au dus în camerele de joc, în timp ce femeile s-au îndreptat spre bufet. Amelia fu imediat acaparată de un mic grup de matroane bîrfitoare.

– Nu pot să mănînc, comentă Poppy privind cu repulsie felurile de bucate, hălcile de carne rece, friptura, şunca şi salata de homari.

– Eu sînt lihnită de foame, rosti scuzîndu-se Beatrix. Te deranjează dacă iau cîte ceva?

– Deloc, o să te aşteptăm.

– Ia o lingură de salată, îi şopti domnişoara Marks lui Poppy. Pentru imagine. Şi zîmbeşte.

– Aşa? încercă Poppy să-şi ridice colţurile gurii.

Beatrix o privi cu îndoială.

– Nu. Nu eşti drăguţă deloc. Semeni cu un somon.

– Chiar mă sint ca un somon, rosti Poppy. Unul care a fost fiert, porţionat şi afumat.

Pe cînd unii oaspeţi făceau coadă la bufet, valeţii umpleau farfurii şi le duceau la mesele din apropiere.

Poppy se afla tot la coadă aşteptînd, cînd fu abordată de lady Belinda Wallscourt, o tînără drăguţă, cu care se împrietenise în timpul Sezonului. Imediat ce Belinda intrase în societate fusese curtată de mai mulţi domni amatori şi s-a logodit repede.

– Poppy, rosti cu căldură lady Belinda, ce bine îmi pare că te văd aici. Nu eram sigură că ai să vii.

– La ultimul bal al Sezonului? rosti Poppy cu un zîmbet forţat. Nu l-aş fi ratat.

– Sînt aşa încîntată. Lady Belinda îi aruncă o privire plină de compasiune. Vocea ei scăzu în intensitate. E teribil ce ţi s-a întîmplat. Îmi pare îngrozitor de rău.

– O, nu e cazul să-ţi pară rău, rosti strălucitoare Poppy. Mă simt foarte bine!

– Eşti foarte curajoasă, replică Belinda. Şi Poppy, aminteşte-ţi că, vei întîlni cîndva un broscoi, care se va transforma într-un prinţ splendid.

– Perfect, rosti Beatrix. Pentru că toţi cei pe care i-a întîlnit pînă acum erau prinţi, care s-au transformat în broscoi.

Părînd perplexă, Belinda reuşi să zîmbească şi le părăsi.

– Domnul Bayning nu e broscoi, protestă Poppy.

– Ai dreptate, zise Beatrix. Ar fi ceva jignitor la adresa broaştelor, care sînt nişte creaturi aşa simpatice.

Cînd Poppy deschise gura să obiecteze, o auzi pe domnişoara Marks chicotind. Apoi începu să rîdă, pînă cînd atrase cîteva priviri curioase din partea celor de la bufet.

După ce Beatrix termină de mîncat, se îndreptară spre sala de bal. Muzica se revărsa în valuri nesfîrşite, dinspre orchestra aflată în galeria superioară. Uriaşa

încăpere sclipea de luminile celor opt candelabre, în timp ce parfumul dulce al nenumăraţilor trandafiri şi plante verzi umplea aerul.

Prinsă în închisoarea neiertătoare a corsetului, Poppy îşi umplea plămînii respirînd gîfîitor.

– E prea cald aici, rosti ea.

Domnişoara Marks se uită la faţa ei transpirată, scoase repede o batistă şi o însoţi la unul din nenumăratele scaune împletite, de pe lîngă pereţii camerei.

– E într-adevăr cald, recunoscu ea. Într-o clipă, îl voi descoperi pe fratele tău, saù pe domnul Rohan, să te însoţească afară, la aer. Dar întîi lasă-mă să mă uit după Beatrix.

– Da, sigur, reuşi Poppy să spună văzînd doi bărbaţi care se apropiau deja de Beatrix, în dorinţa de a-şi înscrie numele pe carnetul ei de bal. Sora ei mai mică se simţea la largul ei cu bărbaţii, într-un fel în care Poppy nu va reuşi niciodată. Se pare că ei o adorau pe Beatrix, pentru că îi trata aşa cum îşi trata creaturile ei sălbatice, cu umor blînd şi un interes plin de răbdare.

În timp ce domnişoara Marks controla carnetul de bal al lui Beatrix, Poppy se lăsă pe spătarul scaunului şi se concentră să respire, în cuşca de fier a corsetului. Era păcat că de pe acest scaun deosebit, putea să audă conversaţia purtată de partea cealaltă a stîlpului împodobit cu ghirlande.

Un trio de tinere vorbeau cu voci scăzute, pătrunse de o satisfacţie infatuată.

– Sigur că Bayning n-a vrut să o ia, zicea una dintre ele. E frumoasă, sînt de acord, dar aşa de *maladroit*, în sensul social al cuvîntului. Un domn pe care îl cunosc a spus că a încercat să vorbească cu ea la o expoziţie

particulară de artă de la *Royal Academy* şi ea trăcănea despre un subiect ridicol.... ceva în legătură cu un experiment franţuzesc de demult, cu baloane, cînd au trimis o oaie în aer, în faţa regelui Ludovic al nu-ştiu-cîtelea.... puteţi să vă imaginaţi?

– Ludovic al şaisprezecelea, murmură Poppy.

– Dar la ce te-ai fi aşteptat? se auzi altă voce. O familie aşa de ciudată. Singurul suficient de bun pentru societate este lordul Ramsay, care este şi el destul de neplăcut.

– Un om de nimic, fu de acord alta.

Poppy , de la superîncălzită cum era, trecu la îngheţ. Închise ochii bolnavă, dorind să poată dispărea. Fusese o greşeală să vină la bal. Încercase să dovedească ceva cuiva..... că nu-i păsa de Michael Bayning, cînd de fapt nu era aşa. Şi că inima ei nu era frîntă, cînd de fapt era. Totul la Londra ţinea de aparenţe, de prefăcătorie....oare era aşa de neiertat să fii cinstit în privinţa sentimentelor tale?

Aparent aşa era.

Rămase liniştită, cu degetele înmănuşate încleştate, pînă cînd atenţia îi fu atrasă de o agitaţie la intrarea principală a sălii de bal. Părea că a sosit o persoană importantă, poate din familia regală, sau o celebritate militară, sau un politician influent.

– Cine e? întrebă una din tinere.

– Cineva nou, răspunse alta.

– Şi frumos.

– Divin, fu de acord prietena ei. Trebuie că e un om important, altfel nu s-ar face un astfel de tărăboi.

Se auzi un hohot slab.

– Şi lady Norbury n-ar fi aşa surescitată. Uite cum a roşit!

Curioasă, în ciuda ei însăşi, Poppy se aplecă înainte, pentru a-l zări pe noul sosit. Tot ce putu să vadă fu un cap negru, mai înalt decît ale celorlalţi din jurul lui. El continuă să intre în sala de bal, vorbind cu uşurinţă cu însoţitorii lui, în timp ce trupeşa, radioasă şi plină de bijuterii, lady Norbury, atîrna de braţul lui.

Recunoscîndu-l, Poppy se aşeză mai bine în scaun. Harry Rutledge.

Nu putea să înţeleagă de ce era aici, sau de ce asta o făcea să zîmbească.

Probabil pentru că nu putea să uite ultima dată cînd l-a văzut, îmbrăcat în costumul alb de scrimeur şi încercînd să tragă în ţeapă o maimuţă cu un comportament necorespunzător. În seara aceasta, Harry era dezgustător de frumos în ţinută de seară completă şi o cravată albă apretată. Şi se mişca şi conversa cu aceeaşi uşurinţă carismatică, cu care se pare că făcea totul.

Domnişoara Marks se înapoie la Poppy, în timp ce Beatrix şi un bărbat cu părul blond dispăreau în vîrtejul cuplurilor care valsau.

– Cum ai... începu ea şi se opri inspirînd adînc. La dracu' şi blestemat să fie, şopti ea. E aici.

Era pentru prima oară, cînd Poppy o auzea pe însoţitoarea ei înjurînd. Surprinsă de reacţia domnişoarei Marks, faţă de prezenţa lui Harry Rutledge la bal, Poppy se încruntă.

– Am observat. Dar de ce.....

Se întrerupse, cînd se uită în direcţia privirii însoţitoarei ei.

Domnişoara Marks nu se uita la Harry Rutledge. Se uita la Michael Bayning.

O explozie de durere umplu pieptul lui Poppy, cînd îl văzu pe fostul ei pretendent traversînd salonul, subţire

şi arătos şi cu privirea fixată pe ea. A respins-o, a expus-o ironiei publice şi apoi a venit la bal? Era în căutarea unei noi fete pentru a o curta? Poate că-şi închipuise că, în timp ce el va dansa cu tinere pasionate în Belgravia, Poppy se va ascunde în apartamentul ei de la hotel, plîngînd în pernă.

Ceea ce era de fapt, exact ce ar fi vrut să facă.

– O, Doamne, şopti Poppy privind figura concentrată a domnişoarei Marks. Nu-l lăsa să-mi vorbească.

– N-o să facă o scenă, rosti încet însoţitoarea ei. Din contră – o glumă sau două ar calma situaţia amîndurora.

– Tu nu înţelegi, rosti răguşit Poppy. Nu pot să glumesc acum. Nu pot să-i fac faţă. *Te rog,* domnişoară Marks....

– Am să-l expediez, rosti blînd însoţitoarea ei, strîngînd din umerii înguşti. Nu-ţi fie teamă. Adună-te, draga mea. Se aşează în faţa lui Poppy, blocîndu-i astfel lui Michael vederea şi se îndreptă spre el, pentru a-i vorbi.

– Mulţumesc, şopti Poppy, cu toate că domnişoara Marks nu putea să o audă. Oripilată să simtă înţepătura disperată a lacrimilor, se concentră fără să vadă asupra unei bucăţi de duşumea din faţa ei. *Nu plînge. Nu plînge. Nu....*

– Domnişoară Hathaway, se insinuă în gîndurile ei frenetice vocea jovială a lady-ei Norbury, domnul acesta m-a rugat să-ţi fie recomandat, norocoaso! E onoarea şi plăcerea mea să ţi-l prezint pe domnul Harry Rugledge, hotelierul.

O pereche de pantofi negri foarte lustruiţi intrară în raza de vedere a lui Poppy. Se uită mizerabilă în ochii lui verzi şi vii.

Harry făcu o plecăciune, susţinîndu-i privirea.

– Domnişoară Hathaway, cum....

– Mi-ar plăcea să valsez, rosti Poppy, practic sărind de pe scaun şi prinzîndu-l de braţ. Gîtul îi era aşa de sugrumat, încît de abia putea să vorbească. Hai, să mergem.

Lady Norbury scoase un rîs deconcertat.

– Ce entuziasm încîntător!

Poppy se agăţă de braţul lui Harry, ca şi cum de asta depindea viaţa ei. Privirea lui căzu pe strînsoarea degetelor ei de pe stofa fină de lînă neagră a mînecii lui. Îi acoperi degetele apăsînd-o liniştitor cu mîna liberă şi cu degetul mare mîngîindu-i încheietura mîinii. Şi chiar prin cele două rînduri de mănuşi albe, ea simţi totuşi cît de reconfortantă e atingerea lui.

În acel moment domnişoara Marks se întoarse, după ce îl expediase pe Michael Bayning. Sprîncenele îi coborîră încruntate, în timp ce ridica ochii spre Harry.

– Nu, rosti ea scurt.

– *Nu*? Buzele lui se strîmbară amuzate. Încă n-am cerut nimic.

Domnişoara Marks îi aruncă o privire rece.

– În mod evident, doreşti să dansezi cu domnişoara Hathaway.

– Ai ceva împotrivă? întrebă el inocent.

– Mai multe, afirmă domnişoara Marks şi felul ei de a se comporta, atît de nepoliticos, le făcu pe lady Norbury şi pe Poppy să-i arunce priviri bănuitoare.

– Domnişoară Marks, zise lady Norbury. Pot să garantez că, acest domn are un caracter impecabil.

Însoţitoarea îşi strînse buzele într-o linie. Urmări ochii strălucitori ai lui Poppy şi faţa ei îmbujorată, părînd că înţelege ce aproape era de a-şi pierde cumpătul.

– Cînd se va termina valsul, i se adresă ea îndîrjită lui Poppy, îl vei lua de braţul stîng şi vei insista să te aducă direct înapoi la mine, aici, după care va pleca. Ai înţeles?

– Da, şopti Poppy privind peste umărul lat al lui Harry.

Michael, cu faţa cenuşie, se uita la ea din partea cealaltă a sălii.

Situaţia era oribilă. Poppy ar fi vrut să plece în fugă din încăpere. În loc de asta, va trebui să danseze.

Harry o conduse spre mulţimea cuplurilor care valsau şi îşi puse mîna înmănuşată pe mijlocul ei. Ea puse o palmă uşoară şi tremurătoare pe umărul lui, iar cealaltă mînă ţinută strîns şi liniştitor în a lui. Cu o privire vicleană, Harry observă întreaga scenă: lacrimile reţinute ale lui Poppy, figura lui Michael Bayning şi privirile curioase ale celor care îi înconjurau.

– Cum aş putea să te ajut? întrebă el blînd.

– Du-mă de aici, rosti ea. Cît mai departe posibil. În Timbuktu.

Harry o privi amuzat şi cu simpatie.

– Nu cred că li se permite europenilor să intre în ţara lor, în aceste zile. O conduse pe Poppy în vîrtejul dansatorilor, se răsuci în sensul invers al acelor de ceasornit, apoi reluă schema în sensul acelor de ceasornic şi singurul mod de a nu se împletici era să-l urmeze fără ezitare.

Poppy îi era profund îndatorată, că îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, în afară de Michael. Aşa cum era de aşteptat, Harry Rutledge era un dansator excelent. Poppy se relaxă sub conducerea lui blajină, dar puternică.

– Mulţumesc, zise ea. Probabil că te întrebi de ce am....

– Nu, nu mă întreb. E înscris pe faţa ta şi a lui Bayning, ca să poată vedea toţi. Nu eşti prea bună la prefăcătorii, nu-i aşa?

– N-am avut niciodată nevoie să fiu. Spre oroarea ei, gîtul i se încleştă şi ochii o înţepară. Era gata să izbucnească în lacrimi, în faţa tuturor. În timp ce încerca să respire corect, corsetul îi apăsa pe plămîni şi se simţea ameţită. Domnule Rutledge, respiră ea din greu. Ai putea să mă conduci afară pe terasă, după aer?

– Sigur că da. Vocea lui era de un calm reconfortant. Un singur tur în jurul sălii, apoi ne strecurăm afară.

În alte circumstanţe, Poppy ar fi simţit că-i place siguranţa conducerii lui, şi muzica frumoasă care umplea aerul. Se uită fix la figura întunecată a salvatorului ei neobişnuit. Îţi lua vederea în hainele lui elegante, părul des şi negru pieptănat disciplinat pe spate. Dar ochii îi erau înconjuraţi de umbra permanentă a cearcănelor. Ferestre spre un suflet neliniştit. N-a dormit suficient, gîndi ea şi se întrebă dacă a îndrăznit cineva să-i spună vreodată.

Chiar prin ceaţa amorţită a devastării ei, lui Poppy îi trecu prin minte că dansînd cu ea, Harry Rutledge o alesese, o remarcase, ceea ce putea să fie interpretat de mulţi ca o declaraţie a interesului său.

Totuşi nu putea să fie adevărat.

– De ce? întrebă ea cu sfială, fără să gîndească.

– De ce, ce?

– De ce m-ai invitat la dans?

Harry ezită, ca şi cum ar fi fost sfîşiat între necesitatea de a avea tact şi înclinaţia lui spre adevăr. Se hotărî pentru cel din urmă.

– Pentru că am vrut să te ţin în braţe.

În plină confuzie, Poppy îşi fixă privirea pe nodul simplu al cravatei lui albe. Altă dată, în altă situaţie, ar fi fost extraordinar de flatată. În acest moment însă, era prea absorbită de disperarea cauzată de Michael.

Cu o dexteritate de brigand, Harry o extrase din angrenajul dansatorilor şi o conduse spre şirul de uşi franţuzeşti, ce se deschideau spre terasă. Ea îl urmă orbită, fără să-i pese dacă erau văzuţi sau nu.

Aerul de afară era un stimul răcoros, uscat şi tăios, pentru plămînii ei. Poppy respiră cu înghiţituri rapide, recunoscătoare că a putut să scape de atmosfera sufocantă din sala de bal. Lacrimi fierbinţi îi alunecau din ochi.

– Aici, rosti Harry conducînd-o departe, într-o latură a balconului, care se întindea aproape pe întreaga lungime a vilei. Pajiştea de dedesubt era un ocean de linişte. Harry o duse pe Poppy într-un colţ umbrit. Căutînd în buzunarul interior al jiletcii, găsi un pătrat bine apretat de pînză fină şi i-o dădu.

Poppy îşi tamponă ochii.

– Nu pot să-ţi spun, rosti ea neliniştită, ce rău îmi pare. Ai fost aşa amabil acordîndu-mi dansul şi acum îmi ţii companie, în starea asta lăcrimoasă.

Arătînd amuzat şi amabil, Harry îşi propti un cot pe balustrada balconului, în timp ce se întorcea cu faţa la ea. Calmul lui o uşura. El aşteptă răbdător, ca şi cum ar fi înţeles că nici un cuvînt nu putea să liniştească sufletul ei rănit.

Poppy lăsă să-i scape o respiraţie uşurată, simţindu-se calmată de răcoarea nopţii şi de binecuvîntata lipsă a zgomotului.

– Domnul Bayning era pe cale să-mi ofere mîna, îi spuse ea lui Harry. Îşi suflă nasul cu un zgomot

copilăresc. Dar şi-a schimbat hotărîrea.

Harry o studie, cu ochii lui ca de pisică, în întuneric.

– Ce motiv a invocat?

– Tatăl lui nu aprobă alianţa.

– Şi asta te surprinde?

– Da, rosti ea în defensivă. Fiindcă mi-a făcut promisiuni.

– Bărbaţilor în situaţia lui Bayning, arareori – dacă nu niciodată – nu li se permite să se însoare cu cine vor ei. Există multe altele de luat în consideraţie, în afară de preferinţele lor personale.

– Mai importante decît drgostea? întrebă Poppy cu o vehemenţă amară.

– Sigur că da.

– La urma urmei, căsătoria este o uniune a două persoane făcute de acelaşi Dumnezeu. Nimic mai mult, nimic mai puţin. Ţi se pare naiv?

– Da, rosti el hotărît.

Buzele lui Poppy se strîmbară, deşi nu simţi nimic apropiat de un amuzament real.

– Sînt sigură că am citit prea multe poveşti. Prinţul se presupune că ucide balaurul, îl învinge pe omul cel rău şi se însoară cu fata, care-i fusese roabă, pe care o duce în palatul său.

– Poveştile sînt bune de citit, ca un mod de a te distra, rosti Harry. Nu ca un ghid pentru viaţă. Îşi scoase metodic mănuşile şi le băgă într-unul din buzunarele jiletcii. Odihnindu-şi ambele coate pe balustradă, îi aruncă o privire piezişă.

– Şi ce face fata-roabă, cînd prinţul o abandonează?

– Se duce acasă. Degetele lui Poppy se încleştară pe ghemul ud al batistei. Nu sînt potrivită pentru Londra

şi pentru toate aceste iluzii. Vreau să mă întorc în Hampshire, unde pot să mă retrag în pace.

– Pentru cît timp?

– Pentru totdeauna.

– Şi să te măriţi cu un sătean? întrebă el sceptic.

– Poate. Popy îşi uscă rămăşiţele lacrimilor. Aş deveni o soţie de ţăran minunată. Mă descurc bine cu vacile. Ştiu cum să fac ghiveci. Şi aş aprecia pacea şi liniştea necesare cititului.

– Ghiveci? Ce e asta? Deodată, Harry păru că are un interes deosebit faţă de subiect, cu capul înclinat spre al ei.

– Un fel de mîncare de legume.

– Cum ai învăţat să o faci?

– Mama. Poppy îşi scăzu vocea, ca şi cum i-ar fi împărtăşit o informaţie deosebit de confidenţială. Secretul este, rosti ea înţeleaptă, un strop de bere.

Stăteau prea aproape. Poppy ştia că ar trebui să se depărteze. Dar apropierea lui se simţea ca un adăpost, parfumul lui era proaspăt şi ademenitor. Aerul nopţii îi făcu pielea de găină pe braţele goale. Ce mare şi cald e! Ar fi vrut să se lipească de el şi să se adăpostească în interiorul paradisiac al hainei lui, ca unul din animăluţele lui Beatrix.

– Nu eşti făcută să fii soţie de ţăran, rosti Harry.

Poppy îi aruncă o privire tristă.

– Crezi că nici un ţăran nu m-ar vrea?

– Cred, rosti el încet, că trebuie să te măriţi cu un bărbat, care să te aprecieze.

Ea se strîmbă.

– Aceştia sînt în cantităţi foarte mici.

El zîmbi.

– Nu ai nevoie de o cantitate. Ai nevoie doar de unul. O apucă de umăr, mîna lui prinzînd-o de mîneca garnisită cu voal a rochiei, pînă cînd ea simţi căldura trecînd prin ţesătura delicată. Degetul lui mare se juca cu marginea ţesăturii, mîngîindu-i pielea într-un mod care făcu să i se strîngă stomacul. Poppy, rosti el blînd, ce ar fi dacă ţi-aş cere permisiunea să-ţi fac curte?

Ea se simţi pustiită, în timp ce uimirea i se răspîndea prin trup.

În sfîrşit, cineva i-a cerut voie să o curteze.

Şi nu era Michael, sau altcineva dintre aristocraţii aceia rezervaţi şi cu aere de superioritate, pe care îi întîlnise în cele trei Sezoane ratate. Era Harry Rutledge, un bărbat enigmatic, pe care nu te puteai bizui şi pe care îl cunoştea doar de cîteva zile.

– De ce m-ai ales pe mine? era tot ce reuşi să îngîne.

– Pentru că eşti interesantă şi frumoasă. Pentru că atunci cînd îţi rostesc numele îmi vine să zîmbesc. Şi mai mult decît atît, pentru că aceasta poate fi singura mea speranţă că am să mănînc vreodată ghiveci.

– Regret, dar.... Nu. N-ar fi deloc o idee bună.

– Eu cred că este cea mai bună idee, pe care am avut-o vreodată. De ce nu putem?

Capul lui Poppy se învîrtea. Cu greu putea să bîiguie un răspuns.

– Mie..mie nu-mi place să fiu curtată. E foarte stresant. Şi dezamăgitor.

Degetul lui mare găsi ridicătura delicată a claviculei şi o urmă încet.

– Mă îndoiesc că ai fost vreodată curtată cu adevărat. Dar dacă doreşti, putem să ne dispensăm amîndoi de asta. Am economisi timp.

– Nu vreau să ne dispensăm, rosti Poppy din ce în ce mai tulburată. Tremură cînd simţi vîrful degetelor lui alunecîndu-i pe gît. Ceea ce vreau să spun este... domnule Rutledge, că tocmai am trecut printr-o experienţă foarte grea. E prea curînd.

– Ai fost curtată de un băiat, care trebuia să facă ceea ce i se spune. Respiraţia lui fierbinte îi flutură peste buze cînd şopti: ar trebui să încerci cu un bărbat, care nu are nevoie de permisiunea nimănui. Un bărbat. Ei bine, el era în mod categoric aşa ceva! Nu pot să-mi permit luxul să mai aştept, continuă Harry. Nu, cînd tu eşti aşa de afurisit de hotărîtă să te întorci în Hampshire. Tu eşti motivul pentru care sînt aici, în noaptea asta, Poppy. Crede-mă, altfel n-aş fi venit.

– Nu-ţi plac balurile?

– Îmi plac. Dar cele la care particip eu sînt frecventate de o mulţime mult mai diferită.

Poppy nu-şi putea imagina la ce fel de mulţime se referea, sau cu ce fel de oameni se asocia de obicei. Harry Rutledge era un mister din ce în ce mai adînc. Foarte experimentat, copleşitor în toate privinţele. N-ar fi putut să-i ofere niciodată liniştea, normalul, viaţa sănătoasă după care tînjea.

– Domnule Rutledge, te rog nu lua asta ca un afront, dar nu ai calităţile pe care le caut eu la un soţ.

– De unde ştii? Am nişte calităţi excepţionale, pe care nu le-ai văzut încă.

Poppy emise un hohot nesigur.

– Cred că ai putea să extragi un peşte din pielea lui, spuse ea. Totuşi, eu nu.... Se opri oftînd, cînd el îşi înclină capul şi îi fură un sărut din colţul buzelor, ca şi cum rîsul ei putea să fie gustat. Ea continuă să simtă atingerea gurii lui, chiar şi după ce se retrase, nervii ei

surescitaţi încercară să alunge senzaţia.

– Petrece o după-amiază cu mine, o grăbi el. Mîine.

– Nu, domnule Rutledge. Eu....

– Harry.

– Harry, nu pot....

– O oră? şopti el. Se aplecă din nou, dar ea întoarse faţa, încurcată. În loc de asta el îi descoperi ceafa, buzele lui atingîndu-i pielea vulnerabilă cu sărutări ale gurii pe jumătate deschisă.

Nimeni nu-i făcuse niciodată aşa ceva, nici chiar Michael. Cine s-ar fi gîndit că se poate simţi aşa minunat. Ameţită, Poppy îşi lăsă capul pe spate, trupul ei acceptînd sprijinul ferm al braţelor lui. El îi exploră gîtul cu o grijă devastatoare, atingîndu-şi limba de pulsul ei. Mîna lui îi mîngîia ceafa, degetul mare trasînd o linie satinată la baza părului. Cum era gata să-şi piardă echilibrul, se agăţă de gîtul lui.

Era aşa de blînd, făcînd-o să roşească, vînînd cu gura mici fiori. Orbită, îi răspunse la rîndul ei, în dorinţa de a-l gusta. Şi în timp ce-şi întorcea faţa spre el, buzele ei atinseră suprafaţa netedă a maxilarului lui. Respiraţia lui se opri.

– Nu trebuie să plîngi niciodată pentru un bărbat, rosti el lipit de obrazul ei. Vocea lui era blîndă în întuneric şi dulce ca mierea. Nimeni nu merită lacrimile tale. Înainte ca ea să poată răspunde, el îi găsi gura într-un sărut deplin, deschis.

Poppy deveni neputincioasă, înmuindu-se lipită de el, în timp ce o săruta pe îndelete. Vîrful limbii lui se insinuă în ea, jucîndu-se uşor şi senzaţia pe care o resimţi era aşa de ciudată, de intimă şi de chinuitoare, încît un fior sălbatic o străbătu. Gura lui se desprinse imediat.

– Iartă-mă. Vocea lui era de catifea veritabilă. Te-am speriat?

Poppy părea că nu poate nici să se gîndească la un răspuns. Nu era faptul că o înspăimîntase, ci că îi oferise imaginea unui vast teritoriu erotic, pe care nu-l întîlnise niciodată înainte. Chiar lipsită de experienţă cum era, înţelese că omul acesta avea puterea să o răscolească de plăcere. Şi aceasta nu era ceva pe care să-l fi avut în vedere vreodată, sau la care să se aştepte.

Încercă să înghită nodul din stomac, care i se urcase în gît. Buzele îi erau amorţite şi umflate. Trupul îi pulsa în locuri neobişnuite.

Harry îi cuprinse faţa în palme, degetele mari mîngîindu-i obrajii îmbujoraţi.

– Pînă acum, valsul s-a terminat. Însoţitoarea ta intenţionează să se repeadă la mine, ca un terrier după şoareci, pentru că te duc înapoi aşa tîrziu.

– E foarte protectoare, reuşi Poppy să afirme.

– Trebuie să fie. Harry îşi lăsă mîinile în jos eliberînd-o. Poppy se clătină, cu genunchii ciudat de moi. Din reflex, Harry o apucă imediat, trăgînd-o în sus şi lipind-o de el. Uşor, îl auzi ea rîzînd încet. E vina mea. N-ar fi trebuit să te sărut în felul acesta.

– Ai dreptate, rosti, simţul umorului ei încercînd să se reafirme. Ar fi trebuit să te potolesc.....să te pleznesc, sau aşa ceva..... care e reacţia obişnuită a femeilor, cu care ţi-ai luat astfel de libertăţi?

– Mă încurajează să o mai fac! îi sugeră Harry, într-o manieră aşa de îndatoritoare, încît Poppy nu se putu opri să nu zîmbească.

– Nu, rosti ea. Eu nu intenţionez să te încurajez.

Stăteau faţă în faţă în întunericul luminat doar de

razele provenite de la uşile franţuzeşti cu geam. Ce capricioasă e viaţa, se gîndi Poppy. În noaptea aceasta ar fi trebuit să danseze cu Michael. Acum însă era eliminată de pe lista lui şi în schimb stătea afară, în umbră, alături de un străin.

Interesant, că putea fi atît de îndrăgostită de un bărbat şi totuşi să-l găsească aşa de irezistibil pe altul. Dar Harry Rutledge era unul dintre cei mai fascinanţi oameni pe care îi întîlnise vreodată, cu aşa de mult farmec, forţă şi cruzime, încît nu putea să înţeleagă ce fel de om era în realitate. Se întreba cum era în momentele lui de intimitate.

Aproape că regreta că nu o să afle niciodată.

– Pedepseşte-mă, o grăbi Harry. Am să fac orice îmi ceri.

În timp ce privirile lor se căutau şi se susţineau în umbră, Poppy realiză că el într-adevăr asta voia.

– Cît de mare să fie pedeapsa? întrebă ea.

Harry îşi plecă puţin capul, studiind-o intens.

– Cere orice vrei.

– Ce ar fi, dacă aş vrea un castel?

– Se face, rosti el prompt.

– De fapt, nu vreau un castel. Prea curentos. Ce spui de o diademă cu diamante?

– Categoric. Una modestă, potrivită pentru a fi purtată în timpul zilei, sau ceva mai elaborată?

Poppy începu să zîmbească, deşi cu cîteva minute mai devreme se gîndise că n-o să mai zîmbească niciodată. Simţi un fior de simpatie şi gratitudine. Nu se putea gîndi la nimeni altcineva, care să fi putut să o consoleze în astfel de circumstanţe. Dar zîmbetul i se transformă în ceva dulce-amar, cînd ridică din nou ochii spre el.

– Mulţumesc, rosti ea. Dar mi-e teamă că nimeni nu-mi poate da, singurul lucru pe care într-adevăr îl vreau.

Ridicîndu-se în vîrful picioarelor, îşi apăsă buzele cu gingăşie pe obrazul lui. Era un sărut prietenesc.

Un sărut de la revedere.

Harry se uită la ea cu intensitate. Dar privirea lui trecu dincolo de ea, înainte ca gura lui să coboare din nou peste a ei, cu o dorinţă arzătoare. Zăpăcită de brusca lui agresiune, dezechilibrată, din reflex se întinse după el. A fost o reacţie greşită, într-un moment greşit şi într-un loc...greşit, să simtă o undă de plăcere, în timp ce el gusta şi pătrundea dulce în gura ei...dar, aşa cum descoperise, existau unele tentaţii cărora îi era imposibil să le reziste. Şi sărutările lui păreau că storc o senzaţie neajutorată din fiecare bucăţică a fiinţei ei, o vîlvătaie de simţăminte. Nu putea să-şi simtă nici propriul puls, nici respiraţia. Nervii ei se luminau scînteind de senzaţii, în timp ce stelele cădeau în cascadă în jurul ei, mici explozii de lumină izbind dalele terasei cu zgomot de cristale sparte.....

Încercînd să ignore zgomotul strident, Poppy se sprijini şi mai tare de el. Dar Harry o împinse deoparte, cu un murmur calm şi îi lipi capul de pieptul lui, ca şi cum încerca să o protejeze.

Ridică genele şi deodată i se făcu frig şi înţepeni, cînd văzu că cineva....*mai mulţi* cineva.....ieşiseră pe balcon.

Lady Norbury, căreia de surpriză îi căzuse din mînă paharul cu şampanie. Şi lordul Norbury şi încă o pereche în vîrstă.

Şi Michael, cu o blondă la braţ.

Toţi se uitau şocaţi la ea şi la Harry.

Dacă îngerul morţii ar fi apărut în acel moment, cu aripi negre şi coasa strălucind, Poppy ar fi alergat la el cu braţele deschise. Deoarece să fie prinsă sărutîndu-se pe balcon cu Harry Rutledge era nu numai un scandal.... va fi un subiect de legendă. Era distrusă. Viaţa ei era distrusă. Familia ei era distrusă. Pînă la răsăritul soarelui, toată lumea din Londra va afla.

Împietrită de grozăvia absolută a situaţiei, Poppy se uită neajutorată la Harry. Şi timp de o clipă confuză, îi trecu prin minte că vede o sclipire de satisfacţie de prădător în ochii lui. Apoi expresia i se schimbă.

– Aceasta s-ar putea să fie greu de explicat, rosti el.

CAPITOLUL ZECE

În timp ce Leo se plimba prin reşedinţa Norbury era amuzat în sinea lui, cînd îi vedea pe unii dintre prietenii lui – tineri lorzi ale căror orgii puseseră în umbră chiar şi realizările *lui* trecute – acum scorţoşi, închişi la toţi nasturii şi cu maniere impecabile. Nu pentru prima oară, Leo reflectă ce neloial era ca acelor bărbaţi să le fie permis să iasă basma curată din orice, spre deosebire de femei.

Această problemă a manierelor, de exemplu....le văzuse pe surorile lui străduindu-se să-şi amintească sutele de cerinţe stupide ale etichetei, care erau aşteptate de la societatea claselor superioare. Pe cîtă vreme principalul interes al lui Leo în privinţa regulilor de etichetă era cum să le încalce. Şi, ca bărbat cu titlu, era în mod constant scuzat, pentru aproape orice. Doamnele de la o super-petrecere erau criticate pe la spate, dacă foloseau furculiţa greşită pentru peşte, în timp ce un bărbat putea să bea în exces sau să facă remarci nepotrivite şi fiecare se prefăcea că n-a observat.

Nonşalant, Leo intră în salonul de bal şi rămase în picioare lîngă intrarea cu uşa triplă, supraveghind scena. Neinteresantă, neinteresantă, neinteresantă. Exista permanentul şir de virgine cu însoţitoarele lor şi

grupuri de femei bîrfitoare, care nu-i aminteau de nimic altceva, decît de o curte plină de găini.

Atenţia îi fu atrasă de vederea Catherinei Marks, stînd într-un colţ şi privindu-i pe Beatrix şi pe partenerul ei de dans.

Marks arăta încordată ca de obicei, cu silueta ei subţire şi întunecată la fel de rigidă ca un băţ. Nu pierdea niciodată ocazia să-l privească de sus şi să-l trateze, ca şi cum ar fi avut nivelul intelectual al unei stridii. Şi rezista la orice încercare de a o fermeca, sau de a o înveseli. Ca orice bărbat sensibil, Leo făcea tot ce putea pentru a o evita.

Dar, spre amărăciunea lui, nu se putea opri să nu se întrebe cum ar arăta Catherine Marks după o bună şi amănunţită tăvăleală. Ochelarii i-ar cădea, părul mătăsos i s-ar desprinde şi s-ar răvăşi, trupul palid ar fi eliberat din invenţia aia a straielor şi dantelelor....

Deodată nimic de la bal nu părea aşa de interesant ca însoţitoarea surorilor lui.

Leo hotărî să meargă să o sîcîie.

Se îndreptă spre ea.

– Bună, Marks. Cum e....

– *Unde ai fost?* şopti ea violentă, cu ochii sclipind furioşi în spatele ochelarilor.

– În camera de joc. Şi apoi am mîncat ceva. Unde ar fi trebuit să fiu?

– Se presupune că ar fi trebuit să o ajuţi pe Poppy.

– Cu ce să o ajut? I-am promis că am să dansez cu ea şi iată-mă. Leo făcu o pauză şi se uită în jur. Unde e?

– Nu ştiu.

El se încruntă.

– Cum poţi să spui că nu ştii? Vrei să spui că ai

pierdut-o?

– Ultima dată am văzut-o acum aproximativ zece minute, cînd a început să danseze cu domnul Rutledge.

– Proprietarul hotelului? Nu apare niciodată la astfel de ocazii.

– În seara asta a apărut, rosti domnişoara Marks îndîrjită, dar menţinîndu-şi glasul scăzut. Şi acum au dispărut. *Împreună.* Trebuie să o găseşti, domnule. *Acum.* E în pericol să fie distrusă.

– De ce nu te-ai dus după ea?

– Cineva trebuia să-şi ţină ochii pe Beatrix, sau ar fi dispărut şi ea. În afară de asta, nu vreau să atrag atenţia asupra absenţei lui Poppy. Du-te, găseşte-o şi grăbeşte-te.

Leo se încruntă.

– Marks, în caz că n-ai observat, ceilalţi servitori nu latră ordine stăpînilor lor. Aşa că dacă nu te superi....

– Tu nu eşti stăpînul meu, avu ea curajul să spună, uitîndu-se la el insolentă.

O, mi-ar plăcea să fiu, gîndi Leo într-o rapidă şi furioasă revărsare de dorinţă, cu fiecare fir de păr de pe trupul lui înfiorat. La fel ca şi o anumită parte a anatomiei lui. Hotărî să plece, înainte ca efectul ei asupra lui să devină evident.

– În regulă, netezeşte-ţi penele. O să o găsesc pe Poppy.

– Începe să cauţi în toate locurile unde ai duce tu o femeie, pentru a o compromite. Nu pot fi prea multe.

– Ba da, pot. Ai fi uimită ce varietate de locuri am....

– Te rog, mormăi ea. Sînt destul de plictisită în această clipă.

Aruncînd o privire apreciativă prin salon, Leo zări şirul de uşi franţuzeşti din capătul cel mai îndepărtat. Se

îndreptă spre balcon, încercînd să meargă cît mai repede posibil, fără să pară că e grăbit. Fu blestemat să fie oprit în drum de două intervenţii deosebite, una a unui prieten care voia părerea lui despre o anumită doamnă, alta a unei matroane care considera că punch-ul nu e corespunzător şi voia să ştie dacă l-a gustat şi el.

În final, Leo ajunse la una din uşi şi se strecură afară.

Ochii i se deschiseră mari, cînd dădu peste un tablou uluitor. Poppy, înlănţuită în braţele unui bărbat înalt cu părul negru....şi privită de un mic grup de oameni, care ieşiseră pe balcon prin alt set de uşi. Şi unul dintre ei era Michael Bayning, care arăta bolnav de gelozie şi indignare.

Bărbatul cu părul negru îşi înălţă capul, îi murmură ceva lui Poppy şi îi aruncă o privire rece lui Michael Bayning.

O privire triumfătoare.

Dură doar o clipă, dar Leo o văzu şi ştiu ce înseamnă.

– Toţi dracii din infern, şopti Leo.

Sora lui intrase într-un necaz teribil.

Cînd un Hathaway cauza un scandal, nu o făcea niciodată doar pe jumătate.

În timp ce Leo o conducea pe Poppy înapoi în sala de bal, luîndu-le totodată şi pe domnişoara Marks şi pe Beatrix, povestea celor întîmplate începuse să se răspîndească. Într-un timp foarte scurt, Cam şi Amelia veniră şi toată familia se adună într-un grup protector în jurul lui Poppy.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Cam arătînd înşelător de relaxat, dar cu ochii în alertă.

– Harry Rutledge s-a întîmplat, bombăni Leo. Am să vă explic imediat totul. Acum, hai să plecăm de aici, cît

mai repede posibil, şi să ne întîlnim cu Rutledge la hotel.

Amelia se aplecă mai aproape, pentru a murmura la urechea stacojie a lui Poppy.

– E în regulă, draga mea. Indiferent ce e, vom rezolva noi.

– Nu puteţi, şopti Poppy. Nimeni nu poate.

Leo privi dincolo de surorile lui şi văzu stingîndu-se rumoarea mulţimii. Toţi se uitau la ei.

– Este ca şi cum te-ai uita la un val al oceanului, remarcă el. Cineva ar putea literalmente să vadă cum scandalul inundă camera.

Cam arăta sarcastic şi resemnat.

– *Gagio,* murmură el. Leo, de ce nu-ţi iei surorile şi pe domnişoara Marks în trăsura ta? Amelia şi cu mine ne vom lua rămas bun de la familia Norbury.

Într-o stare jalnică, Poppy îl lăsă pe Leo să o grăbească să ajungă la trăsura lui. Toţi rămaseră tăcuţi, pînă cînd vehicolul plecă din faţa reşedinţei, legănîndu-se puternic. Beatrix fu prima care vorbi.

– Ai fost compromisă, Poppy? întrebă ea plină de interes. Aşa cum a fost Win anul trecut?

– Da, a fost, răspunse Leo, în timp ce Poppy scoase un mic mormăit. Familia noastră şi-a făcut un obicei prost, să intre în tot felul de necazuri. Marks, ar fi mai bine să scrii o poezie despre asta.

– Acest dezastru putea fi evitat, i se adresă însoţitoarea răspicat, dacă o găseai mai devreme.

– De asemenea, putea fi evitat, dacă – în primul rînd – n-ai fi pierdut-o tu, fu replica lui Leo.

– Eu sînt de vină, interveni Poppy cu vocea înăbuşită pe umărul lui Leo. Am ieşit afară cu domnul Rutledge. Tocmai îl văzusem pe domnul Bayning în sala de bal şi

eram înnebunită, iar domnul Rutledge m-a invitat la dans, însă eu aveam nevoie de aer şi am ieşit pe balcon...

– Nu, eu sînt de vină, rosti domnişoara Marks arătînd la fel de necăjită. Te-am lăsat să dansezi cu el.

– Nu face nimănui nici un bine, ca fiecare să-şi asume vina, zise Leo. Ce s-a făcut, s-a făcut. Dacă cineva e de vină, acesta e Rutledge, care aparent a venit la bal într-o expediţie de vînătoare.

– Cum? ridică Poppy capul şi se uită la el consternată. Crezi că el.... nu, a fost un accident, Leo. Domnul Rutledge n-a intenţionat să mă compromită.

– A făcut-o intenţionat, rosti domnişoara Marks. Harry Rutledge nu se lasă niciodată prins în ceva nepregătit. Dacă a fost văzut într-o situaţie compromiţătoare, a fost din cauză că a vrut să fie văzut.

Leo se uită la ea atent.

– Cum de ştii aşa de multe despre Rutledge?

Însoţitoarea roşi. Părea că trebuie să facă un efort pentru a-i susţine privirea.

– Reputaţia lui, desigur.

Atenţia lui Leo fu distrasă, cînd Poppy îşi îngropă iar faţa în umărul lui.

– Am să mor de umilinţă, rosti ea.

– Nu, n-ai să mori, răspunse Leo. Eu sînt expert în umilinţe şi dacă ar fi fost ceva letal, aş fi murit de o duzină de ori pînă acum.

– Nu poţi muri de o duzină de ori.

– Poţi dacă eşti budist, rosti practică Beatrix.

Leo o mîngîie pe Poppy pe părul strălucitor.

– Sper ca Harry Rutledge să fie, rosti el.

– De ce? întrebă Beatrix.

– Pentru că nu am altceva de făcut, decît să-l ucid, în mod repetat.

Harry îi primi pe Leo şi pe Cam Rohan în biblioteca lui particulară. Oricare altă familie în această situaţie ar fi reacţionat previzibil.... Ar fi cerut ca el să facă ceea ce era corect, s-ar fi discutat termenii de compensare şi ar fi fost făcute aranjamente. Datorită averii vaste a lui Harry, cele mai multe familii ar fi acceptat rezultatul cu multă graţie. Nu era nobil, dar era un bărbat cu influenţă şi mijloace.

Totuşi, Harry ştia bine că nu putea să se aştepte la un răspuns previzibil, nici de la Leo, nici de la Cam. Nu erau nişte persoane convenţionale şi trebuia să se ocupe de ei cu grijă. Acestea fiind zise, pînă la urmă Harry nu era prea îngrijorat. Negociase probleme cu consecinţe mult mai grave, decît onoarea unei femei.

Evaluînd întîmplările nopţii, Harry exulta, de-a dreptul imoral, de triumf. Nu, nu triumf....de bună dispoziţie. Totul s-a dovedit a fi mult mai uşor decît se aşteptase, mai ales cu apariţia neprevăzută a lui Michael Bayning la balul Norbury. Idiotul i-a aruncat-o practic pe Poppy în braţe, pe o tavă de argint. Şi prezentîndu-se ocazia, Harry a înhăţat-o.

În afară de asta, simţea că el *o merită* pe Poppy. Orice bărbat care şi-ar fi făcut scrupule să profite de situaţia de a avea o femeie ca ea, era nebun. Îşi aminti felul în care arătase ea în salonul de bal, palidă, fragilă şi zăpăcită. Cînd Harry s-a apropiat de ea, n-a existat nici o îndoială privind uşurarea din expresia ei. S-a întors spre el, l-a lăsat să o scoată la aer.

Şi cînd a condu-o afară pe terasă, satisfacţia lui a fost repede depăşită de o senzaţie cu totul nouă.....dorinţa de a uşura durerea altuia. Faptul că la început ajutase la sfărîmarea inimii ei, era regretabil. Dar sfîrşitul poveştii a justificat mijloacele. Şi odată ce

va fi a lui, va face şi mai multe pentru ea, va avea şi mai mare grijă de ea, decît ar fi putut să aibă vreodată Michael Bayning.

Acum trebuia să se ocupe de familia lui Poppy, care era pe bună dreptate grav jignită pentru că a compromis-o. Dar asta nu îl îngrijora cîtuşi de puţin. Nu avea nici o îndoială privind abilitatea lui de a o convinge să se mărite cu el. Şi nu contează cît de mult ar obiecta familia Hathaway, în ultimă instanţă vor trebui să accepte situaţia.

Să se mărite cu el era singurul mod real de a-i reda onoarea lui Poppy. Fiecare ştia asta.

Menţinîndu-şi expresia neutră, cînd Leo şi Cam au intrat în bibliotecă, Harry le oferi vin, dar ei refuzară.

Leo se îndreptă spre şemineu şi se sprijini de el, cu braţele încrucişate pe piept. Cam se duse la un scaun tapiţat cu piele şi se aşeză, întinzîndu-şi picioarele lungi şi încrucişîndu-şi gleznele.

Harry nu se lăsă înşelat de pozele lor nepăsătoare. Furia, indignarea masculină, umpleau camera. Rămînînd relaxat, Harry aşteptă ca unul dintre ei să deschidă discuţia.

– Trebuie să ştii, Rutledge, rosti Leo cu un ton plăcut, că am plănuit să te ucid pe loc, dar Rohan spune că trebuie mai întîi să vorbim cîteva minute. Personal, eu cred că încearcă să mă temporizeze, pentru a putea avea el plăcerea să te ucidă personal. Şi chiar dacă Rohan şi cu mine nu te omorîm, probabil că nu vom putea să-l oprim pe cumnatul meu Merripen să o facă.

Harry se aşeză pe jumătate, pe marginea mesei grele de mahon.

– Vă sugerez să aşteptaţi, pînă după ce Poppy şi cu mine ne căsătorim, astfel încît să poată deveni o văduvă respectabilă.

– De ce îţi închipui, întrebă Cam, că îţi vom permite să o iei de nevastă pe Poppy?

– Dacă, după toate cele întîmplate, nu se mărită cu mine, nimeni nu o va lua. Şi în consecinţă, mă îndoiesc ca vreunul din familia voastră să fie binevenit în saloanele londoneze.

– Nu cred că sîntem bineveniţi nici aşa, răspunse Cam îngustîndu-şi ochii migdalaţi.

– Rutledge, rosti Leo cu o nepăsare înşelătoare, înainte ca eu să obţin titlul, familia Hathaway a trăit mulţi ani în afara societăţii londoneze şi nu dădeam nici un fund de maimuţă dacă eram primiţi sau nu. Poppy nu trebuie să se mărite cu nimeni, din nici un motiv sau altul, decît propria ei dorinţă de a o face. Şi Poppy e de părere că tu şi cu ea nu v-aţi potrivi niciodată.

– Părerile femeilor se schimbă adeseori, rosti Harry. Lăsaţi-mă să vorbesc cu sora voastră mîine. O voi convinge să facă ce e mai bine în această situaţie.

– Înainte de a o convinge pe ea, rosti Cam, va trebui să ne convingi pe noi. Pentru că puţinul pe care-l ştiu despre tine mă nelinişteşte al dracului.

Desigur, Cam Rohan trebuie că ştia cîte ceva despre el. Fosta poziţie a lui Cam în cadrul clubului masculin de jocuri a putut să-i ofere tot felul de informaţii private. Harry era curios cît de multe aflase.

– De ce nu-mi spui ce ştii despre mine, îl invită lenevos Harry, iar eu voi confirma dacă e adevărat sau nu.

Ochii de ambră îl priviră fără să clipească.

– Eşti originar din New York City, unde tatăl tău a fost un hotelier cu succes mediu.

– Buffalo, de fapt, rosti Harry.

– Nu te-ai înţeles cu el. Dar ai găsit mentori. Ai făcut ucenicia în nişte ateliere mecanice, unde ai devenit

cunoscut pentru măiestria ta de mecanic şi desenator tehnic. Ai primit patentul pentru multe inovaţii privind valvele şi boilerele. La vîrsta de douăzeci de ani, ai părăsit America şi ai venit în Anglia, din cauze necunoscute.

Cam făcu o pauză pentru a observa efectul relatării sale.

Liniştea lui Harry se evaporase, cu muşchii umerilor traşi în sus. Îi forţă să revină la locul lor şi rezistă tentaţiei de a ridica mîna, pentru a-şi masa o crampă de la ceafă, provocată de tensiune.

– Mai departe, îl invită el încet.

Cam mulţumi.

– Ai strîns un grup de investitori privaţi şi ai construit un lanţ de case, cu foarte puţin capital propriu. Le-ai închiriat pentru scurtă vreme, apoi le-ai demolat şi ai cumpărat întreaga stradă, pentru a construi hotelul acesta. Nu ai familie, în afară de tatăl tău din New York, cu care nu ai relaţii. Ai o mînă de prieteni loiali şi o armată de duşmani, mulţi dintre ei părînd că te plac, în ciuda lor înşişi.

Harry reflectă că acest Cam Rohan trebuie că avea legături impresionante, dacă a putut să dezgroape astfel de informaţii.

– Sînt doar trei persoane în Anglia, care ştiu atît de multe despre mine, bombăni el întrebîndu-se care dintre ele vorbise.

– Acuma sînt cinci, rosti Leo. Şi Rohan a uitat să menţioneze descoperirea fascinantă că ai devenit favoritul *Ministerului de război,* după ce ai desenat nişte modificări la forma standard a puştii din dotarea armatei. Dar, să nu ne închipuim că eşti aliat doar cu guvernul britanic, se pare că ai legături şi cu străinii, atît

case regale, cît şi răufăcători. Asta dă impresia că nu ai fost niciodată de partea cuiva, decît de a ta proprie.

Harry zîmbi rece.

– N-am minţit niciodată în privinţa mea, sau a trecutului meu. Dar îmi menţin unele lucruri secrete, de cîte ori e posibil. Şi nu datorez supunere nimănui. Se îndreptă spre bufet şi îşi turnă un coniac. ţinînd cupa între palme pentru a o încălzi, se uită la amîndoi bărbaţii. Paria pe averea lui că, Rohan ştia mai multe, pe care nu le relatase. Dar discuţia aceasta, indiferent cît de scurtă fusese, îi arăta clar că nu va putea constrînge familia să facă din Poppy o femeie cinstită. Familia Hathaway nu dădea nici un ban pe respectabilitate, şi nici n-avea nevoie de banii sau de influenţa lui.

Ceea ce însemna că va trebui să se concentreze doar asupra ei.

– Indiferent dacă aprobaţi sau nu, li se adresă lui Cam şi lui Leo, intenţionez să o cer în căsătorie pe sora voastră. Alegerea este a ei. Şi dacă acceptă, nici o putere din lume nu mă va opri să mă însor cu ea. Înţeleg îngrijorarea voastră, aşa că lăsaţi-mă să vă asigur că nu va duce lipsă de nimic. Va fi protejată, alintată, chiar răsfăţată.

– Habar n-ai cum să o faci fericită, rosti Cam liniştit.

– Rohan, rosti Harry cu un zîmbet şters. Excelez în a-i face fericiţi pe oameni – sau cel puţin să-i fac să creadă că sînt. Făcu o pauză pentru a le studia figurile. Intenţionaţi să-mi interziceţi să vorbesc cu ea? întrebă cu un ton plin de un interes politicos.

– Nu, răspunse Leo. Poppy nu e copil, nici animal de companie. Dacă vrea să vorbească cu tine, o va face. Dar fii sigur că, indiferent ce vei spune sau vei face în

efortul de a o convinge să se mărite cu tine, va fi în contradicţie cu părerea familiei.

– Şi mai există un lucru de care trebuie să ţii seama, rosti Cam cu o blîndeţe glacială, care masca orice urmă de sentimente. Dacă reuşeşti să te însori cu ea, noi nu ne vom pierde sora. Astfel, vei cîştiga o întreagă familie – care o va proteja cu orice preţ.

Aceasta era aproape suficient, pentru a-l face pe Harry să renunţe.

Aproape.

CAPITOLUL UNSPREZECE

– Fratele meu şi domnul Rohan nu te plac, îi spuse Poppy lui Harry în dimineaţa următoare, cînd se plimbau încet prin grădina de trandafiri din spatele hotelului. Deoarece ştirea scandalului străbătuse Londra ca un foc mistuitor, era necesar să se facă ceva în legătură cu asta, cu mare repeziciune. Poppy ştia că în calitate de gentleman, Harry Rutledge era obligat să-i ofere mîna, pentru a o salva de oprobiul social. Totuşi, nu era sigură dacă măritată o viaţă întreagă cu cineva necorespunzător era mai bine decît să ajungă o paria. Nu-l cunoştea destul pe Harry, pentru a-i judeca firea. Iar familia ei nu era deloc în favoarea lui. Însoţitoarea mea nu te place, continuă ea, iar sora mea Amelia spune că nu te cunoaşte destul de bine pentru a se hotărî, însă e înclinată să nu te placă nici ea.

– Dar ce spui de Beatrix? întrebă Harry, cu soarele licărind în părul negru, în timp ce se uita în jos, la ea.

– Ea te place. Dar tot la fel îi plac şopîrlele şi şerpii.

– Dar tu?

– Nu pot să suport şopîrlele, sau şerpii.

Un zîmbet îi atinse buzele.

– Hai să nu ne mai contrazicem astăzi, Poppy. Ştii foarte bine ce te-am întrebat.

Ea răspunse, dînd din cap nesigură.

Fusese o noapte de iad. Vorbise, plînsese şi se certase cu familia ei pînă în zori, apoi descoperi că-i era aproape imposibil să mai adoarmă. După care alte certuri şi discuţii în această dimineaţă, pînă cînd pieptul ei deveni un cazan clocotitor de emoţii.

Siguranţa ei, lumea familiară ei, fuseseră dată peste cap şi pacea grădinii acesteia era o uşurare de nedescris. Ciudat, o făcea să se simtă mai bine în prezenţa lui Harry Rutledge, deşi el era parţial responsabil pentru mizeria în care intrase. Era calm şi sigur pe el, şi exista ceva în manierele lui, simpatie împletită cu pragmatism, care o alinau.

Se opriră într-un umbrar lung, acoperit cu perdele de trandafiri. Era un tunel de inflorescenţe roz şi albe. Beatrix hoinărea pe lîngă nişte arbuşti de alături. Poppy insistase să o ia pe ea în locul domnişoarei Marks, sau al Ameliei, pentru că ambele ar fi făcut imposibilă chiar şi o urmă de intimitate cu Harry.

– Mie îmi place de tine, admise Poppy sfioasă. Dar nu e suficient, pentru a întemeia o căsnicie, nu-i aşa?

– Este mai mult, decît cu ceea ce încep mulţi oameni. Harry o studia. Sînt sigur că familia ta a stat de vorbă cu tine.

– Îndelung, afirmă Poppy. Familia ei înfăţişase posibilitatea căsătoriei cu Harry Rutledge în termeni aşa de îngrozitori, încît ea deja hotărîse să-l refuze. Îşi strîmbă gura într-o grimasă de scuză. Şi după ce am auzit ce au avut de zis, îmi pare rău să-ţi spun că...

– Aşteaptă. Înainte de a lua o hotărîre, mi-ar plăcea să aud ce ai tu de zis. Care sînt sentimentele tale.

Ei bine. Asta era ceva nou. Poppy clipi deconcertată, în timp ce reflecta la faptul că familia şi domnişoara Marks, aşa bine intenţionaţi cum erau, îi transmiseseră

doar ce credeau ei că trebuie să facă. Gîndurilor şi sentimentelor ei personale nu li se dăduse prea mare atenţie.

– Ei bine.... eşti străin pentru mine, zise ea. Şi nu cred că pot lua o hotărîre privind viitorul meu, cînd de fapt sînt îndrăgostită de domnul Bayning.

– Încă mai speri că te vei mărita cu el?

– O, nu. Orice posibilitate de acest fel a dispărut. Dar sentimentele sînt încă acolo şi pînă nu va trece suficient timp ca să-l uit, nu am încredere în propria mea judecată.

– Asta e foarte normal în ce te priveşte, doar că unele hotărîri nu pot fi evitate. Şi mi-e teamă că aceasta e una dintre ele. Harry făcu o pauză înainte de a o întreba blînd: dacă te întorci în Hampshire sub influenţa scandalului, ştii la ce te poţi aştepta, nu-i aşa?

– Da. Vor exista..... neplăceri, cel puţin. Era un cuvînt moderat pentru dispreţul, mila şi desconsideraţia care se vor abate asupra ei, ca femeie decăzută. Şi mai rău, s-ar putea să-i distrugă şi şansele lui Beatrix de a se căsători bine. Iar familia mea nu va putea să mă apere, adăugă ea plictisită.

– Eu însă aş putea, rosti Harry întinzînd mîna după cosiţa împletită de pe vîrful capului ei, şi folosindu-şi vîrful unui deget, pentru a împinge o agrafă la locul ei. Aş putea, dacă te măriţi cu mine. Altfel, nu pot să fac nimic pentru tine. Şi nu contează ce sfat îţi dau ceilalţi, Poppy, tu eşti singura care vei duce greul consecinţelor.

Poppy încercă să schiţeze un zîmbet trudit, dar nu reuşi.

– E prea mult, în comparaţie cu visurile mele de viaţă liniştită, obişnuită. Alegerea este între a trăi ca proscrisă din punct de vedere social, sau ca soţia unui hotelier.

– Ultima alternativă e aşa lipsită de atracţie?

– Nu este ceea ce am sperat eu, afirmă ea cinstit.

Harry înghiţi adevărul, îl judecă, în timp ce întinse degetele pentru a îndepăta o inflorescenţă de trandafiri roz.

– Nu va fi o existenţă plină de pace, ca într-o casă de la ţară, recunoscu el. Vom locui la hotel, cea mai mare parte a timpului. Dar există perioade în care am putea să mergem şi la ţară. Dacă vrei o casă în Hampshire, ca dar de nuntă, a ta e. Şi o trăsură proprie şi un echipaj de patru cai, la dispoziţia ta.

Exact ce au spus ei că va face, gîndi Poppy şi îi aruncă o privire crispată.

– Încerci să mă cumperi, Harry?

– Da. Funcţionează?

Tonul lui plin de speranţă o făcu să zîmbească.

– Nu, deşi a fost un efort destul de mare. Auzind frunzele foşnind, Poppy strigă: Beatrix, eşti acolo?

– Două tufişuri mai departe, sosi răspunsul vesel al surorii ei. Medusa a găsit nişte viermi!

– Ce drăguţ!

Harry îi aruncă lui Poppy o privire uimită.

– Cine.... sau poate ar trebui să spun, ce.... e Medusa?

– Un arici, răspunse ea. Medusa s-a cam îngrăşat şi Beatrix o scoate la plimbare.

Spre cinstea lui, Harry rămase calm, cînd remarcă:

– Ştii, eu le plătesc oamenilor mei o avere, pentru a ţine astfel de făpturi departe de grădina mea.

– O, nu-ţi fie teamă. Medusa e doar un arici-oaspete. Niciodată nu va pleca de lîngă Beatrix.

– Arici-oaspete, repetă Harry şi un zîmbet îi înflori pe buze. Făcu cîţiva paşi nerăbdători, înainte de a se întoarce iar spre ea. O nouă urgenţă răzbătu din vocea

lui. Poppy, spune-mi ce te îngrijorează şi voi încercă să răspund la tot. Trebuie să existe nişte puncte comune, la care putem să ajungem.

– Eşti insistent, rosti ea. Mi-au spus că aşa vei fi.

– Sînt tot ceea ce ţi-au spus ei, şi mai rău, rosti Harry fără să ezite. Dar ceea ce nu ţi-au spus, este că tu eşti cea mai de dorit şi fascinantă femeie, pe care am întîlnit-o vreodată şi aş face orice pentru a te avea.

Era nesănătos de măgulitor ca un bărbat ca Harry Rutledge să o dorească, în special după durerea provocată de Michael Bayning. Poppy roşi, obrajii înţepînd-o de plăcere, ca şi cum ar fi stat prea mult la soare. Se trezi reflectînd: *Poate că am să mă mai gîndesc, pentru o clipă, în mod pur ipotetic. Harry Rutledge şi cu mine.....*

– Am nişte întrebări, rosti ea.

– Dă-i drumul, întreabă!

Poppy hotărî să fie directă.

– Eşti periculos? Toată lumea spune că eşti.

– Pentru tine? Nu.

– Pentru alţii?

Harry ridică din umeri cu inocenţă.

– Sînt hotelier. Cît de periculos aş putea să fiu?

Poppy îi aruncă o privire şovăitoare, deloc măgulitoare.

– S-ar putea să fiu naivă, Harry, dar nu sînt lipsită de creier. Ştii bîrfele..... îţi dai seama perfect de reputaţia ta. Eşti la fel de lipsit de scrupule, pe cît laşi să se înţeleagă că eşti?

Harry rămase tăcut pentru un lung moment, cu privirea fixată pe un grup îndepărtat de tufişuri înflorite. Soarele îşi arunca lumina printre ramuri, împrăştiind umbrele frunzelor arborilor.

În cele din urmă înălţă capul şi se uită direct la ea, cu ochii mai verzi decît frunzele trandafirilor luminate de soare.

– Nu sînt un gentleman, rosti el. Nici prin naştere, nici prin caracter. Foarte puţini bărbaţi îşi pot permite să fie onorabili, atunci cînd încearcă să aibă succes. Nu mint, dar arareori spun tot ce ştiu. Nu sînt un om religios, şi nici nu pun preţ pe spiritualitate. Acţionez în interesul meu şi nu fac un secret din asta. Întotdeauna îmi reţin partea mea dintr-o afacere, dar nu înşel şi îmi plătesc datoriile. Făcînd o pauză, Harry căută în buzunarul hainei, scoase un briceag şi se întinse după un trandafir complet înflorit. După ce i-a tăiat coada, se apucă să înlăture spinii cu mica lamă ascuţită. N-aş folosi niciodată forţa fizică împotriva unei femei, continuă el, sau împotriva oricui mai slab ca mine. Nu fumez, nu prizez şi nici nu mestec tutun. Păstrez măsura în legătură cu alcoolul. Nu dorm bine. Şi pot face ceva din nimic. Înlăturînd ultimul spin, îi dădu trandafirul şi îşi băgă cuţitul înapoi în buzunar. Poppy se concentră asupra trandafirului roz satinat, trecîndu-şi degetele pe marginea superioară a petalelor. Numele meu complet este Jay Harry Rutledge, îl auzi spunînd mai departe. Mama a fost singura care mi-a spus vreodată Jay, motiv pentru care nu-mi place deloc. L-a părăsit pe tata, cînd eram mic. N-am mai revăzut-o.

Poppy se uită la el cu ochii larg deschişi, înţelegînd că era un subiect sensibil, despre care el nu discuta decît arareori, dacă nu niciodată.

– Regret, rosti ea blînd, dar menţinîndu-şi cu grijă tonul lipsit de milă.

El ridică din umeri, ca şi cum nu ar fi avut nici o importanţă.

– A fost de mult. De-abia mi-o amintesc.

– De ce ai venit în Anglia?

Încă o pauză.

– Am vrut să intru în industria hotelieră. Şi indiferent dacă ar fi devenit un succes sau un eşec, am vrut să fiu cît mai departe de tatăl meu.

Poppy nu putu decît să ghicească bogăţia de informaţii, îngropată sub cuvintele lui sobre.

– Dar asta nu e întreaga poveste, afirmă ea, mai curînd decît întrebă.

O umbră de zîmbet atinse buzele lui.

– Nu.

Ea coborî din nou privirea spre trandafir, simţind cum i se colorează obrajii.

– Vrei.... ai dori.....copii?

– Da. Şi sper că nu va fi numai unul. Nu mi-a plăcut că am fost singur la părinţi.

– Ai vrea să-i creşti în hotel?

– Sigur că da.

– Crezi că e un mediu potrivit?

– Ar avea tot ce e mai bun pe lume. Educaţie. Călătorii. Lecţii pentru orice i-ar interesa.

Poppy încercă să se imagineze crescîndu-şi copii într-un hotel. S-ar putea ca într-un astfel de loc să se simtă ca într-un cămin? Cam i-a spus odată că ţiganul crede că toată lumea e căminul lui. Atîta timp cît eşti cu familia ta, înseamnă că ai un cămin. Se uită la Harry, întrebîndu-se cum ar fi să trăiască în intimitate cu el. Părea aşa de sigur de el şi de invulnerabil. Era greu să ţi-l închipui făcînd lucruri obişnuite, cum ar fi să se bărbierească, sau să-şi tundă părul, sau să stea în pat cu guturai.

– Ţi-ai ţine jurămintele de la nuntă? întrebă ea.

Harry îi susţinu privirea.

– Altfel nu le-aş mai face.

Poppy hotărî că îngrijorările familiei ei, privind aprobarea ca ea să vorbească cu Harry, au fost în întregime justificate. Pentru că era aşa de convingător şi atrăgător, încît începuse să ia în considerare ideea de a se mărita cu el, cîntărind cu seriozitate hotărîrea.

Visele din poveşti trebuiau puse deoparte, dacă era gata să intre într-o căsătorie cu un bărbat, pe care nu-l iubea şi pe care de abia îl cunoştea. Dar adulţii trebuiau să-şi ia responsabilitatea pentru acţiunile lor. Şi apoi îi trecu prin minte că nu era singura care risca. Harry nu avea nici o garanţie că va ajunge să aibă felul de soţie de care avea nevoie.

– Nu e cinstit din partea mea să pun toate aceste întrebări, i se adresă ea. S-ar putea ca şi tu să ai unele întrebări.

– Nu, eu am hotărît deja că te vreau.

Poppy nu putu să-şi înfrîneze un hohot uimit.

– Toate hotărîrile le iei aşa impulsiv?

– De obicei, nu. Dar ştiu cînd pot să am încredere în instinctele mele.

Părea că Harry e gata să mai adauge ceva, cînd observă cu coada ochiului mişcîndu-se ceva pe pămînt. Urmărindu-i privirea, Poppy o văzu pe Medusa croindu-şi drum printre tufele de trandafiri, apoi bălăbănindu-se inocentă de-a curmezişul cărării. Micul arici cafeniu cu alb arăta ca o perie aspră ieşită la plimbare. Spre surpriza lui Poppy, Harry se lăsă pe vine pentru a-l recupera.

– Nu-l atinge, îl atenţionă ea. Se face ghem şi îşi înfige ţepii în tine.

Dar Harry îşi aşeză mîinile pe pămînt, cu palmele în sus, de ambele părţi ale ariciului curios.

– Bună, Medusa. Îşi băgă blînd palmele sub ea. Regret că-ţi întrerup exerciţiile. Dar crede-mă, sînt sigur că n-ai vrea să dai peste nici unul din grădinarii mei.

Poppy se uita, fără să-i vină să creadă, cum Medusa se relaxează şi se aşează de bunăvoie în mîinile acelea calde de bărbat. Ţepii i se culcară pe spate şi îl lăsă să o ridice şi să o întoarcă, astfel încît acum era cu picioruşele în sus. Harry mîngîie blana moale şi albă de pe burtică, în timp ce botul delicat al Medusei se ridică şi-l privi, cu zîmbetul ei permanent.

– N-am văzut niciodată pe nimeni, cu excepţia lui Beatrix, care să se poarte aşa cu ea, rosti Poppy stînd lîngă el. Ai experienţă cu aricii?

– Nu. Îi adresă un zîmbet. Dar am ceva experienţă cu femelele cu ţepi.

– Scuzaţi-mă, îi întrerupse vocea lui Beatrix intrînd în tunelul de trandafiri. Era ciufulită, cu frunze agăţate de rochie şi cu părul împrăştiat pe faţă. Se pare că am pierdut urma..... o, aici erai, Medusa! Zîmbi cînd îl văzu pe Harry legănînd ariciul în palme. Întotdeauna să ai încredere în bărbatul care poate să mînuiască un arici, asta am spus mereu.

– Adevărat? întrebă Poppy sec. Nu te-am auzit niciodată spunînd aşa ceva.

– I-am spus-o doar Medusei.

Harry transferă cu grijă animalul în mîinile lui Beatrix.

– „Vulpea se foloseşte de multe şiretlicuri" cită el, „ariciul numai de unul". Îi zîmbi lui Beatrix, cînd adăugă: dar e unul grozav.

– Archilochus, rosti prompt Beatrix. Citeşti poezie greacă, domnule Rutledge?

– De obicei, nu. Dar fac excepţie cu Archilochus. Ştia cum să sublinieze un subiect.

– Tata obişnuia să spună că e un „iambic furios", rosti Poppy şi Harry rîse.

Şi în acel moment, Poppy se hotărî.

Cu toate că Harry Rutledge avea defectele lui, le recunoştea de bunăvoie. Şi un om care putea să farmece un arici şi să înţeleagă glumele vechilor poeţi greci, era un bărbat cu care merita să rişti.

Nu va putea să se mărite din dragoste, dar va putea cel puţin să se mărite cu speranţă.

– Bea, murmură ea, ai putea să ne laşi cîteva clipe singuri?

– Categoric. Medusei i-ar plăcea să scurme şi în partea cealaltă a cărării.

– Mulţumesc, dragă. Poppy se întoarse spre Harry, care îşi scutura mîinile de pămînt. Pot să mai pun o întrebare? El o privi imediat şi-şi îndepărtă mîinile, ca şi cum nu avea nimic de ascuns. Ai putea să spui că eşti un om bun, Harry?

El trebui să reflecteze.

– Nu, rosti în final. În poveştile de care ai pomenit noaptea trecută, eu aş fi probabil omul cel rău. Dar, e posibil ca răul să te trateze mult mai bine, decît prinţul pe care l-ai dorit.

Poppy se întreba ce nu era în regulă cu ea, încît să fie mai curînd amuzată decît îngrozită de mărturisirea lui.

– Harry, nu se poate să curtezi o fată spunîndu-i că eşti omul cel rău.

El îi aruncă o privire inocentă, care pînă la urmă nu o decepţionă.

– Încerc să fiu cinstit.

– Poate. Dar totodată te asiguri că, indiferent ce spune cineva despre tine, tu deja ai afirmat-o. Acum, ai

făcut ca toate criticile, care ţi se aduc, să fie ineficiente.

Harry clipi, parcă surprins.

– Crezi că sînt aşa manipulator?

Ea dădu din cap.

Harry părea uluit, că ea putea să vadă prin el aşa de clar. Dar în loc să-i fie necaz, se uită la ea cu o dorinţă deplină.

– Poppy, trebuie să te am.

Ajungînd-o din doi paşi, o luă în braţe. Inima ei bubuia cu o forţă deosebită şi îşi lăsă capul să cadă pe spate, în mod natural, în timp ce aştepta apăsarea caldă a gurii lui. Totuşi, cînd nu se întîmplă nimic, deschise ochii şi îl privi ironică.

– Nu intenţionezi să mă săruţi?

– Nu. Nu vreau să-ţi influenţez hotărîrea. Dar îşi plimbă buzele pe fruntea ei, înainte de a continua: iată care sînt alternativele tale, aşa cum văd eu lucrurile: sau trebuie să pleci în Hampshire, într-o situaţie de desconsiderare socială şi să te mulţumeşti cu certitudinea că cel puţin nu ai fost prinsă în capcana unei căsătorii fără iubire. Sau poţi să te măriţi cu un bărbat, care te vrea mai presus de orice, şi să trăieşti ca o regină. Făcu o pauză. Nu uita conacul de la ţară şi trăsura.

Poppy nu-şi putu reţine un zîmbet.

– Iar mă mituieşti.

– Şi voi adăuga castelul şi diadema, rosti Harry necruţător. Mănuşi, blănuri, un yaht.

– Şşşşt, şopti Poppy atingîndu-i cu blîndeţe buzele cu degetele, fără să ştie ce altceva să facă pentru a-l opri. Inspiră adînc, nevenindu-i să creadă ce era gata să spună. Mă voi mulţumi doar cu un inel de logodnă. Unul mic şi simplu.

Harry o privi, ca şi cum îi era frică să-şi creadă propriilor urechi.

– Adevărat?

– Da, rosti Poppy cu vocea uşor voalată. Da, am să mă mărit cu tine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Aceasta a fost fraza, ce s-a repetat la nesfîrşit, în ziua nunţii lui Poppy: nu e prea tîrziu să te răzgîndeşti.

O auzise de la fiecare membru al familiei, în diverse variante, încă din primele ore ale dimineţii. O auzise din partea fiecăruia, cu excepţia lui Beatrix, care nu împărtăşea animozitatea generală faţă de Harry a familiei Hathaway.

De fapt, Poppy o întrebase pe Beatrix, de ce nu a obiectat împotriva logodnei ei.

– Cred că s-ar putea dovedi că e un parteneriat reuşit, afirmă Beatrix.

– Adevărat? De ce?

– Iepurele şi pisica pot trăi împreună, în pace. Dar la început iepurele trebuie să se impună o vreme, după care devin prieteni.

– Mulţumesc, rosti Poppy sec. Va trebui să-mi aduc aminte de asta. Deşi cred că Harry va fi surprins, cînd îl voi doborî ca pe un popic.

Nunta şi recepţia care urmă fură atît de mari şi de pline de oaspeţi, cît a fost omeneşte posibil, pentru că Harry intenţionase ca jumătate din Londra să participe la ceremonii. Drept urmare, Poppy îşi petrecu cea mai mare parte a zilei nunţii ei într-un ocean de străini.

În cele trei săptămîni de logodnă, sperase că ea şi Harry vor putea să se cunoască mai bine, dar de-abia îl

văzuse, cu excepţia celor două ocâzii, cînd a venit să o ia la plimbare. Iar domnişoara Marks, care i-a însoţit, s-a uitat atît de urît la ei, încît a stînjenit-o pe Poppy şi a înfuriat-o.

Cu o zi înainte de nuntă, au sosit şi sora ei Win împreună cu cumnatul Merripen. Spre uşurarea lui Poppy, Win a optat să rămînă neutră în controversa privind căsătoria. Ea şi Poppy s-au aşezat împreună în apartamentul hotelului destinat lor, vorbind îndelung despre această problemă. Şi, la fel ca în zilele copilăriei lor, Win îşi asumă rolul de făcător de pace.

Lumina unei lămpi cu ciucuri împodobea părul blond al lui Win cu un halou strălucitor.

– Dacă îţi place de el, Poppy, rosti ea blînd, dacă ai descoperit lucruri pentru care merită să-l stimezi, sînt sigură că şi eu voi reuşi.

– Aş vrea ca şi Amelia să simtă la fel. Şi domnişoara Marks. Amîndouă sînt aşa.... ei bine, încăpăţînate.... încît de abia pot să discut cu ele.

Win surîse.

– Adu-ţi aminte, Amelia a avut grijă de noi toţi foarte multă vreme. Şi nu e uşor pentru ea să-şi abandoneze rolul protector. Dar o va face. Aminteşte-ţi cînd Leo şi cu mine am plecat în Franţa, ce greu i-a fost să ne vadă plecînd? Ce frică i-a fost pentru noi?

– Cred că i-a fost mai frică pentru Franţa.

– Ei bine, Franţa a supravieţuit familiei Hathaway, rosti Win zîmbind. Şi tu vei supravieţui, devenind mîine soţia lui Harry Rutledge. Doar....dacă pot să-mi spun părerea.....?

– Categoric. Toţi ceilalţi au făcut-o.

– Sezonul londonez seamănă cu una din acele melodrame de la Drury Lane, în care căsătoria con-

stituie întotdeauna sfîrşitul. Şi nimeni pare că nu a acordat vreodată vreun gînd la ceea ce se întîmplă după. Dar căsătoria nu e sfîrşitul poveştii, e doar începutul. Şi cere efort de la ambii parteneri, pentru a o transforma într-un succes. Sper că domnul Rutledge ţi-a dat asigurări, că va fi genul de soţ de care are nevoie fericirea ta?

– Ei bine.... Poppy făcu o pauză neplăcută. Mi-a spus că voi trăi ca o regină. Deşi asta nu e chiar acelaşi lucru, nu-i aşa?

– Nu, afirmă Win cu voce blîndă. Fii atentă, dragă, să nu sfîrşeşti ca regina unui regat solitar.

Poppy dădu din cap, copleşită şi tulburată, încercînd să ascundă acest lucru. În modul ei blajin, Win i-a dat un sfat mai devastator decît toate atenţionările tăioase ale celorlalţi Hathaway la un loc.

– Am să iau în consideraţie ce-ai spus, rosti ea privind spre podea, la micuţele flori pictate pe rochia ei, şi oriunde în altă parte decît în ochii receptivi ai surorii ei. Îşi răsuci inelul de logodnă pe deget. Deşi moda era să se poarte o garnitură de diamante, sau pietre colorate, Harry i-a cumpărat un singur diamant, şlefuit la vîrf în faţete ce imitau spirala internă a unui trandafir.

– Am cerut ceva mic şi simplu, i-a spus ea cînd i l-a dat.

– E simplu, replicase el.

– Dar nu e mic.

– Poppy, interveni el surîzînd. Nu fac niciodată lucrurile în mic.

Sesizînd ticăitul grăbit al ceasului de pe poliţa căminului, Poppy îşi întoarse gîndurile în prezent.

– N-am să-mi schimb hotărîrea, Win. I-am promis lui Harry că am să mă mărit cu el şi aşa voi face. A fost

amabil cu mine. Niciodată nu-l voi răsplăti părăsindu-l în faţa altarului.

– Înţeleg, Win îşi aşează mîna peste a lui Poppy şi o apăsă cu căldură. Poppy.... Amelia a avut deja o „anumită discuţie" cu tine?

– Vorbeşti despre la-ce-să-mă-aştept-în-noaptea-nunţii?

– Da.

– A plănuit să-mi spună diseară, mai tîrziu, dar poate o să aflu mai curînd de la tine. Poppy făcu o pauză. Totuşi, petrecînd aşa mult timp cu Beatrix, aş putea să-ţi spun că, cunosc obiceiurile de împerechere ale cel puţin douăzeci şi trei de specii diferite.

– Cerule, rosti Win cu un zîmbet. Probabil că va trebui să conduci tu discuţia, dragă.

Mondenii, puternicii şi bogaţii se cununau de obicei la St.George's din Hanover Square, în mijlocul lui Mayfair. De fapt, atît de mulţi nobili şi virgine fuseseră uniţi în sfînta căsătorie la St.George's, că neoficial era cunoscută în mod vulgar ca „Templul londonez al hymenului".

Un fronton cu şase coloane masive constituia faţada structurii ei impresionante, dar relativ simplă. St.George's fusese plănuită să fie lipsită deliberat de ornamente, astfel încît nimic să nu te distragă de la frumuseţea arhitecturii. Interiorul era la fel de auster, cu un amvon boltit construit cu mulţi metri mai sus de strane. Dar exista un vitraliu magnific deasupra altarului din faţă, reprezentîndu-i pe cei Trei Magi şi un întreg sortiment de figuri biblice.

Studiind mulţimea adunată în biserică, Leo avea pe faţă o expresie pe care o păstra cu grijă neutră. Pînă acuma măritase două surori. Şi nici una dintre cele

două nunţi nu reuşise să întrunească această grandoare şi participare. Dar îi eclipsaseră pe toţi cu fericirea lor reală. Amelia şi Win fuseseră amîndouă îndrăgostite de bărbaţii pe care i-au ales.

Nu era la modă să te măriţi din dragoste, fiind ceva specific *burghez*. Totuşi era un ideal, la care familia Hathaway aspirase dintotdeuana.

Nunta asta însă nu avea nici o legătură cu dragostea.

Îmbrăcat într-o jiletcă neagră de dimineaţă, cu pantaloni argintii şi cravată albă, Leo stătea alături de uşa sacristiei, unde se ţineau obiectele clericale de ceremonial. Odăjdiile preoţilor şi uniformele corului atîrnau de-alungul unui perete. În această dimineaţă însă, sacristia ţinea loc şi de cameră de aşteptare pentru mireasă.

Catherine Marks se aşează în partea cealaltă a uşii, ca o santinelă păzind poarta castelului Leo îi aruncă o privire furişă. Era îmbrăcată în violet, spre deosebire de obişnuitele ei culori mohorîte. Părul şaten închis era pieptănat pe spate, într-un coc atît de strîns, că îi era dificil şi să clipească. Ochelarii îi erau aşezaţi ciudat pe nas, cu unul dintre braţele de sîrmă îndoit. Îi dădea aspectul unei bufniţe bete.

– La ce te uiţi? întrebă ea ţîfnoasă.

– Ţi s-au îndoit ochelarii, rosti Leo încercînd să nu zîmbească.

Ea se încruntă.

– Am încercat să-i repar, dar am făcut şi mai rău.

– Dă-mi-i mie. Înainte ca ea să poată obiecta, el îi luă de pe nasul ei şi începu să îndrepte rama de sîrmă îndoită.

Ea îngăimă protestînd.

– Domnule, nu te-am rugat să.... dacă îi strici....

– Cum ai reuşit să le îndoi braţul? întrebă Leo îndreptînd cu răbdare sîrma.

– I-am scăpt pe jos şi în timp ce îi căutam, am călcat pe ei.

– Mioapă, nu-i aşa?

– Aproape.

După ce îndreptă braţul, Leo studie cu grijă ochelarii.

– Iată-i. Tocmai era gata să i-i dea, dar se opri privind-o în ochii albaştri-verzui-cenuşii, tiviţi cu negru. Strălucitori, calzi, schimbători. Ca opalul. De ce nu-i observase niciodată pînă acum?

Realitatea îl zgudui, făcîndu-i pielea de găină, parcă ar fi fost expusă unei schimbări bruşte de temperatură. Nu era urîtă deloc. Era chiar frumoasă, într-un fel delicat şi subtil, ca lumina lunii iarna, sau parfumul aspru al margaretelor. Aşa de răcoroasă şi palidă.... Delicioasă. Pentru o clipă, Leo înţepeni.

Marks era la fel de tăcută, parcă surprinsă într-o clipă de deosebită intimitate.

Smulse ochelarii de la el şi îi aşeză fermă la ochi.

– E o greşeală, rosti ea. N-ar fi trebuit să laşi să se întîmple.

Luptîndu-se cu uimirea şi cu celelalte impulsuri, Leo îşi dădu seama că se referea la nunta surorii lui. Îi aruncă o privire iritată.

– Şi ce ai fi vrut să fac, Marks? Să o trimit pe Poppy la mănăstire? Are dreptul să se mărite cu cine-i place.

– Chiar dacă totul se va termina cu un dezastru?

– Nu se va termina cu nici un dezastru, se va termina cu o despărţire. Şi i-am spus-o de nenumărate ori lui Poppy. Dar e prinsă de el şi hotărîtă să se mărite.

Întotdeauna am considerat că Poppy e prea sensibilă, pentru a face genul acesta de greşeală.

– E sensibilă, rosti Marks. Dar e şi singură. Şi Rutledge a profitat de asta.

– Cum putea să fie singură? E în permanenţă înconjurată de oameni.

– Asta poate fi cea mai grea singurătate.

Exista o notă răscolitoare în vocea ei, o tristeţe fragilă. Leo ar fi vrut să o atingă.... Să o tragă mai aproape....să-i ascundă faţa la pieptul lui....şi asta îi stîrni o undă de ceva ce semăna cu panica. Trebuia să facă ceva, orice, pentru a schimba această atmosferă dintre ei.

– Înveseleşte-te, Marks, rosti el brusc. Sînt sigur că într-o zi vei găsi şi tu acea persoană specială, pe care să o chinui tot restul vieţii.

Era uşurat să vadă reapărînd obişnuita ei încruntare.

– Va trebui să întîlnesc un bărbat, care să rivalizeze cu o ceaşcă bună şi tare de ceai.

Leo era gata să răspundă, cînd auzi un zgomot în sacristie, unde aştepta Poppy.

Vocea unui bărbat, încordată de tensiune.

Leo şi Marks se priviră unul pe altul.

– Nu se presupune că ar trebui să fie singură? întrebă Leo. Însoţitoarea dădu din cap nesigură. E Rutledge? mai întrebă Leo cu glas tare.

Fără altă vorbă, Leo apucă clanţa şi deschise uşa, iar Marks îl urmă înăuntru.

Leo se opri atît de brusc, încît însoţitoarea venind din spate se izbi de el. Silueta surorii lui, îmbrăcată într-o rochie de dantelă albă cu guler înalt, se decupa pe fundalul unui şir de robe negre şi roşii. Poppy arăta ca un înger, scăldată în lumina dată de ferestra

rectangulară îngustă, cu voalul căzîndu-i în cascadă pe spate, din coroniţa simplă de pe cap, fomată din boboci albi de trandafiri.

Şi se confrunta cu Michael Bayning – care arăta ca un nebun, cu ochi sălbatici şi hainele în dezordine..

– Bayning, rosti Leo închizînd uşa cu o lovitură eficientă de picior. N-am ştiut că ai fost invitat. Oaspeţii sînt aşezaţi în bănci. Îţi sugerez să li te alături. Făcu o pauză, apoi cu vocea îngheţată de o ameninţare calmă: sau mai bine, pleacă de aici.

Bayning scutură din cap şi o furie disperată îi strălucea în ochi.

– Nu pot. Trebuie să vorbesc cu Poppy, înainte de a fi prea tîrziu.

– E deja prea tîrziu, afirmă Poppy, cu obrazul la fel de alb ca rochia. Totul a fost hotărît, Michael.

– Trebuie să ştii ce am descoperit. Michael îi aruncă lui Leo o privire rugătoare. Lasă-mă singur cu ea, doar o clipă.

Leo dădu din cap. Nu era lipsit de simpatie pentru Bayning, dar nu-şi putea închipui că va ieşi ceva bun de aici.

– Regret, bătrîne, dar cineva trebuie să se gîndească la aparenţe. E gata să se dea ultimul semnal înainte de ceremonie. Şi dacă ar fi destul de scandalos să fie văzuţi mireasa şi mirele împreună, cu atît mai condamnabil ar fi să vezi mireasa împreună cu altcineva. Era conştient că Marks venise alături de el.

– Lasă-l să vorbească, rosti însoţitoarea.

Leo îi aruncă o privire exasperată.

– La dracu, Marks, nu oboseşti niciodată să-mi spui ce am de făcut?

– Cînd vei înceta să mai ai nevoie de sfatul meu, rosti ea, n-am să ţi-l mai dau.

Poppy nu-şi luase privirea de la Michael. I se părea un vis, un coşmar, să vină la ea, cînd era îmbrăcată în rochia de mireasă, cu cîteva minute înainte de căsătoria cu alt bărbat! O umplea de groază. Nu voia să audă ce intenţiona Michael să-i spună, dar nici nu putea să-l alunge.

– De ce te afli aici? reuşi ea să întrebe.

Michael arăta chinuit şi rugător. ţinea în mînă ceva.... o scrisoare.

– O recunoşti?

Luînd-o cu degetele înmănuşate în dantelă, Poppy se uită la ea atentă.

– Scrisoarea ta de dragoste, rosti ea uluită. Am pierdut-o. Unde....unde ai găsit-o?

– La tatăl meu. Harry Rutledge i-a dat-o. Michael îşi trecu o mînă prin păr, ca scos din minţi. Ticălosul ăla s-a dus la tatăl meu şi i-a vorbit de relaţia noastră. A pus-o în cea mai proastă lumină posibilă. Rutledge l-a întors pe tatăl meu împotriva noastră, înainte ca eu să fi avut şansa să-i explic varianta mea.

Poppy deveni şi mai rece. I se uscase gura şi inima îi bătea cu bubuituri rare şi dureroase. În acelaşi timp, creierul lucra repede, trecînd printr-un şir de concluzii, una mai neplăcută decît cealaltă.

Uşa se deschise şi toţi se întoarseră şi se uitară la cel care intra în sacristie.

– Desigur, îl auzi Poppy pe Leo rostind cu asprime. Reprezentaţia nu avea nevoie decît de tine, pentru a fi desăvîrşită.

Harry intrase în camera mică şi înghesuită, arătînd suav şi de un calm surprinzător. Se apropie de Poppy, cu ochii lui verzi reci. Se învăluise în auto-control, ca într-o armură de nepătruns.

– Bună, iubito. Întinse mîna pentru a o plimba uşor peste dantela transparentă a voalului.

Deşi nu o atinsese direct, Poppy înţepeni.

– Poartă ghinion, şopti ea printre buzele uscate, dacă mă vezi înainte de ceremonie.

– Din fericire, rosti Harry, nu sînt superstiţios. Poppy se simţea sufocată de confuzie, furie şi de o durere mocnită, provocată de oroare. Se uită la faţa lui Harry, dar nu văzu nici urmă de remuşcare în expresia lui. În poveste.... continuă el, probabil că eu aş fi omul cel rău.

Era adevărat.

Şi era gata să se mărite cu el!

– I-am spus ce ai făcut, i se adresă Michael lui Harry. Cum ai făcut să devină imposibilă căsătoria noastră.

– Nu am făcut-o imposibilă, rosti Harry. Cel mult, mai dificilă.

Ce tînăr, nobil şi vulnerabil părea Michael, eroul nedreptăţit!

Şi cît de mare, crud şi mulţumit de sine era Harry. Lui Poppy nu-i venea să creadă că l-a găsit vreodată fermecător, că l-a plăcut, că a crezut că alături de el ar fi posibilă o formă de fericire.

– Dacă într-adevăr ai fi vrut-o, ar fi fost a ta, adăugă Harry, cu un zîmbet nemilos pe buze. Eu am vrut-o mai mult.

Michael se aruncă asupra lui, cu un strigăt puternic şi pumnul ridicat.

– Nu, oftă Poppy, iar Leo făcu un pas înainte. Dar Harry fu mai rapid şi îi prinse braţul lui Michael răsucindu-l la spate. Expert, îl ţintui de uşă.

– Încetaţi! rosti Poppy grăbindu-se spre ei şi izbindu-l pe Harry cu pumnii, în umăr şi în spate. Lasă-l să plece! Nu face asta!

Harry părea că nu-i simte loviturile.

– Ieşi de aici, Bayning, rosti el rece. Ai venit aici ca să te plîngi, sau mai ai şi un alt motiv?

– O iau de aici. Departe de tine!

Harry schiţă un zîmbet îngheţat.

– Mai întîi, te trimit eu pe tine în iad.

– Lasă-l... să plece, rosti Poppy cu o voce pe care nu o folosise niciodată înainte.

A fost suficient, pentru ca Harry să o asculte. Privirea lui o întîlni pe a ei, într-o străfulgerare de verde crud. Încet, îi dădu drumul lui Michael, care se aruncă într-o parte, cu pieptul greu de efortul chinuitor de a respira.

– Vino cu mine, Poppy, se rugă Michael. Ne ducem la Gretna. Nu mai dau doi bani pe tatăl meu, sau pe moştenire. Nu te pot lăsa să te măriţi cu monstrul ăsta.

– Pentru că mă iubeşti? întrebă ea în şoaptă. Sau pentru că vrei să mă salvezi?

– Ambele.

Harry o privea intens, conştient de toate nuanţele expresiei ei.

– Du-te cu el, o invită blînd. Dacă asta e ceea ce vrei.

Poppy nu se înşela pe ea însăşi. Harry ar face orice, pentru a obţine ceea ce voia, indiferent de distrugerile sau durerea pe care le provoca. Nu o va lăsa niciodată să plece. Probabil că o testa, curios să vadă care îi va fi alegerea.

Un lucru era clar: ea şi Michael nu vor fi niciodată fericiţi împreună. După ce furia îndreptăţită a lui Michael va fi probabil potolită, toate motivele care păreau acum aşa de importante, îşi vor pierde valabilitatea. Va ajunge să regrete că s-a însurat cu ea. Va regreta scandalul şi dezmoştenirea, precum şi dezaprobarea de o viaţă a tatălui său. Şi eventual Poppy va deveni

ţinta resentimentelor sale.

Trebuia să-l alunge pe Michael de acolo – era cel mai bun lucru ce putea fi făcut pentru el.

Iar în ce priveşte interesele ei.... orice alegere era la fel de rea.

– Îţi sugerez să scapi de amîndoi idioţii ăştia, i se adresă Leo, şi să mă laşi să te duc acasă în Hampshire.

Poppy se uită la fratele ei, cu buzele atinse de un surîs fără speranţă.

– Ce fel de viaţă aş avea în Hampshire, după toate astea, Leo?

Singurul răspuns pe care-l primi fu o linişte înfiorătoare. Poppy îşi îndreptă atenţia spre domnişoara Marks, care arăta îndurerată. În privirile pe care le schimbară, Poppy văzu că însoţitoarea înţelege situaţia ei precară, mai bine decît bărbaţii. În astfel de probleme, femeile judecau şi condamnau cu mai multă asprime decît bărbaţii. Visul lui Poppy pentru o viaţă simplă, plină de pace, se risipi. Dacă nu va trece peste asta căsătorindu-se, nu se va mai mărita niciodată, nu va avea copii, nu va avea nici un loc în societate. Trebuia să facă ce era mai bine pentru ea, în această situaţie.

Se întoarse spre Michael cu o hotărîre fermă.

– Trebuie să pleci, rosti ea.

Figura lui se schimonosi.

– Poppy, nu vreau să te pierd. Nu spune....

– Pleacă, insistă ea. Privirea i se întoarse spre fratele ei: Leo, te rog însoţeşte-o pe domnişoara Marks la locul ei, printre ceilalţi nuntaşi. În curînd începe nunta. Şi am nevoie să vorbesc cu domnul Rutledge, singură.

Michael o privea nevenindu-i să creadă.

– Poppy, nu poţi să te măriţi cu el. Ascultă-mă....

– S-a terminat, Bayning, rosti liniştit Leo. Lasă-o pe sora mea să se ocupe de tot, aşa cum a hotărît.

– *Cristoase!* Michael se îndreptă spre uşă clătinîndu-se ca un om beat.

Poppy tînjea să-l urmeze, să-l reconforteze, să-l asigure de dragostea ei. În loc de asta, rămase în sacristie cu Harry Rutledge.

După ceea ce păru o eternitate şi după plecarea celorlalţi, Poppy şi Harry rămaseră unul în faţa celuilalt.

Era clar că lui îi era indiferent, că acum ea ştia cine e el de fapt. Harry nu voia nici iertare, nici ispăşire.... nu regreta nimic.

O viaţă întreagă, gîndi Poppy, cu *un bărbat în care nu voi putea să am niciodată încredere.*

Să se mărite cu un om rău, sau să nu se mărite deloc. Să fie soţia lui Harry Rutledge, sau să trăiască în dizgraţie, mamele să le interzică copiilor lor să-i vorbească, ca şi cum inocenţa lor s-ar molipsi de prezenţa ei. Să i se facă propuneri indecente de către bărbaţii, care o considerau imorală sau disperată. Acesta ar fi viitorul ei, dacă nu i-ar deveni soţie.

– Ei bine? întrebă calm Harry. O să treci prin asta, sau nu?

Poppy se simţea îngrozitor, stînd acolo în toaleta ei de mireasă, împodobită cu flori şi voaluri, toate simbolizînd speranţă şi inocenţă, cînd de fapt nu mai rămăsese nimic din toate astea. Tînjea să-şi scoată inelul de logodnă şi să i-l arunce în faţă. Voia să se ghemuiască pe podea, ca o pălărie călcată în picioare. Prin minte îi trecu gîndul că ar fi vrut să trimită după Amelia, care s-ar ocupa de situaţie şi ar stăpîni-o.

Cu excepţia faptului că Poppy nu mai era un copil, a cărui viaţă să poată fi stăpînită.

Se uită la figura implacabilă a lui Harry şi la ochii lui duri. Arăta sfidător, deosebit de încrezător că a cîştigat. Fără îndoială că-şi închipuia că va putea să traseze nişte cercuri izolatoare în jurul ei, pentru tot restul vieţii.

La urma urmei, îl subestimase.

Dar şi el o subestimase pe ea.

Toată supărarea, suferinţa şi furia neputincioasă se adunară într-un nou amalgam de amărăciune. Şi fu surprinsă de calmul propriei ei voci, cînd vorbi:

– N-am să uit niciodată că l-ai alungat pe omul pe care îl iubeam şi te-ai insinuat în locul lui. Nu sînt sigură că voi putea vreodată să te iert. Singurul lucru de care sînt absolut sigură este că nu te voi iubi niciodată. Tot mai vrei să te însori cu mine?

– Da, răspunse Harry fără ezitare. N-am vrut niciodată să fiu iubit. Şi Dumnezeu mi-e martor că nimeni n-a făcut-o pînă acum.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Poppy îi interzise lui Leo să spună restului familiei întîmplarea cu Michael Bayning, de dinainte de ceremonie.

– Poţi să le spui tot ce doreşti, după banchet, afirmă ea. Dar pînă atunci stai liniştit, fă-o pentru mine. N-am să fiu în stare să îndur tot ritualul – banchetul, tortul de nuntă, discursurile – dacă va trebui să mă uit în ochii lor şi să ştiu că şi ei ştiu.

Leo părea furios.

– Te aştepţi să te însoţesc în faţa altarului şi să i te dau lui Rutledge, deşi nu înţeleg motivul.

– Nu trebuie să-l înţelegi. Doar să mă ajuţi să trec prin asta.

– Nu vreau să te ajut, dacă rezultatul este că vei deveni doamna Harry Rutledge.

Dar pentru că ea l-a rugat, Leo şi-a jucat rolul în ceremonia aceea complicată, cu o îndîrjire demnă. Dînd din cap îi oferi braţul şi împreună o urmară pe Beatrix, pînă în faţa altarului, unde aştepta Harry Rutledge.

Slavă Domnului că slujba a fost scurtă şi lipsită de emoţii. Doar la un moment dat, Poppy a simţit un junghi ascuţit de jenă, cînd preotul a rostit: ...dacă există cineva care poate invoca un motiv valabil, pentru ca

această unire să nu aibă loc, să vorbească acum, sau să tacă pentru totdeauna. După această frază, părea că toată lumea a amuţit timp de două, trei secunde. Pulsul lui Poppy se acceleră. Îşi dădu seama că aştepta, că spera, să audă protestul vehement al lui Michael străbătînd biserica.

Dar n-a fost decît tăcere. Michael plecase.

Ceremonia continuă.

Palma lui Harry era fierbinte, cînd îi strînse palma ei rece. Îşi repetară jurămintele, apoi preotul i-a dat lui Harry verigheta, pe care el o puse hotărît pe degetul ei.

Vocea lui Harry era calmă şi sigură.

– Cu acest inel te iau de soţie, te voi adora cu toată fiinţa mea şi te voi înzestra cu toate bunurile mele lumeşti.

Poppy nu-i întîlni privirea. În loc de asta, se uita la inelul strălucitor de pe deget. Spre uşurarea ei, nu urmă nici un sărut. Obiceiul de a săruta mireasa era de prost gust, o practică plebee, care nu era îndeplinită niciodată la St.George's.

Reuşind în final să se uite la Harry, Poppy tresări văzînd satisfacţia din ochii lui. Îl luă de braţ şi păşiră amîndoi pe interval, îndreptîndu-se spre un viitor şi un destin, ce păreau oricum, numai de bun augur nu.

Harry ştia că Poppy se gîndeşte la el ca la un monstru. Recunoştea că metodele lui au fost necinstite şi egoiste, dar nu existase altă cale pentru a o lua de soţie. Şi nu regreta nici o secundă că i-a luat-o lui Bayning. Poate că era amoral, dar era singurul mod pe care-l cunoştea, pentru a-şi croi drum în lume.

Acum Poppy era a lui şi se va asigura să nu-i pară rău niciodată, că s-a măritat cu el. Va fi amabil cu ea, aşa cum merită. Şi conform experienţei lui, femeile iartă

totul, dacă le oferi stimulente adevărate.

Harry fu relaxat şi în toane bune tot restul zilei. O adevărată procesiune de „caleşti de sticlă", trăsuri elaborate, decorate gen imperiul de aur şi cu nenumărate ferestre, transportară nuntaşii la hotelul *Rutledge*, unde un uriaş banchet oficial urma să se desfăşoare în sala de banchete a hotelului. Ferestrele erau înţesate de privitori, dornici să prindă măcar o imagine a acelei scene strălucitoare. De jur împrejurul sălii, erau plasate colonade şi arcuri greceşti, ornate cu tul şi buchete uriaşe de flori.

Un regiment de servitori au adus platouri şi tăvi de argint cu şampanie şi oaspeţii s-au aşezat pe scaune, pentru a se bucura de ospăţ. Fură serviţi cu porţii personale aburinde de gîscă, acoperită cu o crustă aurie şi garnisită cu sos şi ierburi..... boluri de pepeni şi struguri, ouă de prepeliţă fierte, împrăştiate generos peste salata verde crocantă, coşuri cu brioşe fierbinţi, pîine prăjită şi biscuiţi, jambon şi bacon afumat prăjit.... Farfurii cu friptură de vită tăiată fin, fîşii de carne roz umplute cu trufe tocate parfumate. Fură aduse apoi trei torturi de nuntă din îngheţată, saturate cu fructe.

După cum era obiceiul, Poppy fu servită prima şi Harry nu putea decît să ghicească efortul pe care-l făcea, pentru a mînca şi a zîmbi. Dacă cineva a notat că mireasa e abătută, presupunea că evenimentul a fost copleşitor pentru ea, sau poate – ca orice mireasă – era nervoasă gîndindu-se la noaptea nunţii.

Familia o privea cu o îngrijorare protectoare, mai ales Amelia, care părea să simtă că ceva nu e în regulă. Harry era fascinat de familia Hathaway, de legăturile misterioase dintre ei, ca şi cum ar fi împărtăşit vreaun

secret colectiv. Aproape putea să vadă înţelegerea mută ce exista între ei.

Deşi Harry avea o mulţime de cunoştinţe despre oameni, nu ştia nimic despre cum e să faci parte dintr-o familie.

După ce mama lui a fugit cu unul dintre iubiţii ei, tatăl lui a încercat să scape de orice urmă a existenţei ei. Şi a făcut tot ce a putut să uite chiar că are un fiu, lăsîndu-l pe Harry în grija personalului hotelului şi a unui şir de tutori.

Harry avea puţine amintiri despre mama lui, doar că fusese frumoasă şi avea un păr auriu. Părea că întotdeauna era plecată de lîngă el, neputîndu-se bizui pe ea. Îşi amintea că odată a plîns şi s-a agăţat de fustele ei de catifea, dar ea a reuşit să-l îndepărteze, rîzînd calmă de insistenţele lui.

Ca urmare a abandonului părinţilor săi, Harry mînca la bucătărie, cu angajaţii hotelului. Cînd era bolnav, una sau alta dintre cameriste avea grijă de el. A văzut familii venind şi plecînd şi a învăţat să le privească cu aceeaşi detaşare, ca şi salariaţii hotelului. În fundul sufletului, Harry suspecta că motivul pentru care mama lui a plecat, iar tatăl lui nu avea nimic de a face cu el, era pentru că el era o fiinţă imposibil de iubit. Şi deci nu avu nici o dorinţă de a face parte dintr-o familie. Chiar şi cînd, sau dacă, Poppy îi va dărui copii, Harry nu-i va permite nici unuia să se apropie destul de mult, pentru a se ataşa de el. Nu-şi va permite niciodată să fie încătuşat în acest fel. Şi totuşi, uneori, simţea o invidie ocazională, pentru cei care erau capabili de aşa ceva, ca familia Hathaway.

Banchetul se desfăşura în continuare, punctat de

nesfîrşite discursuri. Cînd Harry observă căderea vizibilă a umerilor lui Poppy, concluzionă că suportase destul. Se ridică şi ţinu o cuvîntare scurtă şi elegantă, aducînd mulţumiri pentru onoarea făcută de oaspeţii participanţi la o zi atît de deosebită.

Era semnalul ca mireasa să se retragă, împreună cu domnişoarele de onoare. În curînd vor fi urmate de toţi ceilalţi, care se vor răspîndi, pentru a lua parte la o multitudine de distracţii, în timpul zilei. Poppy se opri pe prag. Ca şi cum putea să simtă ochii lui Harry aţintiţi asupra ei, îşi aruncă privirea peste umăr.

În ochi îi sclipi un avertisment, care îl stîrni pe acesta. Poppy nu va fi o mireasă prevenitoare şi, de fapt, nici nu se aşteptase să fie. Va încerca să scoată un folos din ceea ce a făcut şi va tolera totul.... pînă la un punct. Se întreba cum va reacţiona, cînd se va duce la ea, în seara aceasta.

Harry îşi luă ochii de la mireasa lui, cînd fu abordat de Kev Merripen, cumnatul lui Poppy, un bărbat care reuşise să treacă aproape neobservat, în ciuda mărimii şi aspectului său impunător. Era înalt, cu părul negru, exteriorul lui auster ascunzînd o natură de o întunecată intensitate.

– Merripen, rosti amabil Harry. Ţi-a plăcut banchetul?

Ţiganul nu avea chef de discuţii protocolare. Se uită fix la Harry, cu o privire ce prevestea moartea.

– Ceva nu e în regulă, rosti el. Dacă ai făcut ceva ce a rănit-o pe Poppy, te voi găsi şi îţi voi zbura capul de pe.....

– Merripen! se auzi o exclamaţie veselă, cînd Leo apăru brusc alături de ei. Harry observă felul în care Leo îi trase ţiganului în coaste un cot de avertisment.

Plin de farmec şi bună dispoziţie, ca de obicei! Se presupune că trebuie să feliciţi mirele, *fral*. Nu să-l ameninţi că-l decapitezi.

– Nu e o ameninţare, bombăni ţiganul. E o promisiune.

Harry întîlni privirea directă a lui Merripen.

– Apreciez preocuparea ta faţă de Poppy. Şi te asigur, că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a fi fericită. Poppy va avea tot ce-şi doreşte.

– Cred că divorţul va fi în fruntea listei, cugetă Leo cu glas tare.

Harry ridică către Merripen o privire rece.

– Îmi place să subliniez că sora ta s-a măritat cu mine de bunăvoie. Michael Bayning a avut neobrăzarea să vină la biserică şi să încerce să o ia pe sus, dacă ar fi fost necesar. Dar n-a făcut-o. Şi dacă n-a vrut să lupte pentru ea, înseamnă că nu o merită. Din clipirea rapidă a lui Merripen, Harry văzu că marcase un punct. Mai mult, după ce am trecut prin atîtea eforturi ca să mă însor cu Poppy, ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să o tratez rău.

– Ce eforturi? întrebă suspicios ţiganul şi Harry realiză că nu i se spusese întreaga poveste.

– N-are importanţă, i se adresă Leo lui Merripen. Dacă ţi-aş spune acum, ai face o scenă stînjenitoare la nunta lui Poppy. Şi asta se presupune că e doar treaba mea.

Schimbară o privire şi Merripen bombăni ceva pe ţigăneşte.

Leo surîse slab.

– N-am idee ce ai spus. Dar suspectez că e ceva despre felul cum să-l transformi pe noul soţ al lui Poppy într-un pămînt de pădure. Făcu o pauză. Mai tîrziu,

bătrîne, continuă el. Între ei fu schimbată o privire cruntă de înţelegere.

Merripen îi făcu un semn scurt din cap şi plecă fără să-i adreseze lui Harry alt cuvînt.

– Şi aceasta a fost una din dispoziţiile lui bune, remarcă Leo, uitîndu-se după cumnatul său, cu o indulgenţă plină de afecţiune. Apoi îşi întoarse atenţia către Harry. Brusc ochii lui se umplură de o silă de viaţă, care probabil că avusese nevoie de o viaţă întreagă pentru a fi căpătată. Mi-e teamă că nici un fel de argument nu va micşora interesul lui Merripen. Trăieşte alături de familia noastră de cînd era copil şi binele surorilor mele este totul pentru el.

– Voi avea grijă de ea, afirmă Harry.

– Sînt sigur că vei încerca. Şi indiferent dacă crezi sau nu, eu sper că vei reuşi.

– Mulţumesc.

Leo îşi concentră asupra lui o privire vicleană, ce ar fi tulburat un bărbat cu conştiinţă.

– Incidental, mîine nu merg cu familia în Hampshire.

– Treburi la Londra? întrebă Harry politicos.

– Da, cîteva obligaţii parlamentare. Şi puţin interes pentru arhitectură – un hobby al meu. Dar în special rămîn din grijă pentru Poppy. Vezi tu, mă aştept ca în curînd să dorească să te părăsească şi intenţioneaz să o conduc eu acasă.

Harry zîmbi dispreţuitor, amuzat de insolenţa noului său cumnat. Avea oare idee în cîte feluri putea să-l distrugă, şi ce uşor ar putea să o facă?

– Acţionează cu grijă, rosti blînd Harry.

Faptul că Leo nu tresări, era ori un semn de naivitate, ori de curaj. Adevărul e că surîse, cu toate că nu existase nici urmă de umor în ce spusese.

– Se pare că e ceva ce nu înţelegi, Rutledge. Ai reuşit să o dobîndeşti pe Poppy, dar nu ai ceea ce e nevoie, pentru a o reţine. Deci, n-am să fiu departe. Am să fiu aici, cînd va avea nevoie de mine. Şi dacă îi faci vreun rău, viaţa ta nu va valora nici o para chioară. Nici un om nu e invulnerabil – nici chiar tu.

După ce o cameristă o ajută pe Poppy să-şi schimbe rochia de mireasă cu un halat, îi aduse un pahar de şampanie de la gheaţă şi se retrase, plină de tact.

Recunoscătoare pentru liniştea şi intimitatea apartamentului, Poppy se aşeză la masa de toaletă şi încet îşi scoase acele din păr. O durea gura de cît zîmbise, chiar şi muşchii mici ai frunţii îi simţea încordaţi. Bău şampania şi se apucă să-şi perie părul cu mişcări lungi, lăsîndu-l să cadă în valuri de mahon. Ţepii periei erau o senzaţie plăcută pe piele.

Harry nu venise încă. Poppy se gîndi ce îi va spune odată ce va apărea, dar nu-i trecu nimic prin minte. Visătoare, se plimbă încet prin camere. Spre deosebire de formalismul de gheaţă al spaţiului de primire, restul camerelor erau îmbrăcate în pluş în culori calde, şi existau o mulţime de locuri pentru odihnă, pentru citit, pentru relaxare. Totul era imaculat, geamurile străluceau de o transparenţă uluitoare, covoarele turceşti curate miroseau a frunze de ceai. Existau cămine cu poliţe de marmoră sau de lemn sculptat şi interiorul din teracotă şi multe candelabre şi aplice, luminînd bine camerele în timpul nopţii.

Pentru Poppy fusese amenajat un dormitor separat. Harry i-a spus că, pentru uzul ei personal, poate avea cîte camere doreşte – apartamentul fiind astfel proiectat, încît să poată fi deschise cu uşurinţă spaţii suplimentare. Cuvertura de pe pat era de culoarea

albastră blîndă a oului de prihor, cearşafurile din pînză fină erau brodate cu floricele albastre. La ferestre atîrnau perdele din satin şi catifea bleu. Era o cameră frumoasă, feminină şi lui Poppy i-ar fi făcut mare plăcere, dacă circumstanţele ar fi fost altele.

Încercă să hotărască pe cine era mai furioasă, pe Harry, pe Michael, sau pe ea însăşi. Probabil că pe toţi trei. Şi era din ce în ce mai nervoasă, ştiind că nu va mai dura mult, pînă cînd va veni Harry. Privirea îi căzu asupra patului. Se asigura pe ea însăşi că Harry nu o va forţa să i se supună. Răutatea nu-l va duce pînă la violenţă crudă.

I se strînse stomacul, cînd auzi pe cineva intrînd în apartament. Inspiră adînc o dată şi încă o dată şi aşteptă, pînă cînd silueta cu umeri laţi a lui Harry apăru în uşă.

Acesta se opri şi se uită la ea, cu o expresie impasibilă. Îşi scosese cravata, cămaşa deschisă dînd la iveală linia puternică a gîtului. Poppy înţepeni şi rămase nemişcată, cînd Harry se apropie de ea. Acesta întinse mîna pentru a-i atinge părul strălucitor, lăsîndu-l să-i alunece printe degete, ca un foc lichid.

– Nu l-am văzut niciodată despletit, rosti el. Era destul de aproape, încît putea să simtă în nări mireasma săpunului folosit de el şi damful de şampanie din respiraţia lui. Degetele i se plimbară uşor pe obrazul ei, detectînd un tremur în nemişcarea ei.

– Frică? întrebă blînd.

Poppy se forţă să-i întîlnească privirea.

– Nu.

– Poate că ar trebui. Sînt mult mai drăguţ, cu oamenii cărora le e frică de mine.

– Mă îndoiesc, rosti ea. Cred că adevărul e exact invers.

Un surîs atinse buzele lui.

Poppy era dezorientată de amestecul complex de emoţii, pe care-l stîrnea în ea, aversiunea şi atracţia, curiozitatea şi resentimentul. Trăgîndu-se de lîngă el, se îndreptă spre masa de toaletă şi examină cutia de porţelan, cu capac aurit.

– De ce ai adus-o? îl auzi întrebînd-o încet.

– Am crezut că e bună pentru Michael. Simţi o undă de satisfacţie văzînd cît de mult îi displăcu afirmaţia ei.

Harry şedea pe jumătate pe pat, într-o ţinută ceremonioasă. Privirea lui nu se desprindea de ea.

– Dacă aş fi avut de ales, aş fi făcut totul în mod obişnuit. Te-aş fi curtat deschis şi te-aş fi cîştigat cinstit. Dar tu deja te hotărîseşi asupra lui Bayning. Deci, pentru mine a fost singurul mod de a acţiona.

– Nu, nu a fost singurul. Puteai să mă laşi să fiu cu Michael.

– E îndoielnic că ţi s-ar fi oferit vreodată. Te-a decepţionat, atît pe tine, cît şi pe el, crezînd că ar putea să-l convingă pe tatăl lui să accepte alternativa. Ar fi trebuit să-l vezi pe bătrîn, cînd i-am arătat scrisoarea – a fost jignit de moarte de ideea ca fiul lui să ia o soţie atît de inferioară lui.

Asta a durut, aşa cum probabil intenţionase Harry, şi Poppy înţepeni.

– Atunci de ce n-ai lăsat ca totul să se desfăşoare logic? De ce n-ai aşteptat pînă cînd mă abandona Michael, apoi să vii să aduni rămăşiţele?

– Pentru că exista posibilitatea ca Bayning să îndrăznească să fugă cu tine. N-am putut să risc. Şi ştiu că, mai curînd sau mai tîrziu, vei realiza că ceea ce-ţi oferea Bayning nu era decît infatuare.

Poppy îi aruncă o privire de cel mai pur dispreţ.

– Ce ştii tu despre iubire?

– Am văzut cum se comportă oamenii îndrăgostiţi. Şi, la ceea ce am fost martor în sacristie în dimineaţa asta, nu avea nici o legătură cu iubirea. Dacă cu adevărat v-aţi fi vrut unul pe altul, nici o forţă din lume n-ar fi putut să vă oprească să ieşiţi din biserica aceea împreună.

– N-ai fi permis tu! se repezi ea ultragiată.

– Adevărat. Dar aş fi respectat intenţia.

– Nici unul dintre noi nu dă un ban pe respectul tău.

Faptul că vorbise în numele lui Michael, ca şi al ei,...."dintre noi".... făcu ca figura lui Harry să devină dură.

– Indiferent care sînt sentimentele tale pentru Bayning, acum eşti soţia mea. Iar el se va căsători cu o moştenitoare cu sînge albastru, aşa cum trebuia să o facă de la început. Acum tot ce a rămas de hotărît este cum vom continua noi doi.

– Aş prefera o căsătorie numai cu numele.

– Nu te acuz, rosti calm Harry. Totuşi, căsătoria nu e legală, pînă nu te duc în pat. Şi din păcate nu am nici o portiţă de scăpare.

Atunci, înseamnă că era gata să insiste asupra drepturilor lui. Nimic nu-l oprea să ia ceea ce voia. Pe Poppy o înţepară nasul şi ochii. Dar, ar fi vrut mai degrabă să moară, decît să plîngă în faţa lui. Îi aruncă o privire încărcată de repulsie, în timp ce inima îi bubuia, pînă cînd îi simţi reverberaţiile în tîmple şi în încheieturile mîinilor şi ale picioarelor.

– Sînt copleşită de o astfel de declaraţie poetică. Oricum, hai să ne îndeplinim contractul. Începu să desfacă nasturii auriţi ai halatului, cu degetele înţepenite şi tremurătoare. Respiraţia îi tremura şi ea în gît. Tot ce îţi cer, este să o faci repede.

Harry se ridică de pe pat cu o uşurinţă graţioasă şi veni lîngă ea. Una din mîinile lui fierbinţi acoperi mîinile ei şi degetele i se liniştiră.

– Poppy! Aşteptă, pînă cînd ea fu în stare să se uite la el. În ochii lui lucea amuzamentul. Mă faci să mă simt ca un violator atroce, rosti el. Şi corect e să-ţi spun că niciodată nu am luat o femeie cu forţa. Un simplu refuz, probabil că ar fi suficient să mă oprească.

Minte, îi spunea ei instinctul. Dar.... Poate că nu. Afurisit să fie, pentru că se juca cu ea ca pisica cu şoarecele.

– Adevărat? întrebă cu demnitatea rănită.

Harry îi aruncă o privire nevinovată.

– Refuză-mă şi vom afla.

Faptul că un individ vrednic de dispreţ era aşa de frumos, era dovada că universul era deosebit de nedrept, sau cel puţin foarte prost organizat.

– Nu intenţionez să te refuz, rosti ea dîndu-i mîna la o parte. Nu intenţionez să te amuz cu scene de virgină. Continuă să-şi descheie nasturii halatului. Dar mi-ar plăcea să o fac în aşa fel, încît să nu mă tem.

Îndatoritor, Harry îşi scoase haina şi se duse să o pună pe spătarul unui scaun. Poppy lăsă să-i cadă halatul pe duşumea şi îşi aruncă papucii din picioare. Aerul rece se strecură pe sub tivul cămăşii de noapte subţiri şi rătăci în valuri îngheţate în jurul gleznelor. De abia putea să gîndească, cu mintea plină de teamă şi îngrijorare. Viitorul pe care îl sperase cîndva dispăruse şi altul fusese creat, unul infinit mai complicat. Harry o va cunoaşte într-un fel în care nimeni altcineva nu o cunoscuse şi n-o va cunoaşte vreodată. Totuşi, nu va fi nimic asemănător cu căsniciile surorilor ei..... va fi o relaţie construită pe ceva foarte departe de dragoste şi încredere.

Informaţia surorii ei Win, privind intimitatea din noaptea nunţii, fusese ornată cu flori şi raze de lună şi cu o foarte simplă descriere a actului fizic. Sfatul lui Win fusese să aibă încredere în soţul ei, să se relaxeze şi să înţeleagă că apropierea sexuală e o latură minunată a iubirii. Nimic din toate astea nu aveau relevanţă, în situaţia în care se trezi Poppy acum.

Camea era cu desăvîrşire tăcută. *Aceasta nu înseamnă nimic pentru mine,* cugetă ea încercînd să se determine să şi creadă. Se simţea ca şi cum ar intra în trupul unui străin, în timp ce-şi scoase cămaşa de noapte peste cap, lăsînd-o să cadă pe covor într-o grămadă informă. Peste tot i se făcuse pielea de găină, sfîrcurile sînilor contractîndu-i-se de frig.

Se duse la pat, dădu la o parte cuverturile şi se strecură înăuntru. Trăgînd aşternutul pînă sus peste sîni, se aşeză cu spatele pe perne. Numai atunci îi aruncă lui Harry o privire.

Cu un picior sprijinit pe un scaun, soţul ei încetase să mai dezlege şireturile unui pantof. Îşi scosese deja vesta şi cămaşa şi muşchii spatelui lui prelung erau adunaţi şi încordaţi. Se uita la ea peste umăr, cu genele dese pe jumătate lăsate. Culoarea lui era grozavă, ca şi cum ar fi stat la soare, iar buzele îi erau depărtate, ca şi cum – în caz că uitase ceva – era gata să spună. Dînd drumul unei respiraţii, ce nu era în totalitate sigură, se întoarse la pantoful lui.

Trupul îi era minunat clădit, dar lui Poppy nu-i făcea plăcere. De fapt, nu-l putea suferi. Ar fi preferat cîteva semne de vulnerabilitate, o urmă de moliciune la mijloc, o pereche de umeri înguşti, orice l-ar fi pus în dezavantaj. Dar era prelung şi puternic şi minunat proporţionat. Încă cu pantalonii pe el, Harry se apropie şi

rămase lîngă pat. În ciuda eforturilor ei de a părea indiferentă, Poppy nu putu să-şi oprească degetele să nu strîngă în pumn cearşafurile brodate.

Mîna lui se îndreptă spre umărul ei gol, vîrful degetelor plimbîndu-se pe gîtul ei şi înapoi. Se opri cînd descoperi pe umăr o cicatrice mică, aproape invizibilă – locul unde se oprise o alică rătăcită.

– De la accident? întrebă el răguşit.

Poppy dădu din cap, incapabilă să vorbească. Îşi dădu seama că el se familiariza cu fiecare detaliu, mic şi unic, al trupului ei....îi acordase acest drept. El mai găsi trei cicatrice pe braţ, mîngîind-o pe fiecare, ca şi cum putea să calmeze aceste răni aşa de vechi. Încet mîna lui se încleştă în părul răspîndit într-un rîu de mahon fin peste pieptul ei, urmărindu-l pe sub cearşafuri şi pături.

I se tăie respiraţia, cînd simţi degetul lui mare trecîndu-i peste bobocul sfîrcului, înconjurîndu-l, trimiţînd valuri de fierbinţeală pînă în fundul stomacului ei. Mîna lui o părăsi o clipă şi, cînd se reîntoarse la sînul ei, îşi umezise degetul cu gura. Mai descrise un cerc sîcîitor, acut, umezeala intensificînd mîngîierea. Genunchii ei se ridicară uşor, coapsele depărtîndu-se, ca şi cum tot trupul ei devenise un vas plin de senzaţii. Cealaltă mînă a lui îi alunecă uşor sub bărbie, ridicîndu-i faţa la nivelul lui.

Se aplecă să o sărute, dar Poppy întoarse capul.

– Sînt acelaşi bărbat, care te-a sărutat pe terasă, îl auzi ea spunînd. Atunci ţi-a plăcut destul de mult.

Poppy putu cu greu să vorbească, în timp ce mîna lui îi cuprindea sînul.

– Acuma, nu.

Pentru ea, un sărut însemna mai mult decît un

simplu gest fizic. Era un dar al iubirii, o afecţiune, sau ceva plăcut, dar nu simţea nimic din toate aceste senzaţii, pentru el. S-ar putea să aibă drept asupra trupului ei, dar nu şi asupra inimii.

Mîinile lui o părăsiră şi se simţi întoarsă încet pe o parte.

Se supuse şi pulsul ei o luă la goană, cînd el se sui alături, în pat. Se aşeză pe o parte, cu picioarele întinse pe saltea, mult mai lungi decît ale ei. Cînd dădu cuverturile la o parte de pe ea, se forţă să se agaţe cu degetele de ele.

Privirea lui Harry alunecă peste trupul subţire dezvelit, peste curbele sînilor, peste linia coapselor strîns lipite. De peste tot parcă izvora fierbinţeala, o îmbujorare care se accentua, pe măsură ce o trăgea mai aproape de el. Pieptul lui era fierbinte şi tare, acoperit de părul negru, ce îi gîdila sînii.

Poppy se cutremură cînd mîna lui se mişcă de-a lungul spatelui ei, aducînd-o şi mai aproape de el. Senzaţia intimă de a fi lipită de un bărbat pe jumătate gol, inspirîndu-i mireasma pielii, era mai mult decît îndrăznise mintea ei să conceapă. El îi desfăcu picioarele goale, materialul pantalonilor lui simţindu-se neted şi răcoros. Şi o ţinu aşa, cu mîna mişcîndu-se uşor pe spatele ei, pînă cînd clănţănitul dinţilor i se potoli.

Gura i se lipi de o parte a gîtului ei încordat. Şi rămase acolo, sărutînd-o, investigînd scobitura din spatele urechii, marginea părului, partea din faţă a gîtului. Limba descoperi bătaia febrilă a pulsului, zăbovi acolo, pînă cînd ea îşi pierdu răsuflarea şi încercă să-l împingă deoparte. Braţele lui se încordară, o mînă ajungînd la curba fundului ei gol şi astfel ţinînd-o şi mai strîns lipită de el.

– Nu-ţi place aşa? întrebă de lîngă gîtul ei.

– Nu, răspunse Poppy încercînd să-şi strecoare braţele între ei.

Harry îi apăsă spatele de saltea, cu ochii strălucind de un amuzament diabolic.

– Nu intenţionezi să admiţi că ţi-ar plăcea ceva din toate astea, nu-i aşa? Ea dădu din cap. Mîna lui îi cuprinse un obraz, cu degetul mare mîngîindu-i buzele strînse. Poppy, dacă nu-ţi place nimic altceva la mine, cel puţin actului acestuia dă-i o şansă.

– Nu pot. Nu, cînd îmi amintesc că aş fi putut să-l fac cu..... el. Cu toate că era furioasă şi plină de resentimente, nu putea să se determine să rostească numele lui Michael.

Şi totuşi, afirmaţia provocă din partea lui Harry, o reacţie mai puternică decît se aşteptase. O apucă de bărbie cu o mînă ca de menghină, puternică, dar nu dureroasă şi cu ochii sclipind de furie. Îl privi sfidătoare, aproape dorind să-i facă ceva rău, pentru a-şi dovedi ei însăşi că e vrednic de dispreţ, aşa cum îşi închipuise.

Dar, cînd în sfîrşit vorbi, vocea lui era scrupulos controlată.

– Atunci am să văd dacă pot să ţi-l scot din gînd. Împinse lenjeria de pat deoparte, insistînd fără milă şi lipsind-o de orice posibilitate de a se ascunde. Încercă să se ridice, dar el o împinse la loc. Mîna i se curbă sub sîn ridicîndu-l şi se aplecă, pînă cînd respiraţia lui se simţi pe sfîrc, ca nişte şocuri uşoare, repetate.

Înconjură aureola cu limba, o încolţi tandru cu dinţii, jucîndu-se cu carnea ei sensibilă. Cu fiecare atingere, cu fiecare umezire a limbii şi zvîcnitură blîndă, plăcerea îi umplu trupul. Mîinile i se strînseră în pumni, încercînd să le ţină de-a lungul corpului. Părea important să nu-l

atingă de bunăvoie. Dar el era priceput şi insistent, trezind impulsuri profunde şi crispate, iar trupul ei era aparent gata să aleagă plăcerea, în locul principiilor.

Întinse mîna spre părul negru, des şi moale, de pe capul lui. Gîfîind, îl ghidă şi spre celălalt sîn. El se supuse cu un murmur răguşit, buzele lui deschizîndu-se peste bobocul fierbinte. Mîinile îi alunecară peste trupul ei, urmînd curbele taliei şi şoldurilor. .Vîrful degetului mijlociu încercui ombilicul şi urmă o cărare şerpuitoare peste abdomenul plat. De-a lungul văii unde picioarele îi erau lipite..... de la genunchi pînă în susul coapselor.... şi înapoi.

Mîngîind-o blînd, Harry şopti:

– Deschide-te pentru mine.

Poppy rămase liniştită, rezistînd, gîfîind, ca şi cum fiecare respiraţie îi era smulsă din gît. Presiunea lacrimilor se mări în spatele ochilor închişi. Să simtă plăcere cu Harry, părea o trădare din partea ei.

Şi el ştia asta. Vocea lui era blîndă lîngă urechea ei, cînd spuse:

– Ceea ce se întîmplă în acest pat e numai între noi doi. Nu e păcat să i te supui soţului tău şi n-ai nimic de cîştigat dacă negi ce plăcere sînt în stare să-ţi ofer. Lasă să se întîmple, Poppy. Nu trebuie să fii virtuoasă cu mine.

– Nu încerc să fiu, rosti ea nesigură.

– Atunci lasă-mă să te ating.

La tăcerea ei, Harry îi desfăcu picioarele, care nu opuseră rezistenţă. Palma lui se plimbă în interiorul coapsei, pînă cînd degetul mare îi atinse bucla moale şi intimă. Ritmul neregulat al respiraţiei lor fremăta prin camera tăcută. Degetul lui se cuibări între buclele umede, atingînd uşor locul acela sensibil, încît ea sări în sus cu un protest înăbuşit.

Strînse mai tare muşchiul întărit şi părul moale şi creţ. Ajungînd din nou jos, despărţi carnea elastică. Apăru nevoia irezistibilă de a se ridica, spre mîna lui. Dar se forţă să zacă pasivă, deşi efortul de a rămîne nemişcată era epuizant.

Găsind intrarea în trupul ei, Harry îi mîngîie moliciunea pînă cînd stoarse din ea efluvii fierbinţi. O dezmierdă, unul din degetele lui pătrunzînd înăuntru. Uluită, înţepeni şi scînci.

Harry o sărută pe gît.

– Şşşşşt.... Nu te rănesc. Uşurel. O mîngîie înăuntru, degetul lui îndoindu-se pentru a o stimula şi mai mult. Iar şi iar, cu răbdare. Plăcerea provocă o nouă tensiune, cu membrele grele de senzaţii palpitante. Degetul lui se retrase şi începu să se joace cu ea alene.

Sunete i se ridicau din gît, dar le înghiţi. Ar fi vrut să se mişte, să se zvîrcolească în fierbinţeala aceea neobosită. Mîinile îi mureau de dorinţa de a-i apuca muşchii lui flexibili, sau umerii. În loc de asta zăcea într-o nemişcare martirizantă.

Dar el ştia cum să-i facă trupul să răspundă, cum să extragă plăcerea din carnea ei îndărătnică. Şi nu putu să-şi oprească coapsele să se ridice cu călcîiele îngropate în maleabilitatea răcoroasă a saltelei. El alunecă de-a lungul ei, sărutînd din ce în ce mai jos, gura lui măsurînd distanţele tandre de-a lungul trupului ei. Cînd ajunse la buclele moi şi intime, totuşi, ea înţepeni şi încercă să se sustragă. Capul i se învîrtea. Nimeni nu i-a spus nimic despre asta. Era imposibil să fie ceva corect.

În timp ce se răsucea, mîinile lui îi alunecară sub fund mobilizînd-o, iar limba lui o găsi cu mişcări ude şi fluente. Cu grijă o ghidă să intre în ritmul voit, ridicînd-o, iar şi iar, în timp ce o atingea înăuntru cu mişcări voluptoase. Gură lacomă, limbă neîndurătoare. O învălui respiraţia fierbinte. Senzaţiile creşteau şi creşteau, pînă

cînd ajunse la un neaşteptat apogeu, ce se răspîndi în toate sensurile. Îi scăpă un ţipăt, apoi altul, în timp ce spasme dense se rostogoleau prin ea. Nu era scăpare, nici posibilitatea de a le stăvili. Iar el era cu ea, prelungindu-i prăbuşirea, lingînd-o moale şi storcîndu-i ultimile spasme de plăcere, în timp ce zăcea tremurînd sub el.

Apoi veni cea mai rea parte, cînd Harry o luă în braţe pentru a o reconforta... şi ea îl lăsă.

Cu greu putea să facă altceva decît să simtă ce stîrnit era, cu trupul încordat şi tare, cu bătăile inimii grăbite sub urechea ei. Îşi plimbă mîna peste curba suplă a spinării ei. Cu o undă de excitare ezitantă, se întreba dacă o va lua.

Dar Harry o surprinse spunînd:

– În noaptea asta, n-am să te forţez să suporţi şi restul.

Vocea ei răsună ciudat de slabă, chiar în propriile ei urechi.

– Nu.... nu trebuie să te opreşti. Aşa cum ţi-am spus....

– Da, vrei să o faci odată, rosti sardonic Harry. Astfel încît să nu mai rămînă nimic de care să-ţi fie teamă. Dîndu-i drumul, se rostogoli departe de ea şi se ridică, ajustîndu-şi cu nepăsare partea din faţă a pantalonilor. Faţa lui Poppy luă foc. Însă eu am hotărît să te las să-ţi mai fie încă puţină frică. Adu-ţi doar aminte că, dacă ai vreo idee privind anularea căsătoriei, am să te răstorn pe spate şi am să te deflorez, înainte chiar de a clipi. Trase cuverturile peste ea şi se opri. Spune-mi, Poppy..... Te-ai mai gîndit la el şi acum? Faţa lui, numele lui se aflau în mintea ta, în timp ce te atingeam? Poppy scutură din cap, refuzînd să-l privească. E un început, rosti el blînd. Stinse lampa şi ieşi.

Iar ea rămase întinsă, singură în întuneric, ruşinată, sătulă şi confuză.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Pentru Harry somnul a fost întotdeauna o problemă. În noaptea aceasta n-a dormit deloc. Mintea lui, obişnuită să se ocupe de mai multe probleme simultan, acum avea un subiect nou, infinit mai interesant la care să se gîndească.

Soţia lui.

Învăţase o mulţime de lucruri despre Poppy, într-o singură zi. A demonstrat că era excepţional de puternică, atunci cînd era expusă tensiunii, nu o femeie care să se facă fărîme într-o situaţie dificilă. Şi, deşi îşi iubea familia, n-a apelat la ei pentru ajutor.

Harry admirase felul în care Poppy s-a ocupat de ziua ei de nuntă. Chiar mai mult, a admirat felul în care s-a ocupat de *el.* Fără fasoane de virgină, aşa cum era îndreptăţită.

Se gîndea la minutele acelea arzătoare de dinaintea plecării lui, cînd fusese dulce şi supusă, trupul ei frumos explodînd ca răspuns. Treaz şi neliniştit, Harry stătea culcat în dormitorul său, din partea cealaltă a apartamentului. Gîndul la Poppy, dormind în spaţiul unde locuia el, era mai mult decît suficient pentru a-l ţine treaz. Nici o femeie nu stătuse niciodată în apartamentul lui. Întotdeauna îşi ţinuse legăturile departe de reşedinţa lui, şi niciodată nu petrecuse cu cineva o

noapte întreagă. Îl incomodase ideea de a dormi într-un pat cu altcineva. Părea ceva mult mai intim decît actul sexual şi la care nici nu se putea gîndi.

Harry se simţi uşurat cînd se iviră zorii, cu plafonul jos al norilor smălţuiţi de un argintiu mohorît. Se sculă, se spălă şi se îmbrăcă. Dădu drumul înăuntru unei fete în casă, care curăţă grătarul căminului şi aduse exemplarele de dimineaţă din *Morning Chronicle, Globe* şi *Times*. Conform rutinei obişnuite, chelnerul de pe etaj va sosi cu micul dejun şi Jake Valentine va veni să prezite rapoartele managerilor şi să ridice lista matinală a sarcinilor.

– Doreşte şi doamna Rutledge micul dejun, domnule? vru să ştie camerista.

Harry se întrebă cît de tîrziu va dormi Poppy.

– Bate-i în uşă şi întreabă-o.

– Da, domnule.

Observă felul în care privirea fetei se furişă dinspre dormitorul lui spre al lui Poppy. Deşi era ceva obişnuit pentru cuplurile clasei superioare să folosească dormitoare separate, camerista manifestă o vagă surpriză, înainte de a-şi stăpîni expresia. Vag plictisit, Harry se uită la ea şi părăsi sufrageria.

Auzi şoaptele fetei şi răspunsul lui Poppy. Sunetul înăbuşit al vocii soţiei lui îi provocă un val de plăcere printre nervi.

Fata în casă se întoarse în sufragerie.

– Am să aduc o tavă şi pentru doamna Rutledge. Aveţi nevoie de altceva, domnule?

Harry clătină din cap, îndreptîndu-şi atenţia spre ziarele aduse de ea. Încercă de cel puţin trei ori să citească un articol, înainte de a renunţa în final şi a privi în direcţia camerei lui Poppy.

În sfîrşit apăru şi ea, îmbrăcată într-un halat din tafta albastră, cu broderie grea de flori. Părul îi era desfăcut, buclele şatene aruncînd licăriri de foc. Expresia ei era neutră, ochii precauţi. Ar fi vrut să dea jos de pe ea îmbrăcămintea cu broderia aceea complicată şi să-i sărute trupul gol, pînă cînd va roşi şi va începe să gîfîie.

– Bună dimineaţa, murmură Poppy, fără să-l privească.

Harry se ridică şi aşteptă pînă ea ajunse la masa cea mică. Nu-i scăpă faptul că încerca să evite să fie atinsă de el, în timp ce o ajută să se aşeze. *Răbdare,* îşi aminti el.

– Ai dormit bine? o întrebă.

– Da, mulţumesc. Era clar că politeţea, mai curînd decît interesul, o făcu să întrebe la rîndul ei: dar tu?

– Destul de bine.

Poppy aruncă o privire teancului de ziare de pe masă. Luînd unul, îl ţinu astfel încît să îşi acopere faţa, în timp ce citea. Deoarece părea că nu e dispusă să facă conversaţie, Harry se ocupă şi el de alt ziar.

Liniştea era întreruptă doar de foşnetul hîrtiei subţiri de ziar.

Fu adus micul dejun şi două fete în casă aranjară farfuriile de porţelan, tacîmurile şi paharele de cristal.

Harry văzu că Poppy ceruse lipii, goale şi pufoase, care scoteau aburi uşori. El îşi începu micul lui dejun, format din ouă ochiuri pe pîine prăjită, tăind gălbenuşurile tari şi întinzîndu-le peste pîinea crocantă.

– Nu e nevoie să te trezeşti devreme, dacă nu vrei, rosti el, presărînd un vîrf de sare peste ouă. Multe doamne din Londra dorm pînă la prînz.

– Îmi place să mă scol odată cu zorii.

– Ca orice bună fermieră, rosti Harry aruncîndu-i un surîs scurt.

Dar Poppy nu avu nici o reacţie la această aluzie, unse doar o lipie cu un strat de miere.

Harry se opri cu furculiţa în aer, hipnotizat la vederea degetelor ei subţiri învîrtind linguriţa în miere şi umplînd meticulos fiecare gaură din lipie cu pasta groasă de ambră. Realizînd că rămăsese ţintuit locului, Harry luă o gură din mîncare. Poppy puse linguriţa într-un mic pot de argint. Descoperind o picătură dulce, rătăcită pe vîrful degetului mare, îl duse la buze şi îl supse.

Puţin şocat, Harry întinse mîna după ceai şi luă o înghiţitură. Lichidul îi opări limba, făcîndu-l să tresară de durere şi să înjure.

Poppy îi aruncă o privire nedumerită.

– E ceva în neregulă?

Nimic. Cu excepţia faptului că, imaginea soţiei lui mîncîndu-şi micul dejun era cel mai erotic act, pe care-l văzuse vreodată.

– Absolut nimic, rosti Harry scrîşnind. Ceaiul era fierbinte.

Cînd îndrăzni să se uite din nou la Poppy, ea tocmai mînca o căpşună proaspătă, ţinînd-o de codiţa verde. Buzele ei se ţuguiară rotunjindu-se, în timp ce-şi înfigea dinţii ferm în carnea coaptă a fructului. *Cristoase!* Sîcîit, se foi pe scaun, cînd toate dorinţele nopţii trecute nesatisfăcute se treziră răzbunătoare. Poppy mai mîncă două căpşuni, muşcîndu-le încet, în timp ce Harry încerca să o ignore. Pe sub haine se înfierbîntase bine şi folosi un şervet pentru a-şi tampona fruntea.

Poppy ridică la gură o bucată de lipie plină cu miere şi îi aruncă o privire perplexă.

– Te simţi bine?

– E prea cald aici, rosti iritat Harry, în timp ce gînduri înflăcărate îi treceau prin minte. Gînduri implicînd miere şi piele fină de femeie şi un boboc roz umed....

Se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, rosti scurt Harry, dornic de orice fel de întrerupere.

Jake Valentine intră în apartament mai prudent ca de obicei, arătînd uşor surprins cînd o văzu pe Poppy aşezată la masa micului dejun. Harry presupunea că noutatea situaţiei va lua puţin timp, pentru a deveni ceva obişnuit.

– Bună dimineaţa, rosti Valentine neştiind dacă să se adreseze doar lui Harry, sau să o includă şi pe Poppy în salut.

Ea rezolvă dilema, adresîndu-i un zîmbet deschis.

– Bună dimineaţa, domnule Valentine. Sper că astăzi nu mai există prin hotel maimuţe scăpate din cuşcă?

Valentine zîmbi.

– Nu, după cîte îmi dau eu seama, doamnă Rutledge. Dar ziua e doar la început.

Harry experimentă o nouă senzaţie, un resentiment otrăvitor, care îi străbătu tot trupul. Era.....gelozie? Asta trebuie că era. Încercă să înăbuşe sentimentul, dar acesta se strecurase pînă în fundul stomacului său. Voia ca Poppy să-i zîmbească şi lui în felul acesta. Îi voia veselia, farmecul, atenţia ei.

Amestecînd în ceai un cub de zahăr, Harry rosti rece:

– Vorbeşte-mi despre adunarea angajaţilor.

– Nimic de raportat. Valentine îi înmînă o foaie de hîrtie. Somelierul roagă să aprobi lista cu vinuri. Şi doamnna Pennywhistle a ridicat problema dispariţiei tacîmurilor de pe tăvi, cînd oaspeţii solicită serviciul în cameră...

Ochii lui Harry se îngustară.

– Aceeaşi problemă nu e şi în sufragerie?

– Nu, domnule. Se pare că în sufragerie oaspeţii sînt înclinaţi să folosească corect tacîmurile. Dar în inti-

mitatea propriilor lor camere, unii... ei bine, dimineaţa trecută, lipsea un întreg serviciu de la micul dejun. Ca rezultat, doamna Pennywhistle a propus să cumpărăm un set de tacţmuri de tablă, care se fie folosite doar pentru mesele private din apartamente.

– Oaspeţii mei, să folosească cuţite şi furculiţe de tablă? Harry scutură din cap emfatic. Nu, va trebui să găsim alt mod de a descuraja mica hoţie. Nu sîntem un afurisit de han de pe marginea drumului.

– Asta este ce am crezut că o să spuneţi. Valentine îl privi pe Harry răsfoind cîteva foi de deasupra. Doamna Pennywhistle a spus că, atunci cînd doamna Rutledge doreşte, ar fi onorată să o însoţească prin birourile şi bucătăriile hotelului şi să-i facă cunoştinţă cu personalul.

– Nu cred... începu Harry.

– Ar fi simpatic, îl întrerupse Poppy. Te rog spune-i că, după micul dejun, voi fi gata să mergem.

– Nu e nevoie, rosti Harry. Nu e ca şi cum ar trebui să conduci locul acesta.

Poppy se întoarse spre el cu un surîs politicos.

– N-aş fi visat niciodată să mă bag în treaba asta. Dar pentru că acesta e noul meu cămin, mi-ar plăcea să mă obişnuiesc cu el.

– Nu e un cămin, rosti Harry.

Privirile li se întîlniră.

– Ba este, afirmă Poppy. Aici locuiesc oameni. Tu nu-l consideri căminul tău?

Stînjenit, Jake Valentine îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Dacă mi-ai da lista matinală, domnule Rutledge....

Harry de abia îl auzea. Continuă să se uite la soţia lui, întrebîndu-se de ce problema părea aşa importantă

pentru ea. Încercă să-şi explice raţionamentul.

– Cu toate că aici locuiesc oameni, aceasta nu face din el un cămin.

– Nu ai sentimente de afecţiune pentru acest loc? întrebă Poppy.

– Ei bine, rosti Valentine stîngaci, eu am plecat.

Nici unul nu observă plecarea lui grăbită.

– E un loc care se întîmplă să fie al meu, rosti Harry. Îl apreciez din motive practice. Dar nu m-am ataşat de el, în nici un fel.

Ochii ei albaştri îi cercetau pe ai lui, era curioasă şi receptivă, plină de compasiune. Nimeni nu se uitase la el în acest fel, niciodată. Asta făcea ca nervii lui în defensivă să-l furnice.

– Trebuie că ţi-ai petrecut toată viaţa prin hoteluri, nu-i aşa? murmură ea. Niciodată într-o casă cu curte, cu un pom.

Harry era incapabil să înţeleagă de ce aceasta ar avea o semnificaţie. Abandonă subiectul şi încercă să-şi recapete controlul.

– Dă-mi voie să fiu clar, Poppy....aceasta e o afacere. Şi salariaţii mei nu trebuie trataţi ca nişte rude, şi nici chiar ca prieteni, sau vei crea o problemă de management. Înţelegi?

– Da, afirmă ea continuînd să-l privească. Încep să înţeleg.

De data aceasta a fost rîndul lui Harry să ridice ziarul şi să-i evite privirea. Îl invadase stînjeneala. Nu voia nici o formă de înţelegere din partea ei. Mai curînd voia să o distreze, să o încadreze pe o listă, aşa cum făcuse în camera curiozităţilor. Atunci de abia ar trebui Poppy să se plîngă de limitele stabilite de el. Şi în schimb, el ar fi un soţ indulgent – atîta timp cît ea va înţelege că el deţine întotdeauna conducerea.

– *Toţi,* rosti emfatic doamna Pennywhistle, şefa menajerelor, începînd cu mine şi pînă la spălătorese, sîntem cu adevărat încîntaţi că domnul Rutledge şi-a găsit în sfîrşit o mireasă. Şi, în numele întregului personal, sperăm că te vei simţi binevenită aici. Ai trei sute de persoane gata să-ţi îndeplinească orice dorinţă.

Poppy era mişcată de evidenta ei sinceritate. Menajera era o femeie înaltă, cu umeri laţi, un ten rumen şi un aer de energie de abia stăpînită.

– Îţi promit, rosti surîzînd Poppy, că n-am să am nevoie de ajutorul a trei sute de persoane. Totuşi voi avea nevoie de ajutorul tău, să-mi găseşti o cameristă. Înainte n-am avut niciodată nevoie de cineva, dar acum – fără surorile şi fără însoţitoarea mea....

– Categoric. În cadrul personalului avem cîteva fete, care ar putea să fie cu uşurinţă antrenate pentru un astfel de scop. Ai putea să le iei interviuri şi dacă nici una nu pare potrivită, vom mai căuta.

– Mulţumesc.

– Mă aştept ca, din cînd în cînd, să doreşti să verifici conturile şi registrele gospodăririi, ca şi listele de aprovizionare şi inventarul. Sînt desigur la dispoziţia ta.

– Eşti foarte amabilă, rosti Poppy. Sînt încîntată să am ocazia de a-i întîlni pe unii din salariaţii hotelului. Şi să văd locurile, pe care nu am putut să le vizitez niciodată, ca oaspete. Bucătăriile, mai ales.

– Bucătarul nostru şef, domnul Broussard, va fi încîntat să-ţi arate bucătăria, mîndru de realizările lui. Făcu o pauză şi adăugă *sotto voce:* din fericire pentru noi, vanitatea lui e anulată de talentul lui.

Începură să coboare scara mare.

– De cît timp eşti salariată aici, doamnă Pennywhistle? întrebă Poppy.

– Ei bine, de aproape zece ani.... de la început. Menajera zîmbi aducîndu-şi aminte. Domnul Rutledge era aşa de tînăr, subţire ca un lujer, cu un accent american puternic şi obiceiul de a vorbi atît de repede, încît de abia puteai să-l urmăreşti. Am lucrat în ceainăria tatălui meu din Strand – am condus-o pentru el – şi domnul Rutledge ne era client obişnuit. Într-o zi a venit şi mi-a oferit poziţia pe care o deţin acum. Deşi hotelul era încă un şir de case particulare. Nimic nu se compară cu ceea ce este acum. Desigur, am spus da.

– De ce „desigur"? Tatăl tău n-a vrut să rămîi în prăvălia lui?

– Ba da, dar le avea şi pe surorile mele, care îl ajutau. Şi era ceva la domnul Rutledge, ce n-am văzut niciodată la nici un bărbat, înainte sau de atunci..... o extraordinară forţă de caracter. E foarte insistent.

– Am observat, rosti Poppy sec.

– Oamenii vor să-l urmeze, sau să facă parte din indiferent ce e băgat. De aceea a putut să realizeze toate astea... doamna Pennywhistle făcu un gest spre ce era în jur...la o vîrstă aşa de tînără.

Poppy realiză că putea să afle mult mai multe despre soţul ei, de la cei care lucrau pentru el. Spera ca măcar cîţiva dintre ei să fie la fel de dornici să vorbească, precum doamna Pennywhistle.

– E un stăpîn exigent?

Menajera chicoti.

– O, da. Dar cinstit şi întotdeauna rezonabil.

Merseră în biroul din faţă, unde doi oameni, unul mai bătrîn, altul de vîrstă mijlocie, discutau deasupra unui registru enorm, ce stătea deschis pe un birou de stejar.

– Domnilor, rosti menajera. Am făcut un tur prin hotel cu doamna Rutledge. Doamnă Rutledge, dă-mi voie să

ţi-l prezint pe domnul Myles, directorul nostru general şi pe domnul Lufton, recepţionerul.

Se înclinară respectuos, privind-o pe Poppy, parcă ar fi fost un monarh venit în vizită. Cel mai tînăr dintre ei, domnul Myles, se aplecă şi roşi pînă cînd vîrful cheliei, care deveni roz.

– Doamnă Rutledge, e cu adevărat o foarte mare onoare! Pot să vă transmit sincerele noastre felicitări pentru căsătorie....

– *Cele mai* sincere, adăugă şi domnul Lufton. Eşti răspunsul la rugăciunile noastre. Îţi dorim ţie şi domnului Rutledge toată fericirea.

Uşor surprinsă de entuziasmul lor, Poppy surîse şi făcu un semn din cap către fiecare dintre ei.

– Mulţumesc, domnilor.

Apoi începură să-i arate biroul, care găzduia un lung şir de registre de sosiri, jurnale ale managerilor, cărţi conţinînd istoria şi obiceiurile ţărilor străine, dicţionare pentru diverse limbi, hărţi de toate felurile şi planurile etajelor hotelului. Planurile, fixate pe un perete, erau marcate cu cerneală, pentru a indica ce camere erau libere, sau în renovare.

Două cărţi legate în piele erau puse deoparte faţă de rest, una roşie, cealaltă neagră.

– Ce sînt volumele acestea? întrebă Poppy.

Bărbaţii se priviră unul pe altul şi domnul Lufton răspunse prudent.

– Există ocazii foarte rare, cînd un oaspete se dovedeşte cam.... ei bine, dificil.

– Imposibil, adăugă domnul Myles.

– ....şi cu regret trebuie să-l înscriem în cartea neagră, ceea ce înseamnă că nu mai este binevenit....

– Indezirabil, adăugă domnul Myles.

– ....şi deci nu putem să-i permitem să revină.

– *Niciodată,* rosti emfatic domnul Myles.

Amuzată, Poppy dădu din cap.

– Îmi dau seama. Şi scopul cărţii roşii?

Domnul Lufton începu să explice.

– Aceasta este pentru anumiţi oaspeţi, care sînt puţin mai exigenţi decît în mod obişnuit.

– Oaspeţi problemă, clarifică domnul Myles.

– Cei care au solicitări speciale, continuă domnul Lufton, sau nu le place cum s-a făcut curăţenie în camere într-un anumit moment, cei care insistă să aducă animale de companie, lucruri de genul acesta. Nu-i descurajăm să rămînă, dar luăm notă de ciudăţeniile lor.

– Hmmm. Poppy luă cartea roşie şi îi aruncă menajerei o privire veselă.

– N-aş fi surprinsă dacă familia Hathaway ar fi menţionată de cîteva ori în cartea aceasta. Comentariul îi fu întîmpinat cu tăcere. Văzînd privirile îngheţate de pe feţele lor, Poppy începu să rîdă: sînt sigură. Unde e menţionată familia mea? Deschise cartea şi se uită pe cîteva pagini, la întîmplare.

Cei doi bărbaţi arătară deodată foarte nefericiţi şi oscilau, ca şi cum erau în căutarea unei ocazii de a-i lua cartea din mînă.

– Doamnă Rutledge, te rugăm, nu trebuie....

– Sînt sigur că nu sînteţi în ea, rosti îngrijorat domnul Myles.

– Eu sînt sigură că sîntem, îl contrazise Poppy cu un surîs. De fapt, probabil că noi deţinem un întreg capitol.

– Da – vreau să spun, nu – doamnă Rutledge, vă implor....

– Foarte bine, rosti Poppy restituindu-le cartea roşie.

Oamenii oftară de uşurare. Totuşi, adăugă ea, cîndva aş vrea să împrumut această carte. Sînt sigură că va fi un material de citit excelent.

– Dacă ai terminat cu necăjirea acestor bieţi domni, doamnă Rutledge, rosti menajera cu ochii sclipind. Văd că mulţi dintre salariaţii noştri s-au adunat dincolo de uşă, pentru a te întîmpina.

– Ce drăguţ! Poppy se duse la recepţie, unde fu recomandată menajerelor, managerilor de pe etaje, personalului de întreţinere şi valeţilor hotelului. Ea repetă numele fiecăruia, încercînd să memoreze cît mai multe posibil, şi puse întrebări despre îndatoririle lor. Ei răspunseră cu plăcere interesului arătat de ea, dînd voluntar informaţii despre diversele regiuni ale Angliei, de unde proveneau şi de cînd munceau la *Rutledge*.

Poppy reflectă că, în ciuda multiplelor ocazii cînd stătuse la hotel ca oaspete, nu se gîndise prea mult la angajaţi. Fuseseră întotdeauna fără nume şi fără feţe, mişcîndu-se în fundal cu o eficienţă calmă. Acuma se simţea înrudită cu ei. Făcea parte din hotel, ca şi ei.... toţi trăind în sfera de influenţă a lui Harry Rutledge.

După prima săptămînă de trai alături de Harry, lui Poppy îi deveni clar că soţul ei desfăşoară un program, ce l-ar fi ucis pe un om normal. Singurul moment, în care era sigură că-l va vedea, era dimineaţa la micul dejun, dar în restul zilei era ocupat, adesea lipsind de la cină şi uneori retrăgîndu-se doar înainte de miezul nopţii.

Lui Harry îi plăcea să se ocupe de două sau mai multe lucruri deodată,făcînd liste şi planuri, aranjînd întîlniri, împăcînd divergenţe, făcînd favoruri. Era în permanenţă contactat de oameni, dornici ca el să-şi aplece mintea strălucită asupra unei probleme, sau a

alteia. Oamenii îl vizitau la orice oră şi, cînd trecea un sfert de oră fără să apară cineva, de obicei Jake Valentine bătea la uşa apartamentului.

Cînd nu era ocupat cu diverse probleme, Harry se plimba prin hotel şi se amesteca cu personalul. Pretenţiile lui de perfecţiune şi servicii de cea mai înaltă calitate erau neobosite. Angajaţii erau generos plătiţi şi trataţi bine, în schimb se aştepta de la ei să muncească din greu şi, mai presus de orice, să fie loiali. Dacă vreunul dintre ei se rănea sau era bolnav, Harry trimitea după medic şi plătea tratamentul. Dacă cineva sugera un mod de a se îmbunătăţi hotelul sau serviciile, ideea era transmisă lui Harry şi, dacă el o aproba, respectivul era răsplătit cu un frumos bonus. Ca rezultat, biroul lui Harry era în permanenţă acoperit de teancuri de rapoarte, scrisori şi note.

Se pare că lui Harry nu-i dăduse prin minte să sugereze o lună de miere, pentru el şi noua lui mireasă şi Poppy suspecta că, aceasta din cauză că nu voia să-şi părăsească hotelul. Şi în mod cert nici ea nu dorea o lună de miere, alături de un bărbat care o înşelase.

De la noaptea nunţii lor, Poppy se simţea nervoasă în prezenţa lui, mai ales cînd rămîneau singuri. El nu făcea un secret din dorinţa ce-l stăpînea şi din interesul faţă de ea, dar nu-i mai făcuse alte avansuri. De fapt, el continua cu felul lui de a fi, politicos şi prevenitor. Părea că încearcă să o obişnuiască cu el, cu circumstanţele deosebite ale vieţii ei. Şi ea îi aprecia răbdarea, deoarece totul era aşa de nou. Ca o ironie totuşi, reţinerea auto-impusă de el oferea momentelor ocazionale de contact dintre ei – o atingere a mîinii lui pe braţul ei, apăsarea trupului lui cînd stăteau aproape în mulţime – o cantitate de atracţie vibrantă.

Atracţie fără încredere... nu era ceva confortabil de simţit faţă de propriul soţ.

Poppy nu avea idee cît va mai continua această păsuire conjugală. Era doar recunoscătoare că Harry era aşa de ocupat cu hotelul. Totuşi.... nu se putea opri să nu se gîndească că această agendă a lui, de răsărit-la-miezul nopţii, nu era deloc sănătoasă pentru el. Dacă i-ar fi păsat de cineva care muncea aşa neobosit, l-ar fi îndemnat să încetinească ritmul, să-şi ia şi timp de odihnă.

Simpla ei compaslune deveni şi mai mare într-o după-amiază, cînd Harry sosi pe neaşteptate în apartamentul lor, ducîndu-şi pardesiul pe mînă. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei cu ofiţerul şef de la *IPL – Intreprinderea de Pompieri a Londrei*. Împreună au parcurs cu meticulozitate hotelul, pentru a examina procedeele de pază contra incendiilor şi echipamentul. Dacă, Doamne fereşte, ar fi izbucnit un incendiu la *Rutledge,* salariaţii fuseseră antrenaţi să ajute cît mai mulţi oaspeţi să părăsească de urgenţă clădirea. Scările de evacuare au fost studiate şi inspectate, iar planurile etajelor şi ieşirile reexaminate. Insemne contra incendiului au fost incastrate în zidurile din afara clădirii, pentru a demonstra că IPL era plătit pentru a o proteja. Cînd Harry intră în apartament, Poppy îşi dădu seama că ziua fusese deosebit de solicitantă. Faţa îi era marcată de oboseală.

La vederea lui Poppy ghemuită în colţul canapelei, citind o carte ce stătea în echilibru pe genunchii ridicaţi, Harry se opri.

– Cum a fost prînzul? o întrebă el.

Poppy fusese invitată să se alăture unui grup de tinere doamne cunoscute, care organizau un bazar anual de caritate

– S-a desfăşurt bine, mulţumesc. Sînt un grup simpatic. Deşi se pare că sînt puţin cam prea dornice să înfiinţeze tot felul de comitete. Întotdeauna am considerat că un comitet are nevoie de o lună, pentru a realiza ceva pe care o singură persoană poate să rezolve în zece minute.

Harry surîse.

– Scopul acestor grupuri nu este eficienţa. Scopul este să aibă ele ceva cu care să-şi umple timpul.

Poppy îi aruncă o privire mai atentă şi ochii ei se măriră.

– Ce s-a întîmplat cu hainele tale?

Cămaşa albă de olandă şi vesta de mătase bleumarin erau pătate cu funingine. Pe mîini avea mai multe pete negre şi una chiar pe maxilar.

– A fost testată una din scările de evacuare în caz de incendiu.

– Ai coborît pe o scară exterioară clădirii? Poppy era uluită că a trebuit să-şi ia un astfel de risc. Nu puteai să ceri altcuiva să o facă? Domnului Valentine, poate.

– Sînt sigur că ar fi făcut-o. Dar n-aş pune la dispoziţia salariaţilor mei echipamente, fără să le fi testat eu însumi. Încă mai sînt îngrijorat pentru cameriste – fustele lor le vor face coborîrea dificilă. Totuşi, am trasat o linie încercînd scara. Aruncă o privire melancolică spre palmele lui. Trebuie să mă spăl şi să mă schimb, înainte de a mă întoarce la treabă.

Poppy îşi întoarse atenţia spre carte. Dar era perfect conştientă de sunetele înăbuşite ce se auzeau din cealaltă cameră, deschiderea sertarelor, clipocitul apei, bubuitul pantofilor descălţaţi. În clipa aceea se gîndi la el dezbrăcat şi o undă de fierbinţeală îi trecu prin stomac.

Harry reveni în cameră, curat şi impecabil, ca de obicei. Cu excepţia...

– O pată, rosti Poppy conştientă de vibraţia de amuzament din glas. Ai ratat o pată.

Harry se privi.

– Unde?

– Pe maxilar. Nu, nu în partea aceea. Ea luă un şervet şi îi făcu semn să vină la ea.

Harry se aplecă peste canapea, cu faţa apropiindu-se de a ei. Rămase liniştit, în timp ce ea îi ştergea funinginea de pe maxilar. O înconjură mireasma pielii lui, proaspătă şi curată, cu o uşoară urmă de fum, ca de lemn de cedru.

Dorind să prelungească momentul, Poppy privi în ochii lui verzi şi insondabili. Erau umbriţi de lipsa somnului. Ceruri milostive, omul ăsta se oprea vreodată pentru o clipă?

– De ce nu stai cu mine? întrebă ea dintr-un impuls.

Harry clipi, în mod clar luat prin surprindere de invitaţie.

– Acuma?

– Da, acuma.

– Nu pot. Există prea multe de.....

– Ai mîncat astăzi? În afară de cîteva îmbucături la micul dejun?

Harry dădu din cap.

– N-am avut timp.

Poppy arătă locul de lîngă ea, de pe canapea, într-o cerere tăcută.

Spre surpriza ei, Harry se supuse. Înconjură capătul canapelii şi se aşeză în colţ privind-o. Una din sprîncenele negre se arcui întrebătoare.

Întinzînd mîna spre tava de alături de ea, Poppy luă o farfurie plină cu sandviciuri, tarte şi biscuiţi.

– Bucătăria îmi trimite mult prea mult pentru o persoană. Ia şi tu ce a mai rămas.

– Eu, realmente nu.....

– Uite, insistă ea punîndu-i farfuria în mînă.

Harry luă un sandvici şi începu să-l mestece încet. Luîndu-şi ceaşca de ceai de pe tavă, Poppy turnă ceai proaspăt şi adăugă o linguriţă de zahăr. Apoi i-o dădu lui Harry.

– Ce citeşti? întrebă el aruncînd o privire spre cartea din poala ei.

– Un roman de un autor naturalist. Pînă acum, nu am putut să găsesc nimic asemănător cu o intrigă, dar descrierea regiunii rurale e de-a dreptul lirică. Făcu o pauză privindu-l cum goleşte ceaşca de ceai. Îţi plac romanele?

El clătină din cap.

– De obicei citesc numai pentru a mă informa, nu pentru a mă distra.

– Dezaprobi faptul că citesc de plăcere?

– Nu, doar că eu adesea nu reuşesc să găsesc timp pentru asta.

– Poate că de aceea nu dormi bine. Ai nevoie de un interludiu între muncă şi somn.

Se aşternu o linişte uscată, perfect calculată, înainte ca Harry să întrebe:

– Ce ai sugera?

Conştientă de ceea ce înţelegea el, Poppy simţi un val de roşeaţă acoperind-o din cap pînă în picioare. Pe Harry părea că-l distrează jena ei, nu într-un mod ironic, ci ca şi cum ar fi găsit-o încîntătoare.

– Tuturor celor din familia mea le plac romanele, rosti în sfîrşit Poppy, readucînd conversaţia la subiect. Ne adunam în salon aproape în fiecare seară şi unul dintre

noi citea cu voce tare. Win e cea mai bună cititoare – pentru fiecare personaj inventează altă voce.

– Mi-ar plăcea să te aud citind, rosti Harry.

Poppy clătină din cap.

– Nu sînt nici pe departe aşa amuzantă ca Win. Îi fac pe toţi să adoarmă.

– Da, rosti Harry. Aí vocea unui învăţăcel. Înainte de a putea să o considere o ofensă, el adăugă liniştitor: care nu zgîrîie urechile, blîndă.....

E extraordinar de obosit, realiză ea. Atît de obosit, încît şi efortul de a formula cuvintele îl dărîmă.

– Trebuie să plec, bombăni el frecîndu-se la ochi.

– Întîi termină-ţi sandviciurile, rosti Poppy autoritară.

El luă supus un sandvici. Şi în timp ce mînca, Poppy răsfoi prin carte pînă găsi ceea ce căuta..... descrierea unei plimbări la ţară, sub un cer plin de nori pufoşi, pe lîngă aluni în floare şi un opăţel alb cuibărit lîngă o gîrlă liniştită. Citi cu un ton măsurat, aruncîndu-i din cînd în cînd o privire lui Harry, în vreme ce acesta golea farfuria de sandviciuri. Apoi se scufundă mai adînc în colţul lui, mai relaxat decît îl văzuse ea vreodată.

Citi mai multe pagini, despre plimbarea pe lîngă garduri vii şi pajişti, printr-o pădure acoperită cu o pătură de frunze veştede, în timp ce razele palide şi blînde ale soarelui făceau loc unei ploi liniştite....

Şi cînd în final ajunse la sfîrşitul capitolului, se uită din nou la Harry.

Adormise.

Pieptul i se ridica şi cobora într-un ritm egal, genele lungi îi umbreau pielea obrazului. O mînă o ţinea pe piept, cu palma în jos, în timp ce cealaltă zăcea pe jumătate deschisă lîngă el, cu degetele puternice parţial îndoite.

– Nu dau greş niciodată, murmură Poppy cu un surîs intim. Talentul ei de a-i face pe oameni să adoarmă era ceva prea mult, chiar şi pentru goana neobosită a lui Harry. Cu grijă puse cartea deoparte.

Era pentru prima oară, cînd putea să-l privească după bunul ei plac. Era ciudat să-l vezi aşa, cu desăvîrşire vulnerabil. În somn, trăsăturile feţei îi erau relaxate şi aproape inocente, în contrast cu obişnuita lui expresie, de comandă. Gura, întotdeauna aşa de hotărîtă, era moale şi catifelată. Arăta ca un băiat pierdut într-un vis solitar. Şi Poppy simţi nevoia de a păzi acest somn, de care avea aşa multă nevoie el. Să-l acopere cu o pătură şi să-i dea de-o parte părul negru de pe frunte.

Trecură mai multe minute de linişte, tăcerea fiind tulburată numai de sunetele depărtate ale activităţii din hotel şi de pe stradă. Intervenise ceva, de care Poppy nici nu ştia că are nevoie.... timp pentru a-l contempla pe străinul, care pusese stăpînire totală pe viaţa ei.

Înţelegea că Harry Rutledge era ca interiorul unuia din mecanismele de ceas complicate construite de el. Cineva putea să examineze fiecare angrenaj, rotiţă şi pîrghie, dar asta nu însemna că putea să înţeleagă vreodată ce făcea ca totul să funcţioneze.

Se pare că Harry îşi petrecuse viaţa luptînd cu omenirea şi încercînd să o supună voinţei lui. Şi în acest scop făcuse mari progrese. Dar în mod clar era nesatisfăcut, incapabil să se bucure de ceea ce reuşise. Lucru ce-l făcea foarte diferit de ceilalţi bărbaţi din viaţa lui Poppy, în special de Cam şi Merripen.

Din cauza moştenirii lor ţigăneşti, cumnaţii ei nu vedeau lumea ca pe ceva ce trebuie cucerit, ci mai curînd ca pe ceva prin care să cutreieri liber. Şi apoi mai

era Leo, care prefera să privească viaţa ca un observator obiectiv, nu ca participant activ.

Harry nu era nimic altceva decît un brigand, plănuind să cucerească pe oricine şi orice. Cum s-ar putea să fie stăpînit un astfel de bărbat? Cum şi-ar putea găsi vreodată liniştea?

Poppy era aşa de prinsă în calmul plin de pace al camerei, încît tresări cînd auzi o bătaie în uşă. Nervii ei vibrară neplăcut. Nu răspunse, dorind ca zgomotul afurisit să dispară. Dar se auzi din nou.

Cioc. Cioc. Cioc.

Harry se trezi cu un murmur nearticulat, clipind cu perplexitatea cuiva care fusese trezit brusc din somn.

– Da? rosti el cu glas aspru, făcînd efort să se aşeze.

Uşa se deschise şi Jack Valentine intră. Păru că se scuză, cînd îi văzu pe Harry şi pe Poppy împreună pe aceeaşi canapea. Poppy de abia putu să se oprească să nu se încrunte, cu toate că el nu-şi făcea decît datoria. Valentine îi înmînă lui Harry o hîrtie îndoită murmurînd cîteva cuvinte criptice şi părăsi apartamentul.

Harry parcurse nota cu o privire înceţoşată. Băgînd-o în buzunarul hainei, îi zîmbi melancolic lui Poppy.

– Se pare că am aţipit cît ai citit. Se uită la ea, cu ochi mai calzi decît îi văzuse ea vreodată. Un interludiu, murmură el fără motiv aparent şi un colţ al gurii i se ridică. Mi-ar mai plăcea unul, în curînd.

Şi plecă, în timp ce ea rămase tăcută străduindu-se să formuleze un răspuns.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Numai cele mai bogate doamne din Londra posedau propria lor trăsură cu cai, deoarece costa o avere să întreţii un astfel de echipaj. Femeile fără grajduri proprii, sau cele care locuiau singure, erau obligate să „angajeze" caii, cupeul şi vizitiul, închiriindu-i de la un serviciu furnizor, sau de la un patron, de cîte ori aveau nevoie să hoinărească prin Londra.

Harry insistase că Poppy trebuia să aibă propria ei trăsură şi pereche de cai şi a trimis după un designer de la un atelier de trăsuri să vină la hotel. După ce s-a consultat cu Poppy, meşterul rotar a fost însărcinat să facă un vehicol după gustul ei. Poppy fu aproape năucită de întregul proces şi chiar puţin enervată, deoarece insistenţa ei de a i se spune preţul materialelor a cauzat o mică dispută.

– Nu te afli aici pentru a întreba cît costă toate astea, îi spuse Harry. Singura ta sarcină este să alegi ce-ţi place.

Dar, conform experienţei ei, aceasta a făcut întotdeauna parte din procesul de alegere.....să vadă ce e disponibil, apoi să compare preţurile, pînă ajungea la ceva ce nu era nici prea scump, nici prea ieftin. Totuşi, Harry părea să considere aceste practici ca un afront, ca şi cum ea punea la îndoială abilitatea lui de a se îngriji de ea.

În final, s-a hotărît ca trăsura să fie lăcuită în exterior cu un lac negru elegant, iar în interior tapiţată cu catifea verde şi piele bej, fixate cu ţinte de alamă şi lambriurile interioare dotate cu picturi decorative. Vor exista perdele de mătase verde şi storuri veneţiene, în loc de obloane de mahon.... perne pentru odihnă din piele marocană...borduri decorative la treptele exterioare, felinare placate şi clanţe asortate la uşi...lui Poppy nu-i trecuse niciodată prin minte că vor fi atît de multe de hotărît.

Petrecu ce mai rămăsese din după-amiaza aceea la bucătărie, cu şeful bucătar, domnul Broussard, şeful cofetar, domnul Rupert, şi cu doamna Pennywhistle. Broussard se apucase de pregătirea unui desert nou....ceva mai adecvat, încercînd să recreeze un desert pe care şi-l amintea din copilărie.

– Stră-mătuşa mea Albertine îl pregătea întotdeauna fără reţetă, explică Broussard melancolic, în timp ce lua bain-marie-ul, sau baia de apă, de pe cuptor. Înăuntru se afla o jumătate de duzină de boluri mici şi aburinde, cu mere. M-am uitat la ea de fiecare dată. Dar procesul mi-a ieşit din minte. Am încercat de vreo cincisprezece ori şi tot n-a ieşit perfect... dar *quand on veut, on peut.*

– Cînd vrei, poţi, traduse Poppy.

– *Exactement.* Cu grijă Broussard scoase vasele din apa fierbinte.

Şeful Rupert turnă o cremă peste fiecare budincă şi deasupra aşeză o foaie fină de aluat franţuzesc.

– Să încercăm? întrebă el înarmîndu-se cu cîteva linguri.

Solemni, Poppy, doamna Pennywhistle şi cei doi şefi luară fiecare un bol şi gustară. Gura lui Poppy se umplu de cremă, tartă moale din mere şi aluat crocant. Închise ochii pentru a se bucura mai mult de textură şi de

arome şi auzi oftatul de satisfacţie al doamnei Pennywhistle şi al şefului Rupert.

– Încă nu e cum trebuie, se agită domnul Broussard încruntîndu-se la bolul lui cu budincă, ca şi cum acesta ar fi fost de o încăpăţînare intenţionată.

– Nu-mi pasă dacă nu e cum trebuie, rosti menajera. E cel mai bun dulce pe care l-am gustat vreodată în viaţa mea. Se întoarse spre Poppy. Nu-i aşa, doamnă Rutledge?

– Cred că e ceea ce mănîncă îngerii în rai, rosti Poppy răscolind prin budincă. Şeful Rupert băgă în gură încă o lingură plină.

– Poate că încă puţină lămîie şi scorţişoară.....cugetă domnul Broussard.

– Doamnă Rutledge!

Poppy se întoarse să vadă cine i-a rostit numele. Zîmbetul aproape i se şterse, cînd îl văzu pe Jake Valentine intrînd în bucătărie. Nu pentru că nu-l plăcea. De fapt, Valentine era foarte arătos şi amabil. Totuşi, se pare că fusese numit un fel de cîine de pază, care punea în aplicare dispoziţia lui Harry, ca Poppy să se abţină să facă legături cu salariaţii.

Domnul Valentine nu arătă mai fericit decît Poppy cînd vorbi:

– Doamnă Rutledge, am fost trimis să vă amintesc că aveţi oră la croitoreasă.

– Adevărat? Acuma? Poppy îl privi absentă. Nu-mi amintesc să-mi fi rezervat oră.

– S-a făcut, în locul tău. La cererea domnului Rutledge.

– O! În silă, Poppy puse lingura jos. Cînd trebuie să plec?

– Într-un sfert de oră.

Asta îi va oferi exact timpul de a-şi aranja părul şi de a-şi pune pe ea o mantie.

– Am destulă îmbrăcăminte, rosti ea. Nu mai am nevoie de altceva.

– O doamnă în poziţia ta, interveni cu înţelepciune doamna Pennywhistle, are nevoie de multe. Am auzit spunîndu-se că doamnele la modă nu îmbracă niciodată o haină de două ori.

Poppy îşi roti ochii.

– Am auzit şi eu. Şi cred că e ridicol. Ce contează dacă o doamnă e văzută în aceeaşi haină de două ori? În afară de faptul că asta dovedeşte că soţul ei e destul de bogat, pentru a-i cumpăra mai multă îmbrăcăminte decît are nevoie.

Menajera zîmbi cu simpatie.

– Să vin cu tine pînă în apartament, doamnă Rutledge?

– Nu, mulţumesc. Am să merg pe culoarul servitorilor. Nici unul dintre oaspeţi nu mă va vedea.

– Nu trebuie să mergi fără escortă, rosti Valentine.

Poppy scoase un oftat plin de nerăbdare.

– Domnule Valentine?

– Da?

– Vreau să merg singură în apartamentul meu. Dacă nu pot să fac aşa ceva, acest hotel va începe să-mi pară o închisoare. El dădu din cap acceptînd şovăitor. Mulţumesc. Murmurîndu-le un la revedere şefilor bucătari şi menajerei, Poppy părăsi bucătăria.

Jake Valentine îşi schimbă stînjenit greutatea de pe un picior pe altul, în timp ce ceilalţi îl priveau.

– Regret, bombăni el. Dar domnul Rutledge a hotărît ca soţia sa să nu fraternizeze cu personalul. Spune că asta ne face pe toţi mai puţin productivi şi există treburi mai potrivite de care să se ocupe ea.

Deşi doamna Pennywhistle nu era de obicei înclinată să-l critice pe patron, faţa ei era încordată de iritare.

– Şi ce anume să facă? întrebă ea tăioasă. Să cumpere lucruri, de care nu are nevoie, sau nu le vrea? Să citească reviste de modă? Să călărească prin parc în prezenţa unui lacheu? Fără îndoială că sînt o mulţime de soţii mondene, care ar fi mai mult decît încîntate de o astfel de existenţă searbădă. Dar această tînără singuratică face parte dintr-o familie strîns unită şi e obişnuită să fie înconjurată de multă afecţiune. Are nevoie de cineva cu care să facă ceva.... o însoţitoare.... Are nevoie de un soţ.

– Are soţ, protestă Jake.

Ochii menajerei se îngustară.

– N-ai observat *nimic* ciudat, în legătură cu relaţia dintre ei, Valentine?

– Nu, şi nu e cazul să discutăm noi despre asta.

Domnul Broussard o privi pe doamna Pennywhistle cu deosebit interes.

– Eu sînt francez, rosti el. Nu am nici o problemă, dacă discut despre aşa ceva.

Doamna Pennywhistle coborî glasul, conştientă de fetele care spălau vasele, în camera alăturată.

– Există nişte îndoieli, în privinţa îndeplinirii relaţiile lor matrimoniale.

– Ascultă... începu Jake, ultragiat de violarea intimităţii patronului său.

– la ceva de aici, *mon ami,* rosti Broussard împingînd spre el o farfurie cu produse de patiserie. În timp ce Jake se aşează şi luă o lingură, şeful îi aruncă doamnei Pennywhistle o privire de încurajare. Ce ţi-a făcut impresia că el încă nu i-a.... gustat năsturelul?

– Năsturelul? repetă Jake incredul.

– *Cresson.* Broussard îi aruncă o privire superioară. O metaforă. Şi mult mai frumoasă decît metaforele pe care le folosiţi voi englezii pentru acelaşi lucru.

– Eu nu folosesc niciodată metafore, bombăni Jake.

– *Bien sur,* pentru că n-ai imaginaţie. Şeful se întoarse spre menajeră. De ce există dubii în legătură cu relaţiile dintre domnul şi doamna Rutledge?

– Cearşafurile, rosti ea scurt.

Jake aproape se înnecă cu budinca.

– Ai pus fetele în casă să-i spioneze? întrebă el cu gura plină de cremă şi frişcă.

– Deloc, rosti în defensivă menajera. Doar că avem fete isteţe şi care îmi spun tot. Şi chiar dacă nu mi-ar fi spus, cineva nu ar avea nevoie de prea mult spirit de observaţie, pentru a vedea că nu se comportă ca un cuplu de însurăţei.

Şeful o privi profund interesat.

– Crezi că există vreo problemă cu morcovul lui?

– Năsturelul, morcovul – totul e de mîncare pentru tine? întrebă Jake.

Şeful ridică din umeri.

– *Oui.*

– Ei bine, afirmă Jake morocănos, există un şir întreg de foste amante ale lui Rutledge, care vor mărturisi fără îndoială că nu e nimic în neregulă cu morcovul lui.

– *Alors,* el e un bărbat viril.... ea e o femeie frumoasă....de ce nu fac salată împreună?

Jake se opri cu lingura la jumătatea drumului spre gură, în timp ce îşi amintea problemele cu scrisoarea de la Bayning şi întîlnirea secretă dintre Harry Rutledge şi vicontele Andover.

– Eu cred, rosti el stînjenit, că, pentru a o lua de soţie, domnul Rutledge a.... Ei bine, a manipulat eve-

nimentele în aşa fel, ca lucrurile să se desfăşoare cum vrea el, fără să ia în consideraţie sentimentele ei.

Ceilalţi trei îl priviră inexpresivi.

Şeful Rupert fu primul care vorbi:

– Dar asta face cu toată lumea.

– Se pare că doamnei Rutledge nu-i place, bombăni Jake.

Doamna Pennywhistle îşi rezemă bărbia pe mînă şi îşi ciocăni gînditoare obrazul.

– Eu cred că ar putea să aibă o influenţă bună asupra lui, dacă va fi înclinată vreodată să încerce.

– Nimic, rosti Jake hotărît. Nimic nu-l va schimba pe Harry Rutledge.

– Deci, cugetă menajera, eu cred că cei doi ar avea nevoie de puţin ajutor.

– Din partea cui? întrebă şeful Rupert.

– Din partea noastră, a tuturor, răspunse menajera. E în folosul nostru ca patronul să fie fericit, nu-i aşa?

– Nu, rosti Jake ferm. N-am văzut niciodată pe nimeni, mai lipsit de înclinare spre fericire. Nici n-ar şti ce să facă cu ea.

– Deci un motiv în plus să încercăm, declară doamna Pennywhistle.

Jake îi aruncă o privire de avertisment.

– Nu o să ne băgăm în viaţa personală a domnului Rutledge. Vă interzic.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

La masa de toaletă, Poppy îşi pudră nasul şi îşi aplică pe buze un strat de ruj. În seara aceasta ea şi Harry trebuiau să participe la un supeu, dat în una din sufrageriile private, o treabă deosebit de protocolară, unde participau dilomaţi străini şi oficiali guvernamentali, în onoarea vizitei monarhului Prusiei, regele Frederick William IV. Doamna Pennywhistle îi arătase meniul şi Poppy remarcase că, cu zece feluri de mîncare, era de aşteptat ca supeul să dureze o jumătate de noapte.

Se îmbrăcă cu cea mai bună rochie de seară, din mătase violetă ce făcea ape în tonuri de albastru şi roz, cînd cădea lumina pe ea. La culoarea unică se ajunsese cu o nouă vopsea sintetică şi era aşa de frapantă, încît nu avea nevoie de multe podoabe. Corsajul se petrecea complicat unul peste altul, lăsînd umerii goi, iar straturile de fuste foşneau uşor, cînd se mişca.

Exact cînd punea jos pensula de pudrat, Harry apăru în prag şi o contemplă pe îndelete. Exista în privirea lui ceva posesiv.

– În seara asta, nici o femeie nu se va compara cu tine, murmură el.

Poppy zîmbi şi îngînă un cuvînt de mulţumire.

– Şi tu arăţi foarte bine, rosti ea, cu toate că „bine" părea un cuvînt cu totul necorespunzător, pentru a-l descrie pe soţul ei.

Harry era deosebit de frumos în ţinută oficială, negru cu alb, cu cravata de nea apretată, cu pantofii foarte bine lustruiţi. Îşi purta îmbrăcămintea elegantă cu o degajare inconştientă, aşa de bine dispus şi ademenitor, încît era uşor să uiţi ce calculat era.

– E timpul să coborîm? întrebă Poppy.

Scoţînd un ceas din buzunar, Harry îl consultă.

– Mai avem paisprezece....nu, treisprezece minute.

Sprîncenele ei se ridicară vîzînd cît de îndoit şi zgîriat era ceasul.

– Dumnezeule! Trebuie că-l porţi de multă vreme.

El ezită înainte de a i-l arăta. Poppy luă cu grijă obiectul în mînă. Ceasul era mic dar greu în palmă, aurul păstrînd în continuare căldura trupului lui. Deschizîndu-i capacul văzu că metalul plin de cicatrice şi zgîriat nu fusese inscripţionat sau înfrumuseţat în nici un fel.

– De unde îl ai? întrebă ea.

Harry îşi băgă ceasul în buzunar. Expresia lui era enigmatică.

– De la tata, cînd i-am spus că plec la Londra. Mi-a povestit că i l-a dat tatăl lui, cu ani în urmă, cu sfatul ca atunci cînd va avea succes, să-l celebreze cumpărîndu-şi un ceas mai frumos. Şi tata mi l-a dat mie, cu acelaşi sfat.

– Dar tu nu ţi-ai cumpărat niciodată altul? Harry dădu din cap negînd. Un zîmbet perplex atinse buzele ei. Aş spune că ai avut succes mai mult decît suficient, pentru a merita un ceas nou.

– Încă nu.

Ea se gîndi că probabil glumeşte, dar nu exista umor în expresia lui. Zguduită şi fascinată, Poppy se întrebă cît de multe bogăţii intenţiona să mai adune, cît de multă puterea voia să capete, înainte de a considera că era destul.

Poate că pentru Harry Rutledge nu exista cuvîntul „destul".

Fu distrasă de la gîndurile ei, cînd el scoase ceva din unul din buzunarele hainei; o cutie plată dreptunghiulară, din piele.

– Un cadou, rosti Harry dîndu-i-o.

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Nu e nevoie să-mi dai nimic. Mulţumesc. Nu mă aşteptam...*oh!* Aceasta, cînd deschise cutia şi văzu colierul de diamante, aranjat pe aşternutul de catifea ca un lac de foc sclipitor. Era o ghirlandă grea de flori strălucitoare, unite între ele cu patrufoi.

– Îţi place? întrebă Harry uşor indiferent.

– Da, sigur, e....îţi taie răsuflarea. Poppy nu-şi imaginase vreodată că va avea o astfel de bijuterie. Singurul colier pe care îl poseda era o perlă unică, pe un lanţ. Voi putea....voi putea să-l pun în seara asta.

– Cred că va fi foarte potrivit pentru rochia ta. Harry scoase colierul din cutie, trecu în spatele ei şi i-l închise în jurul gîtului, cu blîndeţe. Greutatea rece a diamantelor şi atingerea caldă a degetelor lui pe ceafă îi provocară un fior. El rămase în spatele ei, cu mîinile aşezate uşor pe curba cefii ei, apoi mişcîndu-se într-o mîngîiere caldă pe umeri. Ce frumos! murmură el. Deşi nimic nu e aşa frumos ca pielea ta.

Poppy se uita în oglindă, nu la faţa ei îmbujorată, ci la mîinile lui pe pielea ei. Rămaseră amîndoi liniştiţi, uitîndu-se la imaginea lor, parcă erau două siluete prinse în gheaţă.

Mîinile lui se mişcau cu sensibilitate, ca şi cum ar fi atins o lucrare de artă nepreţuită. Cu vîrful degetului mijlociu, urmă forma claviculei pînă la adîncitura de la baza gîtului ei.

Simţindu-se agitată, Poppy se retrase de sub mîinile lui şi se ridică pentru a i se aşeza în faţă, după ce ocolise scăunelul.

– Mulţumesc, reuşi ea să spună. Prudentă, se întinse să-l îmbrăţişeze, braţele ei alunecîndu-i peste umeri.

Era mai mult decît intenţionase Poppy, dar exista ceva în expresia lui care o emoţiona. Uneori, văzuse aceeaşi expresie în copilărie, pe faţa lui Leo, cînd era surprins făcînd ceva rău şi se ducea la mama lor cu un buchet de flori, sau o altă mică comoară.

Braţele lui Harry o înconjurară trăgînd-o spre el. Mirosea minunat şi era cald şi puternic sub straturile de olandă, mătase şi lînă. Adierea blîndă a respiraţiei lui pe ceafa ei o tulbura infinit.

Închizînd ochii, Poppy se sprijini de el. El o sărută pe gît, ajungînd pînă la conjunctura cefii cu maxilarul. Ea simţi căldura răspîndindu-i-se de la picioare pînă în vîrful capului. Şi în îmbrăţişarea lui, descoperi ceva surprinzător, un sentiment de securitate. Se potriveau minunat împreună, blîndeţe şi duritate, maleabilitate şi încordare. Părea că fiecare curbă a ei se îmbina perfect cu contururile lui masculine. Nu i-ar fi păsat dacă ar fi stat lipită de el, împreună cu el, cît de mult ar fi putut.

Dar Harry hotărî să ia mai mult decît i s-a oferit. Mîna lui se îndreptă spre capul ei, făcînd-o să se întoarcă în unghiul corect, pentru a o săruta. Gura lui coborî rapid. Poppy se încordă depărtîndu-se, gata să se izbească stîngaci cap în cap.

Se întoarse cu faţa la el, cu refuzul întipărit pe figură.

Eschivarea păru că l-a îngheţat pe Harry. Scîntei de furie se aprinseră în ochii lui, ca şi cum ea fusese incredibil de incorectă.

– Se pare că interzicerea scenelor virginale a fost abolită.

Poppy răspunse cu demnitate emfatică.

– Nu cred că e ceva teatral, să te retragi cînd nu vrei să fii sărutată.

– Un colier de diamante pentru un sărut. E o tranzacţie aşa de rea?

Obrajii ei deveniră purpurii.

– Apreciez generozitatea ta. Dar greşeşti crezînd că poţi să cumperi, sau să faci tranzacţii cu favorurile mele. Nu sînt amanta ta, Harry.

– Evident. Deoarece în schimbul unui astfel de colier, o amantă s-ar urca în pat şi s-ar întinde, gata să ofere tot ce vreau.

– Niciodată nu ţi-am negat drepturile conjugale, rosti ea. Dacă doreşti, mă duc chiar acum de bunăvoie în pat şi fac ce vrei tu, chiar în clipa aceasta. Dar nu din cauză că mi-ai dăruit un colier, ca parte dintr-un tîrg.

Departe de a fi potolit, Harry o privi grav jignit.

– Să te întinzi, ca o martiră pe un altar de sacrificiu, nu este ceea ce am avut eu în minte.

– De ce nu e suficient că vreau să mă supun ţie? întrebă Poppy cu propriul temperament în flăcări. De ce trebuie să fiu dornică să mă culc cu tine, cînd nu eşti soţul pe care mi l-am dorit?

Chiar în clipa în care cuvintele i-au părăsit buzele, Poppy le regretă. Dar era prea tîrziu. Ochii lui Harry deveniră de gheaţă. Buzele i se despărţiră şi ea se înconjură cu braţele, fiind sigură că e gata să spună ceva îngrozitor.

În loc de asta, el se întoarse şi ieşi din încăpere.

Să se supună.

Expresia stăruia ca o viespe, în minea lui Harry. Înţepîndu-l neîncetat.

Să i se supună... ca şi cum el ar fi fost un fel de broască rîioasă dezgustătoare. Cînd unele din cele mai frumoase femei din Londra îi implorau atenţia. Femei senzuale, educate, cu guri şi mîini deştepte, dornice să-i satisfacă cele mai exotice dorinţe...de fapt, ar putea să aibă una chiar la noapte.

Cînd furia i se mai potoli, destul pentru a putea acţiona normal, Harry se întoarse în dormitorul lui Poppy şi o informă că e timpul să coboare la supeu. Ea îi aruncă o privire prudentă, părînd că vrea să spună ceva, dar avu bunul simţ să tacă.

„Nu eşti soţul pe care l-am dorit."

Şi nu va fi niciodată. Nici o acţiune sau manipulare n-ar putea schimba asta.

Dar Harry va continua să-şi joace cartea. Poppy era a lui în mod legal şi Dumnezeu îi e martor că avea şi banii de partea lui. Timpul va trebui să se ocupe de rest.

Dineul oficial fu un mare succes. De fiecare dată cînd Harry îşi arunca privirea spre capătul celălalt al mesei lungi, vedea că Poppy se achita splendid de îndatoririle ei. Era relaxată şi zîmbitoare, luînd parte la conversaţie, părînd că-şi farmecă vecinii. Era exact aşa cum se aşteptase el: aceste calităţi, considerate nepotrivite la o fată nemăritată, erau admirate la o femeie căsătorită. Observaţiile ei isteţe şi plăcerea de a discuta cu vioiciune o făceau mult mai interesantă, decît domnişoarele de societate, sfioase, cu privirea plecată şi pline de modestie.

Îţi tăia răsuflarea cu rochia ei violetă, cu gîtul subţire

înconjurat de diamante, cu părul lucind de un foc întunecat. Însă zîmbetul o făcea cu adevărat irezistibilă, un zîmbet aşa de dulce şi strălucitor, că îi încălzea şi sufletul şi trupul.

Harry ar fi vrut să-i zîmbească şi lui în acest fel. O făcuse, la început. Trebuie să existe ceva, care să o determine să fie mai caldă cu el, să-l placă din nou. Orice fiinţă are un punct vulnerabil.

Între timp, de cîte ori putea, Harry îi fura o privire frumoasei şi distantei lui soţii....şi petrecu la umbra zîmbetelor pe care le oferea altora.

În dimineaţa următoare Harry se trezi la ora obişnuită. Se spălă, se îmbrăcă şi se aşeză la masa micului dejun cu un ziar, uitîndu-se spre uşa lui Poppy. Nu era nici urmă de ea. Îşi închipuise că va dormi tîrziu, deoarece se retraseseră mult după miezul nopţii.

– Nu o trezi pe doamna Rutledge, îi spuse el cameristei. În dimineaţa aceasta are nevoie de odihnă.

– Da, domnule.

Harry îşi mîncă micul dejun singur, încercînd să se concentreze asupra ziarului, dar privirea lui continua să se îndrepte spre uşa ei.

Ajunsese să se obişnuiască să o vadă în fiecare dimineaţă. Îi plăcea să-şi înceapă ziua cu ea. Şi era conştient că noaptea trecută se purtase ca un bădăran, dîndu-i bijuteria şi pretinzînd o demonstraţie de gratitudine. Ar fi trebuit să o cunoască mai bine.

A fost doar pentru că o dorea aşa de afurisit de mult. Şi devenise un obicei să-şi urmeze calea, mai ales în ce priveşte femeile. Reflectă că probabil nu i-ar face nici un rău, dacă ar învăţa să ţină seama şi de sentimentele altora.

Mai ales dacă aceasta ar grăbi obţinerea a ceea ce voia.

După ce primi de la Jake Valentine rapoartele matinale ale managerilor, Harry se duse împreună cu el în subsolul hotelului, pentru a evalua pagubele provocate de o mică inundaţie, datorată unui canal defect.

– Vom avea nevoie de intervenţia mecanicului, rosti Harry. Şi vreau un inventar al articolelor din stoc stricate.

– Da, domnule, răspunse Valentine. Din păcate, în partea inundată se aflau nişte covoare turceşti făcute sul şi nu ştiu dacă petele....

– Domnule Rutledge! O cameristă agitată cobora ultimele trepte şi se grăbi spre ei. De abia putea să vorbească printre gîfîieli. Doamna Pennywhistle a spus.... să vin să vă anunţ, pentru că....doamna Rutledge.....

Harry se uită la ea cu asprime.

– Ce s-a întîmplat?

– E rănită, domnule...a căzut.

Alarma îi acapară întreaga fiinţă.

– Unde e?

– În apartamentul tău, domnule.

– Trimite după doctor, i se adresă Harry lui Valentine şi fugi spre scară, urcînd cîte două trepte odată. Cînd ajunse la apartamentul lui, o panică uriaşă îl cuprinse. Încercă să o înlăture pentru a gîndi clar. În jurul uşii se adunaseră cameristele şi îşi croi drum cu umărul printre ele, pînă în camera principală. Poppy?

Vocea doamnei Pennywhistle se auzi din baia placată cu faianţă.

– Sîntem aici, domnule Rutledge.

Harry ajunse la baie din trei paşi uriaşi, cu stomacul răscolit de teamă, cînd o văzu pe Poppy pe pardoseală,

culcată în braţele menajerei care o sprijinea. Din decenţă, peste ea fuseseră întinse nişte prosoape, dar membrele îi erau goale şi arătau vulnerabile, în contrast cu pardoseala cenuşie şi tare.

Harry se lăsă pe vine lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat, Poppy?

– Îmi pare rău. Arăta îndurerată şi se scuza. A fost o prostie. Am ieşit din cadă, am alunecat pe gresie şi piciorul s-a îndoit sub mine.

– Mulţumesc cerului că una dintre cameriste, venită să adune vesela de la micul dejun, a auzit-o pe doamna Rutledge plîngînd, îl lămuri doamna Pennywhistle.

– Sînt bine, rosti Poppy. Mi-am răsucit puţin glezna. Îi aruncă menajerei o privire blîndă şi mustrătoare. Pot să mă ridic, dar doamna Pennywhistle nu mă lasă.

– Mi-a fost teamă să o mişc, i se adresă menajera lui Harry.

– Ai avut dreptate să o ţii liniştită, răspunse Harry examinînd piciorul lui Poppy. Glezna era decolorată şi începuse deja să se umfle. Chiar şi atingerea uşoară a degetelor lui a fost suficientă, pentru a o face să se înfioare şi să tragă repede aer în piept.

– Nu cred că am nevoie de doctor, rosti Poppy. Dacă ai putea doar să o înfăşori cu un bandaj uşor şi să capăt puţin ceai din coajă de salcie...

– O, te va vedea un medic, rosti Harry năpădit de o îngrijorare cruntă. Privind faţa lui Poppy, îi văzu urmele lacrimilor şi întinse mîna spre ea, cu o blîndeţe extremă, cu degetele mîngîindu-i obrazul. Pielea ei era la fel de netedă, ca un săpun fin. Avea o pată roşie pe buza inferioară, pe care probabil şi-o muşcase.

Ceea ce văzu Poppy în expresia lui, îi făcu ochii să se deschidă mari şi obrajii să i se îmbujoreze.

Doamna Pennywhistle se ridică de pe podea.

– Ei bine, rosti ea energică. Acum e în grija ta, domnule Rutledge. Mă duc să aduc nişte bandaje şi alifie? Am putea să tratăm glezna în felul acesta, pînă la sosirea medicului.

– Da, rosti Harry scurt. Şi trimite după încă un doctor – vreau şi a doua părere.

– Da, domnule. Menajera o luă la goană.

– N-am aflat nici prima părere, protestă Poppy. Exagerezi. E doar o mică luxaţie şi... ce faci?

Harry pusese două degete deasupra labei piciorului, cu doi centimetri mai jos de gleznă, căutîndu-i pulsul.

– Mă asigur că circulaţia n-a fost afectată.

Poppy îşi roti ochii.

– Dumnezeule! De tot ce am nevoie este să stau undeva, cu piciorul sprijinit.

– Am să te duc în pat, rosti el, punîndu-i un braţ pe spate şi celălalt sub genunchi. Ai putea să mă ţii cu braţele de gît?

Ea roşi din cap pînă în picioare şi se execută bombănind nearticulat. El o ridică cu o mişcare lentă şi uşoară. Poppy se foi puţin, cînd prosoapele începură să-i alunece de pe trup şi gîfîi de durere.

– Te-am lovit la picior? întrebă Harry grijuliu.

– Nu. Cred....Părea că-i e ruşine. Cred că m-am lovit puţin şi la spate.

Lui Harry îi scăpară cîteva înjurături, ceea ce făcu ca sprîncenele ei să se ridice, apoi o duse în dormitor.

– De acum înainte, rosti el sever, nu o să mai ieşi din cadă, decît dacă e cineva care să te ajute.

– Nu pot să fac asta, protestă ea.

– De ce?

– Nu am nevoie de ajutor în fiecare seară, cînd fac baie. Nu sînt copil!

– Crede-mă, rosti Harry, sînt perfect conştient de asta. O puse uşor pe pat şi aranjă cuverturile în jur. După ce-i luă şi prosopul ud, îi aranjă pernele. Unde e cămaşa de noapte?

– În sertarul de jos al comodei.

Harry se duse la comodă, trase sertarul şi scoase o cămaşe albă. Întorcîndu-se la pat, o ajută pe Poppy să o îmbrace, cu faţa marcată de îngrijorare, deoarece ea tresărea la fiecare mişcare. Avea nevoie de ceva împotriva durerii. Avea nevoie de un doctor.

De ce iadului era aşa *liniştе* în jur? Ar fi vrut să vadă oameni alergînd, aducînd obiecte. Voia acţiune.

După ce a aranjat cuverturile în jurul lui Poppy, părăsi încăperea cu paşi mari.

Trei cameriste mai erau încă în hol, vorbind între ele. Harry se încruntă şi cameristele păliră.

– D....domnule? întrebă nervoasă una dintre ele.

– De ce staţi aici? întrebă el. Şi unde e doamna Pennywhistle? Vreau ca una dintre voi să o găsească imediat şi să-i spună să se grăbească! Şi vreau ca celelalte două să începeţi să aduceţi obiecte.

– Ce fel de obiecte, domnule? întrebă una cu voce tremurătoare.

– Lucruri pentru doamna Rutledge. O sticlă cu apă fierbinte. Gheaţă. Laudanum. O cană cu ceai. O carte. Nu mă interesează, începeţi doar să aduceţi obiectele!

Cele două cameriste fugiră mîncînd pămîntul, ca nişte veveriţe îngrozite.

Trecu o jumătate de minut şi nu apăru nimeni.

Unde dracu' e doctorul? De ce toată lumea e aşa de afurisit de înceată?

O auzi pe Poppy strigîndu-l şi răsucindu-se pe călcîie alergă înapoi în apartament. Fu lîngă ea într-o clipă.

Poppy era adunată într-o grămăjoară, nemişcată.

– Harry, se auzi vocea ei de sub aşternuturi, ţipi la oameni?

– Nu, rosti el imediat.

– Bine. Pentru că asta nu e o situaţie serioasă şi în mod cert nu merită.....

– Pentru mine e serioasă.

Poppy dădu la o parte cuverturile de pe faţa ei încordată şi se uită la el, ca şi cum era cineva pe care îl mai întîlnise, dar nu putea să-l identifice. Un zîmbet slab îi trecu peste buze. Mîna ei se întinse spre a lui Harry, micile ei degete strîngîndu-l.

Simpla apucare a mîinii provocă ceva ciudat în inima lui Harry. Pulsul îi acţiona în valuri neregulate şi pieptul i se înfierbîntă de o emoţie necunoscută. Îi luă toată mîna în a lui, apăsînd-o blînd cu palma. Voia să o ţină în braţe, nu cu pasiune, doar să o reconforteze. Cu toate că îmbrăţişarea lui era ultimul lucru pe care-l voia ea.

– Mă întorc într-o clipă, rosti el, ieşind din încăpere cu paşi mari. Se grăbi spre un bufet din biblioteca lui particulară, turnă un pahar mic de coniac franţuzesc şi i-l aduse înapoi lui Poppy. Încearcă asta!

– Ce e?

– Coniac.

Ea încercă să se aşeze, cutremurîndu-se la fiecare mişcare.

– Nu cred că o să-mi placă.

– Nu trebuie să-ţi placă. Bea-l doar. Harry încercă să o ajute, simţindu-se neînchipuit de stîngaci..... el, care întotdeauna şi-a croit calea în jurul formelor feminine cu o încredere absolută. Grijuliu îi puse încă o pernă la spate.

Ea sorbi din coniac şi se strîmbă.

– Uf!

Dacă Harry n-ar fi fost aşa îngrijorat, ar fi găsit un motiv de amuzament la reacţia ei faţă de coniacul acela, dintr-o recoltă ce ajunsese la vîrsta de cel puţin o sută de ani. Şi în timp ce ea continuă să guste coniacul, Harry trase un scaun lîngă pat.

Cînd termină de băut, ceva din încordarea ce-i brăzdase fin faţa dispăruse.

– Ăsta într-adevăr m-a ajutat puţin, rosti ea. Glezna tot mă doare, dar nu cred că-mi pasă prea mult.

Harry îi luă paharul şi îl puse deoparte.

– Asta e bine, rosti el blînd. Te-ar deranja dacă te-aş părăsi din nou pentru o clipă?

– Nu, dar mi-e teamă că o să ţipi iar la subalterni, deşi ei au făcut tot ce au putut. Stai cu mine. Se întinse după mîna lui.

Din nou sentimentul acela misterios....senzaţia unor piese de puzzle ce se potriveau perfect. O legătură nevinovată, o mînă ţinînd-o pe cealaltă şi iată ce imensă satisfacţie producea!

– Harry? Felul blînd în care îi rostise numele făcu să i se ridice firele de păr de pe braţe şi de la ceafă, în mod plăcut.

– Da, iubire? o întrebă răguşit.

– Ai putea.... Te-ar deranja să mă masezi puţin pe spate?

Harry făcu eforturi să-şi ascundă reacţia.

– Sigur că da, rosti apoi străduindu-se să-şi menţină tonul obişnuit. Ai putea să te întorci pe o parte? Ajungînd la partea mai de jos a spatelui, găsi filoanele muşchiului coloanei. Apoi Poppy împinse pernele deoparte şi se întinse pe burtă. El îi masă umerii, descoperindu-i noduri în muşchi.

Îi scăpă un geamăt înăbuşit şi Harry se opri.

– Da, acolo, rosti ea şi plăcerea desăvîrşită din vocea ei ajunse direct în vintrele lui Harry. Continuă să-i maseze spatele, cu degete puternice şi sigure. Poppy oftă profund. Te reţin din treabă.

– Nu am nimic programat.

– Întotdeauna ai programate cel puţin zece acţiuni.

– Nimic nu e mai important ca tine.

– Pari aproape sincer.

– Sînt sincer. De ce n-aş fi?

– Pentru că pentru tine munca e mai importantă decît orice altceva, chiar şi decît oamenii. Mîhnit, Harry tăcu din gură şi continuă să o maseze. Regret, continuă Poppy după un minut. N-am vrut să spun asta. Nu ştiu de ce am spus-o.

Instantaneu, vorbele ei deveniră un balsam peste furia lui Harry.

– Eşti rănită. Şi eşti şi ameţită. E în regulă.

Vocea doamnei Pennywhistle se auzi din uşă.

– Am sosit. Să sperăm că asta va fi suficient, pînă soseşte doctorul. Aducea o tavă încărcată cu obiecte, inclusiv feşe, un pot cu unguent şi două sau trei frunze mari verzi.

– Astea pentru ce sînt? întrebă Harry ridicînd una din frunze. Îi aruncă menajerei o privire întrebătoare. Varză?

– E un remediu foarte eficient, explică menajera. Scade umflătura şi face să dispară vînătăile. Doar că trebuie să ne asigurăm că sfărîmăm nervura centrală a frunzei şi că o strivim puţin, apoi o înfăşurăm în jurul gleznei, după care punem bandajul.

– Nu vreau să miros a varză, protestă Poppy.

Harry îi aruncă o privire severă.

– Nu dau nici un ban pe felul cum miroase, dacă îţi face bine.

– Asta pentru că nu eşti tu cel care trebuie să-şi pună o frunză pe picior!

Dar el îşi continua desigur calea şi Poppy suportă cataplasma, împotriva voinţei ei

– Aşa, rosti Harry înfăşurînd o întreagă feşă în jur. Apoi îi trase tivul cămăşii de noapte peste genunchi. Doamnă Pennywhistle, dacă nu te superi....

– Da, mă duc să văd dacă a sosit doctorul, rosti menajera. Şi am să am o mică discuţie cu cameristele. Din nu ştiu ce motiv, au îngrămădit lîngă uşă cea mai stranie combinaţie de obiecte.....

Într-adevăr doctorul sosise. Suflet stoic cum era, ignoră comentariul bombănit al lui Harry, că sperase să nu-i ia *chiar* aşa mult timp, cînd era vorba de o urgenţă, sau jumătate din răbdarea lui se va sfîrşi, înainte chiar de a traversa pragul.

După ce examină glezna, doctoraul puse diagnosticul de uşoară luxaţie şi prescrise comprese reci împotriva umflăturii. Lăsă o sticlă de tonic împotriva durerii, un vas cu unguent pentru muşchiul încordat de la umăr şi îi sfătui că, mai presus de orice, doamna Rutledge trebuie să se odihnească.

Dacă n-ar fi fost discomfortul resimţit, Poppy s-ar fi bucurat de restul zilei. Aparent Harry hotărîse că trebuie să-i fie îndeplinite toate capriciile. Şeful Broussard trimise sus o tavă cu produse de patiserie, fructe proaspete şi ouă cu maioneză. Doamna Pennywhistle îi aduse încă o garnitură de perne, pentru şi mai mult confort. Harry trimisese un valet la librărie şi omul se întorsese cu un braţ de noi publicaţii.

În curînd după aceea, o cameristă îi aduse lui Poppy o tavă cu cîteva cutii frumoase, legate cu funde.

Deschizîndu-le, Poppy descoperi că una era plină cu bomboane, alta cu fursecuri şi alta cu rahat turcesc. Cea mai grozavă dintre toate, era o cutie plină cu un nou produs numit „ciocolată comestibilă", ce făcuse senzaţie la expoziţia de la Londra.

– De unde sînt astea? îl întrebă Poppy pe Harry, cînd acesta se întoarse în camera ei, după o scurtă vizită la birourile de la recepţie.

– De la cofetărie.

– Nu, *astea*. Poppy îi arătă „ciocolata comestibilă". Nimeni n-a reuşit să procure aşa ceva. Producătorii, *Fellows şi fiul*, şi-au închis prăvălia, cînd s-au mutat într-o nouă clădire. Vorbeau despre asta doamnele de la prînzul filantropic.

– L-am trimis pe Valentine la reşedinţa Fellows, cu rugămintea de a produce o şarjă specială, pentru tine. Harry zîmbi văzînd resturile de hîrtie şifonată răspîndite pe cuvertură. Văd că le-ai gustat deja.

– la una, îl îndemnă generoasă Poppy.

Harry clătină din cap.

– Nu-mi plac dulciurile. Dar se aplecă amabil, cînd ea îi făcu un gest să se apropie. Întinse mîna şi îl apucă de nodul cravatei.

Zîmbetul lui Harry păli, cînd Poppy mări presiunea blîndă cu care-l trăgea în jos. Era suspendat deasupra ei, o greutate susţinută de muşchi şi forţă masculină. Cînd respiraţia ei dulce ajunse la buzele lui, ea simţi fiorul profund care-l străbătu. Şi era conştientă de un nou echilibru dintre ei, o balanţă între voinţă şi curiozitate. Harry rămase liniştit, lăsînd-o să facă ce doreşte.

Ea îl atrase mai aproape, pînă cînd gura ei o atinse pe a lui. Contactul a fost scurt dar vital, provocîndu-i un val de fierbinţeală.

Apoi Poppy îi dădu drumul cu grijă şi Harry se trase înapoi.

– Nu ai vrut să mă săruţi pentru diamante, rosti el cu vocea uşor răguşită, şi o faci pentru ciocolată? Poppy dădu din cap. Cînd Harry îşi întoarse faţa, ea îi văzu obrazul luminat de un zîmbet. Atunci, am să fac zilnic o comandă.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Obişnuit cum era să organizeze programul fiecăruia, Harry părea convins că Poppy îi va permite să facă acelaşi lucru şi cu ea. Şi cînd ea îi spuse că preferă să-şi ia propriile ei decizii privind programul, Harry argumentă că, dacă insistă să socializeze cu personalul hotelului, el ar putea să găsească o mai bună folosire a timpului ei.

– Îmi place să-mi petrec timpul cu ei, protestă Poppy. Nu pot să-i tratez pe toţi cei care locuiesc şi muncesc aici, ca pe nimic altceva decît rotiţele unei maşinării.

– Hotelul a fost condus ani de zile în acest fel, afirmă Harry. Nu se va schimba nimic. Aşa cum ţi-am spus şi mai înainte, vei creia o problemă de management. De acum, fără alte vizite la bucătărie. Fără discuţii cu meşterul grădinar în timp ce taie trandafiri. Fără căni de ceai cu menajera.

Poppy se încruntă.

– Ţi-a trecut vreodată prin minte că salariaţii tăi sînt şi ei oameni, cu gînduri şi sentimente? Te-ai gîndit să o întrebi pe doamna Pennywhistle dacă rana de la mînă i s-a vindecat?

Harry se încruntă.

– Ce rană?

– Da, accidental şi-a prins degetele în uşă. Şi, cînd a

plecat ultima oară în concediu domnul Valentine? Privirea lui Harry deveni inexpresivă. Acum trei ani, continuă Poppy. Chiar şi cameristele pleacă în vacanţă să-şi vadă familiile, sau se duc la ţară. Dar domnul Valentine este atît de devotat funcţiei sale încît îi dedică tot timpul. Şi probabil că nu i-ai spus niciodată măcar un cuvînt de apreciere, sau de mulţumire.

– Îi dau salariu, rosti indignat Harry. De ce dracu' eşti aşa interesată de vieţile personale ale salariaţilor hotelului?

– Pentru că nu pot trăi alături de nişte oameni, pe care îi văd zi de zi, şi să nu îmi pese de ei.

– Atunci ai putea al naibii de bine să începi cu mine!

– Vrei să îmi pese de tine? Tonul ei neîncrezător părea că-l exasperează.

– Vreau să te comporţi ca o soţie.

– Atunci încetează să mă mai controlezi, aşa cum faci cu toţi ceilalţi. Nu mi-ai dat posibilitatea de a alege nimic – nici chiar să aleg dacă să mă mărit sau nu cu tine, în primul rînd.

– Aici e miezul problemei, rosti Harry. N-ai să încetezi niciodată să încerci să mă pedepseşti, pentru că i te-am luat lui Michael Bayning. Ţi-ai dat oare seama, că n-a fost o pierdere aşa de mare pentru el, cum a fost pentru tine?

Ochii lui Poppy se îngustară suspicioşi.

– Ce vrei să spui?

– De la nuntă, şi-a găsit consolare într-o mulţime de femei. A devenit repede cunoscut ca fiind cel mai mare desfrînat din oraş.

– Nu te cred, afirmă Poppy pălind ca moartă. Nu e posibil. Nu putea să conceapă că Michael – Michael *al ei* – se comportă în felul acesta.

– Ştie toată Londra, rosti Harry cu cruzime. Bea, joacă cărţi şi risipeşte bani. Şi dracu' ştie cîte boli a căpătat pînă acum, din bordeluri. Te poate consola faptul că vicontele probabil regretă hotărîrea de a interzice combinaţia dintre tine şi fiul său. La ora actuală, Bayning nu va trăi suficient de mult, pentru a-i moşteni titlul.

– Minţi.

– Întrebă-l pe fratele tău. Ar trebui să-mi mulţumeşti. Pentru că, deşi mă dispreţuieşti aşa mult, eu sînt pentru tine o afacere mai bună decît Michael Bayning.

– Ar trebui să-ţi *mulţumesc?* întrebă Poppy cu vocea îngroşată. După ceea ce i-ai făcut lui Michael? Un zîmbet uluit îi trecu peste buze şi clătină din cap. Îşi duse mîinile la tîmple, ca pentru a alina o durere insuportabilă de cap. Am nevoie să-l văd. Trebuie să vorbesc cu el. Se opri brusc, cînd el o apucă cu duritate de braţe, ceea ce îi provocă durere.

– Încearcă, rosti Harry încet, şi veţi regreta amîndoi.

Dîndu-i mîinile deoparte, Poppy să uită la trăsăturile lui dure şi cugetă: *acesta e omul cu care m-am măritat.*

Incapabil să mai îndure încă un minut în preajma soţiei lui, Harry plecă la clubul de scrimă. Intenţiona să găsească pe cineva, pe oricine, cu care să se antreneze şi să lupte, pînă cînd îl vor durea muşchii şi frustarea va dispărea.. Era bolnav de dorinţă, aproape bolnav din cauza ei. Dar nu voia ca Poppy să-l accepte, din datorie. Voia să-l dorească şi ea. Voia căldura şi bunăvoinţa ei, aşa cum s-ar fi purtat cu Michael Bayning. Blestemat să fie, dacă va accepta mai puţin de atît.

Pînă acum, n-a existat nici o femeie, pe care să o fi vrut şi să nu o fi avut. De ce talentul lui n-are efect, cînd

trebuie să-şi seducă soţia? Devenise clar că, în timp ce foamea lui de Poppy creştea, abilitatea lui de a o fermeca descreştea, în aceeaşi proporţie.

Un sărut scurt dat de ea era mai plăcut decît toate nopţile petrecute cu alte femei. Putea să încerce să-şi uşureze nevoia, cu altcineva, dar aceasta n-ar fi putut să-l satisfacă. Voia ceva ce se pare că numai Poppy era în stare să-i ofere.

Harry petrecu două ore la club, duelînd cu viteza fulgerului, pînă cînd antrenorul de scrimă refuză categoric să-i mai dea voie.

– Destul, Rutledge.

– N-am terminat, rosti Harry scoţîndu-şi masca, cu pieptul greu de forţa respiraţiei.

– Eu spun că da. Apropiindu-se de el, antrenorul îi spuse liniştit: te bazezi pe forţa brută, în loc să-ţi foloseşti capul. Scrima cere precizie şi control şi în seara aceasta ţi-au lipsit amîndouă.

Ofensat, Harry îşi stăpîni expresia şi rosti calm:

– Mai dă-mi o şansă. Am să-ţi dovedesc că greşeşti.

Antrenorul clătină din cap.

– Dacă am să-ţi permit să continui, există toate şansele să se producă un accident. Du-te acasă, prietene. Odihneşte-te. Arăţi obosit.

Era tîrziu, cînd Harry s-a întors la hotel. Încă îmbrăcat în echipamentul de scrimă, intră în hotel, prin uşa din spate. Înainte de a urca scările spre apartamentul lui, fu întîmpinat de Jake Valentine.

– Bună seara, domnule Rutledge. Cum a fost antrenamentul?

– Nu merită discuţie, rosti scurt Harry. Ochii lui se îngustară, cînd văzu încordarea de pe trăsăturile asistentului său. Contează ceva, Valentine?

– O problemă de întreţinere, mi-e teamă.

– Ce anume?

– Tîmplarul repara o parte din duşumea ce se află exact deasupra camerei doamnei Rutledge. Ştii, ultimul oaspete care a stat acolo s-a plîns că scîrţîie scîndurile, aşa că eu....

– Soţia mea e bine? îl întrerupse Harry.

– O, da, domnule. Scuză-mă, n-am vrut să te sperii. Doamna Rutledge e bine. Dar, din păcate, tîmplarul a bătut un cui într-o conductă, astfel că a avut loc o scurgere semnificativă pe tavanul camerei doamnei Rutledge. A trebuit să scoatem o bucată din tavan, pentru a ajunge la conductă şi a opri scurgerile. Mi-e teamă că patul şi covorul sînt distruse. Aşa că în prezent, camera e de nelocuit.

– Iad însîngerat! bombăni Harry trecîndu-şi o mînă prin părul ud de transpiraţie. Cît vor dura reparaţiile?

– Estimăm că două sau trei zile. Şi, fără îndoială, pentru unii dintre oaspeţi, zgomotul va fi o problemă.

– Scuză-te în numele hotelului şi încetează să-i mai taxezi în această perioadă.

– Da, domnule.

Plictisit, Harry realiză că Poppy va trebui să se mute în dormitorul lui. Ceea ce înseamnă că el va trebui să-şi găsească alt loc unde să doarmă.

– Am să stau o vreme într-un apartament pentru oaspeţi, rosti el. Care e gol?

Faţa lui Valentine era lipsită de expresie.

– Mi-e teamă că, în seara asta, sîntem ocupaţi în totalitate, domnule.

– Nu există nici o cameră disponibilă? În *tot* hotelul?

– Nu, domnule.

Harry se încruntă.

– Atunci amenajează un pat pliant în apartamentul meu.

Acum valetul părea că se scuză.

– Ne-am gîndit deja la asta, domnule. Dar nu avem paturi pliante. Trei au fost cerute şi instalate în apartamentele oaspeţilor şi alte două au fost închiriate săptămîna aceasta mai devreme hotelului *Brown*.

– De ce aţi făcut asta? întrebă Harry nevenindu-i să creadă.

– Mi-ai spus că, dacă domnul Brown cere vreodată o favoare, trebuie să i-o satisfac.

– Fac prea multe faroruri oamenilor! se răţoi Harry.

– Da, domnule.

Repede, Harry trecu în revistă alternativele.... Putea să facă rezervare pentru un loc în alt hotel, putea să reuşească să-l facă pe un prieten să-i permită să stea la el peste noapte... dar cînd se uită la figura implacabilă a lui Valentine, ştiu cum ar părea asta. Şi mai bine s-ar lăsa spînzurat, decît să dea cuiva motiv să speculeze, că nu se culca cu propria lui soţie. Înăbuşindu-şi o înjurătură, trecu pe lîngă valet şi se îndreptă către scara lui privată, cu muşchii de la picioare suprasolicitaţi durîndu-l, parcă protestau răutăcios.

Apartamentul era ameninţător de tăcut. Poppy dormea? Nu.... o lampă era aprinsă în camera lui. Inima începu să-i bată cu putere, în timp ce urma raza blîndă a luminii prin hol. Ajungînd la uşa camerei lui, se uită înăuntru.

Poppy se afla în patul lui, cu o carte deschisă în poală.

Harry îşi umplu privirea de ea, observînd cămaşa de noapte modestă albă, volănaşele de dantelă de la mîneci, coada părului împletit atîrnînd pe un umăr. Obrajii îi erau pătaţi de un roşu puternic. Arăta blîndă, dulce şi curată, cu genunchii adunaţi sub cuverturi.

Îl străbătu o dorinţă violentă. Îi era teamă să se mişte, de groază că s-ar putea să se arunce literalmente asupra ei, fără să se mai gîndească la sensibilităţile ei de fecioară. Înfricoşat de dimensiunea propriei lui nevoi, Harry se luptă să şi-o stăpînească. Îşi mută privirea de la ea şi se uită înverşunat în podea, cu dorinţa de a se controla iar şi iar.

– Dormitorul meu a fost stricat, o auzi pe Poppy rostind stîngace. Tavanul....

– Am auzit. Vocea lui era slabă şi răguşită.

– Îmi pare rău că te deranjez.....

– Nu e vina ta. Hary făcu efortul să o privească din nou. Greşeală. Era aşa de frumoasă, aşa de vulnerabilă, cu gîtul subţire ondulîndu-se cînd înghiţea. Ar fi vrut să o siluiască. Îşi simţi carnea îngroşată şi fierbinte de stîrnít ce era, sîngele pulsînd prin el nemilos.

– Există undeva, în altă parte un loc, unde ai putea să dormi? întrebă ea cu greutate.

Harry scutură din cap.

– Hotelul e ocupt în întregime, rosti el mînios.

Ea se uită în jos, la cartea din poala ei, şi rămase tăcută.

Iar Harry, care totdeauna avusese o pronunţie perfectă, se lupta cu cuvintele, ca şi cum erau un perete de cărămidă ce căzuse peste el.

– Poppy....mai devreme sau mai tîrziu....va trebui să mă laşi să....

– Înţeleg, murmură ea cu capul plecat.

Judecata lui Harry începu să se dizolve într-un torent de foc. Va fi a lui, acum, aici. Dar cînd se îndreptă spre ea, văzu ce strîns ţinea în mînă cartea, încît vîrful degetelor se albise. Şi nu se uita la el.

Nu-l voia.

Şi de ce conta asta, nu avea nici cea mai afurisită idee.

Dar aşa era.

Iad însîngerat!

Într-un tîrziu, cu toată forţa voinţei lui, Harry apelă la un ton rece.

– Poate altă dată. În noaptea asta. n-am răbdare să te iniţiez.

Părăsind dormitorul, se duse în baie, să se spele şi să se cufunde în apă rece. De mai multe ori.

– Ei bine? întrebă şeful Broussard, cînd Jake Valentine intră în bucătărie, a doua zi dimineaţa.

Doamna Pennywhistle şi şeful Rupert, care stăteau lîngă masa cea lungă, se uitau la el în aşteptare..

– V-am spus că e o idee proastă, rosti Jake privindu-i pe cei trei. Stînd pe un scaun înalt, apucă un croissant cald de pe un platou cu pateuri şi îl băgă jumătate în gură.

– N-a funcţionat? întrebă menajera cu băgare de seamă.

Jake scutură din cap, înghiţind croissantul şi făcînd semn după o cană de ceai. Doamna Pennywhistle turnă în ceaşcă, adăugă şi o grămadă de zahăr şi i-l dădu.

– Din cîte pot eu să-mi dau seama, mîrîi Jake, Rutledge a petrecut noaptea pe divan. Nu l-am văzut niciodată într-o dispoziţie aşa proastă. Aproape că mi-a tăiat capul, cînd i-am dus rapoartele managerilor.

– O Doamne! murmură doamna Pennywhistle.

Broussard clătină din cap neîncrezător.

– Ce se întîmplă cu voi englezii?

– El nu e englez, s-a născut în America, se repezi Jake.

– O, da, rosti lipsit de delicateţe Broussard amintindu-şe acest fapt: Americanii şi romantismul! E ca şi cum ai privi o pasăre încercînd să zboare cu doar o singură aripă.

– Ce vom face acum? întrebă şeful Rupert îngrijorat.

– *Nimic,* răspunse Jake. Nu numai că intervenţia noastră n-a fost de ajutor, dar a făcut situaţia şi mai rea. De abia îşi vorbesc unul altuia.

În timpul zilei Poppy fu supărată, incapabilă să înceteze să nu mai fie îngrijorată din cauza lui Michael, ştiind că nu putea să facă nimic pentru el. Deşi nefericirea lui nu era din vina ei – şi chiar oferindu-i-se aceleaşi oportunităţi, n-ar fi schimbat nimic din ceea ce făcuse – Poppy se simţea totuşi răspunzătoare. Ca şi cum măritîndu-se cu Harry, îşi asumase o parte din vină.

Excepţie făcea Harry, care era incapabil de sentimente de vinovăţie faţă de ceva.

Poppy cugetă că lucrurile ar fi mult mai puţin complicate, dacă ar putea să se determine pur şi simplu să-l urască pe Harry. Dar, în ciuda nenumăratelor lui defecte, ceva în legătură cu el o mişca, chiar şi acum. Singurătatea lui auto-impusă....refuzul de a stabili legături emoţionale cu oamenii din jurul lui, sau chiar să considere hotelul ca un cămin al lui.... aceste lucruri îi erau străine lui Poppy.

Pentru numele cerului, cum de a ajuns alături de un

bărbat, care nu era capabil de nici un sentiment, cînd tot ce dorise ea vreodată era un om cu care să-şi împartă afecţiunea şi intimitatea? Tot ce voia Harry era să-i folosească trupul, ca şi iluzia unei căsătorii.

Ei bine, ea avea mult mai multe de oferit. Şi el va trebui să ia totul, sau nimic.

Seara, Harry veni în apartament să cineze împreună cu ea. O informă că, după ce se va termina masa, el se va întîlni cu nişte vizitatori, în biblioteca apartamentului lor.

– Cu cine te întîlneşti? întrebă Poppy.

– Cu cineva de la Ministerul de război. Sir Gerald Hubert.

– Aş putea să întreb despre ce va fi vorba?

– Aş zice că mai bine nu.

Privindu-i trăsăturile insondabile, Poppy simţi un fior de nelinişte.

– Trebuie să fac pe gazda? întrebă ea.

– Nu e necesar.

Seara era rece şi umedă, ploaia bătînd cu picături grele pe acoperiş şi în ferestre şi spălînd murdăria de pe străzi, în şuvoaie noroioase. Cina tăcută se termină şi două cameriste strînseră vesela şi aduseră ceaiul.

Punînd o linguriţă de zahăr în lichidul întunecat, Poppy se uită gînditoare la Harry.

– Ce grad are Sir Gerald?

– Asistent de general-adjunct.

– Cu ce se ocupă?

– Administraţie financiară, managementul personalului, servicii de recrutare. El iniţiază reforme, pentru a mări puterea armatei. Reforme foarte necesare, în lumina tensiunilor dintre ruşi şi turci.

– Dacă începe războiul, Anglia va fi tîrîtă în el?

– Aproape sigur. Dar e posibil ca diplomaţia să rezolve situaţia, înainte de a se ajunge la război.

– Posibil, dar nu sigur?

Harry zîmbi cu cinism.

– Războiul aduce întotdeauna mai mult profit decît diplomaţia.

Poppy sorbi din ceai.

– Cumnatul meu Cam mi-a spus că tu ai adus îmbunătăţiri la puşca standard a armatei. Ministerul de război îţi este îndatorat.

Harry clătină din cap, pentru a arăta că n-a fost mare lucru.

– Am dat cîteva idei cînd s-a ivit problema, la un dineu.

– Evident, ideile s-au dovedit foarte eficiente, rosti Poppy. Aşa cum sînt cele mai multe din ideile tale.

Harry răsuci leneş în mînă paharul de porto. Privirea lui se ridică spre ea.

– Încerci să întrebi ceva, Poppy?

– Nu ştiu. Da. Se pare că Sir Gerald va voi să discute cu tine despre armament, nu-i aşa?

– Fără îndoială. Îl aduce şi pe domnul Edward Kinloch, proprietarul unei fabrici de armament. Văzîndu-i expresia, Harry îi aruncă o privire ironică. Ai ceva împotrivă?

– Cred că un creier aşa inteligent ca al tău ar trebui să fie pus la o treabă mai bună, decît găsirea de moduri mai eficiente de a ucide oameni.

Înainte ca Harry să poată răspunde, se auzi o bătaie în uşă şi fură anunţaţi musafirii.

Harry se ridică şi o ajută şi pe Poppy să se scoale de pe scaun, după care ea merse împreună cu el să-i întîmpine pe oaspeţi.

Sir Gerald era un bărbat scund şi îndesat, cu faţa roşie împodobită de o mustaţă groasă albă. Era îmbrăcat cu o manta militară cenuşiu-argintie, împodobită cu nasturi militari. Un miros de fum de tutun şi colonie grea emana din spre el, la fiecare mişcare.

– Ce onoare, doamnă Rutledge, rosti el cu o plecăciune. Am primit rapoarte despre frumuseţea ta, deloc exagerate.

Poppy se forţă să zîmbească.

– Mulţumesc, Sir Gerald.

Stînd lîngă ea, Harry i-l recomandă pe celălalt bărbat.

– Domnul Edward Kinloch.

Kinloch se înclină nerăbdător. În mod clar, întîlnirea cu soţia lui Harry Rutledge nu era o distracţie prea binevenită. Voia să treacă imediat la afaceri. Totul în legătură cu el, costumul fest şi închis la culoare, încordarea lipsită de generozitate a zîmbetului său, ochii prudenţi, chiar şi părul lins, potolit de un strat strălucitor de pomadă, vorbeau de stăpînirea lui de sine rigidă.

– Doamnă!

– Bine aţi venit, domnilor, murmură Poppy. Am să vă las să discutaţi. Să vă trimit ceva de băut?

– De ce, mulţumesc.... începu Sir Gerald, dar Kinloch îl întrerupse.

– E foarte amabil din partea ta, doamnă Rutledge, dar nu e nevoie.

Lui Sir Gerald îi căzu falca dezamăgit.

– Foarte bine, rosti amabilă Poppy. Am să plec. Vă urez o seară plăcută.

Harry îi conduse pe vizitatori în bibliotecă, în timp ce Poppy se uita după ei. Nu-i plăceau musafirii soţului ei

şi în mod deosebit nu-i plăcea subiectul despre care intenţionau să discute. Şi mai mult decît atît, detesta ideea că inteligenţa drăcească a soţului ei era folosită pentru a îmbunătăţi arta războiului.

Retrăgîndu-se în camera ei, Poppy încercă să citească, dar mintea continua să i se întoarcă la discuţia ce avea loc în bibliotecă. Pînă la urmă renunţă la încercarea de a citi şi puse cartea deoparte.

Se certa, în tăcere, cu ea însăşi. Să tragă cu urechea nu era corect. Dar realmente, pe scara păcatelor, cît de grav era? Ce era dacă cineva trăgea cu urechea dintr-un motiv bun? Ce era dacă exista un rezultat benefic al trasului cu urechea, cum ar fi să împiedice pe altcineva să facă o greşeală? Mai mult, nu era datoria ei, ca soţie a lui Harry, să-i fie de ajutor cînd era posibil? Da, ar putea să aibă nevoie de sfatul ei. Şi în mod cert, cel mai bun mod de a-l ajuta era să afle ce discuta cu oaspeţii.

Poppy traversă apartamentul în vîrful picioarelor, pînă la uşa bibliotecii, ce fusese lăsată uşor crăpată. Ferindu-se să nu fie văzută, ascultă:

-.....poţi să simţi puterea reculului, în lovitura puştii din umărul tău... rostea Harry cu un ton realist. Trebuie să existe un mod de a transforma această putere într-un efect practic, folosind reculul pentru a atrage alt glonţ. Sau şi mai bine, aş putea să inventez un înveliş metalic ce conţine praful de puşcă şi glonţul şi să amorsez totul în unul singur. Forţa reculului va arunca afară cartuşul şi va atrage altul, astfel încît arma poate să tragă de mai multe ori. Şi ar avea mult mai multă putere şi precizie, decît orice armă de foc folosită acum.

Declaraţia lui fu întîmpinată cu tăcere. Poppy ghici că Kinloch şi Sir Gerald, ca şi ea însăşi, făceau efort să înţeleagă ce tocmai descrisese Harry.

– Doamne, rosti în final Kinloch, rămas fără răsuflare. Asta e mult mai mult decît....asta trece dincolo de ceea ce fabric eu de obicei.....

– Se poate face? întrebă Sir Gerald scurt. Pentru că în acest caz, asta ne-ar crea nouă un avantaj asupra oricărei armate din lume.

– Pînă cînd e copiată, rosti Harry sec.

– Totuşi, reluă Sir Gerald, în timpul care le va fi necesar pentru a reproduce tehnologia noastră, noi vom fi extins Imperiul.....îl vom consolida aşa de ferm.... că supremaţia noastră va fi de necontestat.

– Nu va fi de necontestat prea multă vreme. Aşa cum a spus odată Benjamin Franklin, imperiul seamănă cu un tort mare – cel mai uşor se topeşte începînd de la margine.

– Ce ştiu americanii despre construirea unui imperiu? întrebă Sir Gerald cu un fornăit dispreţuitor.

– Se întîmplă, murmură Harry, să fiu american prin naştere.

Altă tăcere.

– Cu cine ţii? întrebă Sir Gerald.

– Cu nici o ţară în mod special, răspunse Harry. Asta ridică vreo problemă?

– Nu, dacă ne dai nouă drepturile asupra proiectului armei. Iar licenţa îi revine exclusiv lui Kinloch.

– Rutledge, se auzi vocea gravă şi înflăcărată a lui Kinloch. Cît timp îţi va lua să-ţi consolidezi ideile şi să creezi un prototip?

– Nu am idee, rosti Harry amuzat de fervoarea celuilalt. Cînd am timp liber, voi lucra la ea. Dar nu pot să vă promit....

– Timp liber? Acum Kinloch era indignat. În asta stă o avere, fără a mai menţiona viitorul Imperiului. Pe

Dumnezeul meu, dacă aş avea măiestria ta, nu m-aş odihni pînă cînd n-aş aduce această idee la îndeplinire!

Poppy se simţi bolnavă, cînd auzi lăcomia pură din vocea lui. Kinloch voia profituri. Sir Gerald voia putere.

Şi dacă Harry îi ajuta....

Nu putea să-şi permită să asculte mai mult. În timp ce bărbaţii continuau să vorbească, ea plecă de acolo tăcută.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

După ce şi-a luat rămas bun de la Sir Gerald şi de la Edward Kinloch, Harry se întoarse şi-şi sprijini spatele de uşa apartamentului său. Perspectiva de a desena o armă nouă şi un cartuş cu glonţul integrat, ar fi fost în mod normal o provocare interesantă.

Totuşi, în prezent, nu era altceva decît o distracţie plictisitoare. Exista doar o singură problemă, pe care era interesat să o rezolve, şi aceasta nu avea nimic de a face cu văjitoriile mecanicii.

Masîndu-şi ceafa, Harry intră în dormitor, în căutarea unei cămăşi de noapte. Deşi de obicei dormea gol, era greu de închipuit că aşa ceva ar fi fost confortabil pe divan. Perspectiva de a petrece încă o noapte acolo, îl făcu să-şi pună întrebări asupra propriei sale sănătăţi mintale. Era confruntat cu o alegere, sau să doarmă într-un pat confortabil cu ispititoarea lui soţie, sau să doarmă singur, într-o piesă de mobilier îngustă....oare intenţiona să opteze pentru cea din urmă?

Din pat, soţia lui se uita la el cu o privire acuzatoare.

– Nu pot să cred că ai luat în considerare treaba asta, rosti ea fără altă introducere.

Îi luă o clipă creierului lui preocupat, pentru a înţelege că nu se referea la aranjamentele lor de dormit, ci la întîlnirea pe care tocmai o avusese. Dacă nu ar fi

fost aşa obosit, Harry s-ar fi gîndit să o atenţioneze că nu era o noapte propice pentru ceartă.

– Cît de mult ai auzit? întrebă el calm, întorcîndu-se să scotocească prin unul din sertarele comodei.

– Destul, ca să înţeleg că poţi să proiectezi un nou gen de armă pentru ei. Şi în acest caz, vei fi răspunzător pentru tot carnagiul şi toată suferinţa.....

– Nu, n-am să fiu. Harry îşi scoase cravata şi haina, aruncîndu-le pe podea, în loc să le aşeze frumos pe un scaun. Soldaţii care poartă puştile vor fi răspunzători. Şi politicienii şi militarii care îi trimit acolo.

– Nu fi necinstit, Harry. În primul rînd, dacă nu ai inventa tu armele, ei nu le-ar avea.

Renunţînd să mai caute cămaşa de noapte, Harry îşi scoase pantofii şi îi aruncă pe grămada de haine pe care o lepădase.

– Crezi că oamenii se vor opri vreodată să născocească noi moduri de a se ucide unii pe alţii? Dacă nu fac eu asta, o va face altcineva.

– Atunci lasă pe altcineva. Nu accepta să fie o moştenire lăsată de tine. Privirile lor se întîlniră, ciocnindu-se. *Pentru numele lui Dumnezeu,* ar fi vrut el să o implore, *nu mă mai provoca în noaptea asta.* Efortul de a purta o conversaţie coerentă îi epuiza încet-încet acea mică auto-constrîngere ce îi mai rămăsese. Ştii că am dreptate, insistă Poppy aruncînd cuverturile de pe ea şi sărind din pat pentru a-i ţine piept. Ştii ce simt eu în legătură cu armele. Asta nu contează deloc pentru tine?

Harry putea să-i vadă contururile trupului prin cămaşa albă şi subţire. Putea chiar să-i vadă sfîrcurile sînilor, roz şi tari în răcoarea camerei. Corect şi greşit..... nu, nu dădea un ban pe această morală nefo-

lositoare. Dar dacă asta o va înmuia pe ea, dacă asta o va face să-i ofere chiar şi puţin din ea, i-ar spune lui Sir Gerald şi întregului guvern britanic să se ducă învîrtindu-se. Şi undeva în fundul sufletului lui, se produse o ruptură, cînd experimentă ceva în întregime nou pentru el.... Dorinţa de a place altcuiva.

Supunîndu-se sentimentului, chiar înainte de a-l identifica, deschise gura pentru a-i spune lui Poppy că s-ar putea să-i îndeplinească rugămintea. Mîine va trimite vorbă Ministerului de război că înţelegerea a căzut.

Dar înainte de a putea să scoată o vorbă, Poppy rosti calmă:

– Dacă îţi ţii promisiunea făcută lui Sir Gerald, am să te părăsesc.

Harry nici n-a fost conştient că a întins mîna după ea, descoperi doar că o strîngea şi ea gîfîia.

– Asta nu e la alegerea ta, reuşi el să spună.

– Nu poţi să mă faci să stau, dacă nu vreau, afirmă ea. Şi n-am să fac nici un compromis, Harry. Vei face ce te-am rugat, sau voi pleca.

Iadul tot se prăvăli peste el. Să-l părăsească, oare ar face-o?

Nu în această viaţă, nici în următoarea.

Îl considera un monstru.... Ei bine, o să-i dovedească că are dreptate. Va fi tot ce crede ea despre el şi mai rău de atît. O trase lîngă el, sîngele fierbinte furnicîndu-i prin vintre, cînd simţi ţesătura de batist lipindu-se de trupul ei tare şi neted. Apucîndu-i în mînă cosiţele, îi desfăcu panglica. Gura lui se lipi de adîncitura dintre gît şi umăr şi parfumul săpunului şi mireasma de piele de femeie îi inundară simţurile.

– Înainte de a lua o hotărîre, rosti el cu un ton gutural, cred că voi lua o mostră din ceea ce s-ar putea să-mi lipsească.

Mîinile ei se ridicară spre umerii lui, pentru a-l respinge.

Dar nu se zbătea. O ţinea strîns lipită de el.

Harry nu dorise niciodată cu atîta disperare, dincolo de orice mîndrie. O ţinea, absorbind senzaţia fiinţei ei, cu tot trupul. Părul i se despletise, mătasea lui înflăcărată alunecîndu-i pe braţe. Îl prinse în pumn şi-şi puse buclele moi pe faţă. Mirosea a trandafiri, urmele otrăvitoare ale săpunului parfumat, sau ale uleiului de baie. Căută şi mai mult parfum, inhalîndu-l cu inspiraţii profunde.

Smucindu-i partea din faţă a cămăşii de noapte, Harry auzi micii nasturi îmbrăcaţi căzînd pe covor. Poppy se înfioră, dar nu opuse rezistenţă, în timp ce el îi ridica îmbrăcămintea spre mijloc, lăsînd mînecile să-i imobilizeze braţele. Mîna lui se îndreptă spre unul din sînii cu forme abundente şi frumoase în lumina slabă. Îl atinse cu dosul degetelor, deplasîndu-le încet, pînă cînd unul dintre bobocii roz se prinse uşor între ele. Trase, puţin. Simţind blînda presiune, Poppy oftă şi îşi muşcă buza.

Împingînd-o înapoi, Harry se opri, cînd şoldurile ei se loviră de marginea saltelei.

– Întinde-te, rosti el cu o voce mai aspră decît intenţionase. O ajută să se întindă pe spate, sprijinind-o cu braţele, aşezînd-o pe pat. Aplecîndu-se peste trupul ei îmbujorat, savură toată această piele cu parfum de trandafiri, căutînd să o cîştige cu sărutări..... sărutări încete mişcătoare, umede, artistice şi prietenește răbdătoare. Îşi croi drum cu limba spre piscul unui sîn şi îi captură sfîrcul întărit, atingîndu-l cu limba. Poppy gemu, trupul ei încordîndu-se într-un arc neajutorat, în timp ce el o supse minute întregi.

Scoţînd cămaşa de muselină de pe ea, Harry o aruncă pe podea. Se uită la ea, atît cu foame, cît şi cu adoraţie. Era de o frumuseţe de nedescris, culcată într-un abandon dulce în faţa lui....pierdută, stîrnită, nesigură. Privirea ei era distantă, ca şi cum ar fi încercat să cuprindă prea multe senzaţii într-una singură.

Harry îi scoase şi restul îmbrăcăminţii şi se aplecă peste ea.

– Atinge-mă, fu îngrozit să se audă spunînd..... ceva ce nu rugase niciodată pe nimeni.

Încet braţele ei se ridicară, o mînă alunecîndu-i în jurul gîtului lui. Degetele ei pătrunseră printre şuviţele scurte, ce se ondulau uşor pe ceafa lui. Tentativa de mîngîiere îi smulse lui un geamăt de plăcere. Se întinse lîngă ea, strecurîndu-şi o mînă între coapsele ei.

Obişnuit cum era cu lucruri fine, complicate, cu mecanisme delicate, Harry fu sensibil la fiecare reacţie subtilă a trupului ei. Astfel descoperi unde şi cum îi plăcea cel mai mult să fie mîngăîiată, ce o stîrnea. Ce o făcea să se umezească. Şi urmînd umezeala, strecură un deget înăuntru şi ea îl acceptă cu uşurinţă. Totuşi, cînd el încercă să mai adauge un deget, ea tresări şi instinctiv încercă să-i împingă mîna de acolo. Retrăgîndu-se puţin, o mîngîie încet cu palma, făcînd-o să se relaxeze.

Apăsîndu-i spatele pe pat, Harry se ridică deasupra ei. Îi auzi respiraţia accelerîndu-i-se, cînd se potrivi între coapsele ei. Dar nu încercă să o pătrundă, o lăsă doar să-i simtă greutatea, lungimea lui potrivindu-se pe dîmbul ei feminin şi moale. Ştia cum să o excite, cum să o facă să-l dorească. Se mişcă încet în intimitatea ei moale fără să o pătrundă, alunecînd doar pe carnea vulnerabilă umedă şi dulce, apoi îşi mută uşor şoldurile,

fiecare mişcare o silabă ce se adăuga unui înţeles mai mare.

Pleoapele ei se lăsară pe jumătate şi între frumoasele ei sprîncene se ivi o dungă uşoară de concentrare....voia ce îi oferea el, dorea tensiunea, chinul şi uşurarea. Dorinţa creă o peliculă de transpiraţie pe pielea ei, astfel încît parfumul de trandafiri se accentuă şi căpătă o urmă de mosc, stîrnind o dorinţă atît de sălbatică şi impetuoasă, încît ar fi putut să o facă chiar în acel moment. Dar se rostogoli pe o parte, departe de bifurcarea ademenitoare a coapselor ei.

Apoi îşi trecu mîna peste dîmbul ei şi din nou îşi alunecă degetele în ea, cu o atingere convingătoare şi grijulie. De data aceasta, trupul ei se relaxă şi-l acceptă. Sărutîndu-i gîtul, el prinse sub buzele lui vibraţia fiecărui geamăt. Şi în jurul degetelor simţi o încleştare slabă şi ritmică, în timp ce le introducea şi mai mult, şi mai blînd. De fiecare dată cînd ea le trăgea înăuntru, el permitea podului palmei să o mîngîie intim. Ea gîfîi şi începu să se ridice în sus, în mod repetat.

– Da, şopti Harry lăsînd respiraţia lui fierbinte să umple scoica urechii ei. Da. Cînd sînt în tine, aşa trebuie să te mişti. Arată-mi ce vrei şi îţi voi da, oricît ai nevoie, oricît de îndelung doreşti....

Ea îl apucă de degete, strîngîndu-le convulsiv, ajungînd la un tremur erotic. El o excită pînă la ultima pulsaţie zemoasă, savurînd dorinţa ei, pierdut în ceea ce simţea ea.

Sprijinindu-şi trupul peste al ei, îi împinse coapsele deschizîndu-le larg şi se lăsă între ele. Înainte să înceapă să se închidă carnea ei sensibilă, el se centră pe locul unde era umedă şi gata să-l primească. Încetă

să mai gîndească. Se împinse în cercul care rezista, găsindu-l şi mai dificil decît se aşteptase, în ciuda umezelii abundente.

Poppy scînci surprinsă dureros şi trupul îi înţepeni.

– Păstrează-mă înăuntru, rosti răguşit Harry. Ea se supuse, cu braţele înconjurîndu-i gîtul. El se aplecă şi-şi trase coapsele în sus, încercînd ca ei să-i fie mai uşor, cînd se împinse mai adînc şi mai tare, în carnea ei incredibil de strîmtă, fierbinte şi dulce şi continuă să insiste, incapabil să se oprească, pînă cînd fu complet îngropat în fierbinţeala ei moale.

– O Doamne! şopti el, tremurînd de efortul de a rămîne liniştit, pentru a o lăsa să se potrivească în jurul lui.

Fiecare nerv zbiera după acţiune, după pătrundere, cerînd frecarea ce i-ar fi adus uşurare. Şi îi dădu un ghiont blînd. Dar Poppy se strîmbă, picioarele ei strîngîndu-se de fiecare parte a lui. El aşteptă mîngîind-o cu mîinile.

– Nu te opri, îl şocă ea. E în regulă.

Dar nu era. Împinse din nou şi ei îi scăpă un scîncet de durere. Din nou, şi îl strînse încleştîndu-şi dinţii. De fiecare dată cînd se mişca, îi provoca durere.

Rezistînd încleştării ei puternice de gîtul lui, Harry se retrase destul pentru a o putea privi în faţă. Era albă de suferinţă, cu buzele lipsite de sînge. Drace, oare tot aşa de dureros era la toate virginele?

– Am să aştept, rosti el aspru. Imediat va fi mai bine.

Ea dădu din cap, cu gura rigidă, cu ochii strîns închişi.

Şi amîndoi rămaseră calmi dar încleştaţi, în timp ce încerca să o liniştească. Însă nu se schimbă nimic. În ciuda acordului lui Poppy, aceasta era o adevărată suferinţă pentru ea.

Harry îşi îngropă faţa în părul ei şi înjură. Apoi se retrase, în ciuda protestului nesănătos al şalelor sale, cînd fiecare impuls ţipa la el să continue să o pătrundă.

Ea nu putu să-şi înăbuşe un suspin de uşurare, cînd introducerea dureroasă fu uşurată. Auzind sunetul, Harry aproape explodă de frustrare ucigaşă.

O auzi murmurîndu-i numele, vocea ei interogînd.

Ignorînd-o, Harry părăsi patul şi se îndreptă cu paşi mari spre baie. Îşi propti mîinile de zidul de ceramică şi închise ochii, luptîndu-se să se auto-controleze. După cîteva minute, dădu drumul la apă şi se spălă. Descoperi pete de sînge.... Sîngele lui Poppy. Asta era de aşteptat. Dar văzîndu-l, îi veni să urle.

Pentru că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut pe pămînt era să-i cauzeze soţiei lui, chiar şi o clipă de durere. Ar fi murit înainte de a o răni, nu contează care ar fi fost consecinţele pentru el.

Doamne sfinte! Ce s-a întîmplat cu el? Nu a vrut niciodată să aibă astfel de sentimente pentru nimeni, nici nu-şi imaginase că ar fi fost posibil.

Va trebui să facă cumva să înceteze.

Inflamată şi tulburată, Poppy stătea întinsă pe o parte şi asculta sunetele scoase de Harry în baie. O ardea locul unde o pătrunsese. Urmele de sînge o înţepau între coapse. Ar fi vrut şi ea să coboare din pat şi să se spele, dar gîndul de a face această treabă intimă în faţa lui Harry.....nu, încă nu era gata pentru aşa ceva. Şi era nesigură, deoarece chiar inocentă cum era, ştia că el nu terminase de făcut dragoste cu ea.

Dar de ce?

Exista oare ceva ce ar fi trebuit să facă ea? A făcut vreo greşeală? Poate că ar fi trebuit să fie mai

indiferentă. A încercat tot ce a putut mai bine, dar o duruse îngrozitor, cu toate că Harry fusese aşa blînd. În mod cert, el ştia că prima oară era dureros pentru o virgină. Atunci de ce părea că e aşa de supărat pe ea?

Simţindu-se necorespunzătoare şi în defensivă, Poppy coborî din pat şi îşi găsi cămaşa de noapte. O îmbrăcă şi repede se băgă sub pături, cînd Harry reveni în cameră. Fără un cuvînt, el îşi luă hainele lepădate şi se îmbrăcă.

– Ieşi? se auzi ea întrebînd.

Harry nu se uită la ea.

– Da.

– Rămîi cu mine, îi scăpă ei.

Harry dădu din cap.

– Nu pot. O să vorbim mai tîrziu. Dar acum....Se opri ca şi cum îi lipseau cuvintele.

Poppy se ghemui pe o parte, apucîndu-se de marginile lenjeriei de pat. Ceva a fost teribil de greşit – nu putea să-şi dea seama ce şi îi era prea frică să întrebe.

Punîndu-şi haina, Harry se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? întrebă Poppy şovăitoare.

– Nu ştiu, veni răspunsul distant.

– Cînd ai să.....

– Nici asta nu ştiu.

Ea aşteptă pînă cînd plecă, înainte de a vărsa cîteva lacrimi, pe care le tamponă cu cearşaful. Harry se ducea la altă femeie?

Îngrozitor, reflectă ea, că sfatul surorii ei Win despre relaţiile conjugale fuseseră insuficiente. Ar fi trebuit să fi fost puţin mai lipsite de trandafiri şi raze de lună şi să-i dea nişte informaţii mai practice.

Voia să-şi vadă surorile, în special pe Amelia. Îşi dorea familia, care ar fi dezmierdat-o şi preţuit-o şi i-ar

fi oferit liniştea de care avea aşa mare nevoie. Era ceva mai mult decît demoralizant, să eşuezi în căsnicie după numai trei săptămîni.

Şi cel mai mult, avea nevoie de un sfat în legătură cu bărbaţii.

Da, era timpul să se retragă şi să se gîndească ce avea de făcut. O să se ducă în Hampshire.

O baie fierbinte îi linişti carnea îndurerată şi uşură muşchii încordaţi din interiorul coapselor ei. După ce s-a uscat şi s-a pudrat, s-a îmbrăcat cu o rochie de călătorie de culoarea vinului. Într-o valiză mică împachetă cîteva obiecte, inclusiv lenjerie intimă şi ciorapi, o perie cu dosul de argint, un roman şi un automat pe care îl făcuse Harry – o mică ciocănitoare pe trunchiul unui copac – pe care de obicei o ţinea pe masa de toaletă. Totuşi, lăsă colierul de diamante pe care i-l dăduse Harry, punînd cutia căptuşită cu catifea într-un sertar.

Cînd fu gata de plecare, trase de cordonul clopoţelului şi trimise o cameristă să-l aducă pe Jake Valentine.

Tînărul înalt, cu ochi căprui, apăru într-o clipă, fără să facă efortul de a-şi masca îngrijorarea. Privirea lui trecu peste îmbrăcămintea ei de călătorie.

– Pot să-ţi fiu de vreun folos, doamnă Rutledge?

– Domnule Valentine, soţul meu a părăsit hotelul? El dădu afirmativ din cap, o încruntare marcîndu-i fruntea. Ţi-a spus cînd o să se întoarcă?

– Nu, doamnă.

Poppy se întrebă dacă putea să se încreadă în el. Loialitatea lui faţă de Harry era binecunoscută. Totuşi, n-avea de ales, decît să-i ceară ajutorul.

– Trebuie să-ţi cer o favoare, domnule Valentine. Totuşi, mi-e teamă că te va pune într-o situaţie dificilă.

Ochii lui căprui se încălziră de un amuzament melancolic.

– Doamnă Rutledge, sînt aproape în permanenţă într-o situaţie dificilă. Te rog, nu ezita şi cere-mi orice.

Ea îşi îndreptă umerii.

– Am nevoie de o trăsură. Mă duc să-mi vizitez fratele, acasă la el în Mayfair.

Zîmbetul dispăru din ochii lui. Se uită la valiza de lîngă picioarele ei.

– Văd.

– Îmi pare foarte rău, că-ţi cer să-ţi ignori obligaţiile faţă de soţul meu, dar.... aş prefera să nu-i permiţi să afle unde am plecat, pînă dimineaţă. Voi fi în perfectă siguranţă în compania fratelui meu. Mă va însoţi la familia mea din Hampshire.

– Înţeleg. Sigur că te voi ajuta. Valentine făcu o pauză părînd că-şi alege cu grijă cuvintele. Sper că te vei întoarce curînd.

– Şi eu sper.

– Doamnă Rutledge.... începu el şi îşi drese glasul incomodat. N-aş vrea să-mi depăşesc îndatoririle. Dar simt că e necesar să spun.... Ezită.

– Dă-i drumul, rosti Poppy blînd.

– Am lucrat pentru domnul Rutledge mai mult de cinci ani. Îndrăznesc să spun că-l cunosc tot la fel de bine ca oricine altcineva. E un om complicat.... Prea deştept pentru propriul lui bine, nu are prea multe scrupule şi îi forţează pe toţi din jurul lui să trăiască după metodele lui. Dar a schimbat multe vieţi în mai bine. Inclusiv pe a mea. Şi eu cred că există numai bine în el, dacă cineva priveşte destul de în adînc.

– Şi eu cred la fel, rosti Poppy. Dar asta nu e suficient pentru a întemeia o căsnicie.

– Bazează-te pe el, insistă Valentine. Şi-a format un ataşament faţă de tine, şi niciodată nu l-am văzut aşa înainte. De aceea nu cred că cineva pe lume ar putea să-l stăpînească, în afară de tine.

– Chiar dacă e adevărat, reuşi Poppy să spună, nu ştiu dacă *vreau* să-l ştăpînesc.

– Doamnă....rosti Valentine cu sentiment. *Cineva* trebuie să o facă.

Veselia străpunse nefericirea lui Poppy şi înclină capul, pentru a-şi ascunde un zîmbet.

– Am să iau în consideraţie asta, rosti ea, dar în momentul acesta am nevoie de ceva timp. Cum îi spune în ring.....?

– Să-ţi tragi sufletul, rosti el aplecîndu-se să-i ridice valiza

– Da, să-mi trag sufletul. O să mă ajuţi, domnule Valentine?

– Sigur că da. Valentine o rugă să aştepte cîteva minute şi se duse să comande o trăsură. Înţelegîndu-i nevoia de discreţie, aduse vehicolul în spatele hotelului, de unde Poppy putea să plece neobservată.

Ea simţi o undă de regret părăsind *Rutledge* şi pe angajaţii lui. Nu durase prea mult şi ajunsese un cămin.... Dar lucrurile nu puteau să rămînă în felul în care erau acum. Ceva trebuia să cedeze. Şi acel ceva – sau mai curînd cineva – era Harry Rutledge.

Valentine se întoarse să o conducă la intrarea din spate. Deschizînd o umbrelă, pentru a o feri de ploaie, o conduse afară, la vehicolul ce aştepta.

Poppy urcă pe scara trăsurii şi întoarse faţa spre valet. Ajutată de înălţimea treptei, stăteau aproape ochi-în-ochi.. Picăturile de ploaie luceau în lumina provenită de la hotel, aşa cum cădeau în şuvoaie de pe

marginea umbrelei, ca nişte lanţuri preţioase.

– Domnule Valentine....?

– Da, doamnă?

– Crezi că o să mă urmeze, nu-i aşa?

– Pînă la capătul pămîntului, rosti el grav.

Aceasta îi smulse ei un zîmbet, pe cînd se întoarcea pentru a se urca în trăsură.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Trei luni de urmărire plină de ardoare îi trebuiră doamnei Meredith Clifton, pentru a-l seduce pînă la urmă pe Leo, lord Ramsay. Sau mai bine zis, să fie gata să-l seducă. Ca soţie tînără şi nubilă a unui distins ofiţer de marină englez, era adesea lăsată de capul ei, în timp ce soţul era plecat pe mare. Meredith se culcase cu fiecare bărbat din Londra, care a meritat aceasta – cu excepţia cîtorva însurăţei exasperant de credincioşi soţiilor, desigur – apoi a auzit de Ramsay, un bărbat cu o reputaţie la fel de îndrăzneaţă, din punct de vedere sexual, ca a ei însăşi.

Leo era un bărbat amăgitor de controversat. Era un om frumos, cu părul negru şi ochi albaştri şi o atracţie pentru sex curată şi sănătoasă..... se spunea că e capabil de o depravare şocantă. Era crud dar blînd, dur dar receptiv, egoist dar fermecător. Şi din ceea ce auzise ea, era un amant desăvîrşit.

Acum, în dormitorul lui, Meredith stătea liniştită, în timp ce el o dezbrăca. Fără să se grăbească, îi descheie şirul de nasturi de la spate. Trăgîndu-se puţin înapoi, încheieturile degetelor ei îi mîngîiară pantalonii. Atingerea lui o făcu să toarcă.

Şi îl auzi pe Leo rîzînd şi împingînd deoparte mîna ei exploratoare.

– Răbdare, Meredith.

– Nu poţi să-ţi închipui, cît am aşteptat eu această noapte.

– Păcat. Eu sînt teribil în pat. Blînd, îi desfăcu rochia.

Ea se înfioră, cînd simţi mîngîierea degetelor lui, pe spatele ei

– Mă chinuieşti, domnul meu.

– Ai să descoperi totul curînd, nu-i aşa? Dădu la o parte şuviţele de păr de pe ceafa ei şi o sărută, lăsîndu-şi limba să îi înfioare pielea.

Această atingere uşoară şi erotică o făcu pe Meredith să ofteze.

– Eşti vreodată serios în vreo privinţă? reuşi ea să întrebe.

– Nu. Am descoperit că viaţa e mult mai plăcută pentru oamenii superficiali. Întorcînd-o, Leo o trase lipind-o de trupul lui înalt şi musculos.

Şi în focul îndelung şi blînd al unui sărut, Meredith realiză că, în sfîrşit, a întîlnit un prădător mai seducător, mai puţin inhibat, decît oricine cunoscut. Forţa lui senzuală nu era mai puţin potentă, cu toate că era complet lipsită de emoţie sau tandreţie. Era era un exerciţiu pur fizic, fără inhibiţii.

Consumată de sărut, Meredith scoase un mic ţipăt agitat, cînd el se opri.

– Uşa, rosti Leo.

O nouă bătaie în uşă.

– N-o băga în seamă, rosti Meredith încercînd să-i înconjoare mijlocul cu braţele.

– Nu pot. Servitorii nu-mi vor permite să-i ignor. Crede-mă, am încercat. Dîndu-i drumul, Leo se duse la uşă, o crăpă şi rosti tăios: ar fi bine să fie un incendiu, sau o crimă în desfăşurare, dacă nu, jur că vei fi concediat. O altă şoaptă a servitorului, şi tonul lui Leo se schimbă, rostirea tărăgănată şi arogantă dispăru.

Dumnezeule mare! Spune-i că vin imediat. Serveşte-o cu nişte ceai sau altceva. Trecîndu-şi mîna printre şuviţele scurte castaniu închis ale părului său, se îndreptă spre garderobă şi începu să caute printr-un şir de haine. Mi-e teamă că va trebui să suni o cameristă, să te ajute să te îmbraci, Meredith. Cînd eşti gata, servitorii mei te vor escorta pînă la trăsura ta, din spate.

Ea rămăsese cu gura căscată.

– Ce? *De ce?*

– A venit sora mea, pe neaşteptate. Oprindu-se din căutare, Leo îi aruncă peste umăr o privire plină de scuze. Poate, altă dată?

– Categoric, nu, rosti indignată Meredith. *Acuma.*

– Imposibil. Scoase o haină şi şi-o puse pe umeri. Sora mea are nevoie de mine.

– *Eu* am nevoie de tine! Spune-i să revină mîine. Şi dacă nu o trimiţi de aici, n-o să mai ai nici o altă ocazie cu mine.

Leo zîmbi.

– Pierderea e a mea, sînt sigur.

Indiferenţa lui o înfierbîntă şi mai mult.

– O, Ramsay, *te rog,* rosti ea fierbinte. E lipsit de nobleţe să laşi o doamnă să aştepte!

– Este mai mult decît lipsit de nobleţe, dragă. E o crimă. Faţa lui Leo se îmblînzi, cînd se apropie de ea. Luîndu-i mîna, o ridică să-i sărute încheieturile degetelor, una cîte una. Ochii lui sclipeau de un amuzament plin de milă. Categoric, nu aşa ceva am plănuit eu pentru noaptea asta. Scuzele mele. Hai să încercăm din nou, cîndva. Deoarece, Meredith.... La ora aceasta, nici nu sînt teribil în pat. O sărută uşor şi zîmbi, cu o astfel de căldură şi măiestrie simulată, încît ea aproape crezu că e reală.

Poppy aştepta în micul salon din faţă. La vederea siluetei înalte a fratelui ei intrînd în încăpere, se ridică şi alergă la el.

– Leo!

El o trase aproape. După o îmbrăţişare scurtă şi puternică, o depărtă la lungimea braţului. Privirea lui trecu peste ea.

– L-ai părăsit pe Rutledge?

– Da.

– A durat o săptămîna mai mult decît m-am aşteptat, rosti el amabil. Ce s-a întîmplat?

– Ei bine, să încep cu...Poppy încercă să pară pragmatică, deşi ochii i se umplură de lacrimi. Nu mai sînt virgină.

Leo îi aruncă o privire batjocoritor-ruşinată.

– Nici eu, mărturisi el.

Ei îi scăpă un chicotit ezitant.

Leo scotoci în haină, după o batistă, dar fără succes.

– Nu plînge, draga mea. Nu am batistă şi oricum, virginitatea e aproape imposibil să o regăseşti, odată ce ai pierdut-o.

– Nu din cauza asta plîng, rosi ea lipindu-şi obrazul ud de umărul lui. Leo....sînt aşa încurcată. Am nevoie să mă gîndesc la unele lucruri. Eşti bun să mă duci în Hampshire?

– Am aşteptat să-mi ceri asta.

– Mi-e teamă că va trebui să plecăm imediat. Pentru că, dacă aşteptăm prea mult, Harry ne va împiedica să mai plecăm.

– Dulceaţă, nici chiar diavolul nu poate să mă oprească să te duc acasă. Acestea fiind spuse.... Da, vom pleca chiar acum. Prefer să evit pe cît posibil confruntarea. Şi mă îndoiesc că Rutledge va primi bine vestea, cînd va afla că l-ai părăsit.

– Nu, rosti ea emfatic. O va primi chiar rău. Dar nu l-am părăsit, pentru că am vrut să-mi abandonez mariajul. L-am părăsit pentru că vreau să-l salvez.

Leo clătină din cap zîmbind.

– Asta e logică tip Hathaway. Ce mă îngrijorează pe mine este că aproape o înţeleg.

– Vezi tu....

– Nu, ai să-mi explici pe drum. Pentru moment, aşteaptă aici. Voi trimite după vizitiu şi voi spune servitorilor să pregătească trăsura.

– Regret că-ţi cauzez atîtea neplăceri....

– O, sînt obişnuiţi cu asa. Sînt maestru al plecărilor grăbite.

Trebuie că era ceva adevăr în declaraţia lui Leo, pentru că imediat fu împachetat un cufăr, iar trăsura fu gata într-o viteză uimitoare. Poppy aşteptă lîngă focul din salonaş, pînă cînd sosi Leo.

– Plecăm, rosti el. Vino.

O luă în trăsura lui, un vehicol confortabil, cu arcuri bune şi cu locuri bine capitonate. După ce i-au fost aranjate nişte perne într-un colţ, Poppy se aşează pregătindu-se de o lungă călătorie. Vor avea nevoie de toată noaptea, pentru a ajunge la Hampshire şi, deşi drumurile pietruite erau bune, existau şi porţiuni mai proaste.

– Regret că am venit la tine, la o oră aşa tîrzie, i se adresă ea fratelui ei. Fără îndoială că acum ai fi dormit profund, dacă n-aş fi sosit eu.

Aceasta îi provocă lui un zîmbet scurt.

– Nu sînt prea sigur de asta, rosti el. Dar nu contează – e timpul să mergem în Hampshire. Vreau să o văd pe Win şi pe bruta aia nemiloasă cu care s-a măritat, şi am nevoie să controlez şi moşia, şi pe arendaşi.

Poppy zîmbi uşor, ştiind ce îndrăgostit era Leo de aşa numita „brută nemiloasă". Merripen cucerise gratitudinea veşnică a lui Leo, pentru că refăcuse şi conducea moşia. Comunicau frecvent prin scrisori, s-au certat de două-trei ori, şi se bucurau cînd reuşeau să se muşte unul pe altul.

Întinzînd mîna spre transperantul cafeniu închis ce acoperea fereastra de lîngă ea, Poppy îl ridică şi se uită la clădirile dărăpănate, la faţadele de cărămidă tapetate cu afişe, la vitrinele ponosite ale prăvăliilor, toate scăldate în strălucirea slabă a felinarelor stradale. Noaptea, Londra era respingătoare, nesigură, necontrolabilă. Şi Harry era undeva, pe acolo. Nu se îndoia că putea să aibă grijă de el însuşi, dar gîndul la ce ar putea să facă – sau cu cine ar putea s-o facă – o umplea de melancolie. Oftă din adîncuri.

– Detest Londra vara, rosti Leo. Anul acesta, Tamisa a ajuns de o duhoare infernală. Făcu o pauză uitîndu-se la ea. Presupun că privirea aceea de pe faţa ta nu e cauzată de grija faţă de sănătatea publică. Spune-mi la ce te gîndeşti, surioară.

– Harry a plecat din hotel în seara asta, după.... Poppy se opri brusc, incapabilă să găsească cuvîntul, care să descrie exact ceea ce făcuseră. Nu ştiu cît de mult va rămîne pe afară, dar noi vom fi cu aproximativ zece sau douăsprezece ore în avans. Desigur, s-ar putea să se hotărască să nu mă urmărească, ceea ce ar fi chiar culmea, totuşi o uşurare. Încă....

– Ne va urmări, rosti Leo inexpresiv. Dar n-o să-l vezi, dacă nu vrei.

Poppy scutură din cap morocănoasă.

– N-am avut niciodată pentru cineva nişte sentimente aşa de amestecate. Nu-l înţeleg. În seara asta în pat, el...

– Aşteaptă, rosti Leo. Unele lucruri e mai bine să fie discutate între surori. Sînt sigur că acesta e unul dintre ele. Vom ajunge la Casa Ramsay dimineaţă şi vei putea să o întrebi pe Amelia tot ce doreşti.

– Nu cred că ştie ceva despre asta.

– De ce nu? E o femeie măritată.

– Da, dar e....ei bine....o problemă masculină.

Leo păli.

– Nici eu nu ştiu nimic despre asta. Nu am nici o problemă masculină. De fapt, nici nu-mi place să se rostească cuvintele „probleme masculine".

– O! Descurajată, Poppy trase mai sus pătura de pe genunchi.

– La naiba! Ce numim exact „probleme masculine"? A avut neplăceri cu ridicarea steagului? Sau a eşuat la jumătatea trebii?

– Trebuie să vorbim despre asta în metafore, sau....

– Da, rosti ferm Leo.

– În regulă. El.... Poppy se încruntă de concentrare, în timp ce-şi căuta cuvintele potrivite....m-a părăsit, în timp ce steagul încă flutura.

– Era beat?

– Nu.

– Ai făcut, sau ai spus ceva ce l-a făcut să plece?

– Din contră. L-am rugat să stea şi n-a făcut-o.

Dînd din cap, Leo scotoci într-o parte a compartimentului, lîngă locul lui şi înjură.

– Unde dracu' mi-e băutura? Le-am spus servitorilor să pună în trăsură şi băutură pentru voiaj. Am să le dau foc la toţi, afurisiţii!

– Dar este apă, nu-i aşa?

– Apa e pentru spălat, nu pentru băut. Mormăi ceva despre o conspiraţie drăcească, cu scopul de a-l

menţine treaz, şi oftă. Nimeni nu poate ghici motivele lui Rutledge. Nu e uşor pentru un bărbat să se oprească, în timp ce face dragoste. Asta ne pune într-o dispoziţie afurisită. Încrucişîndu-şi braţele pe piept, se uită la ea speculativ. Propun rezolvarea radicală, prin a-l întreba pe Rutledge de ce te-a părăsit în noaptea asta, şi prin a discuta ca două fiinţe raţionale. Dar, înainte ca soţul tău să sosească la Hampshire, ar fi bine să te hotărăşti asupra unui lucru, anume dacă intenţionezi să-l ierţi, pentru ceea ce ţi-a făcut ţie şi lui Bayning.

Ea clipi surprinsă.

– Crezi că ar trebui?

– Dracu' ştie, că nici eu n-aş vrea, dacă aş fi în locul tău. Făcu o pauză. Pe de altă parte, am fost iertat de o mulţime de lucruri, pentru care n-ar fi trebuit să fiu iertat. Chestiunea este că, dacă poţi să-l ierţi, nu mai are rost să încerci să vorbeşti despre orice altceva.

– Nu cred că lui Harry îi pasă dacă e sau nu iertat, rosti Poppy posacă.

– Sigur că îi pasă. Bărbaţilor le place să fie iertaţi. Asta ne face să ne simţim mai bine, în privinţa imposibilităţii noastre de a învăţa din greşeli.

– Nu ştiu dacă sînt pregătită, protestă Poppy. De ce trebuie să o fac aşa curînd? Nu există limită de timp pentru iertare, nu-i aşa?

– Uneori există.

– O, Leo....Se simţea strivită sub greutatea nesiguranţei, a durerii şi a dorului.

– Încearcă să dormi, murmură fratele ei. Mai avem mai mult sau mai puţin două ore, înainte de schimbarea cailor.

– Nu pot dormi de grijă, rosti Poppy, cu toate că deja căscatul pusese stăpînire pe ea.

– Nu e cazul să te îngrijorezi. Ştii deja ce vrei să faci – dar nu eşti gata să admiţi.

Poppy se aşează mai bine în colţul ei, închizînd ochii.

– Ştii o mulţime de lucruri despre femei, nu-i aşa, Leo?

În vocea lui exista o urmă de zîmbet.

– Cred şi eu, cu patru surori. Şi se uită dincolo de ea, în timp ce ea adormi.

După ce se întoarse la hotel beat mort, Harry se bălăbăni spre apartamentul lui. Fusese la o tavernă, înzorzonată cu oglinzi, pereţi plăcaţi şi prostituate scumpe. I-au trebuit aproximativ trei ore de băut, pentru a ajunge într-o stare suficientă de insensibilitate, ca să se poată întoarce acasă. În ciuda avansurilor pline de artă ale mai multor femei uşoare, Harry nu le băgă în seamă.

O voia pe soţia lui.

Şi ştia că Poppy nu va deveni mai blîndă cu el, dacă nu va începe prin a se scuza sincer că i-a luat-o lui Michael Bayning. Problema e că nu putea. Pentru că nu regreta deloc ceea ce făcuse, îi părea rău doar că ea era nefericită din această cauză. N-ar fi regretat niciodată, că a făcut tot ce a fost necesar pentru a se însura cu ea, deoarece ea a fost ceea ce şi-a dorit el cel mai mult în viaţă.

Poppy era cel mai blînd, mai bun, mai lipsit de egoism impuls, pe care l-a avut el vreodată. Era gîndul grijuliu, gestul de iubire, momentul fericit, pe care nu le cunoscuse niciodată. Era fiecare minut de somn plin de pace, ce îl ocolise întotdeauna. Conform legii reciprocităţii universale, Poppy venise pe lume, pentru a fi o compensaţie pentru Harry şi slăbiciunile lui. Probabil că de aceea, fiind unul din oponenţii celor două

forţe magnetice, Harry era aşa de iremediabil atras de ea.

Totuşi, scuza nu va putea fi sinceră. Dar va trebui făcută. Apoi, o va ruga să o ia amîndoi de la început.

Întinzîndu-se pe dormeza îngustă, pe care o ura cu patimă, Harry căzu într-o amorţeală de beţiv, ce aproape putu să fie considerată somn.

Lumina dimineţii, aşa slabă cum era, îi pătrunse în creier ca un pumnal. Gemînd, întredeschise ochii şi făcu inventarul trupului lui abuzat. Avea gura uscată, era epuizat şi îndurerat şi, dacă a existat vreodată un alt moment în viaţa lui, cînd a avut mai multă nevoie de un duş, nu şi-l putea aminti. Furişă o privire spre uşa închisă a dormitorului său, unde Poppy încă mai dormea.

Amintindu-şi geamătul ei de durere de noaptea trecută, cînd o pătrunsese, Harry simţi o greutate rece şi bolnavă în fundul stomacului. În dimineaţa asta va fi suferindă. Probabil că are nevoie de ceva.

Şi probabil că-l ura.

Năpădit de teamă, Harry se ridică de pe dormeză împleticindu-se şi se îndreptă spre dormitor. Deschise uşa şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască cu semi-întunericul.

Patul era gol.

Harry rămase pironit locului clipind, în timp ce o presimţire puse stăpînire pe el. Se auzi şoptindu-i numele.

Într-o secundă ajunse la şnurul clopoţelului, dar nu avea nevoie să sune pe nimeni. Ca prin minune, Valentine stătea în uşa apartamentului, cu ochii căprui alertaţi, pe faţa uscăţivă.

– Valentine, începu Harry răguşit, unde e....

– Doamna Rutledge e cu lordul Ramsay. Cred că sînt în drum spre Hampshire, acum cînd vorbim.

Harry rămase foarte, foarte calm, aşa cum se întîmpla cînd situaţia era îngrozitoare.

– Cînd a plecat?

– Noaptea trecută, cînd nu erai acasă.

Rezistînd nevoii de a-şi ucide valetul pe loc, Harry întrebă blajin:

– Şi tu nu mi-ai spus?

– Nu, domnule. Ea m-a rugat. Valentine făcu o pauză privind uluit, ca şi cum nici lui nu-i venea să creadă că Harry nu l-a omorît încă. Trăsura şi echipajul sînt gata, dacă intenţionezi să....

– Da, intenţionez. Vocea lui Harry era scrîşnitoare, ca răzuirea unei dalte pe granit. Împachetează-mi nişte haine. Plec într-o jumătate de oră.

Furia pusese stăpînire pe el, atît de puternică, încît de abia putea să-şi dea seama că e vocea lui. Însă îşi lăsă sentimentele deoparte şi le ţinu în şah. Să le dea urmare, n-ar rezolva nimic. Ce trebuia să facă acum, era să se spele şi să se radă, să-şi schimbe hainele şi să se ocupe de situaţie.

Orice urmă de îngrijorare sau de remuşcare arse, pînă se transformă în cenuşă. Orice intenţie de a fi amabil sau nobil, dispăruse. O va reţine pe Poppy, indiferent ce va trebui să facă pentru asta. Va încălca chiar legea şi cînd va termina, nu va mai îndrăzni niciodată să-l părăsească.

Poppy se trezi din somnul ei hurducat şi se aşeză mai bine frecîndu-se la ochi. Leo aţipise pe locul de vizavi de ea, cu umerii laţi adunaţi şi un braţ îndoit sub ceafă, aşa cum stătea sprijinit de peretele lambrisat.

Dînd puţin la o parte perdeluţa de pe unul din

geamuri, Poppy îşi descoperi iubitul ei Hampshire....inundat de soare, verde, plin de pace. Stătuse la Londra prea mult – şi uitase ce minunată poate fi lumea. Trecerea trăsurii stîrni macii şi ochiul boului, ca şi peticele unduitoare de levănţică. Peisajul era bogat, cu pajiştile lui ude şi apele calcaroase. Strălucitorii pescăruşi albaştri şi lăstunii săgetau cerul, în timp ce ciocănitoarele verzi făceau să răsune copacii.

– Aproape am sosit, şopti ea. Leo se trezi căscînd şi întinzîndu-se. Ochii lui se îngustară într-o privire de protest, cînd ridică un colţ de pluş, pentru a se uita la peisajul rural prin care treceau. Nu e minunat? întrebă Poppy zîmbind. Ai văzut vreodată ceva aşa frumos?

Fratele ei lăsă plusul să cadă.

– Oi. Iarbă. Te înfioară.

Nu după mult, trăsura ajunse pe domeniul Ramsay şi trecu de casa portarului, construită din cărămizi albastre-cenuşii şi piatră crem. Datorată unor renovări recente şi extensive, peisajul şi conacul arătau ca noi, deşi clădirea îşi păstrase farmecul ei romantic. În mod cert, moşia nu era mare, în comparaţie cu domeniul uriaş din vecini, proprietatea lordului Westcliff. Dar era o bijuterie, pămînturile erau fertile şi variate, cu cîmpuri irigate de canale ce fuseseră săpate şi aduceau apa de la un curs de apă învecinat.

Înainte ca Leo să fi moştenit titlul, moşia căzuse în paragină şi fusese abandonată într-o stare jalnică de mulţi dintre arendaşi. Acuma, se transformase într-o întreprindere prosperă, în plin progres, în special datorită eforturilor lui Kev Merripen. Şi lui Leo, cu toate că era stînjenit să o admită, ajunsese să-i pese de proprietate şi făcea tot ce putea, pentru a aduna cît mai multe cunoştinţe necesare eficientizării ei.

Casa Ramsay era o veselă combinaţie de stiluri arhitectonice. La origine conac elizabetan, fusese schimbat de generaţiile următoare, care grefaseră pe el dependinţe şi aripi. Rezultatul fu o clădire asimetrică, cu coşurile semineurilor ca nişte ţepi, cu şiruri de geamuri cu sticla plumbuită şi cu acoperişul de ardezie cenuşie, în diferite planuri înclinate şi arcade. În interior existau nişe şi unghere interesante, camere cu forme ciudate, uşi mascate şi scări, toate conferindu-i un farmec excentric, ce se potrivea perfect cu familia Hathaway.

Trandafiri în floare îmbrăcau exteriorul casei. În spatele conacului, cărări de promenadă pietruite cu alb conduceau la grădini şi la livada cu pomi fructiferi. Grajdurile şi curtea animalelor se aflau într-o parte a conacului, în timp ce puţin mai departe exista o fabrică de cherestea în plină producţie.

Trăsura se opri în faţa unui set de uşi din lemn, cu inserţii de sticlă. În vreme ce lacheii plecară să-i anunţe pe cei din casă de sosirea lor şi Leo o ajuta pe Poppy să coboare din vehicol, Win ieşi din casă alergînd. Se aruncă în braţele lui Leo. El rîse şi o prinse cu uşurinţă, învîrtind-o.

– Dragă Poppy, exclamă Win. Mi-ai lipsit îngrozitor!

– Dar despre mine ce spui? întrebă Leo, încă mai ţinînd-o în braţe. Eu nu ţi-am lipsit?

– Poate, puţin, rosti Win zîmbind şi-l sărută pe obraz. Apoi se duse la Poppy şi o îmbrăţişă. Cît vei sta?

– Nu sînt sigură, rosti Poppy.

– Unde e toată lumea? întrebă Leo.

Cînd se întoarse să răspundă, Win îşi puse braţul subţire după umerii lui Poppy:

– Cam e în vizită la lordul Westcliff, la Stony Cross Park, Amelia e înăuntru cu copilul, Beatrix hoinăreşte

prin pădure şi Merripen e cu unii dintre arendaşi, predîndu-le noile tehnici de excavare.

Cuvîntul atrase atenţia lui Leo.

– Eu ştiu totul despre asta. Dacă nu vrei să ajungi la un bordel, există unele cartiere din Londra....

– Excavare, Leo, rosti Win. Să disloci terenul cu mijloacele unei ferme.

– O! Ei bine, despre asta nu ştiu nimic.

– Ai să afli o mulţime de lucruri, imediat ce Merripen aude că ai venit. Win încercă să arate severă, deşi ochii ei scînteiau. Sper că ai să te comporţi frumos, Leo.

– Sigur că da. Sîntem la ţară. Nu e nimic altceva de făcut. Oftînd, Leo îşi băgă mîinile în buzunare şi se uită la împrejurimile pitoreşti, ca şi cum tocmai îi fusese repartizată o celulă la Newgate. Apoi, cu o nonşalanţă perfect simulată întrebă: unde e Marks? N-ai menţionat-o.

– E bine, dar.... Win făcu o pauză, în mod evident căutîndu-şi cuvintele. A avut un mic ghinion astăzi şi e destul de supărată. Orice femeie ar fi, avînd în vedere natura problemei. Totuşi, Leo, insist să nu o necăjeşti. Şi dacă faci asta, Merripen a spus că îţi va trage o astfel de ciomăgeală....

– O! Te rog. Ca şi cum mi-ar păsa suficient, pentru a observa o problemă privind-o pe Marks. Făcu o pauză. Ce e?

Win se încruntă.

– Nu ţi-aş fi spus, doar că problema e evidentă şi tu o vei sesiza imediat. Vezi tu, domnişoara Marks îşi vopseşte părul, ceea ce eu n-am ştiut, dar aparent....

– Îşi vopseşte părul? repetă Poppy surprinsă. Dar de ce? Nu e bătrînă.

– N-am idee. Nu vrea să explice de ce. Dar există unele femei nefericite, care încep să încărunţească

încă de la douăzeci de ani şi poate că ea e una din ele.

– Biata de ea, rosti Poppy. Trebuie că se jenează. În mod cert a făcut mari eforturi să ţină totul secret.

– Da, biata de ea, rosti Leo fără să pară deloc compătimitor. De fapt, ochii lui pur şi simplu jucau plini de voioşie. Spune-ne ce s-a întîmplat, Win.

– Credem că farmacistul londonez, care a preparat soluţia ei obişnuită, n-a respectat proporţiile. Pentru că, în dimineaţa asta, cînd şi-a aplicat vopseaua, rezultatul a fost.... ei bine, nefericit.

– I-a căzut părul? întrebă Leo. E cheală?

– Nu, deloc. Doar că părul ei e... verde.

Dacă cineva s-ar fi uitat la faţa lui Leo, ar fi crezut că e în dimineaţa de Crăciun.

– Ce nuanţă de verde?

– Şşşşt, Leo, rosti alertată Win. N-ai să o necăjeşti. A fost o experienţă foarte stresantă. Am amestecat pastă de peroxid, pentru a scoate verdele, şi nu ştiu dacă a avut vreun efect. Cu puţin timp în urmă, Amelia a ajutat-o să se spele. Şi indiferent care e rezultatul, tu nu trebuie să spui *nimic.*

– Vrei să spui că diseară, Marks va sta la masă cu părul asemănător cu asparagusul, iar eu se presupune că nu trebuie să-l remarc? Scoase un sforăit. N-am chiar atîta forţă.

– Leo, te rog, murmură Poppy atingîndu-i braţul. Dacă ar fi una din surorile tale, nu ţi-ai bate joc.

– Tu crezi că şoricelul ăla ar avea vreo milă pentru mine, dacă situaţia ar fi inversă? Îşi roti ochii, cînd le văzu expresiile. Foarte bine, o să încerc să nu fac glume răutăcioase. Dar nu vă promit nimic.

Leo plecă spre casă, aparent fără să se grăbească. Dar surorile lui nu puteau fi înşelate.

– Cît timp crezi că îi va trebui, pînă o va găsi? o întrebă Poppy pe Win.

– Două, poate trei minute, răspunse aceasta şi amîndouă oftară.

În exact două minute şi patruzeci şi şapte de secunde, Leo îşi localiză inamicul, în livada cu pomi fructiferi din spatele casei. Marks şedea pe un zid scund de piatră, cu silueta ei îngustă uşor aplecată, cu coatele adunate împreună. Avea un fel de pînză înfăşurată în jurul capului, un turban care îi ascundea în întregime părul.

Văzînd cît de epuizată şi abătută era silueta ei subţire, oricui i-ar fi fost milă. Dar Leo nu simţea nici o remuşcare împungînd-o pe Catherine Marks. De la începutul cunoştinţei lor, ea nu a pierduse niciodată ocazia să-l sîcîie, să-l insulte, sau să-i dea peste nas. De puţine ori, cînd el a spus ceva încîntător sau plăcut – doar ca un experiment, desigur – ea l-a răstălmăcit.

Leo n-a înţeles niciodată de ce s-a declanşat o atare stare de război, sau de ce era aşa hotărîtă să-l urască. Şi mai uluitor, de ce conta asta pentru el. Spinoasă, cu mintea îngustă, cu limba ascuţită, femeie secretă, cu gura neînduplecată şi năsucul în vînt....*merita* să aibă părul verde şi merita să fie ironizată din acest motiv.

Sosise vremea răzbunării.

În timp ce Leo se apropia nonşalant, Marks îşi înălţă capul, lumina soarelui sclipind pe lentilele ochelarilor.

– O! rosti acră. Te-ai întors.

Spusese asta, ca şi cum tocmai descoperise o invazie de viermi.

– Bună, Marks, rosti vesel Leo. Hmmm! Arăţi altfel. Ce poate fi? Ea se uită urît la el. E un fel de modă nouă, să-ţi înfăşori capul aşa? întrebă cu un interes politicos.

Marks păstră o tăcere împietrită. Momentul era adorabil. El ştia, şi ea ştia că el ştie şi o paloare groaznică i se aşternu pe figură. Am adus-o pe Poppy cu mine, de la Londra, adăugă el binevoitor.

În spatele ochelarilor, ochii ei deveniră atenţi.

– A venit şi domnul Rutledge?

– Nu. Deşi îmi imaginez că nu e departe, în urma noastră.

Însoţitoarea se ridică de pe zidul de piatră şi-şi scutură fustele.

– Trebuie să o văd.....

– O să ai timp pentru asta. Leo se mişcă pentru a-i bara drumul. Înainte de a ne întoarce acasă, cred că tu şi cu mine trebuie să ne cunoaştem mai bine. Care e treaba cu tine, Marks? S-a întîmplat ceva interesant, de curînd?

– Nu eşti mai bun decît un puşti de zece ani, rosti ea vehement. Gata întotdeauna să-ţi bagi nasul în nenorocirea altuia. Eşti imatur, din punct de vedere spiritual....

– Sînt sigur că nu e chiar aşa de rău, rosti Leo amabil. Lasă-mă să mă uit şi am să-ţi spun dacă....

– Stai departe de mine! îl repezi ea şi încercă să-l ocolească.

Leo o blocă cu uşurinţă, scăpîndu-i un hohot înăbuşit, cînd ea încercă să-l împingă.

– Încerci să mă dai la o parte din drum? Nu ai putere nici cît un fluture. Iată – turbanul tău stă strîmb – lasă-mă să te ajut....

– Nu mă atinge!

Se luptară, unul dintre ei în joacă, celălalt înnebunit şi zbătîndu-se.

– Doar o privire, imploră Leo, rîsul lui sfîrşindu-se într-un mîrîit, cînd ea se răsuci şi îi vîrî un cot ascuţit în

stomac. Întinse mîna după batic, încercînd să-l prindă. Te rog. E tot ce vreau de la viaţă, să te văd cu.... Altă smucitură şi se agăţă de capătul materialului. Părul tău e tot...

Dar se opri brusc, cînd pînza se desfăşură şi părul ce ieşi de sub ea nu avea nici o urmă de verde. Era blond....ambră palidă, şampanie şi miere....şi era aşa de bogat, căzînd într-o cascadă de valuri sclipitoare pe spatele ei.

Rămase tăcut, ţinînd-o pe loc, în timp ce privirea lui uluită se plimba peste ea. Amîndoi înhalară aerul cu lăcomie, chinuiţi şi gîfîind, ca nişte cai de curse. Marks nu putea să arate mai îngrozită, nici dacă ar fi fost surprinsă goală. Iar Leo nu putea să fie mai ameţit – sau stîrnit – nici dacă ar fi văzut-o cu adevărat goală. Deşi, în mod cert, ar fi vrut să încerce.

O atare tulburare se născu în el, încît cu greu îşi dădu seama cum să reacţioneze. Era vorba doar de păr, doar de bucle.... Dar era ca şi cum ai fi pus o pictură, nebăgată în seamă pînă acum, într-o ramă perfectă, ce îi scotea în evidenţă frumuseţea, în cele mai luminoase amănunte. Catherine Marks în razele soarelui era ca o creatură mitică, o nimfă, cu trăsături delicate şi ochi opalescenţi.

Şi cea mai gravă descoperire era că, de fapt nu culoarea părului stîrnise toate acestea în el....ci faptul că nu observase niciodată ce uluitoare era, pentru că deliberat ea nu-i permisese să vadă.

– De ce, întrebă Leo cu voce răguşită, ascunzi ceva atît de frumos? Privind-o, aproape devorînd-o, întrebă şi mai blînd: de ce te ascunzi?

Buzele ei tremurau şi dădu scurt din cap, ca şi cum dacă ar fi spus ceva, răspunsul s-ar dovedi fatal pentru amîndoi. Şi, smulgîndu-se din mîna lui, îşi ridică fustele şi o luă la goană îndreptîndu-se spre casă.

CAPITOLUL DOUĂZECI

– Amelia, rosti Poppy punîndu-şi capul pe umărul surorii ei, mi-ai făcut un teribil deserviciu spunînd că mariajul o să fie ceva uşor.

Amelia rîse scurt îmbrăţişînd-o.

– O, draga mea. Dacă ţi-am dat această impresie, îmi cer scuze. Nu e. Mai ales cînd ambii indivizi sînt nişte individualităţi puternice.

– Revistele de femei dau sfatul să-l laşi pe soţ să-şi urmeze calea, cea mai mare parte din timp.

– O, minciuni, minciuni. Doar să-l faci să *creadă* că-şi urmează calea. Acesta este secretul unei căsnicii fericite.

Amîndouă chicotiră şi Poppy se ridică.

Pentru că îl culcase pe Rye, pentru a-şi completa somnul matinal, Amelia se duse cu Poppy în salonaşul familiei, unde acum stăteau împreună pe divan. Deşi Win fusese invitată să li se alăture, a refuzat plină de tact, sensibilă la faptul că Amelia avea o relaţie aproape maternă cu Poppy, spre deosebire de ea.

În timpul celor doi ani cît Win i-a petrecut departe, la o clinică din Franţa, recuperîndu-se după o scarlatină ruinătoare, Poppy s-a ataşat şi mai mult de sora lor mai mare. Cînd Poppy dorea să-şi mărturisească cele mai intime gînduri şi probleme, Amelia era cea cu care se simţea cel mai bine.

Fu adusă o tavă cu ceai şi un platou cu tarte glazurate, preparate conform unei vechi reţete a mamei lor, tarte din aluat fraged cu unt, umplute cu sirop de lămîie şi alte dulciuri sfărîmate.

– Trebuie că eşti epuizată, remarcă Amelia punînd o mînă blîndă pe obrazul lui Poppy. Cred că ai nevoie să aţipeşti, mai mult decît micul Rye.

Poppy scutură din cap.

– Mai tîrziu. Mai întîi trebuie să pun la punct nişte treburi, pentru că am impresia că Harry s-ar putea să sosească diseară. Desigur, s-ar putea să nu vină, dar....

– Va veni, se auzi o voce din uşă şi Poppy ridică ochii, pentru a o vedea pe fosta ei însoţitoare.

– Domnişoară Marks, exclamă ea sărind în picioare.

Un zîmbet strălucitor se aşternu pe figura domnişoarei Marks şi se îndreptă repede spre Poppy, prinzînd-o într-o îmbrăţişare caldă. Aceasta îşi dădu seama că Marks fusese pe afară. În loc de obişnuita ei mireasmă imaculată de săpun-şi-scrobeală, acum mirosea a pămînt, a flori şi a căldură de vară.

– Nimic nu e la fel aici, fără tine, rosti domnişoara Marks. E aşa de multă linişte. Poppy rîse. Retrăgîndu-se puţin, domnişoara Marks adăugă grăbită: n-am vrut să sugerez că.....

– Da, ştiu. Încă zîmbind, Poppy se uită la ea curioasă. Ce frumoasă eşti! Părul tău..... În loc să fie tras la spate şi strîns legat, buclele bogate şi fine îi unduiau pe spate şi pe umeri. Şi indescriptibila umbră de castaniu fusese luminată, ajungînd acum aur palid şi strălucitor. E culoarea ta naturală?

Îmbujorarea puse stăpînire pe faţa domnişoarei Marks.

– O să-l închid iar la culoare, cît mai repede posibil.

– Trebuie? întrebă Poppy perplexă. E atît de frumos aşa.

Amelia vorbi de pe canapea

– O vreme, nu te-aş sfătui să mai pui pe el chimicale, Catherine. Părul tău ar putea să devină prea fragil.

– S-ar putea să ai dreptate, rosti domnişoara Marks încruntată ridicînd mîna, pentru a da la o parte şuviţele deschise la culoare şi lucioase.

Poppy le privi bănuitoare pe amîndouă, pentru că niciodată nu o auzise pe Amelia spunîndu-i însoţitoarei pe numele mic.

– Aş putea să stau cu voi? o întrebă blajină domnişoara Marks pe Poppy. Doresc foarte mult să aud ce s-a mai întîmplat de la nuntă. Şi.... interveni o rapidă şi ciudat de nervoasă pauză. ....am cîteva lucruri să-ţi spun, care cred că sînt relevante în situaţia ta.

– Te rog, fă-o, rosti Poppy. Aruncînd o privire rapidă spre Amelia, văzu că sora ei mai mare ştia deja ce intenţiona domnişoara Marks să-i spună.

Stăteau împreună, surorile pe canapea şi Catherine Marks pe un scaun de alături.

O formă lungă şi suplă se furişă pe uşă şi se opri. Era Dodger, care o zări pe Poppy şi cu cîteva ţopăieli de bucurie ajunse la ea.

– Dodger, exclamă Poppy, bucuroasă să-şi vadă sconcsul. Sări la ea privind-o cu ochi strălucitori şi chiţcăi fericit, cînd îl mîngîie. După o clipă, plecă din poala ei şi se furişă spre domnişoara Marks.

Însoţitoarea îl privi severă.

– Nu te apropia de mine, nevăstuică dezgustătoare ce eşti. Dîrz, se opri la picioarele ei şi execută o rostogolire uşoară, arătîndu-şi burtica. Pentru familia

Hathaway era o sursă de distracţie faptul că Dodger o adora pe domnişoara Marks, cu toate că ea nu-l preţuia. Pleacă de aici, mai spuse ea, dar sconcsul îndrăgostit îşi continuă eforturile de a o cuceri. Oftînd, se aplecă şi îşi scoase unul din pantofi, un obiect zdravăn din piele neagră legat sus pe gleznă. E singurul mod de a-l linişti, rosti ea cu asprime.

Imediat chiţcăitul sconcsului încetă şi îşi îngropă capul în pantof.

Stăpînindu-şi un zîmbet, Amelia îşi întoarse atenţia spre Poppy.

– Ai avut vreo problemă cu Harry? întrebă cu duioşie.

– Nu, cu adevărat! Ei bine, a început aşa, dar.... Poppy simţi cum fierbinţeala îi inundă faţa. De la nuntă n-am făcut altceva, decît ne-am dat ocol unul altuia. Apoi, în ultima seară se pare că în sfîrşit eram gata să.... Cuvintele păreau că i se împiedică în gît, aşa că trebui să facă un efort să le scoată. ....Mi-e teamă că întotdeauna va fi aşa, acest împinge-şi-trage..... Cred că-i pasă de mine, dar nu vrea ca şi mie să-mi pese de el. E ca şi cum amîndoi dorim afecţiune, dar ne e frică de ea. Şi asta mă pune într-o situaţie imposibilă. Rîse nesigură şi melancolică şi-şi privi sora cu o strîmbătură neajutorată, ca şi cum ar fi întrebat *ce se poate face cu un astfel de bărbat?*

În loc să răspundă, Amelia îşi întoarse privirea spre domnişoara Marks.

Însoţitoarea părea vulnerabilă, tulburată, îngrijorarea agitînd-o, dincolo de liniştea aparentă.

– Poppy, poate aş putea să arunc eu o lumină asupra situaţiei. Asupra a ceea ce îl face pe Harry atît de imprevizibil.

Uimită de felul familiar cu care se referea la Harry,

Poppy o privi fără să clipească.

– Ai unele cunoştinţe despre soţul meu, domnişoară Marks?

– Te rog, spune-mi Catherine. Mi-ar plăcea foarte mult să mă consideri prietenă. Femeia cu părul blond inspiră tensionat. L-am cunoscut în trecut.

– Ce?!? întrebă Poppy cu voce slabă.

– Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai de mult. Scuză-mă. Nu e ceva despre care pot să vorbesc cu uşurinţă.

Poppy rămase mută de uimire. Nu se întîmpla prea des ca un om pe care îl cunoştea de mult să se descopere brusc, într-un fel nou şi surprinzător. O legătură între domnişoara Marks şi Harry? Asta era ceva profund deprimant, mai ales pentru că amîndoi au păstrat secretul. Simţi un val de confuzie şi un gînd îngrozitor îi trecu prin minte.

– O, Doamne! Tu şi Harry.....

– *Nu.* Nimic de felul acesta. Dar e o poveste complicată şi nu sînt sigură cum.... ei bine, lasă-mă să încep prin a-ţi spune ce ştiu despre Harry. Poppy răspunse năucită, doar cu un semn din cap. Tatăl lui Harry, Arthur Rutledge, era un om teribil de ambiţios, începu Catherine. A construit un hotel în Buffalo, New York, cam pe vremea cînd începuse extinderea portului. Şi a făcut din acesta un succes modest, deşi era din toate punctele de vedere un biet manager-mîndru, îndărătnic şi dominant. Arthur nu s-a însurat pînă la vîrsta de patruzeci de ani. A ales o frumuseţe locală, Nicolette, cunoscută pentru isteţimea şi farmecul ei. Avea mai puţin de jumătate din vîrsta lui şi foarte puţine în comun. Nu ştiu dacă Nicolette s-a măritat cu el doar pentru bani, sau la început a existat şi afecţiune între ei. Din păcate, Harry s-a născut puţin prea

devreme după nuntă – au existat o mulţime de speculaţii, dacă Arthur era sau nu tatăl lui. Cred că zvonurile au dus la răcirea relaţiilor. Indiferent care a fost cauza, căsătoria a devenit ceva amar. După naşterea lui Harry, Nicolette a fost cam indiscretă în comportamentul ei, pînă cînd în final a fugit în Anglia, cu unul din iubiţii ei. La ora aceea Harry avea patru ani. Expresia ei deveni gînditoare. Era aşa de cufundată în gînduri, că se pare că nici nu observase că sconcsul se ghemuise în poala ei. Părinţii lui Harry, reluă ea, n-au prea ţinut seama de el. Şi după ce Nicolette a plecat, a fost neglijat cu desăvîrşire. Mai rău decît neglijat – a fost izolat intenţionat. Arthur l-a ţinut într-un fel de închisoare invizibilă. Personalul hotelului a fost instruit să aibă cît mai puţin de a face cu băiatul. Adesea era încuiat singur în camera lui. Chiar şi cînd lua masa la bucătărie, salariaţilor le era frică să vorbească cu el, din cauza represaliilor. Arthur s-a asigurat ca lui Harry să i se dea mîncare, haine şi educaţie. Nimeni nu poate să spună că Harry a fost maltratat, vezi tu, pentru că n-a fost bătut şi nici înfometat. Dar există şi alte moduri de a distruge sufletul cuiva, în afară de pedeapsa fizică.

– Dar de ce? întrebă cu dificultate Poppy, încercînd să absoarbă ideea că un copil poate fi crescut într-un mod aşa de crud. Tatăl lui a fost oare atît de răzbunător, încît a putut să învinovăţească un copil, pentru acţiunile mamei lui?

– Harry a fost pentru tatăl lui amintirea permanentă a umilinţei şi dezamăgirii trecute. Şi, după toate probabilităţile, nici nu era fiul lui.

– Asta nu e o scuză, izbucni Poppy. Vreau....o, cineva trebuia să-l ajute.

– Mulţi dintre salariaţii hotelului se simţeau teribil de vinovaţi, pentru ceea ce i se făcea lui Harry. Menajera, mai ales. Într-un anumit moment, ea a observat că nu văzuse copilul de două zile şi s-a dus să-l caute. Era încuiat în camera lui, fără mîncare.... Arthur fusese aşa de ocupat, că a uitat să-i dea drumul. Şi Harry avea doar cinci ani.

– Nimeni nu l-a auzit plîngînd? N-a făcut nici un zgomot? întrebă Poppy şovăitoare.

Catherine se uită la sconcs şi-l mîngîie, aşa cum pretindea el.

– Legea principală în hotel era ca niciodată oaspeţii să nu fie deranjaţi. Lui Harry îi fusese inculcată încă de la naştere. Aşa că a aşteptat în linişte, sperînd ca cineva să-şi amintească de el şi să vină să-i dea drumul.

– O, nu! şopti Poppy.

– Menajera a fost aşa oripilată, continuă Catherine, încît a reuşit să afle unde s-a dus Nicolette şi i-a trimis scrisori descriindu-i situaţia, în speranţa că s-ar putea să trimită după el. Orice era mai bine, chiar să trăieşti cu o mamă ca Nicolette, decît izolarea teribilă care îi era impusă.

– Dar Nicolette n-a trimis niciodată după el?

– Nu, pînă mult după aceea, cînd a fost prea tîrziu pentru Harry. Prea tîrziu pentru oricine, aşa cum s-a dovedit. Nicolette s-a îmbolnăvit de o boală gravă. A fost un declin lung şi lent, dar cînd s-a apropiat sfîrşitul, a progresat repede. Înainte de a muri, a vrut să vadă ce devenise fiul ei, aşa că i-a scris cerîndu-i să vină la ea. El a plecat spre Londra cu următorul vapor disponibil. Pe vremea aceea era deja adult, de vreo douăzeci de ani, sau cam atît. Nu cunosc motivele pentru care a vrut

să-şi vadă mama. Fără îndoială că avea o mulţime de întrebări să-i pună. Bănuiesc că întotdeauna a fost nesigur în mintea lui, în privinţa cauzei care a făcut-o să-l părăsească. Marks făcu o pauză de o clipă, preocupată de propriile gînduri. Foarte adesea copiii se acuză pe ei înşişi, pentru felul cum sînt trataţi.

– Dar nu era vina lui, exclamă Poppy cu inima strînsă de compasiune. Era doar un băieţel. Nici un copil nu merită să fie abandonat.

– Mă îndoiesc că cineva i-a spus vreodată aşa de multe lui Harry, rosti Catherine. N-a discutat niciodată despre asta.

– Ce a spus mama lui, cînd a găsit-o?

Catherine se uită o secundă în altă parte, părînd incapabilă să vorbească. Privi sconcsul ghemuit în poala ei şi îi mîngîie blana lucioasă. Pînă la urmă reuşi să răspundă, cu o voce ciudată, dar cu privirea tot întoarsă.

– A murit cu o zi înainte de a ajunge el la Londra. Degetele ei se împreunară într-o strînsoare puternică. Evitîndu-l pentru totdeauna. Presupun că Harry ar fi dorit să moară alături de ea, fără nici o speranţă de a găsi răspunsuri, fără speranţă de afecţiune.

Cele trei femei rămaseră tăcute.

Poppy era copleşită.

Ce i s-a făcut unui copil, care a fost crescut într-o situaţie aşa searbădă şi lipsită e iubire? Trebuie că i s-a părut că întreaga omenire l-a trădat. Ce povară crudă de suportat!

N-am să te iubesc niciodată, i-a spus ea în ziua nunţii. Şi răspunsul lui....

N-am vrut să fiu niciodată iubit. Şi Dumnezeu ştie că nimeni n-a făcut-o, încă.

Poppy închise ochii de durere. Aceasta nu era o problemă, care să fie rezolvată într-o discuţie, sau într-o zi, sau chiar într-un an. Aceasta era o rană permanentă pentru suflet.

– Am vrut să-ţi spun mai înainte, o auzi ea pe Catherine zicînd. Dar mi-a fost teamă că s-ar putea să te determin să-i fii favorabilă lui Harry. Ai fost întotdeauna aşa de uşor de împins spre compasiune. Şi adevărul este că, Harry nu a vrut niciodată simpatia ta şi probabil nici dragostea ta. Nu cred că în felul acesta ar fi devenit el genul de soţ pe care-l meriţi.

Poppy o privi cu ochii plini de lacrimi.

– Atunci de ce îmi spui acuma?

– Pentru că, deşi întotdeauna am crezut că Harry este incapabil de iubire, acuma nu sînt absolut sigură. N-am fost niciodată sigură de nimic, în legătură cu Harry.

– Domnişoară Marks, începu Poppy, apoi se controlă. Catherine. Care e legătura dintre tine şi el? Cum se face că ştii atîtea despre el?

O serie curioasă de expresii traversă figura Catherinei.... îngrijorare, supărare, rugăminte. Începu să tremure vizibil, pînă cînd sconcsul din poala ei se trezi şi sughiţă.

Pentru că tăcerea continua să persiste, Poppy îi aruncă o privire întrebătoare Ameliei, care îi făcu un semn subtil, ca şi cum i-ar fi spus: *ai răbdare.*

Catherine îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele aburite de transpiraţie. Toată faţa ei devenise umedă şi nervoasă, pielea fină strălucindu-i ca luciul unei perle.

– La cîţiva ani, după ce Nicolette a venit în Anglia cu concubinul ei, reluă ea, a mai născut un copil. O fată.

Poppy fu lăsată să facă singură legătura. Descoperi că îşi apăsa blînd încheieturile degetelor pe gură.

– Tu? reuşi pînă la urmă.

Catherine îşi ridică faţa, cu ochelarii încă în mînă. O faţă poetică, cu oase fine, dar avea ceva direct şi hotărît în simetria drăguţă a trăsăturilor ei. Da, exista ceva din Harry pe faţa ei. Şi o calitate, în rezerva ei de a vorbi despre emoţii profund dominante.

– De ce n-ai menţioant asta niciodată? întrebă Poppy zăpăcită. De ce n-a făcut-o soţul meu? De ce existenţa ta e un secret?

– Pentru protecţia mea. Mi-am luat un nume nou. Nimeni nu va şti niciodată de ce.

Existau mult mai multe întrebări, pe care Poppy voia să le pună, dar Catherine Marks ajunsese la limita toleranţei. Murmurînd cu voce scăzută încă o scuză, apoi alta, se ridică şi puse sconcsul adormit pe covor. Luîndu-şi pantoful, părăsi încăperea. Dodger se scuturâ trezindu-se şi o urmă imediat.

Lăsată singură cu sora ei, Poppy contempla mica grămăjoară de tarte de pe masa de alături. Se scurse o lungă tăcere.

– Ceai? o auzi ea pe Amelia întrebînd.

Răspunse cu un semn distrat.

După ce ceaiul fu turnat, amîndouă întinseră mîna după tarte, folosindu-şi degetele pentru a aduna bucăţile de patiserie, şi muşcînd cu grijă. Lămîia acidulată, siropul de zahăr, crusta plăcintei, catifelată şi crocantă. Era unul din gusturile copilăriei lor. Poppy se ajută să înghită, cu o sorbitură din ceaiul cu lapte fierbinte.

– Lucruri care îmi amintesc de părinţii noştri, rosti Poppy absentă, şi de adorabila casă de ţară din Primrose Place.... Întotdeauna m-au făcut să mă simt bine. Aşa cum e cînd mănînc aceste tarte. Şi perdelele imprimate cu flori. Şi lectura fabulelor lui Esop.

– Mirosul trandafirilor de dulceaţă, aminti Amelia. Urmărirea ploii căzînd din streşinile de pe acoperişul de paie. Şi, îţi aminteşti cînd Leo a prins licurici într-un borcan şi a încercat să-i folosească în loc de lumînări, la cină?

Poppy zîmbi.

– Îmi amintesc că nu găseam niciodată tava de prăjituri, pentru că Beatrix o transforma întotdeauna în pat pentru animăluţele ei.

Amelia scoase un hohot sforăit, cam nepotrivit pentru o doamnă.

– Dar ce spui de vremea cînd unul din puii noştri s-a speriat aşa de tare de cîinele vecinului, încît şi-a pierdut toate penele? Şi Bea a determinat-o pe mama să-i tricoteze un pulovăraş.

Poppy suflă în ceai.

– Eram îngrozită. Toţi din sat au venit să vadă puiul nostru chel păşind ţanţoş în pulover.

– După cîte ştiu eu, rosti Amelia cu un zîmbet, de atunci, Leo n-a mai mîncat niciodată pasăre. Spunea că nu poate să mînînce aşa ceva la cină, dacă exista posibilitatea ca acesta să fi fost cîndva îmbrăcat în haine.

Poppy oftă.

– Nu am realizat niciodată ce minunată a fost copilăria noastră. Am vrut să fim nişte oameni obişnuiţi, pentru ca ceilalţi să nu se refere la noi ca la „familia Hathaway cea ciudată". Linse o picătură lipicioasă de sirop de pe vîrful degetului şi se uită tristă la Amelia. N-am reuşit niciodată să fim obişnuiţi, nu-i aşa?

– Nu, draga mea. Deşi, trebuie să mărturisesc că n-am înţeles niciodată pe deplin dorinţa ta pentru o viaţă obişnuită. Pentru mine, cuvîntul implică plictiseală.

– Pentru mine înseamnă siguranţă. Ştiu la ce să mă

aştept. Au existat aşa de multe surprize teribile în viaţa noastră, Amelia....Mama şi tata murind, scarlatina, şi casa în flăcări....

– Şi tu crezi că ai fi fost în siguranţă cu domnul Bayning? întrebă cu blîndeţe Amelia.

– Aşa am crezut. Poppy scutură din cap ameţită. Am fost aşa de sigură că aş putea să fiu mulţumită cu el. Dar privind înapoi, nu pot să nu mă gîndesc.... Michael nu s-a luptat pentru mine, nu-i aşa? Harry i-a spus ceva în dimineaţa nunţii noastre, chiar în faţa mea.... „Ar fi fost a ta, dacă ai fi vrut-o; eu am vrut-o mai tare". Şi chiar şi aşa am urît ceea ce a făcut Harry.... Totuşi unei părţi din mine i-a plăcut că Harry nu credea despre mine că-i sînt inferioară.

Trăgîndu-şi picioarele sus pe canapea, Amelia o privi cu o îngrijorare plină de iubire.

– Presupun că ştii deja că familia nu poate să te lase să te întorci la Harry, pînă cînd nu vom fi siguri că va fi bun cu tine.

– Dar a fost, rosti Poppy. Şi îi povesti Ameliei despre ziua cînd şi-a luxat glezna şi Harry a avut grijă de ea.

– A fost plin de atenţie şi blînd şi.... ei bine, iubitor. Şi dacă îmi arunc privirea spre cine e Harry în realitate, eu.... Se opri şi-şi trecu degetul peste marginea ceştii de ceai, privind intens în cana goală. Venind încoace, Leo mi-a spus că eu trebuie să hotărăsc, dacă îl voi ierta sau nu pe Harry, pentru felul cum a început mariajul nostru. Cred că trebuie, Amelia. Pentru mine însămi şi pentru Harry.

– Să greşeşti e omeneşte, rosti Amelia, să ierţi, e absolut exasperant. Dar într-adevăr, cred că e o idee bună.

– Problema este că, Harry *acela* – cel care a avut grijă de mine în ziua aceea – nu se dezvăluie suficient

de des. Continuă să fie ridicol de ocupat şi se bagă în tot ce există în hotelul acela blestemat, ca să evite să se gîndească la ceva personal. Dacă aş putea să-l iau de la *Rutledge* şi să-l duc într-un loc liniştit, plin de pace şi să.....

– Să-l ţii în pat o săptămînă? sugeră Amelia cu ochii sclipind. Aruncîndu-i surorii sale o privire surprinsă, Poppy roşi şi încercă să-şi înăbuşe rîsul. Asta ar face minuni pentru căsnicia voastră, continuă Amelia. E aşa de plăcut să stai de vorbă cu soţul tău, după ce te-ai culcat cu el. Nu fac decît să fie recunoscători pentru sentimentele lor şi să spună da, la orice.

– Mă întreb dacă aş putea să-l conving pe Harry să stea aici, cu mine, cîteva zile, medită Poppy. Căsuţa paznicului de vînătoare din pădure e tot goală?

– Da, dar casa supraveghetorului e mult mai drăguţă şi la o distanţă mai convenabilă de casa mare.

– Vreau... ezită Poppy. Dar va fi imposibil. Harry nu va fi niciodată de acord să stea departe de hotel, aşa de multă vreme.

– Fă din asta condiţia întoarcerii tale la Londra, cu el, sugeră Amelia. Ademeneşte-l. Pentru numele cerului, Poppy, nu e aşa de greu.

– Nu ştiu nimic despre asta, protestă Poppy.

– Ba da, ştii. În principal, seducţia încurajează un bărbat să facă ceva, ce el deja doreşte să facă.

Poppy îi aruncă o privire amuzată.

– Nu înţeleg de ce îmi dai acest sfat, cînd te-ai împotrivit aşa de mult acestei căsătorii.

– Ei bine, acum, că eşti măritată, nu mai sînt prea multe de făcut, decît să încerci să extragi ce e mai bun din asta. O pauză gînditoare. Uneori, cînd iei ce e mai bun dintr-o situaţie, aceasta devine şi mai bună, decît ai sperat tu că se va întîmpla.

– Doar că tu, rosti Poppy, poţi face ca seducţia unui bărbat să pară cea mai pragmatică opţiune.

Amelia rîse şi întinse mîna după altă tartă.

– Ce vreau să-ţi sugerez, este să încerci să-i dai brînci. Încearcă să faci un drum real din căsătorie. Arată-i ce fel de mariaj doreşti.

– Să-l atac, murmură Poppy, ca un iepure pe o pisică.

Amelia îi aruncă o privire perplexă.

– Hmmm?

Poppy zîmbi.

– Ceva ce m-a învăţat Beatrix să fac, mai de mult. Probabil că e mai înţeleaptă decît noi toţi.

– Nu m-aş mira. Ridicînd mîna liberă, Amelia dădu la o parte marginea unei perdele albe de dantelă, lumina soarelui căzînd peste părul ei nisipiu strălucitor şi luminînd trăsăturile ei fine. Îi scăpă un hohot. O văd chiar acum, venind de la hoinăreala prin pădure. Va fi emoţionată să afle că tu şi cu Leo sînteţi aici. Şi se pare că duce ceva în şorţ. Dumnezeule, poate fi orice. Adorabilă, sălbatică fată.... Catherine a făcut minuni cu ea, dar să ştii că nu va fi niciodată domesticită decît pe jumătate.

Amelia rosti aceasta fără îngrijorare sau dezaprobare, mai curînd acceptînd-o pe Beatrix aşa cum era şi sperînd că soarta va fi blîndă cu ea. Fără îndoială aceasta era influenţa lui Cam. Întotdeauna avusese bunul simţ să dea familiei Hathaway cît mai multă libertate posibilă, lăsînd loc pentru excentricităţile lor, în timp ce altcineva ar fi încercat să-i domine. Moşia Ramsay era portul lor de refugiu, raiul lor, unde restul lumii nu îndrăznea să-şi impună prezenţa.

Şi Harry va fi aici, în curînd.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

Călătoria lui Harry pînă la Hampshire a fost lungă, monotonă şi lipsită de confort, fără companie, doar cu propriile lui gînduri ce ardeau mocnit. Încercase să se odihnească, dar pentru un om cu somnul dificil şi în cele mai bune circumstanţe, să încerce să aţipească în timpul zilei, în trăsura ce-l zdruncina, era imposibil. Se ocupă de conceperea unor ameninţări extravagante, cu care să-şi intimideze soţia, pentru a i se supune. Apoi fantazase despre ce i-ar face lui Poppy, în starea ei de castitate, pînă cînd aceste gînduri îl stîrniră şi mai mult agravîndu-se.

Să fie ea afurisită, el nu va fi *părăsit*.

Harry nu fusese niciodată înclinat spre introspecţie, găsind că teritoriul propriei sale inimi e prea înşelător şi viclean pentru a fi examinat. Dar era imposibil să uite acea perioadă din viaţa lui, cînd fiecare dovadă de blîndeţe, de bucurie şi de speranţă dispăruse, iar el a trebuit să reziste doar prin el însuşi. Supravieţuirea a însemnat convingerea că niciodată nu va trebui să-şi permită să aibă nevoie din nou de cineva.

Harry încercă să-şi alunge gîndurile uitîndu-se la peisajul înconjurător, la cerul de vară încă luminat, deşi era aproape nouă. Din toate locurile din Anglia vizitate de el, în Hampshire nu fusese încă niciodată. Ajunseră

în sudul dealurilor calcaroase din sud-estul Angliei, spre pădurile dese şi păşunile fertile de lîngă New Forest şi Southampton. Prosperul oraş comercial Stony Cross era aşezat în una din cele mai pitoreşti regiuni ale Angliei. Dar oraşul şi împrejurimile sale posedau şi ceva mai mult decît atracţie peisagistică. O calitate mistică, ceva pe care cu greu puteai să-l defineşti. Părea că trec printr-un loc atemporal, că pădurile bătrîne găzduiesc creaturi ce nu puteau exista decît în mituri. Pe măsură ce noaptea înainta, ceaţa adunată în vale se furişa traversînd şoseaua, ca o negură de pe altă lume.

Trăsura intră pe un drum privat aparţinînd domeniului Ramsay, trecu de două garnituri de porţi deschise şi de o casă a îngrijitorului, construită din piatră albastră-cenuşie. Casa mare era formată din diverse stiluri arhitecturale, ce păreau că nu se potrivesc şi totuşi se potriveau.

Poppy era acolo. Certitudinea îi dădu aripi, făcîndu-l să dispere să ajungă la ea. Era mai mult decît disperare. Pierderea lui Poppy era ceva de pe urma căreia nu-şi putea reveni şi conştientizarea acestui fapt îl făcea şi mai înfricoşat şi mai furios şi mai închis în el. Apoi toate sentimentele se catalizară în furie, impetuoasă: nu va fi determinat să stea departe de ea!

Cu răbdarea unei nevăstuici, Harry se îndreptă cu paşi mari spre uşa din faţă, fără să aştepte valetul. Îşi croi drum prin holul de la intrare, cu o înălţime de două etaje, cu lambriuri crem imaculate şi o scară curbă de piatră în fundal.

Cam Rohan îl aştepta, pentru a-i ura bun sosit, îmbrăcat neprotocolar într-o cămaşă fără guler, pantaloni şi o vestă de piele descheiată.

– Rutledge, rosti el încîntat. Tocmai am terminat de cinat. Ai vrea ceva de mîncare?

Harry dădu din cap nerăbdător.

– Unde e Poppy?

– Vino, hai să luăm un pahar de vin şi să discutăm cîteva probleme....

– A stat şi ea la masă?

– Nu.

– Vreau să o văd. Acum.

Expresia plăcută a lui Cam nu se schimbă.

– Mi-e teamă că va trebui să aştepţi.

– Lasă-mă să reformulez – intenţionez să o văd, chiar dacă va trebui să transform locul acesta în arşice.

Cam primi afirmaţia imperturbabil şi ridică din umeri.

– Atunci, afară.

Acceptarea unei încăierări îi surprinse pe amîndoi şi îl satisfăcu pe Harry. Sîngele îl furnica cu violenţă, temperamentul îi era gata să explodeze.

O parte din mintea lui recunoştea că nu e el însuşi, că acţiunile precise ale minţii lui nu funcţionau acum, auto-controlul dispăruse. Obişnuita lui logică rece îl părăsise. Tot ce ştia era că o voia pe Poppy şi dacă trebuia să se lupte pentru ea, aşa să fie. Va lupta pînă la sînge

Îl urmă pe Cam prin uşa de la intrare de jos dintr-o parte a holului, afară într-o mică grădină şi seră deschisă, unde erau aprinse două torţe.

– Am să-ţi spun ceva, începu ţiganul cu ton de conversaţie, ar fi fost în favoarea ta, dacă prima întrebare pe care ai fi pus-o n-ar fi fost: "unde e Poppy", ci *„cum* se simte Poppy".

– Dracu' să te ia, pe tine şi părerile tale, mîrîi Harry scoţîndu-şi haina şi aruncînd-o deoparte. Nu cer permisiune nimănui, pentru a-mi lua soţia înapoi. E a mea şi am să o am, şi voi toţi să fiţi ai dracului.

Cam se întoarse pentru a-i face faţă, lumina torţei sclipindu-i în ochi şi pe şuviţele negre ale părului.

– Face parte din tribul meu, rosti el începînd să-i dea ocol. Ai să pleci înapoi fără ea, dacă nu poţi găsi un mod de a o face să te vrea.

Începu şi Harry să-l ocolească, haosul gîndurilor lui limpezindu-se, în timp ce-şi fixa adversarul.

– Fără nici o regulă? întrebă el cu glas aspru.

– Fără reguli.

Harry îşi lansă pumnul primul şi Cam îl evită cu uşurinţă. Îndreptîndu-se, calculînd, Harry se retrase, în timp ce Cam îi aruncă o dreaptă. O pivotare şi Harry se conectă la el cu o lovitură de stînga. Cam reacţionă cu o fracţiune de secundă prea tîrziu, evitînd o parte din forţa loviturii, dar nu în totalitate.

O înjurătură înăbuşită, un rînjet îndurerat şi Cam îşi refăcu apărarea.

– Tare şi în viteză, rosti el aprobator. Unde ai învăţat să te baţi?

– New York.

Cam făcu un salt înainte şi-l doborî la pămînt.

– Vestul Londrei, veni replica.

Adunîndu-se ghem, Harry zvîcni în picioare. În aceeaşi clipă, îşi aruncă cotul înapoi, exact în stomacul lui Cam.

Acesta gemu. Apucîndu-l pe Harry de braţ, îşi agăţă un picior de glezna lui şi îl doborî din nou. Se rostogoliră amîndoi o dată, de două ori, pînă cînd Harry sări în picioare şi se retrase cîţiva paşi.

Gîfîind, privi cum Cam se ridică la rîndul lui.

– Ai fi putut să mă prinzi de gît cu antebraţul, sublinie Cam dîndu-şi la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

– N-am vrut să-ţi zdrobesc traheea, rosti acru Harry, înainte de a-mi spune unde e soţia mea.

Cam rînji. Înainte de a putea răspunde totuşi, se auzi zarvă mare, cînd toată familia Hathaway se revărsă din seră. Leo, Amelia, Win, Beatrix, Merripen şi Catherine Marks. Toată lumea, în afară de Poppy, observă Harry sumbru. Unde iadului e?

– Acesta e antrenamentul de după cină? întrebă sardonic Leo ieşind din grup. Ar fi trebuit să mă întrebaţi şi pe mine – eu preferam cărţile.

– Tu vii la rînd, Ramsay, rosti Harry încruntîndu-se. După ce termin cu Rohan, intenţionez să te strivesc, pentru că mi-ai scos soţia din Londra.

– Nu, rosti Merripen cu un calm mortal, făcînd un pas înainte. Eu sînt următorul. Eu intenţionez să te strivesc, pentru că te-ai folosit de ruda mea, în avantajul tău.

Leo se uită de la figura fioroasă a lui Merripen la a lui Harry şi îşi dădu ochii peste cap.

– Lăsaţi-o baltă, rosti el îndreptîndu-se spre seră. Dacă intervine Merripen, nu mai rămîne nimic din el. Oprindu-se alături de surorile lui, îi şopti calm lui Win, din colţul gurii: ar fi cazul să faci ceva.

– De ce?

– Cam n-a vrut decît să-i bage minţile în cap. Dar Merripen intenţionează să-l ucidă cu adevărat, ceea ce nu cred că Poppy ar aprecia.

– Tu de ce nu faci ceva să-l opreşti, Leo? sugeră Amelia acidă.

– Pentru că eu sînt nobil. Noi aristocraţii încercăm să-i lăsăm pe alţii să facă treaba, înainte de a trebui să intervenim noi înşine. Îi aruncă o privire superioară. Asta se numeşte *noblesse oblige*.

Sprîncenele domnişoarei Marks se ridicară.

– Nu asta e definiţia pentru *noblesse oblige*.

– E definiţia mea, rosti Leo părînd că se distrază pe seama iritării ei.

– Kev, rosti Win calmă făcînd un pas înainte. Aş dori să vorbesc cu tine despre ceva.

Merripen, ca de obicei atent cu soţia lui, îi aruncă o privire încruntată.

– Acuma?

– Da, acuma.

– Nu poate aştepta?

– Nu, rosti Win liniştită. Cum el continua să ezite, ea adăugă: aştept.

Merripen clipi.

– Ce aştepţi?

– Un copil.

Toţi se uitară la figura lui Merripen ce devenise cenuşie.

– Dar acum... întrebă el uluit, aproape clătinîndu-se, în timp ce se îndrepta spre Win.

– *Acum!* repetă şi Leo. Merripen, nu-ţi aminteşti discuţia aceea specială pe care am avut-o, înainte de noaptea nunţii tale? Zîmbi în timp ce Merripen îi aruncă o privire de avertisment. Aplecîndu-se la urechea lui Win, Leo murmură: bine lucrat! Dar ce intenţionezi să-i spui, cînd va descoperi că a fost doar un truc?

– Nu e un truc, rosti Win veselă.

Surîsul lui Leo se evaporă şi îşi duse mîna la frunte.

– Christoase! murmură el. Unde mi-e coniacul? Şi dispăru în casă.

– Sînt sigură că a vrut să spună „felicitări", remarcă Beatrix spirituală urmînd grupul, în timp ce toţi intrau înăuntru.

Cam şi Harry fură lăsaţi singuri.

– Probabil ar trebui să-ţi explic, i se adresă Cam arătînd ca şi cum s-ar fi scuzat. La un moment dat, Win a fost foarte bolnavă, dar şi-a revenit. Totuşi, lui

Merripen încă îi e teamă că naşterea unui copil poate fi ceva prea dificil pentru ea. Făcu o pauză. Tuturor ne e frică, admise el. Dar Win e hotărîtă să aibă copii – şi Dumnezeu să-l ajute pe cel care încearcă să spună „nu" unui Hathaway.

Harry scutură din cap ameţit.

– Familia asta a voastră!

– Ştiu, afirmă Cam. O să te obişnuieşti cu noi, pînă la urmă. O pauză, apoi întrebă cu un ton practic: vrei să reluăm bătaia, sau ne vom dispensa de rest şi ne vom duce să luăm un coniac alături de Ramsay?

Un lucru era clar pentru Harry: rudele lui nu erau oameni normali.

Una din cele mai adorabile aspecte ale verilor din Hampshire era că, chiar şi atunci cînd zilele erau fierbinţi şi saturate de soare, cele mai multe seri erau suficient de răcoroase pentru a face focul în cămin. Singură în casa îngrijitorului, Poppy stătea ghemuită lîngă vatra mică şi trosnitoare şi citea o carte la lumina lămpii. Citise aceeaşi pagină de nenumărate ori, incapabilă să se concetreze, în timp ce-l aştepta pe Harry. Văzuse trăsura lui trecînd de căsuţă, pe drumul spre casa Ramsay şi ştia că e doar o problemă de timp, înainte de a ajunge la ea.

– N-ai să-l vezi, îi spusese Cam, pînă cînd nu vom hotărî că s-a răcorit suficient.

– Nu o să-mi facă niciodată rău, Cam.

– Totuşi, surioară, intenţionez să schimb cîteva cuvinte cu el.

Era îmbrăcată cu un halat împrumutat de la Win, o îmbrăcăminte plisată roz pal cu o inserţie de dantelă albă pe piept. Corsajul foarte adînc răscroit expunea

decolteul şi pentru că Win era mai subţire, îmbrăcămintea era puţin cam fixă pe trup, făcînd ca sînii ei să iasă aproape afară dintre dantele. Ştiind că lui Harry îi plăcea să aibă părul desfăcut, îl periase şi îl lăsase liber, ca o perdea incandescentă şi uşoară ca fulgul.

Afară se auzi un zgomot, apoi o lovitură puternică în uşă. Poppy ridică ochii cu asprime, bătăile inimii accelerîndu-i-se, iar stomacul răsucindu-se într-o tresărire domoală. Puse cartea deoparte şi se îndreptă spre uşă, învîrtind cheia în broască şi răsucind buşonul.

Şi se trezi faţă în faţă cu soţul ei, care era cu o treaptă mai jos de nivelul pragului.

Era o versiune nouă a lui Harry, epuizat, ciufulit, sălbăticit şi neras de o zi. Într-un fel, dezordinea aceasta masculină îi stătea bine, dînd frumuseţii lui o atracţie naturală şi firească. Arăta ca şi cum tocmai studia cel puţin o duzină de moduri de a o pedepsi, fiindcă a plecat de la el. Privirea lui îi făcu pielea de găină, pe tot trupul.

Inspirînd profund, se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre. Închise uşa cu grijă.

Tăcerea era apăsătoare, aerul încărcat de emoţii, pe care nici măcar nu putea să le identifice. În spatele genunchilor ei, pulsul bătea toba, la fel ca în interiorul coatelor şi în fundul stomacului, în timp ce Harry îşi plimba privirea peste ea.

– Dacă vei mai încerca vreodată să mă părăseşti, rosti el cu o ameninţare calmă, consecinţele vor fi mai rele decît ai putea să-ţi imaginezi. Şi continuă să spună ceva, în sensul că existau reguli pe care va trebui să le respecte şi că existau lucruri pe care el nu le va tolera şi că, dacă avea nevoie de o lecţie, el va fi al dracului de fericit să i-o dea.

În ciuda tonului său tăios, Poppy simţi un val de tandreţe. Arăta aşa de dur şi de singur. Avea aşa multă nevoie de alinare.

Înainte de a-şi oferi şansa de a judeca, făcu doi paşi mari, micşorînd distanţa dintre ei. Luîndu-i maxilarul rigid între palme, se ridică pe vîrful picioarelor, se lipi de el şi îl făcu să tacă cu ajutorul gurii.

Simţi şocul acestui contact tandru răspîndindu-se prin Harry. Respiraţia i se oprise în gît şi o apucă de antebraţe, împingînd-o înapoi, destul de mult pentru a o putea privi neîncrezător. Ea simţi ce puternic era, în stare să o rupă în două dacă voia. El rămase nemişcat, pironit de ceea ce văzu în expresia ei.

Încordată, dar înflăcărată, Poppy se ridică din nou, pentru a-şi lipi gura de a lui. El îi permise pentru o clipă, apoi o împinse din nou. Înghiţi vizibil. Dacă prima sărutare îl făcuse să amuţească, cea de a doua îl dezarmă cu desăvîrşire.

– Poppy, rosti el răguşit. N-am vrut să-ţi fac rău. Am încercat să fiu blînd.

Poppy îşi plimbă uşor mîna pe obrazul lui.

– De asta crezi tu că am plecat, Harry?

El părea uluit de mîngîiere. Buzele lui se despărţiră într-o întrebare mută, trăsăturile ii erau deformate de o frustrare insuportabilă. Ea văzu clipa cînd el încetă să mai încerce să dea un sens lucrurilor.

Aplecîndu-se peste ea cu un geamăt, o sărută.

Căldura împărtăşită de gurile lor, mîngîierea sinuoasă a limbii pe limbă, o umplură de plăcere. Răspunse arzînd, nerefuzînd nimic, lăsîndu-l să o cerceteze şi să intre în ea, după cum voia. Braţele lui o înconjurată, o mînă încleştîndu-se sub fundul ei, pentru a o trage mai aproape.

Surprinsă în vîrful picioarelor, Poppy îşi simţi trupul încordîndu-se, sîni, stomac, şolduri adunîndu-se împreună. Era agresiv de plin de dorinţă, carnea lui împungînd-o, fiecare mişcare de frecare smulgîndu-i o plăcere adîncă şi rezonantă.

Buzele lui se plimbară pe gîtul ei şi o aplecă pe spate, pînă cînd sînii îi întinseră partea din faţă a halatului. El îşi vîrî nasul în valea dintre carnea înghesuită, bîjbîind cu limba între sîni. Respiraţia lui fierbinte se amestecă cu dantela albă, gura lui umezindu-i pielea. Îi supse piscul sînilor cu putere, dar erau prea înghesuiţi sub materialul uşor şi roz. Se arcui disperată, vîrîndu-i gura acolo, peste tot, vrînd tot.

Încercă să spună ceva, poate să sugereze să meargă în dormitor, dar nu ieşi decît un geamăt. Genunchii îi erau gata să se îndoiască. Harry trase de partea din faţă a corsajului, descoperind şirul ascuns de agăţători moş-şi-babă. Le desfăcu cu o iuţeală uimitoare şi aruncă halatul deoparte, lăsînd-o goală.

Întinzîndu-se după ea, o întoarse cu spatele şi dădu deoparte cascada lucioasă a părului. Gura lui coborî de-a lungul cefii, sărutînd, aproape muşcînd, jucîndu-se cu limba, în timp ce mîinile i se plimbau pe partea din faţă a trupului neted. Cuprinse în palmă un sîn, ciupind cu blîndeţe sfîrcul tare, în timp ce cealaltă mînă îi alunecă între coapsele ei.

Poppy tresări uşor, gîfîind înainte de a o desface. Din instinct încercă să-şi mărească deschizătura trupului pentru el oferindu-i-se, iar torsul lui aprobator vibră pe ceafa ei. O ţinu într-o îmbrăţişare profundă şi iubitoare, simţind-o, umplînd-o cu degetele, pînă cînd se arcui spre spate în el, dosul ei gol îmbrăcînd forma erecţiei lui. Smulse din ea senzaţii nespuse, bucurîndu-se de carnea ei vulnerabilă.

– Harry, gîfîi ea. Sînt gata să c...cad....

Se lungiră pe podeaua acoperită cu covor, într-o cădere înceată şi încleştată, cu Harry tot la spatele ei. Bolborosea pe ceafa ei, imprimîndu-i pe piele cuvinte de dorinţă şi preţuire. Textura gurii lui, catifea udă înconjurată de ţepii maxilarului, îi cauză un fior de plăcere. El îşi croi drum de-a lungul curbei spatelui ei sărutîndu-o pînă jos.

Poppy se întoarse căutînd fanta cămăşii lui. Degetele îi erau neobişnuit de neîndemînatice, cînd descheie cei patru nasturi. Harry rămase liniştit, pieptul lui ridicîndu-se şi coborînd rapid, cînd o privea cu ochii lui verzi eterici. Îşi aruncă de pe el vesta, îşi dădu jos bretelele din piele şi îşi scoase cămaşa peste cap. Pieptul lui era magnific, rînduri late de muşchi curbi şi noduri dure, acoperite de un puf de păr. Îl mîngîie cu o mînă tremurătoare şi ajungînd la pantaloni, încercă să găsească şliţul ascuns din faţă.

– Lasă-mă pe mine, rosti Harry.

– Vreau eu, insistă ea, hotărîtă să înveţe această parte a ştiinţei unei soţii. Îi simţi pieptul tare ca o piatra, cînd îl atinse cu încheieturile degetelor. Găsind nasturele ascuns, se ocupă de el cu ambele mîini, în timp ce Harry făcea eforturi să aştepte liniştit. Amîndoi tresăriră, cînd degetele ei cercetătoare îi atinseră din întîmplare erecţia.

El scoase un sunet şocat, ceva între un geamăt şi un hohot.

– Poppy! I se tăiase răsuflarea. Fir-ar al naibii, *te rog* lasă-mă pe mine.

– N-ar fi aşa de greu.... protestă ea reuşind în sfîrşit să descheie nasturele.... dacă pantalonii n-ar fi aşa de strîmţi.

– De obicei, nu sînt aşa. Înţelegînd ce voia să spună, făcu o pauză, îi întîlni privirea şi un zîmbet timid îi curbă buzele. El îi luă capul în mîini, privind-o cu o dorinţă ce îi ridică părul pe ceafă. Poppy, rosti aspru. M-am gîndit la tine în fiecare minut al acestei călătorii cu trăsura, de douăsprezece ore. La cum să te fac să vii înapoi cu mine. Am să fac orice. Îţi voi cumpăra jumătate din afurisita aia de Londră, dacă îţi va ajunge.

– Nu vreau jumătate din Londra, rosti ea cu sfială. Degetele ei se strînseră pe cureaua pantalonilor lui. Acesta era Harry pe care nu-l văzuse niciodată înainte, cu apărarea la pămînt şi vorbindu-i cu o onestitate desăvîrşită.

– Ştiu că trebuie să mă scuz, pentru că am intervenit între tine şi Bayning.

– Da, trebuie, rosti ea.

– Dar nu pot. Nu îmi va părea niciodată rău de asta. Pentru că, dacă n-aş fi făcut-o, acum ai fi fost a lui. Şi el te voia, doar dacă ai fi fost ceva uşor pentru el. Dar eu te vreau în orice fel pot să te obţin. Nu pentru că eşti frumoasă sau inteligentă sau amabilă sau adorabilă, deşi numai diavolul ştie că eşti toate astea la un loc. Te vreau, pentru că nu există nimeni altcineva ca tine şi nu vreau să-mi încep nici o zi, fără să te văd. Cînd Poppy deschise gura pentru a răspunde, el îşi plimbă degetul mare peste buza ei inferioară determinînd-o să aştepte pînă termină. Ştii ce înseamnă o roată de echilibru? Ea dădu uşor din cap. Există una în oricare ceas. Se roteşte înainte şi înapoi fără să se oprească. Aceasta scoate ticăitul acela.... Aceasta face limbile să se mişte înainte, pentru a marca minutele. Fără ea, ceasul nu funcţionează. Tu eşti roata mea de echilibru, Poppy. Făcu o pauză, degetele lui urmînd curba fină a

maxilarului ei, pînă sus la lobul urechii. Azi am petrecut toată ziua încercînd să mă gîndesc, pentru ce ar trebui să mă scuz şi să par măcar pe jumătate sincer. Şi în final am ajuns la ceva.

– La ce anume? şopti ea.

– Regret că nu sînt soţul pe care l-ai vrut. Vocea lui deveni gravă. Dar jur pe viaţa mea că, dacă îmi vei spune ce doreşti, am să te ascult. Voi face orice ceri. Doar să nu mă mai părăseşti niciodată.

Poppy îl privea minunîndu-se. Probabil că cea mai mare parte dintre femei n-ar fi găsit această discuţie despre mecanismele ceasornicului grozav de romantică, dar nu ea. Înţelese ce încerca Harry să-i spună, poate chiar mai mult decît el însuşi.

– Harry, rosti ea încet încercînd să întindă mîna şi să-l mîngîie pe obraz, ce pot să mă fac eu cu tine?

– *Orice*, rosti el cu o vehemennţă pornită din inimă, ce aproape o făcu să rîdă. Aplecîndu-se, Harry îşi lipi faţa de masa mătăsoasă a părului ei.

Ea continuă să lucreze la pantalonii lui, scoţînd ultimii doi nasturi din găurile lor. Degetele ei tremurară cînd îl apucă. El scoase un geamăt de plăcere, braţele lui alunecînd sub dosul ei. Nesigură de felul cum trebuia să-l atingă, îl strînse, îl presă blînd, şi-şi plimbă vîrful degetelor de-a lungul lungimii aceleia fierbinţi. Era fascinată de el, de mătasea, duritatea şi forţa cuprinsă în el, de felul cum tot trupul lui fremăta în timp ce-l mîngia.

Gura lui o apucă pe a ei într-un sărut total deschis, alungîndu-i orice gînd. Se ridică deasupra ei, puternic şi prădător, înfometat de plăcerile ce erau încă aşa de noi pentru ea. În timp ce o întindea pe covor, realiză că era gata să o posede, acum, aici, în loc să caute confortul

civilizat al dormitorului. Dar nu părea conştient de locul unde se aflau, ochii lui fiind fixaţi în ai ei, cu culorile lor puternice, cu plămînii pompînd ca nişte foale.

Murmurîndu-i numele, îşi ridică braţele spre el. El îşi scoase restul îmbrăcăminţii şi se aplecă să se desfete cu sînii ei....gură fierbinte, udă...limbă neobosită. Ea continua să încerce să-l atragă mai mult peste ea, căutîndu-i greutatea trupului, avînd nevoie să fie ţintuită. Bîjbîi după lungimea aceea tare şi dureroasă şi îl îndrumă în ea.

– Nu, rosti el răguşit. Aşteaptă.... Trebuie să mă asigur că eşti pregătită.

Dar ea era hotărîtă, strînsoarea ei era insistentă şi undeva, printre gemetele şi gîfîielile lui, apăru şi un hohot gros. Se ridică peste ea, îi potrivi coapsele şi făcu o pauză, ca pentru a-şi cîntări reţinerea auto-impusă.

Poppy se răsuci neajutorată, cînd simţi presiunea gradată a pătrunderii lui....torturant de încet.... înnebunitor, greu, dulce.

– Te doare? gîfîi Harry, atîrnînd deasupra ei şi sprijinindu-şi greutatea pe braţe, pentru a nu o strivi. Să mă opresc?

Îngrijorarea de pe figura lui o înnebunea, umplînd-o de căldură. Braţele ei se atîrnară de gîtul lui şi îl sărută pe obraz, pe ceafă, pe ureche, peste tot unde putea să ajungă. Trupul ei îl trăgea în jos cu putere.

– Vreau mai mult din tine, Harry, şopti ea. Te vreau tot.

El îi gemu numele şi o pătrunse, atent la fiecare răspuns subtil.....întîrziind cînd îi făcu plăcere, presînd şi mai adînc cînd ea se încordă, cu fiecare împingere răscolind mai multe senzaţii în ea. Ea îşi lăsă mîinile să alunece peste dosul lui neted şi flexibil, peste mătasea arzătoare a pielii lui, plăcîndu-i cum îl simţea.

Urmînd linia lungă a muşchiului, coborî şi mai mult, pînă cînd palmele ei trasau cercuri peste curbele strînse ale fundului lui. Răspunsul fu electrizant, pătrunderile lui devenind mai pline de forţă, un geamăt blînd scăpîndu-i din gît. Îi place aşa, gîndi ea cu un zîmbet, sau ar fi zîmbit, dacă gura ei nu ar fi fost aşa de total ocupată de a lui. Voia să descopere şi mai multe despre el, toate felurile de a-i face plăcere, dar plăcerea acumulată ajunsese la apogeu şi începu să se reverse plină de putere, inundînd-o, înecîndu-i toate gîndurile.

Trupul ei îl încleştă în spasme puternice, storcînd eliberarea, extrăgînd-o din el. Scoase un ţipăt răguşit şi se îngropă în ea cu ultima penetrare, cutremurîndu-se violent. Era indescriptibil de satisfăcător să simtă apogeul lui în ea, trupul lui puternic şi totuşi vulnerabil în această ultimă clipă. Şi mai liniştitor să-l aibă profund în braţele ei, cu capul căzut moale pe umărul ei. Aceasta era apropierea pe care şi-o dorise întotdeauna.

Îi legănă capul, părul lui gîdilîndu-i mătăsos încheieturile mîinilor, respiraţia lui inundînd-o în valuri fierbinţi. Ţepii bărbii lui nerase zgîriau pielea fină a sînului ei, dar nu l-ar fi mişcat de acolo pentru nimic în lume.

Respiraţia lor se potoli şi greutatea lui Harry deveni strivitoare. Poppy realiză că adormise. Îl împinse.

– Harry! El se ridică clătinîndu-se, clipind, cu privirea dezorientată. Vino în pat, murmură Poppy ridicîndu-se la rîndul ei. Dormitorul este chiar aici. Murmură cîteva cuvinte de încurajare, îndemnîndu-l să o urmeze. Ai adus o geantă de călătorie? întrebă ea. Sau un sac cu obiecte bărbăteşti?

Harry se uită la ea, ca şi cum vorbise într-o limbă străină.

– Sac?

– Da, cu îmbrăcămintea ta, obiecte de toaletă, felul acela de.... Dîndu-şi seama ce îngrozitor de epuizat era, zîmbi şi scutură din cap. Nu contează. O să vedeam dimineaţă. Îl conduse în dormitor. Vino....să dormim....vom vorbi mai tîrziu. Încă cîţiva paşi.....

Patul de lemn era obişnuit, dar suficient de lat pentru doi şi era aşternut cu pături şi lenjerie albă şi curată.

Harry se îndreptă spre el fără ezitare, se vîrî sub pături – prăbuşindu-se, aproape – şi simţi că adoarme imediat.

Poppy se opri să-l privească pe bărbatul mare şi nebărbierit din patul ei. Chiar aşa neîngrijit cum era, frumuseţea lui de înger întunecat îţi tăia răsuflarea. Pleoapele lui tremurară infinitesimal, cînd se cufundă în nişte vise imposibile. Bărbat complex, remarcabil, dominant. Şi nu incapabil de iubire.... Deloc. Mai curînd, avea nevoie să i se arate cum să iubească.

Şi aşa cum făcuse şi cu cîteva zile înainte, Poppy cugetă, *acesta e bărbatul cu care m-am măritat.*

Cu deosebirea că acum, încercă un sentiment de bucurie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Harry nu cunoscuse niciodată un asemenea somn, atît de profund şi de fortifiant, încît părea că înainte nu experimentase nicicînd un somn adevărat, doar o imitaţie. Cînd se trezi, parcă era drogat, beat de somn, moale.

Deschizînd ochii, prin ferestrele cu perdele pictate de razele soarelui, descoperi că e dimineaţă. Nu simţi o nevoie prea mare de a coborî din pat, cum se întîmpla de obicei. Întorcîndu-se pe o parte, se întinse lenevos. Mîna lui întîlni un spaţiu gol.

Oare Poppy împărţise patul cu el? O cută încruntată i se adînci pe frunte. Dormise oare toată noaptea cu cineva, pentru prima oară, şi apoi o pierduse? Răsucindu-se pe burtă, trecu în partea cealaltă a patului, căutîndu-i parfumul. Da....exista o undă de flori pe perna ei, iar cearşafurile purtau mireasma pielii ei, o dulceaţă de lavandă ce îl stîrni cu fiecare inhalare.

Voia să o ţină în braţe, să se asigure că noaptea trecută n-a fost un vis.

De fapt, a fost aşa de nesperat de bine, că simţi o pală de regret. Fusese oare un vis? Încruntîndu-se, se ridică şi îşi trecu degetele prin păr.

– Poppy! îngînă el, fără să o strige cu adevărat, pronunţîndu-i doar numele cu glas tare. Cu toate că sunetul fusese slab, ea apăru în uşă, parcă îl aşteptase.

– Bună dimineaţa! Era deja îmbrăcată de zi, cu o rochie simplă albastră, cu părul împletit într-o coadă lejeră, legată cu o panglică albă. Ce potrivit să i se pună numele macului, cea mai spectaculoasă dintre florile sălbatice, bogată şi vie, licărind gata să înflorească! Ochii albaştri îl supravegheau cu o astfel de căldură plină de atenţie, încît simţi o zvîcnitură în piept, o vagă urmă de plăcere dureroasă.

– Umbrele au dispărut, rosti Poppy blînd. Dîndu-şi seama că el n-a înţeles, adăugă: de sub ochii tăi.

Conştient, Harry se uită în altă parte şi îşi masă ceafa.

– Cît e ceasul? întrebă el grosolan.

Poppy se îndreptă spre scaunul unde îi fuseseră aşezate hainele, într-un teanc frumos împăturit, şi scotoci după ceasul lui de buzunar. Deschizînd capacul de aur, se duse la fereastră şi dădu la o parte perdelele. Lumina puternică a soarelui pătrunse în cameră.

– Unsprezece şi jumătate, rosti ea, închizînd ceasul cu o pocnitură fermă.

Harry o privi inexpresiv. Sfinte Dumnezeule! A trecut deja o jumătate de zi.

– Nu am dormit niciodată aşa de tîrziu, în viaţa mea.

Nemulţumirea lui surprinzătoare se pare că o amuză pe Poppy.

– Şi nici un teanc de rapoarte ale managerilor. Nici o bătaie în uşă. Nici întrebări, nici urgenţe. Hotelul tău e o amantă pretenţioasă, Harry. Dar astăzi, îmi aparţii mie. Încercînd să asimileze ideea, zvîcnitura de rezistenţă intimă a lui Harry se risipi repede, în faţa uriaşei atracţii pe care o simţea pentru ea. Ai ceva împotrivă? reluă ea arătînd destul de încîntată de ea însăşi. Să fii al meu, astăzi?

Harry se trezi zîmbindu-i, incapabil să-i reziste.

– Comanda e la tine, rosti el. Zîmbetul lui deveni trist, cînd îşi dădu seama – fără încîntare – de starea lui de murdărie, de faţa nerasă. Există pe aici şi o baie?

– Da, pe uşa asta. Casa are instalaţie. Există apă rece pompată direct în cadă dintr-o fîntînă şi am cazane cu apă fierbinte, gata pe cuptor. Băgă ceasul înapoi în vestă. Apoi îndreptîndu-se se uită la torsul lui gol, cu un interes ascuns. În dimineaţa asta, ţi-au trimis lucrurile de la casa mare, odată cu micul dejun. Ţi-e foame?

Harry nu fusese niciodată aşa de flămînd. Dar voia întîi să se spele, să se bărbierească şi să-şi pună haine curate. Nu se simţea în elementul lui şi avea nevoie să-şi recapete obişnuita lui stăpînire de sine.

– Întîi fac o baie.

– Foarte bine. Ea se întoarse, să se ducă la bucătărie.

– Poppy... Aşteptă pînă cînd ea îşi aruncă privirea spre el. Noaptea trecută.... făcu un efort să întrebe.... după ce noi.....a fost totul în regulă?

Înţelegîndu-i îngrijorarea, expresia lui Poppy se lumină.

– Nu a fost în regulă. Făcu o pauză de o secundă, înainte de a adăuga: A fost minunat. Şi zîmbi.

Harry intră în spaţiul bucătăriei căsuţei, ce făcea parte de fapt din camera principală, avînd un mic cuptor de fontă, un bufet, un şemineu şi o masă de brad, ce servea atît la preparare, cît şi pentru a lua masa. Poppy îi aduse un adevărat festin format din ceai fierbinte, ouă fierte, cîrnaţi oxford şi patiserie din belşug – foi de plăcintă groase umplute cu tocătură.

– Astea sînt specialitatea oraşului Stony Cross, rosti Poppy arătînd spre o farfurie cu două chifle lunguiețe

bine coapte. Una e umplută cu carne şi salvie, alta cu fructe. Este o hrană consistentă. Începe de la capătul cu cimbru şi.... Vocea ei se stinse cînd ridică ochii la Harry, curat, îmbrăcat şi proaspăt ras.

Arăta la fel ca întotdeauna şi totuşi diferit. Ochii îi erau luminoşi şi fără cearcăne, irisul verde mai strălucitor decît frunzele de păducel. Orice urmă de tensiune dispăruse de pe faţa lui. Părea că fusese înlocuit de un Harry mai vechi, de dinainte de a ajunge maestru în arta de a-şi ascunde fiecare gînd şi fiecare emoţie.

Era aşa impresionant, încît Poppy simţi în stomac fluturi fierbinţi de atracţie, iar genuchii îşi pierdură rigiditatea.

Harry se uită la toate produsele cu un zîmbet nesigur.

– Cu care să încep?

– N-am idee, răspunse ea. Singurul mod de a afla este să iei cîte o îmbucătură din fiecare.

Mîinile lui se îndreptară spre mijlocul ei şi o întoarse blînd cu faţa la el.

– Cred că voi începe cu tine.

Cînd gura lui se aplecă spre a ei, ea i-o oferi cu dezinvoltură, cu buzele desfăcute. El o gustă, încîntat de răspunsul ei. Sărutul obişnuit se adînci, transformat în ceva plin de răbdare şi profund înfometat.....arşiţa deschizîndu-se pentru şi mai multă arşiţă, un sărut cu fluvii de mireasmă de flori exotice. Până la urmă, Harry îşi depărtă gura, palmele lui prinzîndu-i faţa, ca şi cum lua apă în pumni, pentru a bea. Are un fel unic de a mă atinge, gîndi ea năucită, degetele lui sînt blînde şi măestre, sensibile la nuanţe.

– Îţi sînt umflate buzele, şopti el, cu vîrful degetelor mari atingîndu-i colţurile gurii.

Poppy îşi presă obrazul de una din palmele lui.

– Am avut multe sărutări de rezolvat.

– Mai mult decît sărutări, rosti el şi privirea din ochii aceia vii o făcu să i se ridice în gît bătăile inimi. De fapt....

– Mănîncă, sau o să mori de foame, rosti ea încercînd să-l împingă pe un scaun. Era aşa de mare, aşa de solid, că ideea de a-l constrînge să facă ceva era plină de haz. Însă el cedă îndemnului mîinilor ei şi se aşeză, după care începu să cojească un ou.

După ce Harry reuşi să consume o întreagă farfurie cu pateuri, două ouă, o portocală şi o cană de ceai, plecară la plimbare. La îndemnul lui Poppy, el îşi scoase haina şi vesta, rămînînd îmbrăcat în aşa fel, încît într-o anumită parte a Londrei ar fi fost arestat. Lăsă şi nasturii de sus ai cămăşii descheiaţi şi-şi suflecă mînecile. Încîntat de zelul lui, Poppy îi luă mîna şi se lăsă scos afară.

Trecură de un cîmp îndreptîndu-se spre pădurea de alături, traversată de o cărare lată acoperită de frunze. Copacii masivi de tisă îşi împleteau crengile cu stejarii, formînd un acoperiş des, dar umbra profundă era totuşi străpunsă de săgeţile razelor de soare. Era un loc plin de viaţă, plante crescînd pe plante. Lichenul verde pal acoperea crengile stejarilor, în timp ce pletele caprifoiului atîrnau pînă la pămînt.

După ce auzul lui Harry se obişnui cu lipsa zgomotului oraşului, deveni conştient de sunete noi.... un cor melodios de ciripituri de păsări, foşnetul frunzelor, bolboroseala unui pîrîu din apropiere şi un scîrţîit, ca zgomotul făcut de o unghie trecută peste dinţii unui pieptene.

– Cicade, rosti Poppy. E singurul loc din Anglia, unde se pot vedea. De obicei se găsesc doar la tropice.

Numai masculul de cicadă face acest zgomot – se spune că e un cîntec de împerechere.

– De unde ştii că nu comentează vremea?

Aruncîndu-i dintr-o parte o privire provocatoare, Poppy murmură:

– Ei bine, împerecherea e o preocupare masculină, nu-i aşa?

Harry zîmbi.

– Dacă ar exista un subiect mai interesant, rosti el, ar trebui să-l descopăr.

Aerul era dulce, puternic parfumat de caprifoi, de frunzele încălzite de soare şi de flori, pe care el nici nu le cunoştea. Pe măsură ce pătrundeau mai adînc în pădure, părea că lumea era lăsată departe, în urmă.

– Am vorbit cu Catherine, rosti Poppy. Harry se uită la ea în alertă. Mi-a spus de ce ai venit în Anglia, continuă Poppy. Şi mi-a mai spus că e sora ta vitregă.

Harry îşi concentră atenţia pe cărarea dinaintea lor.

– Restul familiei ştie?

– Numai Amelia, Cam şi cu mine.

– Sînt surprins, admise el. Credeam că ar prefera să moară, decît să spună cuiva.

– O.... există iubire între voi?

Întrebarea ezitantă îi provocă un hohot, la fel de uscat şi fremătător, ca nişte coji de nucă.

– De fapt, nu ştiu. Nici unul dintre noi nu stăm prea bine, în ce priveşte afecţiunea.

– Ea parcă stă puţin mai bine ca tine, cred eu.

Privind-o prudent, Harry văzu că nu exista dezaprobare pe figura ei.

– Încerc să mă corectez, rosti el. E una din treburile pe care Cam şi cu mine le-am discutat aseară – mi-a spus că e ceva caracteristic femeilor Hathaway,

această nevoie de a-şi demonstra afecţiunea.

Amuzată şi fascinată, Poppy se strîmbă.

– Ce altceva ţi-a mai spus?

Starea de spirit a lui Harry se schimbă ca alunecarea mercurului. Îi aruncă un zîmbet orbitor.

– A făcut o comparaţie cu antrenarea cailor arabi...sînt sensibili, rapizi, dar au nevoie de libertate. N-o să stăpîneşti niciodată în totalitate un cal arab.....îi devii doar partener. Făcu o pauză. Cel puţin, cred că asta e ceea ce a spus. Eram pe jumătate mort de epuizare şi băusem coniac.

– Asta seamănă cu Cam, îşi ridică Poppy privirea spre cer. Şi după ce ţi-a dat acest sfat, te-a trimis la mine: calul.

Harry se opri şi o trase la el, dîndu-i la o parte coada, pentru a-i săruta ceafa.

– Da, şopti el. Şi ce minunată cavalcadă a fost!

Ea roşi şi se agită rîzînd şi protestînd, dar el insistă şi o sărută în continuare, croindu-şi drum spre gura ei. Buzele lui erau fierbinţi, ademenitoare, hotărîte. Dar imediat ce ajunse la gura ei, se îmblînzi, cu gura lipită delicat de a ei. Îi plăcea să o aţîţe, să o ademenească. O cuprinse fierbinţeala, dorinţa îi inundă sîngele, gîdilînd-o dulce în locuri tainice.

– Îmi place să te sărut, murmură el. A fost cea mai grea pedeapsă, pe care ai putut să o inventezi, nelăsîndu-mă să o fac.

– N-a fost o pedeapsă, protestă Poppy. Doar că pentru mine un sărut înseamnă ceva special. Şi după ceea ce ai făcut, îmi era frică să fiu prea intimă cu tine.

Orice urmă de amuzament părăsi expresia lui Harry. Îi mîngîie părul şi îşi plimbă uşor încheieturile degetelor pe un obraz.

– N-am să te mai trădez niciodată. Ştiu că n-ai nici un motiv să ai încredere în mine, dar cu timpul sper....

– Am încredere în tine, rosti ea cu convingere. Acum nu-mi mai e frică de tine.

Harry fu uluit de cuvintele ei şi, mai mult, de intensitatea răspunsului lui. Un sentiment neobişnuit crescu în el, o înflăcărare profundă, copleşitoare. Vocea lui sună ciudat chiar şi în propriile lui urechi, cînd întrebă:

– Cum poţi să ai încredere în mine, cînd nu ai nici un mijloc de a afla dacă merit?

Colţurile buzelor ei se ridicară.

– Aceasta este încrederea adevărată, nu-i aşa?

Harry nu se putu stăpîni să nu o mai sărute, adoraţia şi dorinţa pulsînd în el. Putea să-i simtă forma trupului prin cămaşă şi mîinile lui tremurau de nevoia de a trage de pe ea straturile de material, de a înlătura orice obstacol dintre ei. O privire rapidă de-a lungul cărării, în ambele direcţii, îi confirmă că erau singuri şi invizibili. Ar fi fost aşa uşor să o răstoarne pe covorul moale al frunzelor şi al muşchiului, să-i ridice rochia şi să o posede chiar acolo în pădure. O trase la marginea cărării, degetele lui încleştîndu-se peste rîndurile de fuste.

Dar se forţă să se stăpînească, respirînd cu putere, în efortul de a-şi controla dorinţele. Trebuia să fie atent cu Poppy, plin de tact. Merita ceva mai mult, decît să-şi vadă bărbatul aruncîndu-se pe ea în pădure.

– Harry? murmură ea confuză, în timp ce el o întorcea cu spatele spre el.

Şi o reţinu aşa, cu braţele încrucişate peste pieptul ei.

– Spune ceva care să mă distragă, rosti el glumind doar pe jumătate. Inspiră adînc. Eram la un fir de păr de a te viola, chiar aici.

Poppy rămase tăcută pentru o clipă. Ori rămăsese mută de oroare, ori se gîndea la posibilitatea realizării. Evident a fost cea de a doua alternativă, pentru că întrebă:

– Se poate face şi afară?

În ciuda dorinţei lui violente, Harry nu se putu opri să nu zîmbească în ceafa ei.

– Iubito, cu greu există vreun loc unde nu se poate face. Lipiţi de copaci sau de pereţi, pe scaune sau în cadă, pe scări sau pe mese..... balcoane, trăsuri.... Îi scăpă un oftat blînd. La naiba, trebuie să mă opresc, sau nu voi mai putea să mă abţin.

– Nici unul din aceste moduri nu pare confortabil, rosti Poppy.

– Scaunul ţi-ar plăcea. Pentru scaun mă pun chezaş.

Un chicotit o străbătu, făcînd ca spatele ei să fie presat de pieptul lui.

Amîndoi aşteptară pînă cînd Harry se calmă, suficient cît să o lase să plece de lîngă el.

– Ei bine, rosti el, a fost o plimbare încîntătoare. De ce să nu ne întoarcem şi.....

– Dar n-am străbătut nici măcar jumătate din drum, protestă ea.

Harry privi, de la faţa ei în aşteptare, la cărarea lungă ce se întindea înaintea lor şi oftă. Se luară de mînă şi reluară străbaterea terenului scăldat de soare şi umbre.

După un minut, Poppy întrebă:

– Tu şi Catherine v-aţi vizitat unul pe altul, aţi purtat corespondenţă?

– Cu greu. Nu ne aveam prea bine.

– De ce?

Nu era un subiect la care îi plăcea lui Harry să se gîndească şi cu atît mai puţin să-l discute. Şi treaba

asta, de a trebui să vorbeşti liber cu cineva, să nu te abţii de la nimic.... era ca şi cum ai fi tot timpul gol, cu excepţia faptului că Harry ar fi preferat să fie literalmente gol, decît să-şi dezvăluie gîndurile şi sentimentele personale. Totuşi, dacă acesta era preţul pentru a o avea pe Poppy, să fie al naibii dacă nu-l va plăti.

– Cînd am întîlnit-o prima oară pe Cat, începu el, se afla într-o situaţie dificilă. Am făcut tot ce a fost posibil pentru a o ajuta, dar nu am făcut-o cu amabilitate. Niciodată nu am avut de oferit altora prea multă amabilitate. Aş fi putut să mă port mai bine cu ea. Aş fi putut să am.... Scutură din cap cu nerăbdare. Ce a fost, a fost. M-am asigurat să fie independentă din punct de vedere financiar, pentru tot restul vieţii. Nu are nevoie să muncească, să ştii.

– Atunci de ce a cerut să fie angajată la familia Hathaway? Nu pot să-mi imaginez de ce a vrut să se dedice sarcinii lipsită de speranţă, de a face doamne din Beatrix şi din mine.

– Îmi imaginez că voia să fie alături de o familie. Să afle cum e asta. Şi să nu mai fie singură sau deprimată. Se opri şi îi aruncă o privire întrebătoare. De ce spui că a fost o sarcină lipsită de speranţă? Tu eşti cît se poate de doamnă.

– Trei Sezoane londoneze ratate, sublinie ea.

Harry scoase un sunet batjocoritor.

– Asta nu are nici o legătură cu a fi doamnă.

– Atunci, de ce?

– Cel mai mare obstacol a fost inteligenţa ta. Nu ţi-ai bătut capul să o ascunzi. Unul din lucrurile, pe care Cat nu a reuşit să te înveţe, a fost cum să flatezi vanitatea unui bărbat – pentru că nici ea nu avea nici cea mai

afurisită idee cum să o facă. Şi nici unul din idioţii aceia pe care i-ai cunoscut nu putea să tolereze ideea de a avea o soţie mai deşteaptă decît el. În al doilea rînd, eşti frumoasă, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să fie îngrijorat în permanenţă că ai putea fi ţinta atenţiei altor bărbaţi. Adevărul e că ai avut prea multe calităţi pentru a reuşi, şi ei toţi ştiau că e mai bine să găsească nişte fete prostuţe şi docile, cu care să se însoare. Toţi, cu excepţia lui Bayning, care a fost aşa de prins de tine, încît atracţia a eclipsat orice alte considerente. Dumnezeu ştie că nu pot să-l condamn.

Poppy îi aruncă o privire încordată.

– Dacă sînt aşa de neiertat de inteligentă şi frumoasă, atunci tu de ce ai vrut să te însori cu mine?

– Pe mine nu mă intimidează creierul tău, familia ta, sau frumuseţea ta. Şi celor mai mulţi bărbaţi le este prea teamă de mine, pentru a se uita de două ori la soţia mea.

– Ai mulţi duşmani? întrebă ea calmă.

– Da, mulţumesc lui Dumnezeu. Dar nu sînt la fel de incomozi, ca prietenii.

Deşi Harry era perfect serios, Poppy păru că găseşte afirmaţia foarte amuzantă. După ce rîsul ei se potoli, se întoarse cu faţa la el şi cu braţele încrucişate.

– Ai nevoie de mine, Harry.

El se opri în faţa ei, cu capul înclinat spre ea.

– Mi-am dat perfect de bine seama.

Sunetul scos de păsările devoratoare de insecte cocoţate deasupra capetelor lor umplu pauza, ciripitul lor răsunînd ca nişte cristale ce se ciocneau unele de altele.

– Vreau să te întreb ceva, rosti Poppy. Harry aşteptă cu răbdare, privirea lui cercetîndu-i faţa. Am putea să

rămînem cîteva zile în Hampshire?

Ochii lui deveniră prudenţi.

– Din ce cauză?

Ea zîmbi uşor.

– I se spune vacanţă. Nu ai plecat niciodată în vacanţă, înainte?

Harry dădu din cap.

– Nu sînt sigur ce aş putea să fac.

– Să citeşti, să te pimbi, să călăreşti, să petreci o dimineaţă pescuind sau trăgînd la ţintă, poate să mergi să-ţi cunoşti vecinii.... să vizitezi ruine, magazinele din oraş.... Poppy făcu o pauză văzînd lipsa de entuziasm de pe faţa lui.... să faci dragoste cu soţia ta.

– S-a făcut, rosti el prompt.

– Am putea să rămînem două săptămîni?

– Zece zile.

– Unsprezece? întrebă ea plină de speranţă.

Harry oftă. Unsprezece zile departe de *Rutledge!* În compania apropiată a rudelor. Era tentat să protesteze, dar nu era suficient de nebun, ca să rişte să piardă terenul cîştigat cu Poppy. Venise aici aşteptîndu-se la o bătălie înverşunată, pentru a o duce înapoi la Londra. Dar, pentru că ea îl luase de bunăvoie în patul ei, şi voia să îl însoţească înapoi fără împotrivire, merita o concesie din partea lui.

Totuşi.... unsprezece zile....

– De ce nu? mormăi el. Probabil că după trei zile, am să înnebunesc.

– E în regulă, rosti veselă Poppy. Nimeni de pe aici n-o să observe.

Către domnul Jacob Valentine
Hotelul Rutledge
Embankment and Strand

Londra
Valentine,

Sper că această scrisoare te va găsi cu bine. Îți scriu să te informez că doamna Rutledge și cu mine am hotărît să rămînem în Hampshire pînă la sfîrșitul lunii.

În absența mea, ocupă-te de tot, ca de obicei.

Al tău sincer,

J.H.Rutledge

Jake ridică privirea de pe scrisoare, cu o neîncredere ce făcu să-i cadă maxilarul. *Ocupă-te de tot, ca de obicei*?

Nimic în această situație nu era ca de obicei.

– Ei bine, ce scrie? interveni Pennywhistle, în timp ce aproape toată lumea din fața biroului făcea eforturi să audă.

– Nu se întorc pînă la sfîrșitul lunii, rosti Jake uimit.

Un zîmbet ciudat și strîmb atinse buzele menajerei.

– Să-mi fie sufletul binecuvîntat! Ea a reușit.

– Ce a reușit?

Înainte de a putea să răspundă, portarul în vîrstă se îndreptă spre ei și întrebă cu un ton discret:

– Doamnă Pennywhistle, n-am putut să nu aud discuția voastră.... Trebuie să înțeleg că domnul Rutledge și-a luat o *vacanță?*

– Nu, domnule Lufton, răspunse ea cu un zîmbet de nestăpînit. Și-a luat o lună de miere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

În următoarele zile, Harry învăţă o mulţime de lucruri despre soţia lui şi despre rudele ei. Familia Hathaway era un grup extraordinar de invididualităţi, plini de viaţă şi ageri la minte, cu o dorinţă colectivă instantanee de a încerca orice idee ajungea pînă la ei. Se tachinau şi rîdeau, se sfădeau şi discutau, dar exista o amabilitate firească în felul în care se tratau unul pe altul.

Exista ceva aproape magic în legătură cu Casa Ramsay. Era un cămin confortabil, bine-condus, încărcat de mobilier robust, de covoare groase şi teancuri de cărţi peste tot.... dar asta nu conta, faţă de ceva în plus. Se simţea imediat după ce treceai de pragul de la intrare, ceva intangibil, dar dătător de viaţă ca lumina soarelui. Ceva care întotdeauna îi scăpase lui Harry.

Şi încet-încet, ajunse să realizeze că acel ceva se numea iubire.

A doua zi după sosirea lui Harry în Hampshire, Leo îl însoţi într-un tur al proprietăţii. Se duseră să viziteze unele din fermele arendaşilor şi Leo se opri să stea de vorbă cu unii dintre ei, ca şi cu muncitorii. Schimbă cu ei comentarii informative despre vreme, sol şi recoltă, demonstrînd cunoştinţe adînci, la care Harry nu se aşteptase.

În Londra, Leo juca aproape perfect rolul unui libertin plin de el. La ţară, masca de indiferenţă îi căzuse. Era clar că îi păsa de familiile care trăiau şi munceau pe domeniul Ramsay şi intenţiona să facă din acesta un succes. Proiectase un sistem inteligent de irigaţii, care aducea apa din rîul apropiat pe canalele de piatră, pe care le săpaseră, uşurîndu-i pe mulţi dintre arendaşi de sarcina grea de a căra apa Şi făcea tot ce putea pentru a introduce metode moderne în administrarea fermelor locale, inclusiv convingîndu-i pe arendaşi să semene o nouă varietate de grîu hibrid, aşa cum se făcea la Brighton, care dădea recolte mai mari şi avea un spic mai puternic.

– Prin părţile astea nu se prea acceptă schimbările, îi spuse Leo mîhnit lui Harry. Mulţi dintre ei încă mai insistă să folosească secera şi coasa, în locul maşinii de secerat şi de treierat. Zîmbi. Le-am spus că secolul nouăsprezece se va sfîrşi, înainte ca ei să se hotărască să facă parte din el.

Lui Harry îi trecu prin minte că familia Hathaway făcuse un succes deplin din moşie, nu în ciuda lipsei moştenirii aristocratice, ci *din cauza* ei. Nu fuseseră influenţaţi nici de tradiţie, nici de obiceiuri. N-a existat nimeni care să protesteze: „dar aşa am făcut întotdeauna". Ca rezultat, abordaseră conducerea domeniului ca pe o întreprindere de afaceri, sau ştiinţifică, deoarece nu cunoşteau alt mod de a proceda.

Leo îi arătă lui Harry fabrica de cherestea, unde munca istovitoare de a tăia, a transporta şi a tranşa buştenii era făcută doar manual. Buşteni masivi erau căraţi pe umeri sau agăţaţi cu cîrlige şi tîrîţi, dînd ocazie astfel la nenumărate posibilităţi de rănire.

După cina din seara aceea, Harry a schiţat cîteva planuri pentru dotarea fabricii cu un sistem de cilindri,

platforme şi şasie rulante. Sistemul putea fi construit cu cheltuieli relativ mici şi permitea o producţie mai mare şi o siguranţă ridicată pentru muncitorii domeniului. Merripen şi Leo fură imediat receptivi la idee.

– A fost foarte amabil din partea ta să ne oferi aceste schiţe, îi spuse Poppy lui Harry mai tîrziu, cînd se duseră la culcare în casa îngrijitorului. Merripen a fost foarte entuziasmat.

Harry ridică din umeri nepăsător, descheindu-i partea din spate a rochiei şi ajutînd-o să-şi scoată braţele din mîneci.

– N-am făcut decît să evidenţiez cîteva îmbunătăţiri ce se pot face.

– Lucruri evidente pentru tine, rosti ea, dar nu neapărat evidente şi pentru noi ceilalţi. A fost ceva foarte inteligent din partea ta, Harry. Scăpînd de rochie, Poppy se întoarse cu faţa la el şi cu un zîmbet satisfăcut, adăugă: sînt foarte încîntată că familia mea are şansa de a te cunoaşte. Au început să te placă. Eşti foarte şarmant, fără aere de superioritate şi nu faci mare caz de unele lucruri, cum ar fi să găseşti un arici pe scaunul tău.

– Nu sînt chiar aşa nebun, încît să concurez cu Medusa pentru un scaun, rosti el şi ea rîse. Îmi place familia ta, adăugă apoi desprinzîndu-i partea din faţă a corsetului, eliberînd-o încet din strînsoarea îmbrăcăminţii şi a straielor. Să te văd împreună cu ei, mă ajută să te înţeleg mai bine.

Corsetul scoase un uşor *pleosc* cînd îl aruncă pe podea. Poppy stătea în faţa lui în cămaşă şi pantalonaşi, roşind în timp ce el o studia concentrat.

Un zîmbet nesigur îi traversă faţa.

– Ce să înţelegi anume despre mine?

Harry agăţă cu un deget uşor o bretea a cămăşii, coborînd-o de pe umăr.

– Natura ta e cea care te determină să te ataşezi strîns de oamenii din jurul tău. Îşi mişcă palma peste curba umărului ei gol, într-o mîngîiere circulară. De asta eşti sensibilă şi devotată celor pe care îi iubeşti şi în special..... ai nevoie să te simţi în siguranţă. Dădu jos de pe umăr şi cealaltă bretea şi simţi fiorii care i se strecurau prin trup. O trase la el, înconjurînd-o strîns cu braţele şi ea se lipi de el cu un suspin.

După o vreme, el murmură blînd în curba palidă şi parfumată a cefii ei.

– Intenţionez să fac dragoste cu tine toată noaptea, Poppy. Şi, prima oară, te vei simţi în siguranţă. Dar a doua oară, intenţionez să fiu puţin mai rău.... Şi o să-ţi placă şi mai mult. Şi a treia oară.... Făcu o pauză cu un zîmbet, cînd auzi cum i se opreşte răsuflarea. A treia oară, intenţionez să fac nişte lucruri, ce te vor mortifica mîine, cînd ţi le vei aminti. O sărută gentil. Şi o să-ţi placă mai mult decît toate celelalte.

Poppy nu putu să înţeleagă dispoziţia lui Harry, încă drăcesc de blîndă, în timp ce o termina de dezbrăcat. O aşeză cu spatele pe saltea, cu picioarela atîrnînd şi se opri între ele, în timp ce-şi scotea tacticos cămaşa. Cînd privirea lui rătăci peste ea, roşi şi încercă să se acopere cu braţele.

Cu un zîmbet strălucitor, Harry se aplecă peste ea dîndu-i mîinile deoparte.

– Iubito, dacă ai şti ce plăcere îmi face să mă uit la tine.... Îi sărută buzele, depărtîndu-i-le şi strecurîndu-şi limba în interiorul cald al gurii ei. Părul de pe pieptul lui îi mîngîia sfîrcurile sînilor, un stimulent neîntrerupt şi

dulce, ce-i smulse un geamăt din fundul gîtului.

Buzele lui rătăciră pe arcul gîtului ei, pînă la sîni. Apoi apucîndu-i un sfîrc, îl presă cu limba, întărindu-l şi făcîndu-l şi mai sensibil şi mai umflat. În acelaşi timp, mîna i se îndreptă spre celălalt sîn, cu degetul mare înconjurîndu-i şi stimulîndu-i sfîrcul.

Ea se încordă ridicîndu-se, cu trupul tremurînd îmbujorat. Mîinile lui se plimbară peste ea în cercuri uşoare, peste piept mai jos, mai jos, în locul unde era centrată acea durere dulce şi erotică. Găsind carnea delicată şi umedă, o mîngîie cu degetele, o desfăcu şi o făcu gata pentru el.

Genunchii ei se ridicară şi se agăţă de el scoţînd un sunet incoerent şi încercînd să-l tragă peste ea. În loc de asta, el se lăsă în genunchi şi o apucă de şolduri, iar ea îi simţi gura pe ea.

Se înfioră sub mîngîierea blîndă a limbii lui, fiecare mişcare complexă provocînd-o, turmentînd-o, pînă cînd ochii ei se închiseră şi începu să gîfîie cu suspine puternice. Limba lui intră în ea şi rămase aşa o clipă chinuitoare.

– Te rog, şopti ea. Te rog, Harry.

Îl simţi ridicîndu-se, auzi foşnetul pantalonilor şi al lenjeriei aruncate de pe el. Apoi o presiune fierbinte şi blîndă la intrarea în trupul ei şi scoase un sunet tremurător de uşurare. El se împinse înăuntru, cît de adînc putu ea să accepte, o invazie delicioasă şi substanţială. Era încordată, plină cu desăvîrşire şi-şi mişcă şoldurile spre el, încercînd să obţină şi mai mult. Astfel începu o mişcare ritmică înceată, trupul lui presînd-o în unghiul corect, ducînd la un grad de senzaţii, din ce în ce mai înalt, cu fiecare pătrundere seducătoare.

Ochii ei se deschiseră, cînd toate simţămintele adunate dădură năvală peste ea, neabătute în forţa şi iuţeala lor, şi îi văzu faţa aburită de sudoare deasupra ei. O privea savurîndu-i plăcerea, aplecîndu-se pentru a-i prinde cu gura ţipetele ei neajutorate.

Cînd s-au terminat ultimile spasme, iar ea ajunsese la fel de moale ca o cîrpă, Poppy se trezi legănată în braţele lui Harry. Se întinseră amîndoi pe pat, cu membrele ei moi înlănţuite de cele dure şi lungi ale lui.

Fu zguduită de o moleşeală surprinsă, cînd simţi că el e încă în erecţie. O sărută şi se ridică, mîna lui jucîndu-se cu focul despletit al părului ei.

Blajin îi ghidă capul în poala lui.

– Umezeşte-o, şopti el. Gura ei se închise cu grijă peste capătul pulsant, îl lăsă să alunece cît de mult putu înăuntru, săltîndu-l. Intrigată, îşi frecă în gură tăria mătăsoasă, limba ei atingîndu-l ca a unei pisici.

Apoi Harry o întoarse aşezînd-o pe saltea, cu faţa în jos. Săltîndu-i şoldurile, îi acoperi spatele cu trupul lui, degetele strecurîndu-i-se între coapsele ei. Ea simţi o undă de excitare, cînd trupul îi răspunse pe loc la atingerea lui.

– Acuma, şopti el în urechea ei fierbinte, am să fiu rău. Şi tu o să mă laşi să fac orice, nu-i aşa?

– Da, da, da....

Harry o ţinu ferm apăsată, trăgînd-o spre greutatea lui tare. Îl simţi mişcînd-o într-o rotaţie insinuantă, cu carnea lui aţîţată în echilibru pe despărţitura udă a trupului ei. O pătrunse, dar numai puţin şi de fiecare dată, de cîte ori o trăgea spre el, o lăsa să mai primească puţin din el. Murmurîndu-i numele, se împinse în el şi mai tare, încercînd să se împlînte în el în întregime. Dar el rîse uşor şi o reţinu acolo unde voia

el, continuînd mişcarea voluptoasă, centimetru cu centimetru.

Era complet sub control, însuşindu-şi carnea ei cu o măiestrie năucitoare, lăsînd-o să se zvîrcolească şi să geamă minute întregi. Dîndu-i deoparte părul lung, îi sărută ceafa, cu o gură puternică şi muşcătoare. Tot ce făcea o conducea la o plăcere şi mai mare, iar el ştia şi se mîndrea. Poppy simţi apropiatul asalt al împlinirii, cu simţurile pregătite pentru prăbuşirea fierbinte a eliberării şi doar atunci a posedat-o el cu desăvîrşire, pătrunzînd tare şi profund în centrul ei.

O ţinu aşa pînă încetă să mai tremure, cu trupul înmuiat de satisfacţie. Şi atunci o apăsă pe spate şi îi şopti la ureche:

– Din nou.

A fost o noapte lungă şi foarte fierbinte, plină de o intimitate incredibilă. După a treia oară, se ghemuiră în întuneric, cu capul ei pe umărul lui. Era plăcut să zaci în acest fel alături de cineva, vorbind despre nimic şi despre tot, cu trupurile relaxate după desăvîrşirea pasiunii.

– Mă fascinezi în toate felurile, şopti Harry cu mîna jucîndu-se blînd în părul ei. Există mistere în sufletul tău, care-mi vor lua o viaţă întreagă pentru a le descoperi..... şi eu vreau să le cunosc pe toate.

Nimeni nu i-a spus vreodată înainte că e misterioasă. Şi, deşi Poppy nu se considera aşa, îi plăcea.

– Nu sînt deloc misterioasă, sînt oare?

– Sigur că eşti. Zîmbind el îi ridică mîna şi depuse un sărut în cupa tandră a palmei ei. Doar eşti femeie.

După-amiază, Poppy plecă la plimbare împreună cu Beatrix, în timp ce restul familiei se împrăştie cu diverse

sarcini: Win şi Amelia plecară să viziteze o prietenă bolnavă din sat, Leo şi Merripen se întîlniră cu un nou arendaş în perspectivă şi Cam plecă la o licitaţie de cai din Southampton.

Harry stătea la un birou din bibliotecă, cu un raport amănunţit primit de la Jake Valentine. Savurînd pacea şi liniştea – rară în gospodăria Hathaway – începu să citească. Totuşi, sunetul unei trosnituri a podelei îi atrase atenţia şi privi spre intrare.

Catherine Marks stătea acolo, cu o carte în mînă şi cu obrajii roz.

– Iartă-mă, rosti ea. N-am intenţionat să te deranjez. Am vrut să pun cartea la loc, dar....

– Intră, rosti imediat Harry ridicîndu-se de pe scaun. N-ai deranjat pe nimeni.

– Doar o clipă. Se grăbi spre un raft cu cărţi, puse volumul şi se opri pentru a se uita la el. Lumina ferestrei strălucea pe ochelarii ei, punîndu-i ochii în umbră.

– Stai aici dacă vrei, rosti Harry simţindu-se inexplicabil de stîngaci

– Nu, mulţumesc. E o zi frumoasă şi cred că aş putea să mă plimb prin grădină, sau.... Se opri şi ridică din umeri incomodată.

Dumnezeule, ce stînjeniţi se simţeau unul faţă de altul! Harry o privi o clipă, întrebîndu-se ce o necăjea. Nu ştiuse niciodată ce să facă cu ea, cu această soră vitregă nedorită, ce loc în viaţa lui putea să găsească pentru ea. Nu voise niciodată să aibă grijă de Catherine şi totuşi întotdeauna a ajuns la el, l-a îngrijorat, l-a lăsat perplex.

– Pot să mă plimb cu tine? întrebă el răguşit.

Ea clipi surprinsă. Răspunsul ei îi luă mult pînă sosi.

– Dacă vrei.

Ieşi cu ea în grădiniţa împrejmuită cu gard viu şi cu straturi încărcate de narcise albe şi galbene. Ţinînd ochii pe jumătate închişi din cauza soarelui strălucitor, merseră de-a lungul cărării prunduite.

Catherine îi aruncă o privire insondabilă, cu ochi ca de opal, în lumina zilei.

– Nu te cunosc deloc, Harry.

– Probabil că mă cunoşti tot atît de bine ca oricine, rosti Harry. Cu excepţia lui Poppy, desigur.

– Nu, nu te cunosc, rosti ea cu toată convingerea. Felul cum ai fost săptămîna asta.... Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva de la tine. Iar această afecţiune, pe care se pare că ai căpătat-o pentru Poppy – o găsesc chiar surprinzătoare.

– Nu e teatru, rosti el.

– Ştiu. Pot să văd că eşti sincer. Doar că înainte de nuntă, ai spus că nu contează dacă inima lui Poppy îi aparţine domnului Bayning, atît timp cît....

– Atît timp cît posed restul, rosti Harry zîmbind cu dispreţ faţă de el însuşi. Eram un porc arogant. Regret, Cat. Făcu o pauză. Acuma înţeleg de ce te simţeai aşa protectoare faţă de Poppy şi de Beatrix. Faţă de amîndouă. Sînt cele mai apropiate de noţiunea de familie, pe care ai avut-o tu vreodată.

– Sau tu.

Se lăsă o linişte stînjenitoare, înainte ca Harry să admită.

– Sau eu.

Se opriră la o bancă de pe marginea cărării şi Catherine se aşeză.

– Nu vrei? întrebă ea făcînd un semn spre spaţiul de lîngă ea.

El mulţumi, lăsîndu-se pe bancă, apoi aplecîndu-se înainte cu coatele pe genunchi.

Stăteau tăcuţi, dar ciudat de apropiaţi, ambii dorind acelaşi fel de afinitate, fără să ştie cum să ajungă la ea.

Harry hotărî să înceapă cu sinceritate. Respirînd adînc, rosti cu convingere:

– Niciodată n-am fost amabil cu tine, Cat. Mai ales cînd ai avut cea mai mare nevoie.

– Aş nega asta, rosti ea surprinzîndu-l. M-ai salvat dintr-o situaţie foarte neplăcută şi mi-ai oferit mijloacele pentru un trai frumos, fără să am nevoie să-mi găsesc o slujbă. Şi n-ai cerut niciodată nimic în schimb.

– Îţi datoram aşa de multe. O privi remarcînd strălucirea bogată a părului auriu, mica faţă ovală, fineţea de porţelan a pielii. Între sprîncene i se adînci o cută. Întorcîndu-şi privirea, ridică mîna pentru a-şi masa ceafa. Semeni aşa de afurisit de mult cu mama noastră.

– Îmi pare rău, şopti Catherine.

– Nu, să nu-ţi pară rău. Eşti frumoasă, aşa cum a fost şi ea. Şi mai mult. Dar uneori e greu să vezi asemănarea şi să nu-ţi aminteşti..... Scoase un oftat încordat. Cînd am aflat despre tine, mi-a displăcut faptul că ai stat aşa de mulţi ani cu ea, în comparaţie cu mine. Doar mai tîrziu mi-am dat seama că eu am fost norocosul.

Un zîmbet amar îi atinse buzele.

– Nu cred că vreunul dintre noi poate fi acuzat că a avut excesiv de mult noroc, Harry.

Răspunse cu un chicotit lipsit de veselie.

Continuară să stea unul lîngă altul, calmi şi tăcuţi, apropiaţi, dar fără să se atingă. Amîndoi fuseseră crescuţi fără să ştie cum să dea, sau să primească, iubirea. Lumea i-a învăţat lecţii ce n-ar fi trebuit să fie învăţate. Dar uneori viaţa e neaşteptat de generoasă, cugetă Harry. Poppy e dovada.

– Familia Hathaway a fost pentru mine norocul pe care nu-l aşteptam, rosti Catherine, de parcă i-ar fi citit gîndurile. Îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu capătul mînecii. Fiind alături de ei, toţi aceşti ultimi trei ani.....mi-a renăscut speranţa. A fost un timp al vindecării.

– Sînt încîntat să aud asta, rosti amabil Harry. O meriţi, şi chiar mai mult. Făcu o pauză căutîndu-şi cuvintele. Aş vrea să mă laşi să mă port ca un frate. Ea îl privi cu ochii larg deschişi, prea uluită pentru a răspunde. Nu trebuie să spunem restului familiei, pînă cînd nu vei fi pregătită, continuă Harry. Dar n-aş vrea să ascundem că sîntem rude. Eşti singura mea familie.

Catherine îşi trecu un deget pe sub ochelari, pentru a şterge o lacrimă ce-i scăpase.

Un sentiment de compasiune şi tandreţe îl invadă pe Harry, ceva ce nu simţise niciodată pentru ea. Întinzînd mîna, o trase mai aproape de el şi îi sărută blînd fruntea.

– Lasă-mă să fiu fratele tău mai mare, şopti el.

Iar ea îl privi minunîndu-se, în timp ce el se întorcea înapoi în casă.

Timp de cîteva minute, Catherine rămase singură pe bancă, ascultînd bîzîitul unei albine, ciripitul ascuţit al lăstunilor comuni şi flecăreala mai dulce şi mai melodioasă a ciocîrliilor. Se minuna de schimbarea produsă în Harry. Pe jumătate îi era chiar teamă, că juca un fel de joc cu ea, cu toţi, cu excepţia... Dar era adevărat! Emoţia de pe faţa lui, sinceritatea din ochii lui, toate acestea erau de netăgăduit. Dar cum se putea să se producă o atît de minunată schimbare în caracterul cuiva?

Poate, cugetă ea, asta nu însemna că Harry s-a schimbat, ci că de fapt s-a dezvăluit....scuturile de apărare căzîndu-i strat după strat. Poate că Harry devine – sau va deveni în timp – bărbatul care se pare că a fost întotdeauna. Pentru că, în sfîrşit, găsise pe cineva care să merite.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Trăsura poştei sosi la Stony Cross şi un valet fu însărcinat să aducă teancul de scrisori şi de pachete adresat Casei Ramsay. Valetul cără cele sosite în spatele casei, unde Win şi Poppy stăteau tolănite pe mobila ce fusese scoasă afară, pe terasa podită cu cărămidă. Cel mai mare pachet era adresat lui Harry.

– Alte rapoarte de la domnul Valentine? întrebă Poppy sorbind din vinul roşu şi dulce, ghemuită pe un şezlong lîngă Win.

– Aşa se pare, rosti Harry cu un zîmbet uşor ironic. Văd că, în absenţa mea, hotelul e condus minunat. Poate că ar fi trebuit să-mi iau vacanţă mai de mult.

Merripen se îndreptă spre Win şi îşi strecură degetele sub bărbia ei.

– Cum te simţi? întrebă blînd.

Ea îi zîmbi.

– Splendid.

El se aplecă şi îi sărută creştetul blond, apoi se aşeză pe un scaun de alături. Oricine putea să vadă că încerca să trateze cu uşurinţă faptul că soţia lui era însărcinată, dar îngrijorarea pentru ea, îi emana practic din toţi porii.

Harry luă celălalt scaun şi desfăcu coletul. După ce citi primele cîteva rînduri de pe foaia de deasupra,

scoase un sunet de disconfort şi se cutremură vizibil.

– Dumnezeule mare!

– Ce e? întrebă Poppy.

– Unul dintre oaspeţii noştri obişnuiţi – lordul Pencarrow – s-a rănit aseară tîrziu.

– O, dragule! Sprînceana lui Poppy se încruntă. Şi e un bătrîn domn aşa drăguţ. Cum s-a întîmplat? A căzut?

– Nu exact. S-a dat pe balustrada scării mari, de la mezanin pînă la parter. Harry făcu o pauză plină de nelinişte. A alunecat tot drumul, pînă s-a terminat balustrada – unde s-a lovit de ananasul ornamental din vîrful unui stîlp al scării.

– De ce a făcut aşa ceva, un om de optzeci de ani? întrebă Poppy uluită.

Harry îi adresă un zîmbet sardonic.

– Îmi imaginez că băuse ceva.

Merripen completă.

– S-ar putea ca cineva să fie încîntat, că nu şi-a lăsat în urmă anii copilăriei.

Harry făcu o pauză pentru a mai citi cîteva rînduri.

– Se pare că a fost chemat un doctor şi după părrea lui rana e vindecabilă.

– Mai există şi alte noutăţi? întrebă Win plină de speranţă. Ceva puţin mai vesel?

Îndatoritor, Harry continuă să citească, de data aceasta cu voce tare:

– Îmi pare rău că trebuie să mai raportez un incident nefericit, ce s-a petrecut vineri seara la ora unsprezece, implicîndu-l.... Se opri şi privirea lui coborî repede în josul paginii. Înainte ca Harry să reuşească să-şi schimbe expresia într-una impasibilă, Poppy văzu că ceva nu era în regulă defel. El dădu din cap, fără să-i

întîlnească privirea. Nu e interesant.

– Pot să văd şi eu? întrebă Poppy calmă, întinzînd mîna după hîrtie.

Degetele lui se încleştară.

– Nu e important.

– Lasă-mă, insistă ea, trăgînd de foaie.

Win şi Merripen stăteau amîndoi tăcuţi schimbînd o privire.

Aşezîndu-se din nou pe şezlong, Poppy se uită peste scrisoare.

– ....implicîndu-l pe domnul Michael Bayning, citi ea cu voce tare, care a apărut în vestibul, fără să se anunţe sau să ne avertizeze, beat cu desăvîrşire şi cu un comportament ostil. A cerut să te vadă pe tine, domnule Rutledge, şi a refuzat să accepte că nu erai în hotel. Spre alarma noastră, flutura un....Ea se opri şi inspiră adînc. ....revolver şi profera ameninţări împotriva ta. Am încercat să-l ducem în biroul din faţă, pentru a-l calma. A urmat o încăierare şi, cu părere de rău, domnul Bayning a tras un foc de armă, înainte ca eu să pot să-l dezarmez. Slavă Domnului, nimeni n-a fost rănit, deşi după aceea au apărut o mulţime de întrebări neliniştite din partea clienţilor hotelului, iar tavanul biroului trebuie reparat. Domnul Lufton a tras o asemenea spaimă din cauza incidentului, încît acuma are dureri în piept, însă medicul i-a prescris o zi de odihnă în pat şi a spus că mîine va fi drept ca bradul. În ce-l priveşte pe domnul Bayning, s-a întors acasă în siguranţă şi a luat iniţiativa de a-l reasigura pe tatăl lui că nu se va depune nici o plîngere, deoarece vicontele părea foarte îngrijorat de posibilitatea unui scandal.....

Poppy rămase tăcută, simţindu-se bolnavă şi tremurînd, cu toată căldura soarelui.

– Michael, şopti ea.

Harry o privi tăios.

Tînărul lipsit de griji pe care-l cunoscuse ea n-ar fi recurs niciodată la o melodramă atît de sordidă şi iresponsabilă. O parte a ei era îndurerată pentru el, o parte înspăimîntată şi o parte pur şi simplu furioasă. Să vină acasă la ea – pentru că aşa gîndea acum despre hotel – să facă o scenă şi mai rău decît atît, să pună în pericol oamenii. Ar fi putut să rănească serios pe cineva, să ucidă chiar pe cineva. Dumnezeule mare, existau copii în hotel – Michael nu s-a gîndit deloc la siguranţa lor? Şi îl îngrozise pe bietul domn Lufton, gata să sufere de un atac de apoplexie.

Lui Poppy i se strînse gîtul, furia şi nefericirea usturînd-o ca piperul. Ar fi vrut să poată merge pe loc la Michael şi să ţipe la el. Şi ar fi vrut să ţipe şi la Harry, pentru că nimeni nu putea nega că incidentul era consecinţa perfidiei lui.

Ocupată de gîndurile care o năpădiseră, nu-şi dădu seama cît de mult timp a trecut, pînă cînd Harry a întrerupt liniştea.

Şi vorbi într-un mod pe care ea îl detesta: cu tonul amuzat, mătăsos şi crud al unui om care nu dădea nici doi bani pe nimeni şi nimic.

– Ar fi trebuit să fie mai inteligent, în încercarea lui de asasinat. Realizat corect, ar fi făcut din tine o văduvă bogată, după care amîndoi aţi fi terminat într-un final fericit.

Harry ştiu pe loc că nu ar fi trebuit să spună aşa ceva – comentariul fusese genul de sarcasm cu sînge rece, la care apelase întotdeauna cînd simţea nevoia să se apere. Regretă, înainte de a-l zări pe Merripen cu coada

ochiului. ţiganul clătina din cap amenințător şi îşi trecu degetul peste beregată.

Poppy avea faţa roşie şi sprîncenele încruntate.

– Ce lucru oribil ai spus!

Harry îşi drese glasul.

– Regret, rosti imediat. Glumeam. Eram într-o biată... Se aplecă atunci cînd ceva zbură spre el. Ce dracu'

Ea aruncase în el cu o perniţă fantezie.

– Nu vreau să fiu văduvă, nu-l vreau pe Michael Bayning şi nu vreau să glumeşti cu astfel de lucruri, *idiot* lipsit de tact.

Cînd toţi trei rămaseră cu gurile căscate privind-o, Poppy sări în sus şi plecă cu paşi mari şi cu pumnii strînşi.

Tulburat de forţa teribilă a furiei ei – deşi era ca şi cum ai fi fost înţepat de un fluture – Harry se uită după ea tăcut. Apoi, după o clipă, îngînă primul gînd coerent ce-i trecu prin minte.

– A spus cu adevărat că nu-l vrea pe Bayning?

– Da, afirmmă Win, un zîmbet ridicîndu-se pînă la buzele ei. Asta a spus. Du-te după ea, Harry.

Fiecare celulă a trupului lui tînjea să se supună. Cu excepţia faptului că avea sentimentul că stă pe marginea unei prăpastii, cu un singur cuvînt prost-ales gata să-l trimită în hău. Îi aruncă surorii lui Poppy o privire disperată.

– Ce trebuie să spun?

– Fii cinstit cu ea în privinţa sentimentelor tale, sugeră Win.

Încruntarea se aşternu pe faţa lui Harry, cînd se gîndi la asta.

– Şi care ar fi cea de a doua opţiune?

– Am să mă ocup eu de asta, îi spuse Merripen lui Win, înainte ca ea să poată răspunde. Ridicîndu-se, îşi azvîrli un braţ mare pe umerii lui Harry şi îl conduse pînă la marginea terasei. Silueta furioasă a lui Poppy se vedea în depărtare. Mergea pe drumul către casa îngrijitorului, fustele şi pantofii ei ridicînd o mică furtună de praf.

Merripen vorbi cu un ton scăzut, dar nu lipsit de simpatie, încercînd să scoată un bărbat nefericit din impas.

– Primeşte sfatul meu, *gagio*... Să nu te certi niciodată cu o femeie, cînd e în starea asta. Spune-i că ai greşit şi că-ţi pare al dracului de rău. Şi promite-i că n-o să mai faci niciodată.

– Încă nu sînt prea sigur ce am făcut, rosti Harry.

– Asta nu mai contează. Oricum, cere-i iertare. Merripen făcu o pauză şi adăugă în şoaptă: şi de cîte ori soţia ta e furioasă.... pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să foloseşti logica.

– Să ştii că am auzit şi eu, rosti Win de pe şezlong.

Harry o prinse pe Poppy, cînd se afla la jumătatea drumului pînă la casa îngrijitorului. Ea nu-i aruncă nici o privire, ci continuă să meargă cu bărbia în vînt.

– Crezi că eu l-am determinat să facă asta, rosti liniştit Harry menţinîndu-şi pasul alături de ea. Crezi că i-am ruinat viaţa, atît a lui, cît şi pe a ta.

Asta alimentă şi mai mult indignarea lui Poppy, încît nu fu sigură dacă trebuie să plîngă, sau să-l pleznească. Blestemat să fie, era pe cale să o înnebunească.

A fost îndrăgostită de un prinţ şi a sfîrşit în braţele unui bandit, şi ar fi mult mai uşor, dacă ar putea să continue să vadă totul în aceşti termeni simpli. Dar

prinţul nu era aşa perfect cum părea....iar banditul era un bărbat atent şi pasionat.

Pînă la urmă îi apăru clar că dragoste nu însemna să găseşti pe cineva perfect cu care să te măriţi. Dragostea însemna să vezi ce e adevărat într-o persoană şi să-i accepţi toate luminile şi umbrele. Dragostea era un talent. Şi Harry îl avea din abundenţă, chiar dacă nu era gata să se ridice la nivelul ei, încă.

– Să nu-ţi mai permiţi să spui ce cred eu, rosti ea. Greşeşti în ambele privinţe. Michael e responsabil de propriul lui comportament, care în acest caz a fost.... Făcu o pauză să dea un şut răutăcios unei pietre rătăcită pe acolo.....revoltător de indulgent cu el însuşi. Lipsit de maturitate. Sînt grozav de dezamăgită de el.

– Nu-l pot acuza, afirmă Harry. Eu aş fi făcut ceva mult mai rău, dacă aş fi fost în situaţia lui.

– De asta nu mă îndoiesc, rosti acidă Poppy. El se încruntă dar rămase tăcut. Văzînd o altă piatră, Poppy îi dădu un şut, cu toată puterea răutăcioasă a piciorului. Urăsc cînd faci afirmaţii cinice, izbucni ea. Remarca aia stupidă, că mă faci o văduvă bogată....

– N-ar fi trebuit, rosti Harry repede. Nu a fost corect, a fost o greşeală. Ar fi trebuit să iau în considerare faptul că erai nefericită, pentru că încă îţi pasă de el şi....

Poppy se opri înţepenind şi privindu-l cu o uimire plină de dispreţ.

– *Vai de mine!* Cum poate un om, pe care toată lumea îl consideră aşa inteligent, să fie aşa un *imbecil*... Dînd din cap, continuă să avanseze ca o furtună. Zăpăcit, Harry se ţinu după ea. Nu ţi-a trecut prin minte, cuvintele îi zburară peste umăr ca nişte lilieci furioşi, că nu agreez gîndul ca cineva să-ţi ameninţe

viaţa? Că aş putea să fiu *măcar* puţin deranjată de cineva, care vine acasă la noi fluturînd o armă, cu intenţia de a te împuşca?

Îi luă lui Harry un timp îndelungat pentru a răspunde. De fapt, aproape ajunseseră acasă cînd răspunse, cu o voce groasă şi ciudată:

– Eşti îngrijorată de siguranţa mea? Pentru....mine?

– Cineva trebuie să fie, bombăni ea oprindu-se în faţa uşii. Sînt sigură că nici eu nu ştiu de ce sînt eu aceea.

Poppy întinse mîna spre clanţă, dar Harry o uimi cînd o deschise cu zgomot, împingînd-o înăuntru şi izbind uşa. Înainte chiar de a putea să-şi tragă răsuflarea, el o lipi de uşă, puţin cam dur în înflăcărarea lui.

Nu-l văzuse niciodată arătînd aşa: neîncrezător, neliniştit, pasionat.

Trupul lui o înghesuia, respiraţia lui izbindu-se în rafale rapide de obrazul ei. Îi descoperi pulsul vizibil de pe netezimea puternică a gîtului.

– Poppy....Eşti.... Fu forţat să facă o pauză, ca şi cum căuta să vorbească într-o limbă străină. Ceea ce era adevărat, într-un fel. Poppy ştia ce voia Harry să întrebe şi totuşi, ea n-ar fi vrut s-o facă. Forţase nota – era prea devreme. Ar fi vrut să-i ceară să fie răbdător, pentru binele amîndurora. El reuşi să formuleze cuvintele: ai început să fii îngrijorată pentru mine, Poppy?

– Nu, rosti ea fermă, dar asta nu însemna că-l putea înşela.

Harry îşi aplecă faţa spre ea, cu buzele atingîndu-i obrazul într-un gen de semi-sărut.

– Nici măcar puţin? şopti el.

– Absolut deloc.

El îşi apăsă obrazul de al ei, buzele lui jucîndu-se cu puful de păr de la urechea ei.

– De ce nu vrei să recunoşti?

Era aşa de mare şi fierbinte şi totul în ea ţipa să i se abandoneze. Un fior plăcut se produse în fiinţa ei, radiind în afară, de la oase pînă sub piele.

– Pentru că dacă fac asta, n-ai să fii în stare să fugi de mine destul de repede.

– N-am să fug niciodată de tine.

– Ba da, ai s-o faci. Ai să te răsuceşti distant şi ai să mă împingi deoparte, pentru că nu eşti încă pregătit să-ţi iei un astfel de risc.

Harry îşi presă partea din faţă a corpului de ea, cu antebraţele proptite de ambele părţi ale capului ei.

– Spune-o, o îndemnă el, tandru şi fioros. Vreau să aud cum sună.

Lui Poppy nu-i trecuse niciodată prin cap, că e posibil să fii amuzat şi aţîţat în acelaşi timp.

– Nu, n-am s-o fac. Încet braţele ei îi înconjurară mijlocul.

Dacă Harry ar fi ştiut cît de puternic era sentimentul simţit pentru el! În secunda în care va considera că e pregătit şi cînd va fi sigură că aceasta nu va face ca mariajul lor să piardă teren, îi va spune cît de mult îl iubeşte. De abia aştepta.

– Am să te fac să spui, rosti Harry cu gura senzuală acoperind-o pe a ei şi cu mîinile începînd să-i descheie corsajul.

Poppy nu-şi putu controla un fior de anticipare. Nu. Nu o va face.... dar în următoarele cîteva ore, în mod sigur se va bucura, lăsîndu-l să încerce să o facă să vorbească.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Spre surpriza generală a familiei Hathaway, Leo a ales să se întoarcă la Londra, odată cu familia Rutledge. Intenţia lui iniţială fusese să rămînă în Hampshire tot restul verii, dar în loc de asta hotărî să ia un mic comision, proiectînd o aripă în plus la sera conacului Mayfair. Poppy se întreba în sinea ei dacă schimbarea de program nu avea ceva de a face cu domnişoara Marks. Îi suspecta că s-au certat, deoarece ajunseseră la extrema teribilă de a se evita unul pe altul. Mai mult ca de obicei.

– Nu poţi să pleci, i se adresă Merripen ultragiat, cînd Leo i-a spus că pleacă înapoi la Londra. Sîntem gata să semănăm rapiţa. Sînt multe de hotărît, inclusiv componenţa îngrăşămîntului de grajd şi cum ar fi mai bine să ne ocupăm de arat şi de grăpat, şi....

– Merripen, îl întrerupse sarcastic Leo. Ştiu că tu consideri că ajutorul meu în aceste probleme este nepreţuit, dar eu sînt convins că vei reuşi să semeni foarte competent rapiţa şi fără implicarea mea. În ce priveşte componenţa îngrăşămîntului, acolo nu pot să te ajut. Am o privire foarte democratică în privinţa excrementelor – pentru mine toate sînt rahat.

Merripen răspunse cu o rafală de vorbe pe ţigăneşte, pe care nimeni n-ar fi putut să o înţeleagă, cu excepţia

lui Cam. Iar acesta refuză să traducă chiar şi un cuvînt, declarînd că nu există echivalent în engleză şi că asta era ceva foarte bun.

După ce şi-a luat la revedere, Leo plecă la Londra în trăsura lui. Harry şi Poppy întîrziară plecarea, bînd o ultimă ceaşcă de ceai şi aruncînd o ultimă privire întîrziată pe domeniul înveşmîntat în verdele verii.

– Sînt aproape surprins că eşti de acord să o iau, i se adresă Harry lui Cam, după ce şi-a urcat soţia în trăsură.

– O, în dimineaţa asta am votat şi am hotărît în unanimitate, replică cumnatul lui, cu un ton obişnuit.

– Aţi votat în privinţa căsătoriei mele?

– Da, şi am hotărît că te potriveşti destul de bine cu restul familiei.

– O, Dumnezeule! rosti Harry, în timp ce Cam închidea uşa trăsurii.

După o călătorie plăcută şi lipsită de evenimente, familia Rutledge sosi la Londra. Pentru străinii cu simţ de observaţie, îndeosebi pentru salariaţii hotelului, era limpede că Poppy şi Harry au ajuns la acea legătură misterioasă şi de netăgăduit, dintre două persoane care şi-au făcut promisiuni unul altuia. Erau un cuplu.

Deşi Poppy era încîntată să se întoarcă la *Rutledge*, avea unele mici îngrijorări personale, despre cum va evolua relaţia ei cu Harry, dacă el nu va reveni la fostele lui obiceiuri. Spre liniştea ei, Harry stabilise un nou set ferm de comportamente şi părea că nu avea intenţia să se abată de la ele.

Schimbările apărute în el fură observate cu mare încîntare şi de personalul hotelului, încă din prima zi de la întoarcerea lor. Poppy adusese cadouri, incluzînd

borcane cu miere pentru manageri şi pentru toţi cei din biroul din faţă, o bobină întreagă de dantelă pentru doamna Pennywhistle, şuncă de Hampshire şi bacon afumat pentru şeful Broussard şi şeful Rupert, ca şi pentru personalul de la bucătărie, iar pentru Jake Valentine o piele de oaie vopsită şi lustruită cu pietre netede, pînă cînd ajunsese piele pentru mănuşi, de moliciunea untului.

După ce le-a dat cadourile, Poppy a rămas în bucătărie, pălăvrăgind animată despre vizita ei în Hampshire.

– ...şi am găsit duzine de trufe, îi spuse ea şefului Broussard, toate mari cît pumnul meu. Erau la rădăcina unui fag, cam cu puţin peste un centimetru şi jumătate sub pămînt. Şi, ghici cine le-a descoperit? – sconcsul surorii mele! S-a dus la ele şi a început să roadă.

Broussard oftă visător.

– Cînd eram copil, am locuit o vreme în Perigord. Trufele de acolo te făceau să plîngi după ele. Aşa de delicioase şi de scumpe, încît erau mîncate de obicei doar de nobili şi de femeile întreţinute. Se uită la Poppy în aşteptare. Cum le-aţi gătit?

– Le-am tăiat bucăţi şi le-am călit în unt şi smîntînă şi....Făcu o pauză cînd observă că personalul se apucase brusc de treabă, curăţind, tocînd, amestecînd în oale. Aruncîndu-şi ochii peste umăr, văzu că în bucătărie intrase Harry.

– Domnule, i se adresă doamna Pennywhistle, în timp ce ea şi Jake se ridicară în picioare.

Harry le făcu semn să stea jos.

– Bună dimineaţa, rosti el cu un zîmbet uşor. Iertaţi-mă că vă întrerup. Se duse să se aşeze lîngă Poppy, care stătea cocoţată pe un scaun. Doamnă

Rutledge, îi şopti el, mă întreb dacă aş putea să te fur de aici pentru cîteva minute? Este o.... Vocea lui scăzu cînd se uită la figura soţiei lui. Ridicase ochii la el, cu un mic zîmbet cochet, ce aparent îi întrerupse şirul gîndurilor.

Şi cine putea să-l condamne? gîndi Jake Valentine, amuzat şi tot aşa de fascinat. Cu toate că Poppy Rutledge fusese întotdeauna o femeie frumoasă, acum exista la ea în plus un fel de strălucire, o sclipire nouă în ochii albaştri.

– Meşterul rotar, rosti Harry reuşind să se adune. Tocmai ne-a livrat trăsura. Am sperat că ai putea să vii să te uiţi puţin la ea, pentru a vedea dacă te satisface.

– Da, mi-ar plăcea. Poppy mai luă o îmbucătură din brioşă, o chiflă pufoasă şi caldă de pîine glazurată, cu unt şi gem. Duse ultima îmbucătură la buzele lui Harry. Ajută-mă să termin.

Toţi priviră surprinşi, cum Harry luă în gură amabil savuroasa bucăţică. Şi, ţinînd-o de încheietura mîinii, îi ciuguli de pe vîrful degetului o urmă mică de gem.

– Delicios, rosti el, ajutînd-o să se scoale de pe scaun. Apoi se uită la ceilalţi trei. O să vi-o restitui curînd. Şi Valentine....

– Da, domile?

– Mi-am dat seama că, de prea multă vreme nu ţi-ai luat vacanţă. Vreau să-ţi aranjezi ceva, imediat.

– N-aş şti ce să fac în vacanţă, protestă Jake şi Harry zîmbi.

– Valentine, tocmai de aceea ai nevoie să-ţi iei una.

După ce Harry îşi însoţi soţia şi ieşiră din bucătărie, Jake se uită la ceilalţi cu o expresie consternată.

– E un om cu totul diferit, rosti el năucit.

Doamna Pennywhistle zîmbi.

– Nu, întotdeauna va rămîne Harry Rutledge. Doar că acuma....e un Harry Rutledge cu suflet.

Cum hotelul era un virtual spaţiu de răspîndirea bîrfei, Poppy fu informată de scandalurile şi destăinuirile private, privindu-i pe oamenii din toate părţile Londrei. Spre groaza ei, primi informaţii persistente despre prăbuşirea continuă a lui Michael Bayning....beţiile publice frecvente, jocurile de noroc, încăierările şi tot felul de comportamente ce nu se potriveau cu un bărbat în poziţia lui. Unele dintre zvonuri erau legate desigur de Poppy şi de căsătoria ei precipitată cu Harry. O întrista profund să audă ce mizerie făcea Michael din viaţa lui şi ar fi dorit să poată face ceva în legătură cu asta.

– Este un subiect pe care nu-l pot discuta cu Harry, îi spuse ea lui Leo, cu ocazia unei vizite pe care i-o făcuse acestuia acasă, într-o după-amiază. Îi stîrneşte o reacţie oribilă – rămîne tăcut şi cu faţa împietrită. De fapt, azi noapte ne-am certat în legătură cu asta.

Luînd o ceaşcă de ceai în mînă, Leo ridică o sprînceană sardonică la auzul informaţiei.

– Surioară, oricît de mult aş vrea eu să fiu de partea ta în toate situaţiile....de ce trebuie să *doreşti* să discuţi cu soţul tău despre Michael Bayning? Şi de ce dracu' v-aţi certat? Acest capitol din viaţa ta e închis. Cînd voi fi însurat – slavă Domnului că nu se va întîmpla niciodată – nici eu n-aş privi subiectul referitor la Bayning cu mai mult entuziasm decît Harry.

Poppy se încruntă în propria ei ceaşcă, mestecînd încet o bucată de zahăr în lichidul aburind, de culoarea ambrei. Aşteptă pînă cînd fu dizolvat, înainte de a răspunde:

– Mi-e teamă că Harry n-a făcut excepţie, cînd i-am

adresat cererea. I-am spus că aş vrea să-i fac o vizită lui Michael, poate aş putea să-i bag minţile în cap. Cînd văzu expresia lui Leo, adăugă în defensivă: doar pentru cîteva minute! O vizită *supervizată.* Chiar i-am spus lui Harry, că e binevenit să mă însoţească. Dar el mi-a interzis într-o manieră foarte arogantă, fără să mă lase nici să-i explic de ce...

– Ar fi trebuit să te pună pe genunchi... o informă Leo. Cînd ea rămase cu gura căscată, el îşi puse jos ceaiul, o făcu şi pe ea să facă la fel şi îi luă ambele mîini în ale lui. Expresia lui era un amestec comic de reproş, amuzament şi simpatie. Dragă Poppy, ai inimă bună. Şi nu mă îndoiesc că, pentru tine, a-l vizita pe Bayning e o misiune de clemenţă, comparabilă cu a lui Beatrix, cînd salvează un iepure dintr-o capcană. Dar în legătură cu asta, devine clar că eşti încă dureros de ignorantă în privinţa bărbaţilor. Dacă îmi revine mie să-ţi explic.... Nu sîntem aşa de civilizaţi, cum se pare că-ţi închipui tu. De fapt, eram mult mai fericiţi în zilele cînd puteam pur şi simplu să ne vînăm rivalul cu vîrful suliţei. Aşa că, să-i ceri lui Harry să-ţi permită să-l vizitezi pe Bayning – cum s-ar spune, singura persoană de pe pămînt pe care nu dă nici o para chioară – pentru a-i alina sentimentele rănite.... Leo scutură din cap.

– Dar Leo, protestă Poppy, îţi aminteşti cînd făceai şi tu aceleaşi lucruri, pe care le face Michael. Am crezut că ai simpatie pentru el.

Dîndu-i drumul la mîini, Leo zîmbi, dar zîmbetul nu-i atinse şi ochii.

– Circumstanţele erau puţin diferite. A trebuit să o privesc pe fata pe care am iubit-o murind în braţele mele. Şi da, după aceea m-am comportat foarte urît. Chiar mai urît decît Bayning. Şi un om, care a pornit pe

acest drum, nu poate fi salvat, iubito. Trebuie să-l urmeze pînă dincolo de marginea prăpastiei. Poate că Bayning va supravieţui căderii, poate că nu. În orice caz....eu nu, nu am nici o simpatie pentru el.

Poppy ridică paharul şi luă o înghiţitură fierbinte şi întăritoare. Cunoaşterea punctului de vedere al lui Leo, o făcu să se simţi nesigură şi chiar puţin ruşinată.

– Atunci, am să renunţ la idee, rosti ea. Poate că am greşit că l-am rugat pe Harry. Poate că ar trebui să-mi cer iertare faţă de el.

– Poftim, rosti Leo blînd, ăsta e unul din lucrurile pe care le-am adorat întotdeauna la tine, surioară. Bunăvoinţa de a reconsidera totul şi chiar de a-ţi schimba părerea.

După ce şi-a încheiat vizita la fratele ei, Poppy s-a dus la magazinul de bijuterii de pe Bond Street. Luă cadoul pe care îl comandase pentru Harry şi se întoarse la hotel.

Slavă Domnului, ea şi Harry plănuiseră ca în seara aceasta să le fie trimisă cina în apartament. Faptul îi va oferi timpul şi intimitatea de care avea nevoie, pentru a discuta despre cearta din seara precedentă. Şi se va scuza. În dorinţa ei de a-l ajuta pe Michael Bayning, nu stătuse să ia în considerare sentimentele lui Harry şi voia foarte mult să-şi ispăşească vina.

Situaţia îi amintea de ceva ce spusese adesea mama ei despre căsătorie: să nu-ţi aminteşti niciodată greşelile lui, întotdeauna să ţi le aminteşti pe ale tale.

După ce a făcut o baie parfumată, Poppy şi-a pus un halat albastru deschis şi şi-a periat părul lăsîndu-l despletit, aşa cum îi plăcea lui.

Harry intră în apartament, cînd ceasul bătu ora şapte. Arăta cum şi-l amintea ea de la începutul căsătoriei, cu faţa cruntă şi obosită, cu privirea glacială.

– Bună, murmură ea mergînd să-l sărute. Harry rămase nemişcat, fără să o respingă, dar nici cald, nici încurajator. Am trimis după cină, rosti ea. Şi apoi putem....

– Pentru mine nimic, mulţumesc. Nu mi-e foame.

Surprinsă de tonul lui hotărît, Poppy îl privi îngrijorată.

– S-a întîmplat ceva astăzi? Arăţi foarte preocupat.

Harry îşi scoase haina şi o aşeză pe un scaun.

– Tocmai m-am întors de la o întrunire a Ministerului de război, unde le-am spus lui Sir Gerald şi domnului Kinloch că m-am hotărît să nu mai execut proiectul noii arme. Au primit hotărîrea mea ca pe nimic altceva decît o trădare. Kinloch chiar m-a ameninţat să mă încuie undeva într-o cameră, pînă cînd voi apărea cu un set de schiţe.

– Regret, se strîmbă Poppy cu simpatie. Trebuie că a fost îngrozitor. Eşti.... eşti dezamăgit, că nu ai vrut să faci lucrarea pentru ei?

Harry dădu din cap.

– Aşa cum le-am spus, există lucruri mai bune, pe care aş putea să le fac pentru concetăţenii mei. Să lucrez în tehnologia agricolă, de exemplu. Să bagi mîncare în stomacul unui om e o îmbunătăţire mai mare, decît să inventezi un mod mai eficient de a băga în el un glonţ.

Poppy zîmbi.

– A fost bine spus, Harry.

Dar el nu-i întoarse zîmbetul, îi aruncă doar o privire rece, speculativă. Capul lui se înclină uşor.

– Unde ai fost astăzi?

Plăcerea lui Poppy se risipi, cînd înţelese.

O suspecta.

Credea că s-a dus să-l viziteze pe Michael.

Nedreptatea ce i se făcea şi durerea că nu avea încredere în ea, îi împietri faţa. Răspunse cu o voce fragilă.

– Am fost plecată cu una sau două misiuni.

– Ce fel de misiuni?

– Aş prefera să nu-ţi spun.

Figura lui Harry era dură şi implacabilă.

– Mi-e teamă că nu-ţi pot permite să alegi. Îmi vei spune unde ai fost şi pe cine ai văzut.

Înroşindu-se din cauza jignirii aduse, Poppy se răsuci, se depărtă de el şi-şi încleştă pumnii.

– Nu trebuie să dau socoteală de fiecare minut al zilei, nici chiar ţie.

– Astăzi o vei face. Ochii lui se îngustară. Spune-mi, Poppy.

Ea rîse nevenindu-i să creadă.

– Pentru ca să poţi să-mi verifici afirmaţiile şi să hotărăşti dacă te mint? Tăcerea lui era un răspuns clar. Rănită şi furioasă, Poppy se îndreptă spre sacul ei, ce se afla pe o măsuţă şi răscoli prin el. Am fost să-l vizitez pe Leo, îl repezi ea fără să-l privească. Îmi va susţine afirmaţia şi la fel va face şi vizitiul. După aceea m-am dus în Bond Street să ridic ceva ce am cumpărat pentru tine. Am vrut să aştept un moment mai potrivit să ţi-l dau, dar aparent acest lucru nu e posibil. Scoţînd un mic săculeţ de catifea în care se afla ceva, rezistă tentaţiei de arunca cu el în Harry. Iată dovada, bombăni ea îndesîndu-i-l în mînă. Ştiam că tu însuţi n-ai să-ţi iei niciodată unul.

Harry deschise încet săculeţul şi lăsă obiectul dinăuntru să-i alunece în palmă.

Era un ceas de buzunar, într-o carcasă solidă de aur,

deosebit de simplu, cu excepţia iniţialelor JHR gravate pe capac.

Fu o lipsă de reacţie uluitoare din partea lui Harry. Capul lui întunecat era aplecat, aşa că Poppy nu putea să-i vadă faţa. Degetele lui se închiseră peste ceas şi respiră îndelung şi profund.

Întrebîndu-se dacă nu a făcut vreo greşeală, Poppy se întoarse spre şnurul clopoţelului.

– Sper să-ţi placă, rosti cu ton egal. Acum sun după cină. Mi-e foame, chiar dacă tu....

Brusc Harry o prinse cu spatele la el, înconjurînd-o cu braţele şi cu o mînă continuînd să ţină ceasul. Tot trupul îi tremura, muşchii puternici ameninţînd să o strivească. Vocea lui era joasă şi încărcată de regrete.

– Iartă-mă. Poppy se sprijini de el, în timp ce continua să o ţină în braţe. Închise ochii. La naiba, continuă el în podoaba grea a părului ei. Regret aşa de mult. Doar din cauză că mi-am închipuit că ai vreun sentiment pentru Bayning.... Asta nu scoate ce e mai bun din mine.....

– E un adevăr spus doar pe jumătate, rosti Poppy misterioasă. Apoi se răsuci în braţele lui şi se lipi de el, mîna ridicîndu-i-se la ceafă.

– Mă torturează, admise el cu glas aspru. Nu vreau să-ţi pese de nici un bărbat în afară de mine. Chiar dacă nu merit.

Rana lui Poppy se micşora, pe măsură ce reflecta că, experienţa de a fi iubit era încă ceva foarte nou pentru Harry. Problema nu era lipsa de încredere în ea, ci rezultatul propriilor lui îndoieli. Probabil că Harry va fi întotdeauna extrem de posesiv faţă de ea.

– Gelos, îl acuză ea blînd punîndu-i capul pe umărul ei.

– Da.

– Ei bine, n-ai nevoie de aşa ceva. Singurele sentimente pe care le am pentru Michael Bayning sînt milă şi amabilitate. Îşi plimbă buzele pe urechea lui. Ai văzut ce era gravat pe ceas? Nu? În interiorul capacului. Uită-te. Dar Harry nu se mişcă şi nici nu făcu altceva, decît o ţinu îmbrăţişată, ancora lui de salvare. Ea bănuia că era prea copleşit, pentru a face altceva în acel moment. E un citat din Erasmus, adăugă ea. Călugărul favorit al tatălui meu, după Roger Bacon. Ceasul poartă inscripţia: "E punctul culminant al fericirii, atunci cînd un om doreşte să fie ceea ce este" La neîntreruptă tăcere a lui Harry, ea nu se putu opri să nu mai spună şi alte cuvinte, pentru a rupe tăcerea. Vreau să fii fericit, bărbat exasperant ce eşti! Vreau să înţelegi că te iubesc exact pentru ceea ce eşti.

Respiraţia lui Harry deveni mai puternică şi mai hîrîită. O strîngea atît de tare, că ar fi fost nevoie de o sută de oameni să o elibereze.

– Te iubesc, Poppy, rosti el cu furie. Te iubesc aşa de mult, că totul e pur şi simplu un infern.

Ea încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– De ce un infern? întrebă cu simpatie mîngîindu-i ceafa.

– Pentru că acum sînt aşa multe de pierdut. Dar oricum, am să te iubesc, pentru că se pare că nu există altă posibilitate. Îi sărută fruntea, pleoapele, obrajii. Am atîta dragoste pentru tine, că aş putea să umplu cu ea toate camerele. Clădiri întregi. Eşti înconjurată de ea oriunde te duci, treci prin ea, o respiri.... E în plămînii tăi şi sub limbă şi între degetele mîinilor şi ale picioarelor.... Gura lui se mişcă pasionată pe ea, desfăcîndu-i buzele.

Era un sărut ce putea muta munţii şi mişca stelele pe cer. Era un sărut ce făcea îngerii să-şi piardă firea şi demonii să plîngă....un sărut pasionat, dornic, mistuitor de suflete, ce aproape că dezechilibra pămîntul de pe axa lui.

Sau cel puţin acesta era modul cum l-a simţit Poppy.

Harry o ridică în braţe şi o duse în pat. Se aplecă peste ea şi îi mîngîie podoaba bogată a părului.

– Nu vreau să mă despart niciodată de tine, reluă el. Am să cumpăr o insulă şi am să te duc acolo. O dată pe lună va veni o navă cu provizii. Restul timpului va fi doar al nostru, ne vom îmbrăca în frunze, vom mînca fructe exotice şi vom face dragoste pe plajă.....

– Într-o lună, vei începe să încropeşti o afacere de export de produse şi vei organiza economia locală, rosti ea categorică.

Harry gemu recunoscînd adevărul.

– Dumnezeule! De ce mă tolerezi?

Poppy zîmbi şi-şi aruncă braţele în jurul gîtului lui.

– Îmi plac beneficiile colaterale, explică ea. Şi e ceva realmente corect, pentru că şi tu mă tolerezi pe mine.

– Tu eşti perfectă, rosti Harry cu o seriozitate plină de căldură. Totul despre tine, tot ce faci, sau ce spui. Şi chiar dacă ai cîte un mic defect, ici şi colo.....

– Defect? întrebă ea cu prefăcută indignare.

– .....pe astea le iubesc cel mai mult.

O dezbrăcă, eforturile lui fiind stingherite de faptul că şi Poppy încerca să-l dezbrace, în acelaşi timp. Se chinuiră luptîndu-se cu îmbrăcămintea şi, în ciuda intensităţii dorinţei lor reciproce, le scăpară cîteva hohote de rîs, cînd se treziră încurcaţi într-un amestec lipsit de speranţă, de materiale, mîini şi picioare. În sfîrşit, reuşiră să se elibereze, goi şi gîfind.

Harry îi puse o mînă în spatele genunchiului mărind despărţitura coapselor ei şi o posedă, cu o pătrundere plină de forţă. Poppy ţipă, tremurînd de surpriză, în faţa violenţei ritmului său. Trupul lui era elegant şi puternic, revendicînd-o în pătrunderi solicitante. Îi ţinea sînii cuprinşi în palme, gura lui acoperind unul din sfîrcurile tari, sugînd-l, odată cu izbiturile coapselor lui.

O invadă o revărsare profundă, alunecarea puternică a cărnii lui în ea provocînd o uşurare violentă şi un chin erotic. Gemu şi luptă să se potrivească ritmului lui, în timp ce valuri de plăcere se scurgeau prin ea, din ce în ce mai puternice, pînă cînd nu se mai putu mişca deloc. Şi el îi bău suspinele cu gura, făcînd dragoste cu ea pînă cînd, pînă la urmă, se linişti, cu trupul suprasaturat de senzaţii.

Harry se uita la ea intens, cu faţa lucind de transpiraţie şi ochi strălucitori, ca de tigru. Poppy îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui, încercînd să-l absoarbă, dorindu-l fizic cît mai aproape posibil.

– Te iubesc, Harry, rosti ea. Cuvintele îl făcură să-şi reţină respiraţia, fiori răspîndindu-i-se prin trup. Te iubesc, repetă ea, iar el se aruncă în ea, tare şi adînc, găsindu-şi uşurarea. După aceea, ea se ghemui lîngă el, în timp ce mîna lui se juca blînd prin părul ei. Adormiră împreună, visară împreună, cu toate barierele în sfîrşit depăşite.

Şi ziua următoare, Harry dispăru.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

Pentru un om care respecta programele stabilite cu atîta stricteţe ca Harry, să întîrzie să vină acasă, nu numai că era ceva neobişnuit, dar semăna cu o faptă îngrozitoare. Aşa că, atunci cînd nu se înapoie la hotel după vizita de după-amiază la clubul de scrimă, Poppy fu mai mult decît îngrijorată. După ce trecură trei ore şi soţul ei nu se întorsese încă, îl sună pe Jake Valentine.

Asistenul sosi imediat, cu o expresie tulburată, cu părul şaten în dezordine, ca şi cum în confuzia lui şi-l smulsese din cap.

– Domnule Valentine, rosti Poppy încruntîndu-se, ştii cam pe unde se află domnul Rutledge la ora aceasta?

– Nu, doamnă. Vizitiul tocmai s-a întors, fără el.

– Cum?!? întrebă ea uluită.

– Vizitiul l-a aşteptat la ora şi la locul obişnuit şi cînd, după o oră, domnul Rutledge n-a apărut, a intrat în club şi s-a interesat. A avut loc o cercetare. Aparent domnul Rutledge n-a fost găsit nicăieri, în clădire. Proprietarul clubului de scrimă a întrebat diverşi membri dacă l-au văzut plecînd poate cu cineva, poate urcîndu-se într-o trăsură, sau dacă şi-a comunicat intenţiile, dar, după ce domnul Rutledge a terminat antrenamentul, nimeni nu l-a mai văzut şi n-a auzit nimic. Valentine făcu o pauză şi îşi trecu mîna strînsă pumn peste gură, un gest

nervos pe care Poppy nu-l văzuse niciodată la el. Se pare că a dispărut.

– S-a mai întîmplat aşa ceva şi înainte? întrebă ea.

Valentine clătină din cap.

Se priviră unul pe altul, amîndoi recunoscînd că ceva nu era în regulă deloc.

– Am să mă duc înapoi la club să mai cercetez, rosti Valentine. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

În aşteptare, Poppy îşi împietri inima. Poate că nu e nimic, îşi spuse ea. Poate că Harry s-a dus undeva, împreună cu o cunoştinţă, şi se va întoarce în orice moment. Dar instinctul îi spunea că i s-a întîmplat ceva. Părea că sîngele i s-a transformat în gheaţă..... era neputincioasă, amorţită, îngrozită. Se mişcă încoace şi încolo prin apartament, apoi coborî scările spre biroul din faţă, unde recepţionerul şi portarul erau la fel de înnebuniţi.

Seara se lăsase grea peste Londra, cînd în sfîrşit Valentine reveni.

– Nici o urmă de el, pe nicăieri.

Poppy simţi un fior de groază.

– Trebuie să anunţăm poliţia.

El dădu din cap afirmativ.

– Am făcut-o deja. Aşa am fost instruit de domnul Rutledge, în cazul că s-ar întîmpla ceva de genul acesta. L-am anunţat pe un agent de poliţie special, care activează în birourile de pe Bow Street, şi totodată pe un spărgător din sudul Londrei, cu numele William Edgar.

– Spărgător? Ce e asta?

– Un hoţ. Şi din cînd în cînd mai face şi puţină contrabandă. Domnul Edgar cunoaşte fiecare stradă şi tripou din Londra.

– Soţul meu ţi-a dat indicaţii să contactezi un agent de poliţie şi un răufăcător?

Valentine arăta uşor ruşinat.

– Da, doamnă.

Poppy îşi duse degetele la tîmple, încercînd să-şi calmeze gîndurile care-i galopau prin minte. Un suspin dureros i se ridică în gît, înainte de a-l putea înghiţi din nou. Îşi trecu o mînecă peste ochii umezi.

– Dacă nu e găsit pînă dimineaţă, rosti ea luînd batista pe care i-o dădea, vreau să anunţăm că oferim o recompensă pentru orice informaţie ce va conduce la înapoierea lui în siguranţă. Îşi suflă nasul fără delicateţe. Cinci mii – nu, zece mii de lire.

– Da, doamnă.

– Şi trebuie să trimitem la poliţie o listă.

Valentine se uită la ea nedumerit.

– O listă cu ce?

– Cu toţi oamenii, care ar dori să-i facă rău.

– Asta n-o să fie uşor, murmură Valentine. În cea mai mare parte a timpului nu pot să spun care e diferenţa dintre prietenii şi duşmanii lui. Unora dintre prietenii lui le-ar plăcea să-l ucidă şi unul sau doi dintre duşmanii lui au dat copiilor lor numele lui.

– Cred că domnul Bayning poate fi considerat suspect, rosti Poppy.

– M-am gîndit la asta, admise Valentine. În lumina recentelor ameninţări pe care le-a rostit.

– Şi reuniunea de la Ministerul de război de ieri.... Harry a spus că s-au supărat pe el, iar el.... i se opri răsuflarea. A spus ceva despre domnul Kinloch, că ar vrea să-l încuie undeva....

– Mă duc imediat la agentul special de poliţie, rosti Valentine. Văzînd felul cum din ochii lui Poppy izvorau

lacrimi şi cum îşi strîngea buzele, adăugă repede: îl vom găsi. Promit. Şi amintiţi-vă că, indiferent ce face domnul Rutledge, ştie cum să aibă grijă de el însuşi.

Incapabilă să-i răspundă, Poppy dădu din cap şi îşi tamponă nasul cu batista.

Imediat după plecarea lui Valentine, vorbi cu portarul, cu o voce înlăcrimată.

– Domnule Lufton, pot să scriu o notă, la biroul tău?

– O, desigur, doamnă! Îi puse pe birou hîrtie, cerneală şi un toc cu peniţă de oţel şi se retrase respectuos, cînd ea începu să scrie.

– Domnule Lufton, vreau să fie dusă fratelui meu, lordul Ramsay, imediat. El mă va ajuta să-l găsesc pe domnul Rutledge.

– Da, doamnă, dar....credeţi că e înţelept, să ieşiţi la această oră? Sînt sigur că domnul Rutledge n-ar vrea să vă primejduiţi siguranţa ieşind noaptea.

– Sînt sigură că n-ar vrea, domnule Lufton. Dar nu pot aştepta aici, fără să fac ceva. Am să înnebunesc.

Spre marea uşurare a lui Poppy, Leo sosi repede, cu cravata desfăcută şi vesta descheiată, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în grabă.

– Ce se întîmplă? întrebă el scurt. Şi ce ai vrut să spui cu „Harry a dispărut"?

Poppy descrise situaţia, cît putu de repede şi îl apucă de mînecă.

– Leo, am nevoie de tine, să mă duci undeva.

De pe faţa fratelui ei văzu că înţelesese imediat.

– Da, ştiu. Îi scăpă un oftat plin de încordare. Ar fi mai bine să încep să mă rog ca Harry să nu fie găsit încă o bună perioadă de vreme. Cînd va afla că te-am dus să-l vezi pe Michael Bayning, viaţa mea nu va mai valora nici doi bani.

După ce l-au întrebat pe sevitorul lui Michael unde se află acesta, Leo şi Poppy s-au dus la *Marlow's,* un club atît de exclusivist, încît cineva putea să devină membru, doar dacă bunicul şi tatăl lui s-au numărat la rîndul lor printre foştii membri. Nobilimea de la *Marlow's* privea restul populaţiei – inclusiv pe cei cu sînge albastru, dar mai puţin privilegiaţi – cu un dispreţ suveran. Fiind dintotdeauna curios să vadă clubul în interior, Leo era mai mult decît încîntat să intre, în căutarea lui Michael Bayning.

– N-o să ţi se permită să treci de uşă, rosti Poppy. Tu eşti exact genul de persoană pe care vor să o ţină departe.

– Am să le spun că Bayning e suspect într-un complot de răpire şi, dacă nu mă lasă să dau de el, vor fi acuzaţi de complicitate.

Poppy îl urmări pe Leo de la fereastra trăsurii, în timp ce se îndrepta spre faţada albă de piatră şi tencuială de la *Marlow's*. După un minut sau două de discuţii cu portarul, Leo intră în club.

Strîngîndu-şi braţele la piept, Poppy încercă să se încălzească. Simţea cît de frig îi e şi înăuntrul ei, aşa bolnavă de panică era. Harry se află undeva în Londra, poate rănit, şi ea nu putea să ajungă la el. Nu putea să facă nimic pentru el. Amintindu-şi ce îi spusese Catherine despre copilăria lui, că stătuse încuiat într-o cameră timp de două zile, fără să se gîndească nimeni la el, aproape că izbucni în lacrimi.

– Am să te găsesc, şopti ea. Voi fi în curînd la tine. Nu peste mult timp, Harry.

Uşa trăsurii fu smulsă, cu o bruscheţe neaşteptată.

Leo stătea acolo, împreună cu Michael Bayning, şocant de schimbat, din cauza recentelor lui excese.

Hainele frumoase şi cravata legată cu meticulozitate nu serveau decît să accentueze inflamarea maxilarului şi reţeaua roşie a capilarelor sparte de pe obraji.

Poppy îl privi inexpresiv.

– Michael?

– E pe jumătate cherchelit, îi spuse Leo, dar coerent.

– Doamnă Rutledge, rosti Michael cu buzele curbate într-un surîs batjocoritor. Cînd vorbi, duhoarea băuturilor spirtoase consumate umplu trăsura. Soţul tău a dispărut, nu-i aşa? Se presupune că eu aş putea să scuip nişte informaţii în legătură cu asta. Problema e.....întoarse faţa şi-şi înăbuşi un rîgîit....nu am nimic de felul acesta.

Ochii lui Poppy se îngustară.

– Nu te cred. Sigur că ai ceva de a face cu dispariţia lui.

El îi aruncă un zîmbet strîmb.

– Mă aflu aici de peste patru ore, iar înainte am fost acasă. Regret că trebuie să spun că, n-am pus la cale nici un complot misterios, pentru a-i face rău.

– N-ai făcut nici un secret din animozitatea ta, sublinie Leo. Ai proferat şi ameninţări împotriva lui. Ai venit chiar la hotel cu un revolver. Eşti persoana aparent cea mai indicată să fie implicată în dispariţia lui.

– Deşi mi-ar fi plăcut să mă declar responsabil, rosti Michael, nu pot. Nu merită să fiu spînzurat, pentru satisfacţia de a-l ucide. Ochii lui însîngeraţi se opriră asupra lui Poppy. De unde ştii că nu s-a hotărît să-şi petreacă seara cu o uşuratică? Probabil că s-a săturat deja de tine. Du-te acasă, doamnă Rutledge, şi roagă-te să nu se mai întoarcă. Ţi-e mult mai bine fără ticălosul ăla.

Poppy clipi, de parcă ar fi fost pălmuită.

Leo interveni cu răceală.

– În următoarele una sau două zile, ai să răspunzi la nenumărate întrebări în legătură cu Harry Rutledge, Bayning. Toată lumea, inclusiv prietenii tăi, te vor arăta cu degetul. Mîine dimineaţă, jumătate din Londra îl va căuta. Ai putea să te lipseşti de multe necazuri, dacă ne-ai ajuta să rezolvăm problema acum.

– V-am spus, nu am nimic de a face cu asta, îl repezi Michael. Dar sper al dracului de mult să fie în curînd găsit – cu faţa în jos, în Tamisa.

– *Destul,* ţipă Poppy jignită. Ambii bărbaţi o priviră surprinşi. Aşa ceva nu ţi se potriveşte, Michael! Harry a greşit faţă de noi doi, e adevărat, dar şi-a cerut scuze şi a încercat să aducă reparaţii.

– Pe Dumnezeul meu, nu şi faţă de mine!

Poppy îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Vrei să primeşti scuze din partea lui?

– Nu. O privi, apoi o notă aspră de implorare i se auzi în glas: pe tine te vreau.

Ea roşi furioasă.

– Asta nu va fi posibil, niciodată. Şi nici n-a fost. Tatăl tău n-a consimţit să mă aibă noră, deoarece mă consideră inferioară lui. Şi adevărul e că şi tu ai făcut la fel, altfel ar fi trebuit să acţionezi cu totul altfel decît ai făcut-o.

– Nu sînt snob, Poppy. Sînt doar tradiţionalist. E o diferenţă.

Ea clătină nerăbdătoare din cap – era o dispută, din cauza căreia nu voia să piardă timp preţios.

– Nu mai contează. Am ajuns să-mi iubesc soţul. Nu-l voi părăsi niciodată. Aşa că, atît pentru tine, cît şi pentru mine, încetează să te mai dai în spectacol şi să te ruinezi, şi continuă-ţi viaţa. Ai fost făcut pentru lucruri mai bune, decît pentru aşa ceva.

– Bine spus, bombăni Leo urcîndu-se în trăsură. Să mergem, Poppy. Nu o să mai scoatem nimic de la el.

Michael se apucă de uşă, înainte ca Leo să o poată închide.

– Aşteaptă, i se adresă lui Poppy. Dacă se dovedeşte că i s-a întîmplat ceva soţului tău....vei veni la mine?

Ea se uită la faţa care o implora şi dădu din cap, incapabilă să creadă că a pus o asemenea întrebare.

– Nu, Michael, rosti calmă. Mi-e teamă că eşti prea tradiţionalist, ca să te potriveşti cu mine.

Şi Leo închise uşa în faţa surprinsă a lui Michael Bayning.

Poppy se uită cu disperare la fratele ei.

– Crezi că Michael are ceva de a face cu dispariţia lui Harry?

– Nu. Leo întinse mîna pentru a-i solicita vizitiului să pornească. Nu e în stare să facă nimic altceva, decît să încerce să-şi găsească următoarea tărie. Cred că în fond e un tip decent, dar înecat în auto-compătimire. Văzînd expresia ei neatentă, îi luă mîna şi o strînse încurajator. Hai să ne întoarcem la hotel. Poate că vom găsi acolo vreo vorbă despre Harry. Ea era tăcută şi sumbră, gîndurile ei luînd forma unor coşmaruri. În timp ce trăsura înainta pe stradă, Leo se gîndea ce să spună, ca să o distragă.

–Interiorul de la *Marlow's* nu e aşa de plăcut, cum m-am aşteptat. O, existau lambriuri de mahon şi covoare frumoase, dar aerul era greu de respirat.

– De ce? întreă Poppy ursuză. Era încărcat cu fum de ţigară?

– Nu, rosti el. Cu îngîmfare.

Dimineaţă, jumătate din Londra îl căuta pe Harry.

Poppy petrecuse o noapte fără somn, aşteptînd ştiri despre soţul ei, în timp ce Leo şi Jake Valentine fuseseră pe străzi, căutînd prin cluburile pentru bărbaţi, prin taverne şi prin iadurile pentru jocuri. Deşi Poppy era frustrată, din cauza lipsei de activitate ce i se impusese, ştia că s-a făcut tot ce a fost posibil. Domnul Edgar, spărgătorul, a promis să-şi folosească reţeaua de hoţi, pentru a găsi orice urmă de informaţie posibilă, privind dispariţia lui Harry.

Agentul special Hembrey, în ce-l privea, fusese deosebit de activ. Sir Gerald de la Ministerul de război confirmase că Edward Kinloch l-a ameninţat pe Harry, în timpul întrunirii lor. În consecinţă, Hembrey făcu rost de un mandat de percheziţie, de la unul din magistraţii din Bow Street şi îl chestionă pe Kinloch dimineaţă devreme. Totuşi, o atentă percheziţie la reşedinţa Kinloch, nu scoase la iveală nici urmă de Harry.

Secretarul de stat, şeful activ al *Forţelor Metropolitane de Poliţie*, a dispus *Unităţii sale de Investigaţii criminale* – formată din doi inspectori şi patru sergenţi – să-şi desfăşoare toată măiestria în acest caz. Toţi erau angajaţi în anchetarea diverşilor indivizi, inclusiv salariaţii clubului de scrimă şi servitorii lui Edward Kinloch.

– E ca şi cum s-ar fi evaporat, rosti Jake Valentine obosit, lăsîndu-se pe un scaun din apartamentul Rutledge şi acceptînd o ceaşcă de ceai de la Poppy. Îi aruncă apoi o privire, cu ochii duşi în fundul capului. Cu hotelul este vreo problemă? N-am văzut rapoartele managerilor....

– Am aruncat eu o privire peste ele, în dimineaţa asta, rosti Poppy dîndu-şi seama că Harry ar fi dorit ca afacerea să-şi urmeze cursul, ca de obicei. Mi-au dat ceva de făcut. Nu există probleme cu hotelul. Îşi frecă

faţa cu ambele mîini. Nu sînt probleme, repetă absentă, cu excepţia faptului că Harry lipseşte.

– Va fi găsit, rosti Valentine. În curînd. Nu e posibil să *nu* fie găsit.

Discuţia lor fu întreruptă de Leo, care intră în apartament.

– Nu sta aşa liniştit, Valentine, rosti el. Bow Street tocmai a trimis vorbă că au cel puţin trei oameni, care declară că sînt Harry Rutledge, împreună cu „salvatorii" lor. E clar că sînt nişte impostori, dar eu cred că oricum, m-aş duce să mă uit puţin. Poate că vom avea ocazia să vorbim cu agentul special Hembrey, dacă e acolo.

– Merg şi eu, rosti Poppy.

Leo îi aruncă o privire întunecată.

– N-ai cere să mergi, dacă ai şti ce adunătură de gunoaie se află în birourile alea, în fiecare zi.

– Nu am cerut să merg, rosti Poppy. Afirm doar că n-ai să mergi fără mine.

Leo o studie o clipă şi oftă.

– Ia-ţi mantoul.

Tribunalul din Bow Street era privit ca principalul tribunal din Londra, unde erau investigate şi pedepsite cazurile cele mai celebre. Decretul pentru formarea *Poliţiei Metropolitate* fusese dat cu mai mult de zece ani în urmă, rezultînd formarea a ceea ce încă se mai numeşte *„New Scotland Yard".*

Totuşi, mai rămăseseră cîteva stabilimente pentru aplicarea legii, în afara controlului direct al Secretarului de Stat, şi Bow Streeet era unul dintre ele. Patrula sa călare şi jumătatea de duzină de pedestraşi răspundeau doar în faţa magistraţilor din Bow Street. Ciudat, tribunalului pentru aplicare legii din Bow Street nu avea nici o bază statutară pentru autoritatea sa. Dar asta se

pare că nu conta pentru nimeni. Cînd erau necesare rezultate, oricine apela la Bow Street.

Cele două clădiri care fomau tribunalul şi birorile nr.3 şi 4, erau simple şi modeste, oferind prea puţine indicii despre puterea exercitată în interior.

Apropiindu-se de Bow Street, împreună cu Leo şi Valentine, Poppy făcu ochi mari văzînd mulţimea de oameni care mişuna în jurul clădirii şi pe stradă.

– Nu vorbi cu nimeni, o instrui Leo, nu te apropia de nimeni şi dacă auzi, miroşi sau vezi ceva ce nu-ţi place, să nu spui că nu te-am avertizat.

Cînd intrară la nr.3, fură înconjuraţi de mirosuri de trupuri, amestecate cu sudoare, soluţie de curăţat alămurile şi igrasie. Un coridor îngust conducea la diverse camere de reţinere, camere de acuzare şi birouri. Fiecare centimetru al coridorului era ocupat de trupuri înghesuite, iar aerul era gros de exclamaţii şi plîngeri.

– Hembrey, strigă Jake Valentine şi un bărbat subţire, cu părul cenuşiu tuns scurt, se întoarse spre el. Omul avea o faţă prelungă şi îngustă, iar ochii întunecaţi erau inteligenţi. E agentul special, o lămuri Valentine pe Poppy, cînd omul veni spre ei.

– Domnule Valentine, rosti Hembrey. Tocmai am dat peste adunarea asta dementă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Leo. Atenţia lui Hembrey se întoarse spre el.

– Dumnezeule, vestea dispariţiei domnului Rutledge a apărut în ziarul *Times*, în dimineaţa aceasta, alături de promisiunea unei recompense în bani. S-a făcut şi descrierea lui fizică. Ca rezultat, fiecare pungaş din Londra, înalt şi cu părul negru, a apărut astăzi în Bow Street. Tot asta se petrece şi la Scotland Yard.

Lui Poppy îi căzu faţa, cînd se uită la cei adunaţi pe coridor şi realiză că cel puţin jumătate dintre ei erau indivizi care semănau vag cu soţul ei.

– Şi.... toţi declară că sînt Harry? întrebă ea uluită.

– Aşa se pare, rosti Leo. Însoţiţi de eroicii lor salvatori, care-şi întind deja mîinile după banii de recompensă.

– Veniţi în biroul meu, îi îndemnă agentul special Hembrey, conducîndu-i de-a lungul coridorului. Acolo va fi ceva mai intim şi eu am să vă fac cunoscută ultima mea informaţie. Curg tot felul de afirmaţii de la...oameni care declară că l-au văzut pe Rutledge drogat, îmbarcat pe un vas spre China, sau jefuit într-un bordel, lucruri de genul acesta...

Poppy şi Valentine îi urmară pe Leo şi pe Hembrey.

– E abominabil, i se adresă ea lui Valentine cu voce scăzută, privind mulţimea de impostori. Toţi se prefac şi mint, sperînd să profite de pe urma nenorocirii altuia.

Fură forţaţi să se oprească, în timp ce Hembrey încerca să-şi croiască drum spre uşa biroului său.

Unul dintre bărbaţii cu părul negru, cel mai apropiat de Poppy, făcu o reverenţă teatrală.

– Harry Rutledge, la dispoziţia voastră. Dar tu cine ai putea să fii, creatură minunată?

Poppy se uită la el.

– Doamna Rutledge, rosti scurt.

Imediat alt bărbat exclamă:

– Iubito! Şi întinse braţele spre Poppy, care se dădu înapoi şi îi aruncă o privire înfricoşată.

– Idioţi, bombăni Hembrey şi ridică vocea. Clerk! Găseşte un loc unde să-i bagi pe toţi afurisiţii ăştia de Rutledge, ca să nu mai umple culoarul.

– Da, domnule!

Intrară în birou şi Hembrey închise ferm uşa.

– E o încîntare să te cunosc, doamnă Rutledge. Te asigur că facem tot posibilul să-ţi localizăm soţul.

– Fratele meu, lordul Ramsay, îl recomandă ea şi Hembrey se înclină respectuos.

– Care e ultima informaţie? întrebă Leo.

Hembrey îi oferi lui Poppy un scaun, vorbind tot timpul.

– Un băiat de la grajdurile din spatele clubului de scrimă spune că, aproximativ la ora dispariţiei domnului Rutledge, a văzut doi bărbaţi cărînd un cadavru pe alee, spre o trăsură care aştepta.

Poppy se făcu mică în scaun.

– Un cadavru? şopti şi o transpiraţie rece îi năpădi faţa, gata să leşine.

– Sînt sigur că nu era decît inconştient, i se adresă repede Valentine.

– Băiatul de la grajduri a aruncat o privire spre trăsură, continuă Hembrey, aşezîndu-se pe locul lui de la birou. Ne-a descris-o ca fiind lăcuită cu negru şi pe uşă cu o emblemă mică ornamentală vopsită în roz.. Descrierea se potriveşte cu un cupeu, aflat în grajdurile reşedinţei Mayfair a domnului Kinloch.

– Mai departe? întrebă Leo cu ochii albaştri dîrji.

– Pe Kinloch intenţionez să-l aduc aici pentru interogatoriu. Şi vom proceda şi la inventarierea celorlalte proprietăţi ale lui – fabrica de arme, clădirile pe care le are în oraş – voi obţine mandate pentru percheziţionarea lor metodică.

– De unde ştii că Rutledge nu e reţinut în casa Mayfair? întrebă Leo.

– Am cercetat fiecare centimetru, eu personal. Pot să vă asigur că nu e acolo.

– Mandatul mai este valabil? insistă Leo.

– Da, domnule.

– Deci poţi să te întorci la casa lui Kinloch, pentru încă o cercetare? Chiar acum?

Agentul special rămase perplex.

– Da, dar de ce?

– Mi-ar plăcea să merg şi eu, dacă se poate.

O undă de plictiseală apăru în ochii negri ai lui Hembrey. În mod clar, privea cererea lui Leo ca pe nimic altceva decît puţină demonstraţie de a-şi da importanţă.

– Domnule, cercetarea noastră precedentă, a casei şi a terenurilor, a fost cuprinzătoare.

– Nu mă îndoiesc de asta, replică Leo. Dar eu am lucrat ca arhitect cu cîţiva ani în urmă şi voi putea să mă uit la locul acela dintr-o perspectivă de specialist.

Jake Valentine interveni.

– Crezi că există vreo cameră ascunsă, domule?

– Dacă există, rosti Leo ferm, o voi găsi. Şi dacă nu, cel puţin îl vom plictisi al dracului pe Kinloch, ceea ce ar trebui să aibă valoare de distracţie.

Poppy îşi reţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului agentului special.

– Foarte bine, rosti în sfîrşit Hembrey. Pot să te trimit acolo împreună cu un agent, în timp ce eu îl aduc aici pe Kinloch, pentru interogatoriu. Totuşi, insist să respecţi codurile noastre de acţionare în timpul cercetării – şi agentul se va asigura că eşti conştient de aceste reguli.

– O, să nu-ţi fie teamă, răspunse grav Leo. Întotdeauna am respectat regulile.

Agentul special părea destul de neconvins de declaraţia lui.

– Dacă aşteptaţi o clipă, rosti el, am să discut cu unul din magistraţi şi voi desemna agentul care te va însoţi.

Imediat ce plecă din birou, Poppy sări de pe scaun.

– Leo, rosti ea, şi eu....

– Da, ştiu. Mergi şi tu.

Casa Kinloch era mare şi deosebit de modernă, cu interioarele vopsite în stacojiu închis şi verde şi pereţii lambrisaţi cu stejar. Holul cavernos de la intrare era podit cu dale de piatră şi fără covoare, ceea ce făcea ca paşii lor să răsune stîrnind ecoul.

Ceea ce Poppy găsi deosebit şi enervant la casa lui Edward Kinloch, era că în loc de camerele şi culoarele împodobite cu tradiţionale lucrări de artă, el umpluse locul în întregime, cu un uluitor de vast sortiment de trofee de vînătoare. Erau peste tot, duzine de perechi de ochi de sticlă îi priveau pe Poppy, Leo, Jake Valentine şi pe agentul numit să-i însoţească. Numai în holul de la intrare se aflau: capul unui berbec, un rinocer, doi lei, un tigru, un cerb, un elan, un caribu, un leopard, o zebră şi alte specii necunoscute ei.

Poppy îşi strînse braţele în jurul ei şi se întoarse încet.

– Sînt încîntată că Beatrix nu poate vedea toate astea.

Simţi mîna lui Leo pe spatele ei pentru a o linişti.

– Se pare că domnului Kinloch îi place vînătoarea sportivă, comentă Valentine privind sortimentul acela bogat de fantome.

– Vînătoarea nu este un sport, afirmă Leo. Sport e doar atunci, cînd ambele părţi sînt înarmate la fel.

Poppy simţi fiori reci de nelinişte uitîndu-se la rînjetul îngheţat al tigrului.

– Harry e aici, rosti ea.

Leo o privi.

– De ce eşti aşa sigură?

– Domnului Kinloch îi place să-şi etaleze puterea Să domine. Şi această casă e locul unde îşi aduce trofeele. Îi aruncă fratelui ei o privire de panică de abia reţinută. Vocea ei fu totuşi blîndă. Găseşte-l, Leo.

El îi făcu un semn scurt.

– Mă duc să mă uit în jurul casei.

Jake Valentine atinse cotul lui Poppy şi zise:

– Noi vom intra în camerele de la acest nivel şi vom cerceta zidurile şi lambriurile, să vedem dacă nu există diferenţe, care să indice o uşă ascunsă. Şi ne vom uita şi în spatele pieselor de mobilier mai mari, cum ar fi dulapurile cu cărţi sau garderobele.

– Şi şemineele, rosti Poppy amintindu-şi de cel de la hotel.

Valentine zîmbi scurt.

– Da. După ce a mai stat puţin de vorbă cu agentul, a însoţit-o pe Poppy în salon.

Petrecură o jumătate de oră cercetînd fiecare crăpătură, dungă sau suprafaţă mai denivelată, plimbîndu-şi mîinile peste pereţi, lăsîndu-se pe mîini şi pe genunchi şi ridicînd marginile covorului.

– Aş putea să întreb, se auzi vocea înfundată a lui Valentine, în timp ce se uita în spatele unui divan, lord Ramsay a studiat realmente arhitectura, sau e mai mult un.....

– Diletant? completă Poppy mutînd fiecare obiect de pe poliţa căminului. Nu, a absolvit cu adevărat. A urmat *Academie des Beaux-Arts* de la Paris timp de doi ani şi a lucrat ca proiectant pentru *Rowland Temple*. Fratelui meu îi place să joace rolul de aristocrat uşuratic, dar este mult mai deştept decît lasă să se vadă.

Pînă la urmă intră înăuntru şi Leo. Merse din cameră în cameră, măsurînd cu pasul distanţa de la un perete la altul şi oprindu-se pentru a lua note. Poppy şi Valentine continuară să cerceteze sîrguincios, înaintînd din salon spre scara holului de intrare. Cu fiecare minut ce trecea, anxietatea lui Poppy se accentua. Din cînd în cînd, trecea o cameristă sau un valet privindu-i curioşi, dar rămînînd tăcuţi.

În mod cert, unul dintre ei trebuie că ştie ceva, se gîndi Poppy frustrată. De ce nu ajută la găsirea lui Harry? Loialitatea prost înţeleasă faţă de stăpînul lor anula orice simţ al decenţei umane?

Cînd o tînără cameristă trecu pe acolo, cu un braţ de lenjerie curată, Poppy îşi pierdu stăpînirea de sine...

– Unde e? explodă ea privind-o pe fată.

Camerista surprinsă scăpă lenjeria din braţe. Ochii ei deveniră rotunzi ca două farfurioare.

– Un-unde e ce, doamnă? întrbă ea cu voce stridentă.

– Uşa ascunsă. Camera secretă. Un om e ţinut undeva în această casă, împotriva voinţei lui, şi *eu vreau să ştiu unde!*

– Nu ştiu nnn-nimic, doamnă, rosti tremurînd camerista şi izbucni în lacrimi. Adună lenjeria căzută şi zbură în sus pe scări.

Valentine vorbi blînd, cu ochii lui căprui plini de înţelegere.

– Servitorii au fost deja interogaţi, rosti el. Ori nu ştiu nimic, ori nu îndrăznesc să-şi trădeze patronul.

– De ce ar păstra tăcerea în legătură cu aşa ceva?

– Există puţine speranţe pentru un servitor, care e concediat fără referinţe, să găsească ceva de lucru în zilele noastre. Ar putea să însemne disperare. Foame.

– Regret, rosti Poppy scrîşnind din dinţi. Dar la ora actuală nu-mi pasă de nimeni şi de nimic, decît de binele soţului meu. Ştiu că e pe undeva pe aici şi nu plec pînă nu e găsit! Am să dărîm casa dacă pot.....

– Nu va fi nevoie, se auzi vocea lui Leo în timp ce pătrundea în holul principal. Făcu un semn semnificativ cu capul în direcţia coridorului ce se bifurca de la intrare. Veniţi în bibliotecă. Amîndoi.

Electrizaţi, se grăbiră după el, urmaţi de agent.

Biblioteca era o cameră dreptunghiulară, plină cu mobilier greu de mahon. Trei dintre pereţi erau dotaţi cu alcovuri cu rafturi şi dulapuri pentru cărţi, sus cu o cornişă ce continua pînă la intersecţia zidurilor. O parte din duşumeaua de stejar neacoperită de covoare era zgîriată şi învechită de vreme.

– Casa asta, rosti Leo mergînd direct la ferestrele acoperite de draperii, este o clădire georgiană clasică, ceea ce înseamnă că fiecare profil din această jumătate este reflectarea perfectă a părţii opuse. Orice deviere e resimţită ca un viciu de fond. Şi conform aranjamentului acesta strict simetric, camera asta ar trebui să aibă trei ferestre pe acest perete, pentru a se potrivi cu camera corespunzătoare din partea cealaltă a casei. Dar, evident, aici nu sînt decît două. Cu dexteritate dădu draperiile la o parte, pentru a lăsa să intre cît mai multă lumină a zilei alungînd nerăbdător norul de praf din aer, Leo se îndreptă spre a doua fereastră, strîngînd şi draperia acesteia. Aşa că m-am dus afară şi am observat că această parte din zidul de cărămidă este diferită în dreptul zidului unde trebuia să fie cea de a treia fereastră. Şi dacă ieşiţi din această cameră şi din cea de alături de ea – şi comparaţi măsurătorile cu dimensiunile exterioare ale casei – vă daţi seama că

există un spaţiu de 2,50/3 m între aceste camere, un loc aparent fără acces.

Poppy alergă spre peretele cu dulapuri pentru cărţi, examinîndu-le cu disperare.

– Există o uşă pe aici. Cum putem să o găsim?

Leo i se alătură, se lăsă pe vine şi se uită la duşumea.

– Priveşte, urme proaspete de zgîrieturi. Scîndurile duşumelei nu sînt niciodată netede în casele astea vechi. Aşa că priveşte fibrele prinse la îmbinarea dintre muchii. Sau....

– Harry! strigă Poppy bubuind cu pumnul în rama dulapului. *Harry!*

Rămaseră tăcuţi cu toţii, aşteptînd atenţi un răspuns. Nimic.

– Aici, rosti agentul arătînd o mică zgîrietură albă semicirculară, de pe podea.

– Aceasta e o urmă proaspătă. Şi dacă dulapul e întors, corespunde.

Toţi patru se adunară în jurul dulapului pentru cărţi. Leo îl examină, împinse şi ridică de margine, dar obiectul rămase neclintit.

– Ei bine, rosti el cu milă, ştiu cum să găsesc camera, dar să fiu al naibii dacă ştiu cum să intru înăuntru.

Jake Valentine începu să scoată cărţile de pe rafturi şi să le arunce neglijent pe duşumea.

– Uşile mascate de la hotel, zise el, sînt ferecate cu un mecanism cu scripete şi pivot, cu o sîrmă agăţată de un obiect apropiat. Cînd mişti obiectul, sîrma ridică pivotul şi eliberează icul care ţine uşa şi aceasta se deschide.

Poppy începu să arunce cărţile pe jos. Unul dintre volume rămase înţepenit pe loc.

– Ăsta e, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Valentine îşi strecură mînă pe deasupra cărţii, găsi sîrma şi trase uşor.

Întregul dulap cu cărţi se dădu deoparte cu o uşurinţă uimitoare, dînd la iveală o uşă încuiată.

Leo bătu în uşă cu lovituri puternice de pumn.

– *Rutledge!*

Toţi fură electrizaţi de un răspuns depărtat, de abia audibil, şi de vibraţia uşii împinsă din partea opusă.

Cîţiva servitori cu gurile căscate se adunaseră în uşa bibliotecii privind manevra.

– E înăuntru, rosti Poppy cu inima bubuind. Poţi deschide uşa, Leo?

– Nu, fără o afurisită de cheie.

– Scuză-mă, rosti Valentine făcîndu-şi loc cu umărul spre uşă şi scoţînd un sul de pînză din buzunarul hainei. Din care extrase două tije subţiri de metal, îngenunche lîngă uşă şi începu să lucreze la broască. În treizeci de secunde, auziră un *declic* distinct, cînd broasca cedă.

Uşa se deschise.

Poppy oftă de uşurare cînd apăru Harry, îmbrăcat în costumul alb de scrimă, ce acum era cenuşiu de praf. Soţul ei era palid şi pătat de murdărie, dar remarcabil de calm, date fiind circumstanţele. Poppy se aruncă spre el, acesta o prinse şi îi rosti numele răguşit.

Privind cu ochii întredeschişi din cauza luminozităţii camerei, Harry o ţinu pe Poppy lipită de el, pe cînd strîngea mîinile celorlalţi, pe rînd.

– Mulţumesc. Nu am crezut că veţi putea să mă găsiţi. Vocea lui era aspră şi răguşită, ca şi cum ar fi strigat multă vreme. Camera e capitonată cu un strat de zgură, pentru a înăbuşi sunetele. Unde e Kinloch?

Agentul răspunse:

– E la birourile din Bow Street, domnule, la interogatoriu. Ce ai spune să ne însoţeşti pînă acolo şi să ne dai o declaraţie, astfel încît să putem să-l reţinem timp nedefinit.

– Ar fi plăcerea mea, rosti Harry cu pasiune.

Ocolind prin spatele lui, Leo se aventură în camera întunecată.

– Ca un profesionist, i se adresă agentul lui Valentine, în timp ce acesta îşi punea înapoi în buzunar sculele. Nu ştiu dacă să te laud sau să te arestez. Unde ai învăţat să faci asta?

Valentine schiţă un rînjet în direcţia lui Harry.

– Patronul meu.

Leo ieşi din camera mascată.

– Doar atît de mare cît să cuprindă un birou, un scaun şi o pătură, rosti el înverşunat. Te-a însărcinat cu ceva inginerie mecanică, nu-i aşa?

Harry dădu din cap trist, ridicîndu-şi mîna pentru a atinge semnul dureros de pe ţeastă.

– Ultimul lucru de care am fost conştient a fost ceva ce mi-a căzut în cap la clubul de scrimă. M-am trezit aici, cu Kinloch lîngă mine, plin de el. Mi-am dat seama că planul era să mă ţină ostatic, pînă cînd voi crea un set de schiţe, care să ducă la un prototip fezabil de puşcă.

– Şi după aceea, rosti întunecat Valentine, cînd nu ai mai fi fost folositor.....ce intenţiona să facă cu tine?

Harry îşi plimbă uşor mîna pe spatele lui Poppy, cînd o simţi tremurînd.

– N-am discutat chestiunea aceasta.

– Ai vreo idee cine au fost complicii lui? întrebă agentul.

Harry scutură din cap.

– N-am văzut pe nimeni altcineva.

– Îţi promit, domnule, jură agentul, că îl vom ţine pe Kinloch în camera din Bow Street şi pînă mîine vom obţine numele fiecărui om implicat în această afacere nefericită.

– Mulţumesc.

– Eşti rănit? întrebă Poppy îngrijorată, ridicînd capul de pe pieptul lui Harry. Te simţi destul de bine, pentru a merge în Bow Street? Pentru că, dacă nu.....

– Sînt bine, iubito, murmură el înlăturîndu-i o şuviţă de păr de pe faţă. Mi-e doar sete....şi nu mi-ar displăcea să iau cina, cînd ne vom întoarce la hotel.

– Mi-a fost frică pentru tine, rosti Poppy şi vocea i se frînse.

Harry o trase mai aproape, cu un murmur de încurajare, lipindu-i trupul de al lui, punîndu-i capul pe umărul lui.

Într-un acord tacit, ceilalţi bărbaţi se retraseră, pentru a le permite o clipă de intimitate.

Aveau multe să-şi spună – prea multe – aşa că Harry pur şi simplu o ţinea doar lipită de el. Va fi timp mai tîrziu, pentru a-şi mărturisi tot ce aveau în inimi.

O viaţă întreagă, dacă vor continua drumul început.

Harry îşi duse gura la urechea îmbujorată a lui Poppy.

– Prinţesa l-a salvat pe omul cel rău, şopti el. E o variantă frumoasă a poveştii.

După ce a petrecut la Bow Street un timp nesfîrşit, după cum i s-a părut, lui Harry i s-a permis în sfîrşit să se întoarcă la *Rutledge*. Cînd el şi Poppy au părăsit biroul poliţiei, li s-a spus că Edward Kinloch şi doi dintre servitorii lui erau deja reţinuţi în celule, poliţiştii urmărind

încă un suspect, pentru moment fără nume. Şi fiecare şarlatan care se pretinsese Harry fu alungat din clădire.

– Dacă există ceva ce a fost clarificat astăzi, remarcă sarcastic agentul Hembrey, este că omenirea are nevoie doar de un singur Harry Rutledge.

Salariaţii hotelului au întîmpinat cu bucurie întoarcerea lui Harry, înghesuindu-se în jurul lui, înainte de a urca în apartament. Dovediră un grad de familiaritate plină de afecţiune, cum nu îndrăzniseră niciodată, strîngîndu-i mîna, bătîndu-l pe spate şi pe umeri, exprimîndu-şi uşurarea, pentru că s-a întors în siguranţă.

Harry păru uşor uimit de demonstraţie, dar toleră totul cu destulă bunăvoinţă. Poppy a fost cea care, pînă la urmă, a pus capăt tumultului acela fericit, rostind cu fermitate:

– Domnul Rutledge are nevoie de mîncare şi de odihnă.

– Imediat trimit sus o tavă, declară doamna Pennywhistle împrăştiindu-i cu eficienţă pe ceilalţi salariaţi.

Familia Rutledge merse în apartamentul lor privat, unde Harry făcu un duş, se bărbieri şi îşi puse un halat. Înfulecă lacom mîncarea, părînd că aproape nu o gustă, goli un pahar cu vin şi se lăsă pe spate în scaun arătînd epuizat, dar mulţumit.

– Iad însîngerat! exclamă el. Îmi place să fiu acasă.

Poppy se aşeză în poala lui, înconjurîndu-i gîtul cu braţele.

– Asta este ceea ce gîndeşti acuma despre hotel?

– Nu despre hotel. Ci despre locul unde eşti tu. O sărută cu buze blînde la început, dar căldura se instală repede între ei. El deveni mai dornic, aproape sălbatic

cu gura ei, iar ea răspunse cu o dulceaţă arzătoare, ce făcu să i se aprindă şi lui sîngele. Răsufla necontrolat, cu braţele legănînd-o strîns lipită de el. Sub şolduri, ea simţea apăsarea insistentă a potenţei lui.

– Harry, rosti ea cu răsuflarea tăiată, acum ai nevoie mult mai mult de somn, decît de asta.

– Niciodată n-am să am mai multă nevoie de somn, decît de aşa ceva. O sărută pe cap, cufundîndu-şi nasul în buclele strălucitoare ale părului ei. Vocea lui se îmblînzi, deveni profundă. Am crezut că am să înnebunesc, dacă va trebui să mai petrec chiar şi o clipă în blestemata aia de încăpere. Eram îngrijorat pentru tine. Stăteam acolo gîndindu-mă că tot ce vreau în viaţă este să petrec cît mai mult timp posibil cu tine. Apoi mi-am dat seama că ai vizitat acest hotel trei sezoane la rînd – *trei* şi eu nu te-am întîlnit niciodată. Tot timpul acela risipit, cînd am fi putut fi împreună.

– Dar Harry.....chiar dacă ne-am fi întîlnit şi căsătorit acum trei ani, tu tot ai spune că nu este destul timp.

– Ai dreptate. Nu pot să mă gîndesc nici măcar la o singură zi din viaţa mea, care să nu fie luminată de prezenţa ta.

– Iubitule, şopti ridicînd mîna pentru a-l mîngîia pe obraz, eşti absolut adorabil. Chiar mai romantic, decît atunci cînd mă compari cu unele părţi dintr-un ceas.

Harry o ciuguli de un deget.

– Rîzi de mine?

– Deloc, rosti Poppy zîmbind. Ştiu ce simţi tu în privinţa aparatelor şi a mecanismelor.

Ridicînd-o cu uşurinţă, Harry o duse în dormitor.

– Iar tu ştii ce îmi place mie să fac cu ele, rosti el blajin. Să le demontez.... Şi să le montez la loc. Să-ţi arăt, iubire?

– Da....da....

Şi lăsară somnul deoparte, încă puţin.

Pentru că cei ce se iubesc ştiu că timpul nu trebuie niciodată risipit.

EPILOG
Trei zile mai tîrziu

– Am întîrziat, rosti Poppy gînditoare legîndu-şi cordonul halatului alb, în timp ce se apropia de masa cu micul dejun.

Harry se ridică şi îi ţinu scaunul, furîndu-i un sărut cînd se aşeză.

– Nu ştiam că ai o întîlnire în dimineaţa asta. Nu există nimic în program.

– Nu, nu felul acesta de întîrziere. Celălaltfel. Văzînd că nu o înţelege, Poppy zîmbi. Mă refer la o anumită apariţie lunară.....

– O! Harry o privi fix, cu o expresie insondabilă.

Poppy îşi turnă ceai şi adăugă un cub de zahăr.

– Sînt doar două sau trei zile peste termenul obişnuit, zise ea cu o voce deliberat nepăsătoare, dar înainte nu mi-a întîrziat niciodată. Îşi turnă lapte în ceai şi sorbi cu prudenţă. Privindu-şi soţul peste marginea cănii de porţelan, încerca să-i descifreze reacţia faţă de această informaţie.

Harry înghiţi şi clipi privind-o. Culorile lui se accentuară, făcînd ca ochii să-i pară neobişnuit de verzi.

– Poppy.... Fu forţat să se oprească, din nevoia de a mai trage aer în piept. Crezi că eşti însărcinată?

Ea zîmbi, cu emoţia temperată de o urmă de nervozitate.

– Da, cred că e posibil. Nu o să ştim în mod sigur, pînă nu mai trece puţin timp. Zîmbetul ei deveni nesigur, cînd Harry rămase tăcut. Probabil era prea devreme....poate că el nu era pe deplin receptiv la idee. Desigur, continuă ea încercînd să sune prozaic, s-ar putea să treacă o vreme, pînă te vei obişnui cu ideea şi asta e normal....

– N-am nevoie de vreme.

– Nu? Lui Poppy i se tăie răsularea, cînd fu smulsă de pe scaun şi ridicată în poala lui. Braţele lui o înconjurară cu forţă. Deci vrei copilul? întrebă ea. Nu te deranjează?

– *Să mă deranjeze?* Harry îşi apăsă faţa pe pieptul ei, sărutîndu-i cu înfrigurare pielea ce se vedea, umărul, gîtul. Poppy, nu există cuvinte să descrie cît de mult îl doresc. Profunzimea emoţiei din ochii lui o făcu să-şi reţină respiraţia. Cea mai mare parte a vieţii mele am crezut că voi fi totdeauna singur. Iar acum te am pe tine... şi un copilaş.....

– Încă nu e pe deplin sigur, rosti Poppy zîmbind, în timp ce el îi acoperea faţa cu sărutări.

– Atunci am să fac să fie sigur. Încă ţinînd-o în braţe, Harry se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre dormitor.

– Şi ce faci cu programul tău matinal? protestă ea.

Şi Harry Rutledge rosti cîteva cuvinte, pe care nu le spusese niciodată în viaţa lui:

– La dracu' cu programul.

În acel moment uşa răsună de o bătaie energică.

– Domnule Rutledge? se auzi vocea lui Jake Valentine. Am rapoartele managerilor....

– Mai tîrziu, Valentine, răspunse Harry, fără să se oprească din drumul spre dormitor. Sînt ocupat.

Vocea asistentului răzbătea înăbuşită prin uşă.

– Da, domnule.

Roşie din cap pînă în picioare, Poppy rosti:

– Harry, *zău aşa!* Ştii ce poate să creadă, în această clipă?

Punînd-o pe pat, îi desfăcu halatul.

– Nu. Spune-mi tu.

Poppy se foi protestînd, scăpîndu-i un chicotit neajutorat, cînd el începu să-şi croiască drum pe trupul ei sărutînd-o.

– Eşti cel mai *rău* bărbat...

– Da, murmură Harry satisfăcut.

Şi amîndoi ştiau că ea nu l-ar fi vrut altfel.

Mai tîrziu în aceeaşi zi.....

Întoarcerea neaşteptată a lui Leo în Hampshire a produs în casa Ramsey o vînzoleală fericită, cameristele grăbindu-se să aranjeze camera lui obişnuită, un valet adăugînd încă un tacăm la masă. Familia l-a întîmpinat cu căldură. Merripen umplu paharele cu un vin excelent, cînd se adunară în salon, pentru cîteva minute de conversaţie, înainte de a se servi cina.

– Ce e cu proiectul de seră, întrebă Amelia. Ţi-ai schimbat părerea?

Leo clătină din cap.

– Proiectul e aşa de mic, încît am schiţat ceva pe loc. Se pare că sînt încîntaţi de ce am făcut. Am să mai lucrez la detalii aici şi planurile finale le trimit apoi la Londra. Dar să nu vă pese de astă. Am nişte noutăţi, care cred că vă vor stîrni interesul..... Astfel reuşi să regaleze familia cu istoria răpirii şi salvării lui Harry şi cu arestarea lui Edward Kinloch, ce a urmat. Reacţionară cu exclamaţii de uimire şi îngrijorare şi îl felicitară pentru contribuţia lui la acţiune.

– Poppy ce face? întrebă Amelia. În mod clar, aceasta nu e viaţa calmă şi senină pe care şi-a dorit-o.

– Mai fericită decît am văzut-o vreodată, răspunse Leo. Cred că Poppy s-a împăcat cu ideea că nimeni nu poate evita furtunile şi calamităţile vieţii, dar cel puţin poate găsi partenerul ideal, cu care să le facă faţă.

La aceasta Cam zîmbi, în braţe cu fiul său cu părul negru.

– Bine spus, *fral*.

Leo se ridică şi puse jos paharul cu vin.

– Mă duc să mă spăl, înainte de a se servi masa. Privind în jurul camerei îşi luă o expresie de surpriză calmă. Nu o văd pe Marks. Sper că o să coboare şi ea la cină – simt nevoia unei confruntări.

– Ultima dată cînd am văzut-o, interveni Beatrix, îşi căuta jartierele prin casă. Dodger le-a furat din comodă pe toate, pînă la ultima.

– Bea, murmură Win, e mai bine să nu menţionezi cuvîntul „jartiere", cînd ai un auditoriu mixt.

– În regulă. Dar nu înţeleg de ce. Toată lumea ştie că le purtăm – de ce trebuie să ne prefacem că e un secret?

În timp ce Win încerca să explice cu tact, Leo zîmbi şi urcă scările. Dar, în loc să se îndrepte spre camera lui, ajunse în capătul coridorului, coti la dreapta şi bătu la o uşă. Fără să aştepte răspunsul, intră înăuntru.

Catherine Marks se întoarse cu răsuflarea tăiată, pentru a-i face faţă.

– Cum îndrăzneşti să intri în camera mea fără.... Vocea ei se stinse, cînd Leo închise uşa şi se apropie de ea. Umezindu-şi buzele cu vîrful limbii, se dădu înapoi, pînă cînd ajunse la marginea unei măsuţe de toaletă. Părul ei cădea pe umeri în valuri de mătase palidă, ochii i se întunecaseră într-un albastru-cenuşiu, ca un ocean în furtună. În timp ce-l privea, sîngele i se urcă în obraji.

– De ce ai venit înapoi? întrebă ea slab.

– Ştii de ce. Încet Leo îşi puse mîinile pe măsuţă, de o parte şi de alta a ei. Ea continuă să se retragă pînă

cînd nu mai fu posibilă nici o mişcare. Mireasma pielii ei, amestecată cu parfumul săpunului de baie şi al florilor proaspete din grădină, ajunse la nările lui. Cînd Leo văzu fiorul care o străbătu, simţi o undă de căldură, sîngele transformîndu-i-se în foc lichid.

Luptînd să se auto-controleze, Leo inspiră profund şi puternic.

– Cat....te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti. Trebuie să vorbim despre asta....

Sfîrşit

Bulevardul Tudor Vladimirescu, nr. 21,
sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
fedprint
tipografie
Tel.: 411.08.55; 411.07.78 office@fedprint.ro

Această fermecătoare carte de dragoste va fi urmată de alte cărți de succes strălucitor scrise de aceeași autoare:

MINE TILL MIDNIGHT,
SEDUCE ME AT SUNRISE,
MARRIED BY MORNING,
LOVE IN THE AFTERNOON.

„Un roman senzațional,
o splendidă poveste de dragoste..."
Rave Reviews

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN-13: 978-973-1789-67-5
9 789731 789675